

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

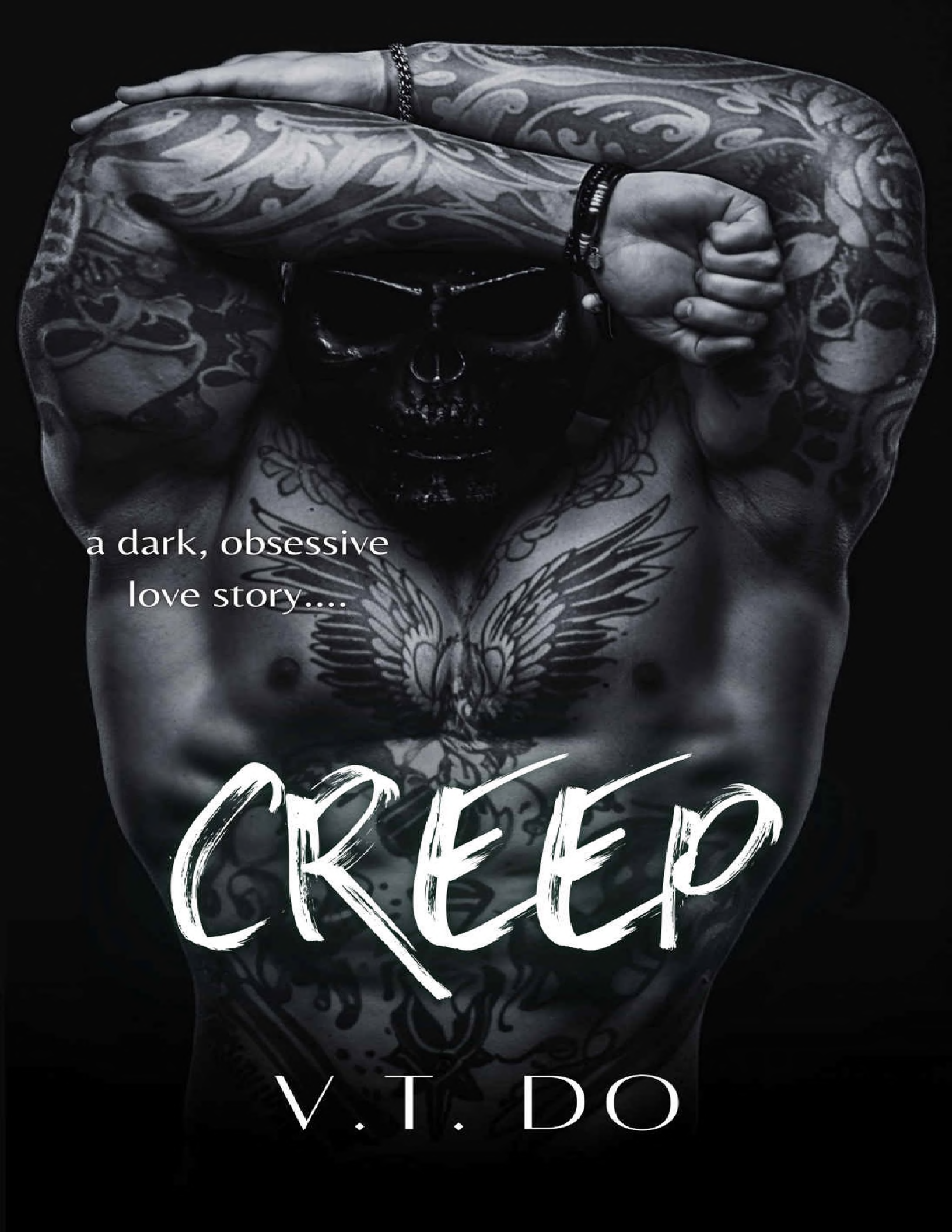
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a dark, obsessive
love story....

CREEP

V.T.DO

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CREEP

V.T. DO

Copyright© 2025 by V.T. Do

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Redaksiyon Steph White (Kat's Literary Services) Düzeltme

Vanessa Esquibel (Kat's Literary Services)

İÇİNDEKİLER

İçerik ve Tetikleyici Uyarılar

Bölüm I

Önsöz __

1. Lia
2. Mael
3. Lia
4. Mael
5. Lia
6. Mael
7. Lia
8. Mael
9. Lia
10. Lia
11. Mael
12. Lia
13. Mael
14. Lia
15. Mael
16. Lia
17. Lia
18. Mael
19. Lia
20. Lia
21. Lia
22. Mael
23. Lia
24. Lia
25. Mael
26. Lia
27. Lia
28. Lia
29. Mael

Bölüm II

30. Mael
31. Lia
32. Lia
33. Mael
34. Lia
35. Mael
36. Lia
37. Mael
38. Lia
39. Mael
40. Lia
41. Lia
42. Mael
43. Lia
44. Mael
45. Lia
46. Mael
47. Mael
48. Mael
49. Lia
50. Lia
51. Mael
52. Lia
- Sonsöz

İÇERİK VE TETİKLEYİCİ UYARILAR

Bu karanlık bir romantizm ve bazı okuyucular bunu rahatsız edici bulabilir.
Okuyucunun sağduyusu tavsiye edilir.

Tetikleyici Uyarılar

- Dub-con/Non-con
- Korunmasız seks
- Takip
- Üreme sapkınlığı
- Somnofili
- Şiddet
- Doğum kontrolünde tahrifat

BÖLÜM I

PROLOGUE

MAEL

ÇOK GÜZELDİ.

Ve tamamen habersiz.

New York eyaletindeki en iğrenç adamlardan birinin kızı olmanın ona daha dikkatli davranma fırsatı vereceğini düşünürsünüz.

Karanlık köşede durdum ve onu benden korumak için hiçbir şey yapmayacak olan dayanıksız bir bornozdan başka hiçbir şey olmadan büyük odanın etrafında hareket etmesini izledim.

Ne tatlı bir kuzu.

Bağlantılı banyoya gitti, duş birkaç dakika sonra açıldı ve odaya geri dönüp köşedeki boy aynasının önünde durdu.

O narin parmaklarını kahverengi saçlarının uzun buklelerinde gezdirdi ve cübbeyi yerinde tutan kuşağı çözmeden önce tüm düğümleri fırçaladı.

Kumaşı omuzlarından aşağı itip ayaklarının etrafında toplanmasına izin verdikten sonra tekmeleyip çıplak vücudunu ilk kez gözlerimin önüne serdiğinde nefesimi tuttum.

Hay sikeyim.

İlk kez bir kadını çıplak görmüyordum ama ilk kez sadece görüntüsüyle bile büyülendiğimi hissediyordum.

Solgun, lekesiz teni ince bir vücudu kaplamıştı, küçük ama lanet olası diri göğüsleri, kahverengi dik meme uçları - ya soğuktan ya da başka bir şeyden, bilmiyordum - küçük beline ve neredeyse kel bir amcığa kadar.

Dudaklarımı

yaladım. Sik

beni.

Kendini eleştirel gözlerle süzdü, kaşlarını çattı, sanki aynada gördüklerini beğenmemiş ya da iyileştirilmesi gereken şeyler görmüş gibiydi, bu da beni kızdırdı.

Yumruklarım yanımda

sıkılmıştı. O mükemmeldi.

Ve eğer benim olsaydı, aksini düşündüğü için bile o mükemmel yuvarlak kıcımlı kızartırdım.

O benim olabilir.

Başımı salladım.

Hayır, buraya bir iş için gelmiştim. Hedefimin evine girmeden birkaç saat önce şehirden kaçtığını ve şimdi kızını izlediğimi düşünürsek yapamayacağım bir işti. Gösterdiği teni görünce sikimin sertleştiğini hissederek neredeyse boşalıyordum.

O benim olabilir.

Geçmeyen bir migren gibi, bu düşünce kafamın içinde dönüp duruyordu, ta ki odaklanabildiğim tek şey bu olana kadar.

O benim olabilir.

O benim olabilir.

Küçük bir iç geçirdi ve banyoya doğru yürüdü. Suyun küvetten aşağı akan ritmi değişmeden önce perdenin geri çekildiğini duydum, bu da onun içeri girdiğini gösteriyordu.

O benim olabilir.

Her şeyiyle.

Her bir santimi benim olacaktı, başkasının değil. Bundan emin olabilirdim, bundan emin olabilirdim.

Başka hiç kimse bana bu kadar tamamen ait olmamıştı. O ilk olacaktı. *Tek* olacaktı.

Beni istemesini sağladım. Beni sevmesini. Bana *ihtiyaç duymasını*.

Lia Whitlock'un çocukluğunun geçtiği evi bu gece ziyaret etmiş olması ne büyük talihsizlik.

Yolumun onunla kesişmesi ne büyük talihsizlik.

O benim olacak.

LIA

HAVANIN DEĞİŞTİĞİNİ HİSSETTİM. Bir an her şey normaldi. *İyi*di. Sonra, ensemdeki tüyler diken diken oldu ve ürperdim.

Biri beni izliyordu.

Adımlarımı durdurdum ve arkamı döndüm.

Orada ağaçlar ve topraktan başka hiç kimse ve hiçbir şey yoktu. Orman benimle alay ediyor gibiydi. *Bu* kafeye iş başvurusu yapmaya karar vermemin nedenlerinden birinin de *bu* olduğunu düşünürsek, ironik bir durumdu.

Bir cazibesi olduğunu düşünmüştüm. Yaz aylarında, bir fincan kahve alıp arkada oturarak manzaranın tadını çıkaracak kadar müşteri çekiyordu.

Ama bu yaz mevsimindeydi. New York'ta sonbahara giriyorduk ve dışarıda her şey çok sessizdi. Babam en başta burada çalışmamı istememişti. Güvenli olmadığını düşünüyordu ama dedemden kalan miras bana yetiyordu ve hiçbir konuda babamın onayına ihtiyacım yoktu. Ayrıca onun istediği gibi muhasebe bölümünden mezun olmuştum ama kendimi o alanda çalışmaya ikna edemiyordum. Babamın alanında. Amaçsızca bir işten diğerine atlıyordum. Bu kahve dükkanı en uzun süre kaldığım yerdi. Ve muhtemelen girdiğimiz en büyük kavgalardan biriydi. Çok kavga ettiğimizden değil. Babam sadece söylemesi gereken bir şey olduğunu hissettiğinde konuşan yumuşak huylu bir adamdı. Kendi muhasebe şirketi vardı ve benim de aile şirketine katılmamı istemişti ama yapmak istediğim son şey hayatımın geri kalanında bir başkası için rakamlarla uğraşmaktı.

Caden'a büyüme şansı verilseydi bu işte harika olabilirdi. O daha analitik bir kardeşti. Babamıza çekmişti... ama benzerliklerine ve Caden'la aramızdaki benzemezliklere rağmen birbirimize yakındık. Zalimce elimden alınmadan önce en iyi arkadaşımdı.

Ve şimdi, tek yaptığının onun gölgesinde yaşamaya çalışmak ve başarısız olmak olduğunu hissediyordum.

İşime yerleşmenin farklı bir yönde atılmış bir adım olması gerekiyordu. Beni tutkulu hissettirecek bir şey. Beni canlı hissettirecek bir şey.

Durum öyle değildi.

Ne yapmak istediğimi bilmiyordum, bu yüzden bir kafede çalışmanın bana bir amaç duygusu vereceğini düşündüm. Ama tek başardığı, beni dibe çekmekle tehdit eden ve her günün sonunda o kadar bitkin hissetmeme neden olan kendi çarpık, karanlık düşüncelerimden sadece birkaç saat uzaklaşmamı sağlamaktı ki, tek yapmak istediğim dairemin zemininde bir topun içine kıvrılmak ve sadece... bırakıp gitmekti.

Nasıl bu kadar yönsüz olabilirim?

Soğuk bir rüzgâr esmeye başladı ve ben de aceleyle ıssız kafeye geri döndüm. Saatler geçmişti. Evde olmalıydım ya da eve gidiyor olmalıydım. Bunun yerine buraya geri dönüyordum çünkü son günlerde aklım başka yerlerdeydi, bu da beni uyuyamaz hale getirmiş ve telefonumu unutmama neden olmuştu. İşte şimdi buradaydım ve aslında yalnız olmadığımı hissediyordum.

Ama bu sadece benim başıboş düşüncelerimdi. Ve belki de uykusuzluk beni paranoyak yapıyordu.

Beni kim izliyor olabilir?

Bu düşünceyle kalp atışlarım hızlandı ve aceleyle içeri girdim, ışıkları açtım ve boş dükkâna baktım.

Her şey bıraktığım gibiydi. Ve o kadar sessizdi ki neredeyse kendi kalbimin atışını duyabiliyordum.

Telefonum kasanın arkasındaydı. Küçük bir iç geçirdim ve tüm stresin bana geri geldiğini hissettim.

Neden kafedeki bu işe ?

Oh, evet. Çünkü buna sahip olmasaydım, neye sahip olacaktım? O zaman ne yapmam gerekiyordu?

Gözlerimi kırptım. Cevap alamamak, burada bir yıl daha çalışmaya devam etmeyi planladığım gerçeğinden neredeyse daha korkunçtu. Elbette her yıl kendime söylediğim şey buydu.

Bir yıl daha ve sonra farklı bir şey yapacaktım. Sonunda hayattaki tutkumu bulacaktım.

Bir yıl daha.

Beş yıl olmuştu bile.

Yirmi yedi yaşındaydım, yönsüzdüm ve... *üzgündüm*.

Telefon tam elime aldığımda titredi. Ekrana baktım. Victoria'dan bir mesaj.

Victoria: *Brody'lere gel.*

Yüzümü buruşturdum. Yapmak istediğim son şey, uzun ve yorucu bir iş gününün ardından Victoria ile bara gitmekti.

Ama bu hafta üçüncü kez teklif etmişti ve ben diğer ikisinde hayır demiştim. Bundan kurtulmaya çalışmama izin vereceğinden şüpheliyim.

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum bir kez daha titredi. Bakmak istemedim. Yine de baktım.

Nerede yaşadığını biliyorum. Seni kaçırmak için sarhoş kışımı oraya götürmeme neden olursan, bunu sadece kendin için daha kötü hale getirirsin.

Başımı salladım ve geri mesaj attım.

Hiç komik değil. İçki içip araba kullanmakla ilgili şaka yapma.

Ben Uber'e binmekten bahsediyordum. Ayrıca, o kadar sarhoş değilim... henüz.

Bundan kısa bir süre sonra bir mesaj daha geldi.

Victoria: *Çabuk gel. Burada sevimli bir çocuk var ve benim en iyi arkadaşım olarak rolünü yerine getirmene ve kanat kadının olmana ihtiyacım var.*

Mesajıma cevap verirken gülümsedim.

Biriyle yatmak için bana ihtiyacın yok.

Ve bu gerçek değil miydi? En iyi arkadaşım öldürücü bir vücuda sahip, olağanüstü güzellikte bir kıızıldı. Sayamayacağım kadar çok kalp kırdı ve dahası, güzel olduğunu biliyordu.

Dışarı çıkıp erkek arkadaşını görebilirsin.

Mesajına gözlerimi devirerek baktım. Teknik olarak Brody benim erkek arkadaşım değildi. Brody's Bar'ın sahibiydi - dolayısıyla adı da öyleydi - ve konuşmaktan hoşlandığım biriydi.

Ben: Geliyorum.

Eve gidip pijamalarımı giyerek eski bir doksanlar aşk filmi izleme hayalinin bundan ibaret olduğunu bilerek telefonu cebime soktum. Bir rüya.

İçeri girerken yürüdüğüm yoldan dışarı çıktım, ilerlerken açtığım ışıkları kapattım. Son ışık düğmesine geldiğimde tereddüt ettim.

Yavaşça arkamı döndüm ve masalardan birinin üzerinde duran yalnız beyaz güle baktım.

Daha önce çıktığımda orada değildi ve kapıdan en son ben çıkmıştım.

Fark ederdim. Yerinde olmayan şeyleri tespit etmekte genellikle iyiydim.

Güle doğru yürüdüm ve sanki bu bir korku filmiymiş ve gül bir yılan dönüşü beni ısıracaktı gibi dikkatle ona uzandım.

Ama bu bir zararsızlıktan başka bir şey değildi.

"Ah." Bir diken parmağıma battığında gülü düşürdüm. Ucunda kıpkırmızı bir boncuk birikti. Acımamıştı ama üzerimde beyaz bir gömlek vardı ve kanın kumaşa bulaşmasını istemiyordum.

Ne zahmet ama.

Ve neden aniden her yerde beyaz güller vardı?

Bu hafta başında arabamın ön camında bir tane vardı. Ve iki gün önce bir adam yanlışlıkla dükkâna bir buket beyaz gül getirmişti. Yanlışlıkla bir tanesini geride mi bıraktı?

Eğildim ve dikenlerden kaçınmaya dikkat ederek gülü tekrar elime aldım. Yapraklar hâlâ taze görünüyordu.

Bu yeni oldu.

Bunu bir tek ben mi fark ettim?

Bilmiyordum. Gülü yanımda arabaya götürdüm ve gösterge panelinin üzerine yerleştirdim. Bara giderken zihnim saatte milyonlarca mil hızla hareket ediyordu.

Perşembe günüydü ve otoparkta yeterli sayıda araba olmasına rağmen, genellikle hafta sonu olduğu kadar kalabalık veya çılgın olmayacağını biliyordum.

Victoria'yı hemen otuzlu yaşlarının ortasında, klasik yakışıklı ve *varlıklı* görünen bir adamla flört ederken buldum. Adamın iyi tanıdığım bir görünüşü vardı, ne de olsa ben de benzer bir kalabalığın içinde büyümüştüm.

Victoria'nın üzerinde her zaman iş yerinde giydiği kıyafet vardı, bu da bana iner inmez doğruca buraya geldiğini gösteriyordu. Victoria, New York'taki büyük teknoloji şirketlerinden biri olan Roth Tech'te dijital pazarlamacı olarak çalışıyordu. Üniversite son sınıftayken stajyer olarak girdiği ve o zamandan beri şirkette kaldığı düşünülürse, iyi bir maaşı vardı.

Her şey çok büyümüştü.

Bazen Victoria'nın her şeyi çözmüş gibi görünmesi beni kıskançlık dalgasına sürüklüyor. Üniversiteye gitmiş, sonra da kendi alanında bir iş bulmuştu. Her şeyi kolaymış gibi gösteriyordu ve babamın benim de onun gibi olmamı dilediğini biliyordum. Ben neden aynısını yapamadığımı bilmiyordum. Bunu yapabildiği için onu kıskansam bile ben de aynısını yapmak istemiyordum.

Kendime şımarık demezdim ama büyürken ayrıcalıklı olduğumu biliyordum.

Victoria'ya doğru yürümek yerine, Brody'nin bir grup genç, etkilenebilir üniversiteli kıza barmenlik becerilerini sergilediği barın üstüne doğru ilerledim. Herkesin içkisini küçük bardaklara doldurmayı bitirdiğinde alkışladılar ve o da kendisine en yakın kıza göz kırptı.

Kelimenin tam anlamıyla bayıldıklarını görebiliyordum.

Brody'ye odaklanmadan önce etkileşimi izlerken biraz gülümsedim.

Uzun boyluydu. Etraftaki çoğu erkekten en az bir kafa daha uzundu, kıvrık saçları vardı,

Kısa siyah saçlar, kaslı bir yapı, mavi gözler, büyüleyici bir gülümseme ve bronz bir ten.

Yakışıklıydı. Ve çalışkandı. Ve belli ki başarılıydı. Babamın birlikte olmamı isteyeceği biri değildi ama ben zaten onun benim için istediği yoldan çok uzaklaşmıştım. Bir bar sahibiyle evlenmemin ilişkimizi gerçekten uçurumun kenarına getireceğinden şüpheliydim.

Her neyse, bunun bir sorun olacağını düşünmüyordum çünkü Brody'yle konuşmama, onunla üç kez çıkmama ve bazı ağır sevişme seanslarını paylaşmama rağmen, bir kıvılcım yoktu.

Daha önce hiç kimseyle böyle bir şey hissetmediğim için artık kendimi "kıvılcımın" gerçek olduğuna bile ikna edemiyordum.

Ama bunu Brody ile hissetmeyi çok istiyordum. Benim yanımda olabilecek birini bulmayı o kadar çok istiyordum ki... benim insanım olabilecek birini. Victoria harika bir arkadaştı ama ben arkadaşlıktan daha samimi bir şey istiyordum.

Sadece iki insan arasında mümkün olan o yakınlığı, o kıvılcımı istedim.

Durduğum yerde biraz sönükleştim.

Brody benim için doğru kişi değildi. Onu oyalamaktan başka bir şey yapmıyordum çünkü ben bir şey hissetmesem de Brody'nin hissettiğini biliyordum.

Ve iyi biriydi.

"Hey, sen," diye selamladı Brody gelerek.

Hissetmediğim bir gülümsemeyi yapıştırdım.

"Selam."

"Bu gece dışarı çıkacağını bilmiyordum," dedi ve bana yaklaşmak için vücudunu barın üzerine eğdi.

Geri çekilmemek için kenarı kavradım. "Evet, Tori gelmezsem gelip beni almakla tehdit etti."

Sanki komik bir fıkra anlatmışım gibi güldü. Bunun üzerine ben de biraz gülümsedim. "Her neyse, geldiğine sevindim. Ne içiyorsun?"

"Bira."

Başını salladı, bana bir şişe almak için uzaklaştı. Şişeyi açıp bana uzatmasını izledim.

Parasını ödemeye çalıştım ama başını sallayarak benden uzaklaştı.

"İyi eğlenceler," dedi ve bir sonraki müşteriye döndü. Olduğum yerde durdum ve bir süre onu izledim, onu nazıkçe hayal kırıklığına uğratmanın bir yolunu düşünmeye çalıştım.

Küçük bir iç geçirdim ve biramdan bir yudum aldım, Brody'den uzaklaşıp bara baktım.

Victoria görüş alanımdaydı. Onunla konuşan adamın söylediği bir şey üzerine başını geriye attığında gülümsedim, ses odanın her tarafına yayıldı ve etraftaki diğer erkeklerin aç dikkatini ve kıskançlığını çekti.

Gözüme takıldı ve bana heyecanla el salladı. Yüz ifademi okuyabilmesini ve olduğu yerde kalıp adam üzerinde sihrini gösterebilmesini umarak şişemi selamlamak için kaldırdım.

Bana göz kırptı.

Barın etrafına bir kez daha baktım, neredeyse herkesin biriyle eşleşmiş olduğunu fark ettim. Belki o kişiyle birlikte gelmişlerdi, belki ilk kez tanışıyorlardı, belki de bu bir ilk randevuydu. Her neyse, herkes iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu.

Ve aniden öyle güçlü bir yalnızlık hissine kapıldım ki neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Gözlerim kendiliğinden Brody'ye kaydı.

Yalnız olmak, hiçbir zaman bir şey olmayacağını bildiğim halde iyi bir adamın peşinden sürüklenmem için bana bir bahane vermedi.

Bana bakmak için başını çevireceğini düşündüğümde hızla ondan uzaklaştım ve gözlerim barın karşısındaki başka bir adamla çarpıştı.

Donup kaldım.

Tenim farkındalıkla karıncalandı ve muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığım en ilginç görünümlü adama bakarken nefesim düzensiz pantolonlar gibi gelmeye başladı.

Uzun boylu, heybetli ve herkesi esir alabilecek karanlık bir bakışa sahipti. Ve tam bana bakıyordu.

Ve ben esir tutuldum.

Ama neden bana bu kadar dikkatle baktı?

Gözlerimi kırptırdım ve bana değil de yakınimdaki birine bakıyor olabileceğini düşünerek bir o yana bir bu yana bakarak arkamı döndüm ama yakınımnda kimse yoktu.

Adama döndüğümde, odağı hâlâ benim üzerimdeydi.

Büyüleyiciydi.

Yakışıklı değil.

Hayır, yakışıklı olamayacak kadar kaba görünüşlüydü ama etraftaki insanların çoğunun ona baktığını fark edecek kadar ilginçti.

Ayrıca iriydi.

Uzun olduğu kadar genişti de, başka bir hayatta profesyonel bir atlet olabilirdi. Bu değil, en azından ben öyle düşünmüyordum. Hayır, elleriyle çalışan birine benziyordu. Ve bu işte iyiydi. Etrafında kendine güvenen bir hava vardı.

Yaklaşmak istedim.

Ama aynı zamanda korkuyordum da. Çok yaklaşsam yanmaktan korkuyordum.

Bar iyi aydınlatılmamıştı ama yüz hatlarını seçebileceğim kadar aydınlıktı. Başka tarafa bakmadığını görebiliyordum ve bunu yapan ilk kişi olmak istemedim. Onu bir hamle yapması için kışkırtıyormuşum gibi hissediyordum, istediğim son şey bu olsa bile... değil mi?

Yavaşça, dudaklarının bir tarafı küçük bir sırtışla yukarı kıvrıldı. Kendimi av gibi hissederek yutkundum.

Bu onu bir avcı mı yapar?

Bir grup kızın içeri girmesiyle kapıda bir kargaşa koptu ve dikkatimi çekti. Muhtemelen birkaç saniyeliğine gözümü ondan kaçırdım ama bakışlarımı tekrar adama çevirdiğimde adam gitmişti. Barın etrafında onu aradım. Onu bulmak zor olmamalıydı, ama sanki hiç orada olmamış gibiydi - sanki benim hayal gücümün bir ürünü gibiydi.

Midemin çukuruna hayal kırıklığına çok benzeyen ağır bir şey yerleşti.

Başımı salladım ve biramdan bir yudum daha aldım, tam o sırada barın karşısındaki başka bir adam gözüme çarptı. Gülümsedi ve bana yaklaşmak için hamle yaptı. O yaklaşmadan ben arkamı döndüm ve beni rahat bırakmasını umdum.

Çok fazla sosyalleşmek istemiyordum, bu yüzden muhtemelen bu gece evde kalmalı ve Victoria'nın ertesi günü "vay halime" muamelesini göze almalıydım.

Uzun bir gece olacaktı.

MAEL

KIZIM sabah saat üçe kadar bardan eve gelmedi ve o noktada zaten çakırkeyifti.

Yaramaz kız.

En azından eve bırakacak birini arayacak kadar sağduyuluydu.

Benim olduğunu bilseydi, başka bir adamın arabasına asla adım atmazdı.

Yine de bundan tek bir iyi şey çıktı. Bu sayede onu evine bırakabildim.

Olduğum yerde, karanlık dairesinin küçük köşesinde kaldım ve kızımın eve gelmesini bekledim.

Tökezleyerek içeri girmesini izledim, neredeyse yere yuvarlandıktan sonra kıkırdadığında bende küçük bir gülümseme uyandırdı.

Kahretsin, ama çok . Ve
tamamen benim.

Beceriksizce odasına doğru ilerlerken sessizce onu takip ettim. Arkasındaki canavardan tamamen habersizdi. Ne kadar saf. Ama o zaman endişelenmesine gerek yoktu. Bir canavar olabilirdim ama ben onun canavarıydim. Onu bu dünyada ona zarar vermeye çalışan herkesten ve her şeyden koruyacaktım.

O banyoya girip dişlerini fırçalamak için acınası bir çaba gösterirken ben gölgede kaldım. Bu sırada mutlu bir şekilde kendi kendine şarkı söyleyerek işini kendisi için daha da zorlaştırıyordu.

Biraz hazırlandıktan sonra iç çamaşırlarına kadar soyundu ve yatak odasına doğru ilerledi.

Artık kendimi saklamaya çalışma zahmetine girmeden arkasından gittim. Bu noktada, eğer bir anlığına beni görürse, hayal gücünün bir ürünü olduğuma kendini inandırabilirdi.

Odasındaki yatağın yanında duruyordu, ışıklarla uğraşmıyordu. Perdeler açıktı, ay ışığı vücudunun detaylarını seçmeme yetecek kadar içeri giriyordu.

En sevdiğim ders.

Ben de çalışkan biriydim.

Haftalarımı onun vücudunu inceleyerek geçirdim. Sahip olduğum vücudundaki her kıvrımı, her beni ve her çili tanıyordum. Kokusu bile zihnime kazınmıştı. Tanrı'nın yeşil dünyasında saklanabileceği ve benim de onu bulamayacağım bir yer olamazdı. Gerçi benim kızım hiçbir yere gitmezdi.

Hayır, benim Lia'm iyi bir kızdı. Ve benimle tanıştığında, başından beri bildiğim şeyi öğrenecekti. Vücudundaki her molekül benimdi. O kalp, o ruh... *benimdi*.

Bana aşık olacaktı, saplantılı ve güvenilir bir .

Ben onun evreninin tam merkezi olurdum, öyle ki bensiz nasıl hayatta kalacağını bilemezdi.

Bu sadece adil olurdu.

Ne de olsa benim için durum böyleydi.

Beklenti içinde dudaklarımı yaladım, şimdi evde yalnız olduğunu düşündüğü için ne yapacağını görmeyi bekliyordum. Elini vücudunda aşağı doğru kaydırды, elleri küçük göğüslerini avuçlamak için yukarı çıktı. Meme uçlarını cımbızlarken nefes nefese bir inilti çıkardı, bacakları birbirine sürtünyordu. Orada oluşan ağrıyı dindirmeye çalıştığını hayal ettim.

Benim olduğunu anladığında, benim iznim olmadan kendine dokunmaması gerektiğini bilecekti. Şimdilik, eğlenmesine izin verdim.

Ellerinden biri aşağı inip külot diye yutturmaya çalıştığı o daracık üçgen kumaşın arasından amını avuçladığında sikim kotumun sınırları içinde seğirdi. Yanında başka bir herif olmadığı için şanslıydım. Benim olanı görmeye cüret ettiği için o piçin gözlerini oyardım... onu öldürmeden hemen önce. Ve canını yakardım.

Düşüncelerim kısa bir süreliğine bar sahibine kaydı. Bana ait olanı görmemişti ama ona dokunduğunu biliyordum.

Onun üzerindeki sahipliğimi henüz bilmediği için onu affetmeye karar verdim. Onu cezalandırmayacağım... *çok fazla*. Ve sahibini de öldürmeyeceğim. Bu, zamanı geldiğinde o pisliğin ellerini kırmayacağım anlamına gelmiyor.

Bana bak, merhametli ve boktan oluyorum.

Ondan önce böyle bir şey asla olmazdı.

Beni zaten daha iyi bir insan yapıyordu ve bunu bilmiyordu bile.

o.

Yumuşak iniltileri kendimi bulduğum ölümcül sisi yırttı.
bar sahibini düşünürken tam zamanında gerçeğe döndüm.

elinin külotunun altına kaydığını gördü. Muhtemelen şişman klitorisiyle oynuyordu.

Yumruklarım sıkıldı. O piçi düşünmek neredeyse en sevdiğim programı kaçırmama neden oluyordu. Hay sikeyim.

Dikkatimi kızıma odakladım, onun doruğa ulaşmasını bekliyordum. Onu oraya çıkararak ben olsaydım neredeyse o kadar iyi olacaktı ama şimdilik bununla yetinecektim.

Elini kabaca kendine doğru hareket ettirdi, bu küçük sesler gittikçe daha yüksek sesle çıkmaya başladı, ta ki neredeyse dikiş yerlerinden patlayacakmışım gibi hissedene kadar...

Küçük bir iç geçirdi.

Elini çektiğinde kaşlarımı çattım.

"İmkânsız," diye mırıldandı kendi kendine, yatağına tırmandı ve hayal kırıklığıyla yastığı yumrukladı. Ne kadar... şirin.

İlk öfke nöbetini geçiren küçük bir kedi yavrusu gibi. Yardıma ihtiyacı var mıydı?

Ona doğru yürüdüm. Bulunduğum yer nedeniyle yalnız olmadığını anlaması biraz zaman aldı. Başını çevirdi ve gözlerimiz ay ışığında buluştu. Çılgılık atmasını bekledim - çıldırmasını. Buna hazırdım.

Hazır olmadığım şey ise bana yönelttiği yumuşak gülümsemesiydi. "Sen," diye fısıldadı.

"Ben," diye cevap verdim aynı ses tonuyla.

"Bardan geliyorsun," dedi ve beni gözlerimizin daha önce buluştuğu ana geri götürdü. "Sarhoş halimle seni hayal ettiğime göre düşündüğümde daha yalnız olmalıyım."

"Yalnız mısın, kedicik?"

Onunla ne kadar sık birlikte olduğumu bilseydi böyle hissetmezdi. Onun huzurunda, onu izleyerek ne kadar çok zaman geçirmiştik.

Dudaklarıyla ahududu üfledi ve beni ona olduğumdan daha da fazla takıntılı hale getirdi. Dikkatli olması gerekiyordu. Biraz daha şirinleşirse, onu daireme kilitler ve asla çıkmasına izin vermezdim. Bunu ne kadar kolay gerçekleştirebilirdim.

Cazip.

Düşüncelerimden sıyrıldım.

"Çok açık değil mi?" diye cevap verdi.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Kolay bir gülümsemeyle sordum.

Kıkırdadı, sesi dünyanın en iyi senfonisinin sadece benim için çalınması gibiydi. "Bana yardım edecek misin?"

"Duruma göre değişir," dedim, ona daha da yaklaşarak. "Neye göre?"

"İyi bir kız olup olmadığın konusunda."

Suratını astı, içim biraz daha burkuldu. "Ben her zaman iyi bir kıyım."

"Tabii ki öylesin," diye kabul ettim. "Neden benim uslu kıyım olup bacaklarını benim için açmıyorsun bebeğim?"

Ve iyi bir kıy gibi dediğimi yaptı. K lotunun çürük kumaşına baktım, ağzım sulandı. Sik beni.

"Gelmek ister misin?"

Başını sallayarak inledi. "Lütfen." "Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Eminim yapabilirsin." İç çekerek sikimin seğirmesine neden oldu. Bu noktada, bana bakabileceğine ve boşalacağıma ikna olmuştum.

Lanet olsun.

Küçük kediciğ e çok fazla g   veriyordum. Bunun için ondan nefret etmeliydim. En son biri üzerimde bu kadar g  e sahip olduğunda, dünyada ayakları yere basmayan bir  ocukdan başka bir şey değildim.

Ama ondan nefret etmiyordum. Onu istediğim için nefret ediyordum, ona dokunmak istediğim için nefret ediyordum. Başkalarının ona bakmasından nefret ediyordum. Diğ er piçler ona dokunduğunda nefret ettim. Ama ondan nefret etmedim.

Ona karşı hissettiklerimin nefret değilse bile tam olarak ne bilmiyordum. Nefret bildiğim tek şeydi. Ama bu?

Saplantı mıydı yoksa çaresizlik mi? Ya da ikisinin bir kombinasyonu mu? Ya da tamamen farklı bir şey mi?

Minik eller yukarı uzandı ve  l  kalbimin yattığı göğsüme bastırdı. Yıllar sonra ilk kez, orada lanet olası bir aritmiye benzeyen bir çırpınma hissettim. Kendimi hangi durumda bulursam bulayım kalbimin her zaman düzenli attığını düşünürsek garip bir his. Ve mesleğim gereği, zamanımın çoğunu başkalarının *kalp durması* olarak değerlendireceği boktan durumlarda geçiriyordum.

"Bana yardım etmeyecek misin?" diye sordu hafifçe somurarak.

Dikkatimi dağıtan şeyi silkeledim ve tekrar ona odaklandım. Ellerimi aşığı doğru hareket ettirerek parmaklarımı külotunun bandına geçirdim.

"Benim için kalçalarını kaldır, tatlım. Seni görmek istiyorum. *Hepsini* görmek istiyorum senin."

"Evet," diye tısladı ve iyi bir kız gibi dediğimi yaptı, kalçalarını yukarı kaldırdı ve daracık külotunu o bir kilometre uzunluğundaki bacaklarının üzerinden çekmeme izin verdi.

Lia sadece 1.80 boyundaydı -bir kadın için ortalama bir boy- ama saatlerce tapabileceğim bacakları vardı.

Külotu yere attım ve ona döndüm.

"Tanrım," diye homurdandım. Eğlenceye bensiz başlamıştı bile.

Kıkırdadı, amcığını biraz daha sertçe ovuşturduğunda hızla bir inlemeye dönüştü. Dudaklarımı yaladım.

"Ne bekliyorsun?" dedi.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim, sesim hırıltılı çıkıyordu. "Gelmek istiyorsun, değil mi tatlı kızım?"

Yatağa tırmandım ve bacaklarının arasına yerleştim, nefis kokusu burun deliklerimi tahrik ediyordu. Derin bir nefes çektim, tamamen bağımlıydım.

"Böyle olacağını biliyordum," diye mırıldandım, ellerini önümden çekip bana sıırıslıklam dudaklarının tam görüntüsünü verdi. Aşağı uzanıp saçlarımı iki avuç dolusu tuttuğunda bu manzara karşısında dudaklarımı yaladım.

Benim kız sert seviyor.

Başımı kaldırıp ona baktım ve gülümsedim, acı gözlerimi yakıp sulandırır da.

"Lütfen," diye yalvardı tatlı tatlı.

"Senin dileğin benim için emirdir, kedicik." Eğildim ve dilimin düz kısmıyla amına kocaman bir vuruş yaptım. Onun tadı dünyadaki en güçlü uyuşturucuydu.

"Siktir!" diye homurdandı.

Hem tükürüğümde hem de uyarılmasından ıslanana kadar bir kez daha, bir kez daha ve bir kez daha dilimi geçirdim. Dilimi kapladığını hissedinceye kadar, beni çılgına çevirdi. Kalçalarını tuttum ve dilimi içine daldırarak onu daha da açtım.

Vücudu altımda sarsılmaya başladığında "Oh *lanet* olsun!" diye çığlık attı.

"Tadın çok güzel," dedim, dilimin üzerinde patladığında da aynı tadı alıp almayacağını görme ihtiyacı beni ele geçirdiğinde çabalarımı ikiye katladım. "Tadın benimki gibi."

Saçlarımı daha sert çekiştirdi, sanki kafa derimden koparmak üzereymiş gibi hissettirdi. Eğer öyle olsaydı hiç umurumda olmazdı.

dava.

"Söyle," dedim, klitorisini dişlerimin arasına aldım ve ona bir küçük bir ısırık. Vücudu bana karşı sarsıldı ve sanki hiç kimse onunla biraz sert oynamamış, onu sınırlarına kadar zorlayıp sonra tekrar aşağı indirmemiş gibi şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne?" diye sordu nefes nefese.

"Benim olduğunu söyle, bebeğim." Dudaklarımı kaygan etine değdirmeden önce dilimi dar yarığının üzerinden geçirip içine daldırdım ve beni hissetmesine izin verdim.

"Cehennem."

"Söyle," dedim.

"Ben seninim," tam orgazm olurken.

Dudaklarımı onunkilere karşı daha sert hareket ettirdim, serbest kalmasını mümkün olduğunca uzatmak istiyordum.

"Benim, benim, *benim*," diye homurdandım, kelimeyi tenine kazıyarak. Onu gördüğüm an benim olmuştu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bana bakacağı, gerçekten bakacağı ve benim başından beri gördüğüm şeyi göreceği gün gelene kadar rahat etmeyecektim.

Beni kısıpca aldığını.

Onu dünyanın kadar takip edeceğimi ve onun için gülümseyerek cehenneme dalacağımı. Sadece onun için.

Benim de onun olduğumu.

Yaşadığından emin olduğum zevk dalgalarını atlatırken saçımı tutuşu gevşedi. Yavaşça geri çekildim ve ona bakarak yüz ifadesini inceledim.

Bana doğru memnun bir gülümseme fırlatırken onunla ilgili her şey yumuşamış görünüyordu.

Kukusuna tatlı bir öpücük kondurdum ve yatağa geri yatmadan önce hafifçe zıplamasına neden oldum. Yataktan kalkıp banyosuna doğru yürüdüm ve orada sakladığını bildiğim temiz bir bez aradım. Lavabonun altındaki çekmecedeki bir yığın bez buldum ve birini ılık suyla ıslattım. Odaya döndüğümde, onu bıraktığım pozisyondaydı, gözleri kapalıydı.

Onu yatağa yatırmadan önce temizlerken hiç .

Parmaklarımı yüzünün kenarında gezdirip teninin yumuşaklığını hissettiğimde uykusunda bir şeyler mırıldandı.

"Uyu, bebeğim. *Yakında*."

Ve böylece uzaklaştım, babasını ve arkadaşını gözetlemeye geri döndüm.

LIA

UYANDIĞIMDA KENDİMİ GARİP HISSEDİYORDUM.

Bir kere, göz kapaklarımın arkasındaki çarpıntı bana dün gece limitimi aştığını söylüyordu.

Küçük bir inilti çıkardım ve gözlerimi zorla açarak yatak odamın penceresinde asılı perdelerin arasındaki boşluktan sızan çok parlak öğleden sonra güneşini içeri aldım.

Dün gece evden çıkmadan önce onları kapatmalıydım. Ya da sarhoş halimle uykuya dalmadan önce aklım başıma gelseydi eve geldiğimde de kapatabilirdim.

Gözlerim vücudumda gezindi.

Çıplaktım. Ben... ben kendi kıyafetlerimi mi ?

Titredim, rüya tüm gücüyle bana geri dönüyordu. Hiçbir rüya bana bu kadar gerçek, bu kadar... güçlü gelmemiştii, şimdi bile akşamdan kalma halimle her mükemmel anı hatırlamaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Fırsatım varken bardaki adamın peşine düşmeliydim. Sadece bir bakışından bile ona ilgi duyduğum belliydi ve şimdi gitmişti. Milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirde onunla tekrar karşılaşma şansım neydi?

Yok denecek kadar az.

Ama bu fantezi.

Tanrım, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Odaya baktım, içimde ani bir melankoli dalgasının yükseldiğini hissettim. Odamda yalnızdım ve hepsi kadardı.

Neden son zamanlarda kendimi bu kadar yalnız hissediyordum?

Derin bir nefes alarak kendime beş saniye daha burada oturup kendim için üzölme süresi tanıdım. Sonra kendimi yataktan kaldırdım, gözlerimi kapattım ve başım ağrımaya başladığında küçük bir inilti çıkardım.

"Siktir," diye mırıldandım kendi kendime.

Eğer işten kaytarmak için bir gün olsaydı, o gün bugün olurdu. Ama bütün günü düşüncelerimden başka bir şey olmadan tek başıma geçirmeyi düşünmek bile

Bana eşlik et... Evet, işten kaytarmayacaktım.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça banyoya doğru ilerledim. Bir duşa ve sert bir kahveye ihtiyacım vardı.

O zaman yeni gibi olurum.

Yeni gibi değildim.

Saat sekize yaklaşıyordu.

Saat 10'da kapattık, teknik olarak bir kahve dükkanı için geç bir saatti ama New York'taydık ve bu doğrudu - buradaki insanlar asla uyumaz.

Kontrol listemdeki son şeyi de yeni bitirmiştım.

Bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim. Baş ağrımın tamamen geçmemesi de işe yaramadı, aralıklarla geliyor ve içimi buruşturup ölmek istememe neden oluyordu.

Kahve fincanımı aldım ve içine baktım.

Boştu.

Daha fazla içmemem gerektiğini biliyordum ama çok cazip geliyordu. Küçük bir iç çekerek kalktım ve etrafı temizleyerek geceyi sonlandırdım. Bana ihtiyaç yoktu.

Meşgul değildik ve şu andan kapanışa kadar da meşgul olmayacağız.

Eve gidip erkenden uyuyabilir, yalan olduğunu bilsem bile bir daha asla bu kadar çok içmeyeceğime yemin edebilirdim.

Bunu yapmaya hazırlanırken elim malzeme odasındaki fincan yığınının altında bir şeye rastladı. Dikenleriyle birlikte bir beyaz gül daha çıkarırken kaşlarımı çattım.

"Bu da ne böyle?" Mırıldandım, geçmişi düşündüm ve bunu diğer zamanlardan burada bırakıp bırakmadığımı merak ettim, ama hayır, bu tazeydi. Henüz çürüdüğüne dair hiçbir iz yoktu.

Ve dün gece bulduğum gül, sabah işe giderken hâlâ arabamın ön panelinde duruyordu.

Orada

bırakmıştım.

Bundan emindim.

Neden son zamanlarda ortalıkta bu kadar çok beyaz gül görüyorum?

Kalbim güm güm attı. Biri onları *benim* için mi bırakmıştı?

Kimi?

Brody

mi?

O yapmazdı.

Ve beyaz güllerin favorim olduğunu bilmesine imkan yoktu. Victoria mı?

Arkadaşım ara sıra bana eşek şakaları yapmayı severdi ama bunlar genellikle uzun sürmezdi ve zalimce değildi. Bana bir *sapığım* olduğunu düşündürmek zalimceydi.

Ama bir takipçim olduğu alternatif de... "İmkansız."

Kendi sesimi duyunca sıçradım ve saniyeler geçtikçe kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Sanki üzerimde gözler varmış gibi hissettiğim ve bunu aşırı aktif hayal gücümün bana oyun oynamasından başka bir şey olarak görmediğim tüm zamanları düşündüm.

Ama ne kadar çok düşünürsem o kadar doğru gelmiyordu.

Elimde aksini söyleyen fiziksel kanıtlar varken neden bir şeyler hayal edeyim ki?

Beyaz güle baktım. Dikenleri temizlenmemişti.

Bu sefer iğnenin batmaması için dikkatliydim ama geçen seferki yara tam olarak iyileşmemişti. Parmak ucum hâlâ hassas hissediyordu.

Başımı salladım. Bir sapığım mı vardı?

devasa malikâneye baktım. Bütün ışıklar yanıyordu.

Geç değildi ama erken de değildi. Ama

hâlâ uyanık olduğunu biliyordum.

Burada ne yaptığımı bilmiyordum.

Bir takipçim olduğundan şüphelenseydim, polise gitmek iyi bir seçim olurdu.

Daha iyi bir seçenek buldum, ancak şüphelendiğim şeyin gerçekten böyle olup olmadığından emin olmadığım bir zamanda bunun babama geri dönme riski vardı.

Ön kapı açıldı, dikkatimi çekti ve yüzünde rahat bir gülümsemeyle iri bir adam durdu.

Sarı saçları dağınıktı ve akşamın büyük bir kısmını parmaklarını saçlarında gezdirerek geçirmiş olduğunu hayal ettim. Gözlerimiz buluştu ve bir an için

Bir an ikimiz de bir şey söylemedik. Sonra başını yana eğdi ve ona yaklaşmamı işaret etti.

Yavaşça, ellerini ceplerine sokmuş bir şekilde durduğu ön verandaya giden basamakları çıktım.

Leonardo Briggs seçkin bir adamdı. Babam yaşında olmasına rağmen, onda her zaman çok güçlü ve güvenli bir şey vardı, sanki her şeyi üstlenebilecek ve beni bu dünyadaki her kötü şeyden koruyabilecekmiş gibi.

Aynı zamanda babamın en iyi arkadaşıydı. "Bir sorun mu var Lia?" diye sordu.

Tabii ki böyle düşünecekti. Onu panik içinde aramıştım ve şimdi karşısında dururken kendimi aptal gibi hissediyordum.

Yanaklarım ısındı.

Muhtemelen önemsiz olan bir şeyi büyütüyor muydum? Bilmiyordum ama güvende olmak olmamaktan daha iyiydi, değil mi?

"İçeride konuşabilir miyiz?" Ben sordum.

Evine girebilmem için kenara çekildi. "Tabii ki."

İçeri girdim ve muhtemelen babamın evinde bulunduğum kadar çok bulunduğum tanıdık eve baktım.

Ofisine gittik. Etrafıma zar zor dikkat ediyor, konuya nasıl yaklaşacağımı düşünmeye çalışıyordum. Bir parçam hala bir sapık olduğundan şüphe ediyordu, çünkü... bu nasıl benim başıma gelebilirdi?

Sıradandım.

Benimle ilgili kimsenin dikkatini çekecek özel bir şey yoktu ve ailemin parası olsa da bizi spot ışıklarının altına itecek türden bir para değildi. İçeri girdikten sonra kanepeye oturdum ve Leo'nun köşedeki küçük derme çatma bara gidip kendine altın rengi bir içki doldurmasını izledim.

Scotch, onun favorisi.

İkinci bardağı işaret etti, ben de başımı salladım. Bir gece önce tükettiğim alkolün etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. Dilimdeki viski tadını düşünmek bile midemi bulandırmaya yetiyordu.

Elinde kadehiyle yanıma geldi ve kanepede yanıma küçük bir yudum aldı.

"Bu neyle ilgili?" diye sordu.

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Ben... Ben bilmiyorum." Kaşlarını çatı.

Başımı salladım. Hiç mantıklı konuşmuyordum. "Bu aramızda kalabilir mi?" diye sordum.

"Başın bir çeşit belada mı Lia?"

Beklentiyle ona baktım.

Küçük bir iç geçirdi. "Eğer babanı dahil etmenin gerekli olduğunu düşünmüyorsam. Ama ondan bir şeyler saklamayı sevmediğimi biliyorsun. Özellikle de konu sen olunca."

Yeterince adil. "Sanırım bir sapığım var." Yanımda gerildi.

Bakışlarımı ondan bir süreliğine kaçırdım, sonra geri getirdim ve oturduğum yerde gergin bir şekilde kıpırdandım.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Birinin beni izlediği hissine kapılıyorum. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bundan kurtulamıyorum. Ama tam olarak emin değilsem polise gitmek istemiyorum, ama ben... korkuyorum."

Bardağı sehpanın üzerine bıraktı ve beni kollarına çekti. İsteyerek gittim.

"Deli gibi konuştuğumu , değil mi?" Kokusu duyularıma nüfuz edip bana çocukluğumu hatırlatırken gömleğinin içine doğru sordum.

"Hayır tatlım, deli olduğunu . Ayrıca haklı olduğunu da düşünüyorum. Elinizde kanıt olmadığı sürece polis hiçbir şey yapmayacaktır."

Gözlerimi kapattım ve rahatladığımı hissettim. Bu kadar gergin olmamın büyük bir nedeni, bana bunların hepsinin kafamda olduğunu söylemesinden korkmamdı.

"İnsanlara bunu araştırmalarını söyleyeceğim ve şimdilik, her ihtimale karşı, evinizin etrafına birkaç koruma çağıracağım, tamam mı?"

Ona başvurmamın nedenlerinden biri de buydu. Leo'nun bir güvenlik şirketi vardı.

"Gerçekten mi?" Kendimi geri çekip ona bakarak sordum. Bırakmadan önce kollarını hafifçe bana doladı.

"Gerçekten. bir şey yok. Ben buradayım, tamam mı?"

Başımı salladım, derin bir nefes aldım ve göğsümden büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. Tamamen gitmemişti ama hafiflemişti.

Her zaman yaptığım bir şeyi yaptım. Ona güvendim.

"Tamam," diye cevap verdim.

MAEL

Kız arkadaşımın beni "bulmak" için Leonardo Briggs'ten yardım istediği düşünülduğünde, işler kesinlikle daha ilginç bir hal aldı.

Bulunması kolay değildim. Özellikle de bulunmak istemediğim zamanlarda. Piçin yerleştirdiği korumalar işe yaramazdı.

Elbette, geceleri gizlice dairesine girdiğimde işler *biraz* karmaşıklılaşıyordu, ama imkansız değildi, zor da değildi.

Beni uzak tutmak için Briggs'ten yardım istemesi neredeyse ironikti, çünkü o herif benim kız arkadaşımı da takip ediyordu.

Onu neden takip ettiğini bilmediğim için tepki vermemiştim. Aynı takıntıyı mı paylaşıyorduk? Başımı tiksintiyle salladım. Briggs'e hiç benzemiyordum.

Yatağının kenarında durduğum yerden Lia'nın uyuyan haline baktım. Sadece nefes alışını dinlemek bile içimdeki bir şeyi rahatlatıyordu. Uzun zamandır yatıştığını hissetmediğim bir şey.

Bu hissi mümkün olduğunca uzun süre yanımda tutmak için yapmayacağım şey yoktu.

Sonsuza kadar benim kalmasını sağlamak için geçmeyeceğim sınır yoktu.

Parmaklarımı yüzünün yan tarafında gezdirdim, gömleğinin yakasına kadar indim, gömleği aşağı çekip köprücük kemiklerinin derisini ve göğüslerinin üst kabarıklığını ortaya çıkardım. Hepsi soluk, yumuşak tenliydi.

Ve benimkini.

Kokusunun ve tadının anısı hâlâ zihnime tamamen yerleşmişti ve lanet bir bağımlı gibi, bir sonraki vuruş olmadan ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Zaten yoksunluk belirtileri yaşıyordum.

Varlığımdan, ona sahip olduğumdan ne kadar çabuk haberdar olursa o kadar iyi. Böyle gizlice dolaşmak zorunda kalmazdım.

"Geri döneceğim bebeğim," dedim ona. Gözleri dalgalandı ama uyanmadı. Ne kadar tatlı. Bir takipçisi olabileceğinden şüphelendiğinde bile, bu onun derin bir uykuya dalmasını engellemedi.

Keşke bu tatlılığı onun için saklayabilseydim.

Cazibesi çok fazla artmadan önce geri çekildim. Şimdi kendimi göstermenin zamanı değildi.

Kendimi onun hayatına sokmanın ve bunu onun için mümkün olduğunca az travmatik hale getirmenin en iyi yolunu düşünmek zorundaydım. Gecenin bir yarısı onu uyandırıp amını yalamama izin vermesini istemek bu yol değildi.

Uzaklaşmadan önce bu düşünceye biraz gülümsedim.

Briggs'in kızına neden bu kadar takıntılı olduğunu öğrenmenin zamanı geldi. Ve neden beni Lia'nın babasını öldürmem için tuttuğunu.

LIA

BİR HAFTA GEÇTİ ve hiçbir yerde rastgele beyaz güllerin açtığına dair bir işaret yoktu.

Sinirlenmeye başlamıştım.

Birine şüpheli bir takipçiden bahsettiğim anda, onu işaret eden tüm ipuçları aniden kayboldu.

Ensemdeki tüylerin diken olduğunu hissettiğimde ürperdim. Tüm ipuçlarını değil.

Biri beni izliyordu. Tekrar.

Temizlemeye çalıştığım espresso makinesinin yanında durduğum yerden arkama baktım. Karanlıktı.

Genellikle ormanın dergilere layık arka planını sergileyen cam pencereler görünürde yoktu. Tek görebildiğim kendi yansımamdı.

Ve kendimi gördüğümde hoşuma gitmedi. Korkmuş görünüyordum.

Ve kızgın.

Tezgâhı olması gerekenden biraz daha sert bir şekilde sildim. Üzerinde çalıştığım kahve lekesi çoktan gitmişti ama çaresizlik hissim devam ediyordu.

Burada sadece ben ve bir çalışan kalmıştı ve son kontrol ettiğimde o da arka tarafta mekânı kapatmaya hazırlanıyordu.

Sinirli bir homurtu çıkardım ve havluyu yere atarak düşünmeye fırsat bulamadan kapıdan çıktım.

Dükkânın güvenliğinden çıkıp karanlıkta etrafıma baktığım anda serin gece havası tenime çarptı. Ay ışığı hiçbir şey görmem için yeterli değildi.

"Ne istiyorsun?" Yüksek sesle sordum.

Kimse bana cevap vermedi, zaten bunu beklemiyordum. Yine de göremediğiniz bir hayalete karşı savaşmanın korkunç bir yanı vardı.

Ellerim yumruk oldu ve dişlerimi sıktım.

Derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak içeri girmek üzere döndüm.

Dalların kırılma sesini duyduğumda donakaldım. Gerildim ve tekrar karanlığa baktım.

Daha fazla düşünmeden, sesi duyduğum yere doğru koştum, yarı yarıya canavarın üzerime atlamasını bekliyordum.

Durdum, ağaçlardan başka bir şey hissetmiyordum ama biliyordum ki yalnız olmadığımı biliyordum.

Arkamdan gelen bir sesle irkildim ve arkamı döndüğümde iş arkadaşım Melody'yi gördüm.

"Lia? Burada ne yapıyorsun?"

Omuzlarımdaki gerginliğin azaldığını hissederek küçük bir iç geçirdim. "Bir şey duyduğumu sandım," diye cevap verdim.

Bana yumuşak bir gülümseme attı. "Hadi, içeri dönelim. Muhtemelen sadece bir ayıdır."

"Belki," dedim usulca, duyduğumun bir ayı ya da vahşi bir hayvan olduğuna gerçekten inanmasam bile beni geri çekmesine izin verdim.

Hayır, bir adam duydum.

Melody temizlik işlerine geri dönerken ben de zihnim saatte bin mil hızla hareket ederek yarınki sabah vardiyası için her şeyi hazırladım. Telefonum önlüğümün içinde titreyerek aklımı başımdan aldı ve yere baktığımda Leo'nun beni aradığını gördüm. Melody'nin duyma mesafesinde olmadığından emin oldum.

Telefonu açmadan

önce. "Alo?"

"Lia, nasılsın?"

"İyi," diye cevap verdim. "Bir şey buldun mu?"

Küçük bir iç geçirdi, bu ses daha konuşmadan bana cevabı söylüyordu. "Üzgünüm tatlım. Bir sapığın olabileceğini gösteren hiçbir şey yok."

Hayal kırıklığı gözyaşlarımı kırıpıştırarak uzaklaştırdım.

"Belki adamlarım bir şeyi gözden kaçırmıştır. Polise gidip bunu rapor etmeliyiz."

Polisin benim için hiçbir şey yapamayacağını bildiğimden, "Kanıtım yok," dedim. Leo da hiçbir şey bulamadı. Ya bu adam iyiydi ya da... bunların hepsi kafamın içindeydi.

"Neden eve geri taşınmıyorsun? Ya da benimle kalmıyorsun?"

Başımı salladım. Bir his yüzünden evimden atılacak değildim. Bunu düşünmek bile beni öfkeliyordu.

"Belki de yanıliyorumdur," dedim.

"Lia..."

Başımı salladım. "Bunu benim için araştırdığınız için teşekkür ederim. Adamlarınız bir şey bulamazsa, sanırım... belki de son zamanlarda çok yoruldum ve bir şeyler hayal ediyorum."

Leo'nun adamlarının bu tür şeyler için eğitildiğini düşünürsek, bu akla yatkındı. Belki de son zamanlarda dikkatim dağınık olduğu için bir şeyler görüyordum. Belki de Melody'nin önerdiği gibi, az önce dışarıda duyduğum şey gerçekten vahşi bir hayvandı.

"Hâlâ tek başına yaşaman gerektiğini düşünmüyorum." Leo'nun hâlâ diğer hatta olduğunu neredeyse unutuyordum.

"İyi olacağım," dedim inançla. "Ama başka bir şey çıkarsa sana haber veririm."

"Söz mü?"

İkinci babam olarak gördüğüm bu adam için kalbimin yumuşadığını hissederek başımı salladım. "Söz veriyorum."

Hat boyunca homurdandı. "Güzel. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Yapacağım," diye mırıldandım. "Sonra konuşuruz." "Hoşça kal, tatlım."

Hat tıklandı ve ben olduğum yerde durup her şeyi düşünmeye başladım. Orada ne kadar durduğumu bilmiyordum ama Melody'nin işini bitirmesine yetecek kadar uzun bir süreydi.

Beni fark ettiğinde kaşlarını çattı. "Hâlâ dışarıda olanları mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır, sadece aile meseleleri."

Bana doğru yürüdü ve gülümsedi, kapatmama yardım etmeden önce elimi biraz sıktı. Kafeden çıkıp arabalarımıza doğru yürüdük. sırada dünya son derece sessiz görünüyordu. Melody bir ayağından diğerine geçerek ısınmaya çalışıyordu. "Ben eve gidiyorum. Yarın görüşürüz, Lia."

Ona el salladım ve arabaya binişini izledim.

Arabama binip gitmem gerektiğini biliyordum ama bir yanım orada öylece durup zamanın bir anlığına durmasını istiyordu.

Şu anda ne düşünmem gerektiğinden o kadar emin değildim ki etrafıma bakındım.

"yok," diye fısıldadım soğuk havaya. "Her şey yoluna girecek." Ve belki de bunu yeterince söylersem, gerçekten doğru olabilirdi.

Düşüncelerimde kendi naifliğimi ben bile duyabiliyordum. Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım ve etrafıma bakındım. Ben daha iyi düşünemedim ayaklarım hareket etmeye başlamıştı bile ve kısa süre sonra kendimi ormanın kenarında dururken buldum. Ağaçlar çıplaktı ve ölü yaprakların çoğu yerdeydi. Hareket ederken sessiz olmanın hiçbir yolu yoktu. Öyle değil mi?

En azından insanlar için imkansız olmalı.

Soluma doğru adım attım, yaprakların hışırtısı beni takip ediyordu. Sonra gürültü yapmamaya dikkat ederek sağa doğru ilerledim.

Bu mümkün değildi.

Burada ne kadar uzun süre durursam, takipçi olmadığına o kadar ikna oluyordum.

Küçük bir kahkaha attım.

Kendimi

kaybediyordum.

Sapık falan yoktu.

Tabii ki yoktu.

Arabama dönmek üzereyken içimdeki her şey dondu. Gözlerin üzerimde olduğunu hissetmek, beni içten dışa doğru yakacak şiddetli bir ateşe dönüşen beyaz bir sızı gibiydi.

Ve sadece bir çift göz değil, *aynı* çift göz.

"Gerçek değil," dedim kendi kendime. Yarı yarıya bir cevap bekliyordum. Yanıt gelmeyince hayal kırıklığı ve rahatlama içimde savaştı.

Arabama doğru yürüdüm, sırtım yanmaya devam ederken bile arkama bakmadım, sanki orada herkesin görebileceği bir hedef varmış gibi hissediyordum.

Onun görmesi için.

MAEL

Gecenin geç saatlerinde içeri girdiğimde odası karanlık ve sessizdi.

Tüm vücutum ağrıyordu.

Lanet olsun, ucuz atlatmıştık.

Birazcık bile dikkatim dağılmış olsaydı, o herif üzerime atlamayı . Ama şimdi arabamın bagajında çürümekte olan bir ceset ve cevabı olmayan bir sürü soru vardı.

Briggs'in güvenliği çok sıkıydı.

Her zamankinden daha sıkı. Kimsenin dinleyemediği kullan-at bir telefon dışında iletişimimiz yoktu.

Benden sadece Lia'nın babasını öldürmemi istemedi. Önce bir şeyi geri almamı istedi.

Küçük bir kara kitap. Bir şey bulma işinde değildim ama Briggs... özeldi.

Tarihimiz onun hayal edebileceğinin ötesindeydi ve bu küçük kara kitapta Luckas Whitlock'un kitap eline geçene kadar ölmesini istemeyecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Peki Lia bu işin neresinde?

Bir sapıktan şüphelendikten sonra babası yerine ona gitmeye karar verdiğine göre Briggs'e yakın olduğu açıktı.

Benim tatlı, küçük masum Lia'm.

Briggs benimle ilgili bir şey bulamazdı. Ve o şerefsizin benim kızın da peşine takıldığını düşünürsek, bir an önce takipçi olmadığı konusunda kızın içini rahatlatmak isterdi.

Şimdi neden onun için bu kadar uğraşıyordu? O da

benim gibi Lia'ya kafayı mı takmıştı?

Bu fikir çok da zorlama değildi. Lia'da erkeklerin içindeki kötülüğu ortaya çıkaran bir şeyler vardı. Ama bir yanımda bundan daha fazlası olabileceğini düşünüyordu.

Neydi o?

Hiçbir şeyi rahatsız etmemeye dikkat ederek sessiz apartmanda yürüdüm.

Briggs'le yaptığı telefon görüşmesi zihnini biraz olsun rahatlatmış ve uyumasını sağlamış gibi görünüyordu.

Onu gördüğümde gülümsedim, şehirden gelen ışık yüz hatlarını seçmeme yetiyordu.

Parmaklarımı yüzünün yan tarafında gezdirdim, burnunun temastan dolayı biraz kıpırdadığını izledim ama uyanmadı.

Uykusu ağırdı.

Kazağımı çıkarıp onunla birlikte yatağa girdim, yorganın altına girdim ve onu kendime çektim, yumuşak, uysal bedeninin sıcaklığını içimde hissettim.

Her yerimde hissettiğim ağrıyı görmezden gelerek kollarımı ona sardım ve uyumasını izledim.

Şafağın ilk ışıkları görünene kadar öylece kaldım. Sonra, tıpkı dairesine girdiğim gibi sessizce çıktım ve kapıyı arkamdan kilitlemeye özen gösterdim. Başka bir hergelenin dairesine girip ona zarar vermesinden korkmuyordum. Kurduğum güvenlik sistemi, etrafta bulunan tüm gizli kameralarla birlikte, biri onun evine girdiği anda bana haber verecekti.

Hayır, kızım içeride tamamen güvendediydi.

Yoluma çıkan diğer herkes güvende değildi.

Arabama doğru ilerledim. İçerideki ceset aklımdan çıkmamıştı. Theo'yu aramak için içeri girene kadar bekledim.

Sabahın erken saati olmasına rağmen ilk zil sesinde cevap verdi, zar zor uyuduğunu düşünürsek cevap vereceğini biliyordum.

"Evet?" diye cevap verdi, sesi netti.

"Yardıma ihtiyacım var," dedim.

Birkaç saat sonra cesedin son parçasının da yanarak kül olmasını izledim.

İnsan vücudunun yanması birkaç saat sürebilirdi ve ben burada bunun gerçekleşmesini izlemiştim.

Theo'ya güvenmediğimden değil.

Dünyadaki herkes arasında güvendiğim tek kişi oydu. Belki bir gün bu listeye Lia'yı da ekleyebilirdim ama şu anda onun için hâlâ bir yabancından fazlası değildim. Bu çok yakında değişecek bir şeydi.

"Zor bir gece miydi?" Theo elinde iki fincan kahveyle yanıma geldi ve birini bana uzattı. Bir yudum almadan önce teşekkür etmek için ona uzattım. Bu benim gün içindeki üçüncü fincanımdı.

"Öyle de denebilir."

"Briggs ile görüştün mü?" Theo sordu. Muhtemelen bu konuda benden daha hevesliydi. Onu suçlayamazdım.

"Henüz değil. Her şeyin gizli kalmasını istiyor."

Theo bunun üzerine küçük bir tebessüm etti. "Aptal herif. Yıllardır onu izlediğimizi düşünürsek ne kadar anonim olabilir ki?"

Ona cevap vermedim, sadece bir yudum daha aldım, zihnim geçmişten gelen anılarla savaşıırken gözlerim alevlerdeydi.

Ateşle oynamak tehlikeliydi.

Çoğunlukla kontrol edilemez olduğu için.

Ateş yıkıcı ve sıcaktı ve hayatımda geride yara izleri bırakacak kadar hasara yol açmıştı. Theo'nun bildiği bir şeydi. Benim de bildiğim bir şey.

Elim otomatik olarak yan tarafıma gitti; dokuz yaşında savunmasız bir çocukken küçük rakamların dövmeyle tenime işlendiği yere. Theo daha da küçüktü. O zaman bizi koruyamamıştım ama şimdi her şey farklıydı. Aradığımız cevapları bulmamız biraz zaman aldı, *yıllar* sürdü ama artık onlara sahip olduğumuza göre, geçmişteki acıların peşini bırakmayacaktım.

Büyük insan olmayı siktir et.

Theo'nun yan profilini inceledim. O her zaman sessiz bir tip olmuştu. Ben karşılaştığımız tüm adaletsizlikler için dünyaya öfkelenip kendimi fiziksel bir şekilde ifade ederken, Theo her şeyi içine atıyor, yaşadığımız tüm boktan ve ahlaksız şeyleri bir daha asla geri dönmek üzere karanlığın derinliklerine itiyor gibiydi.

Annelerimizi aynı şekilde kaybettikten sonra aynı koruyucu ailede kalmamız sadece bir tesadüf değildi.

Aynı piç babayı paylaşmamız da sadece bir tesadüf değildi. Damarlarımızda onun kirli kanı akıyordu. Belki de bu yüzden bu kadar berbat durumdaydık.

Lia'yı bu berbat soktuğum için kendimi kötü hissederdim, eğer o zaten bu dünyaya bu kadar derinden bağlı olmasaydı. Henüz bilme bile.

Son kalıntıların yanışını izlerken kâğıt bardağın etrafındaki tutuşumu sıkılaştırdım.

"Bununla sen mi ilgileniyorsun?" Ben sordum.

Theo başını salladı. "Evet. Git ne yapman gerekiyorsa yap. Desteğe ihtiyacın olursa bana haber ver."

Cevabımı homurdanarak verdim. Saldırıya geçmenin zamanı değildi. Şu anda, bütün bir organizasyonu alaşağı etmek için toplayabildiğim kadar çok bilgi toplamam gerekiyordu.

Karanlık ormanda durmuş, ortada duran ve aya bakan KIZIMI seyrediyordum.

O ne halt ediyordu?

Geçen gece beni neredeyse burada yakalıyordu. Ormanın içine doğru biraz daha yürüseydi, beni bulabilirdi. Madem burada onu izlediğimi biliyordu, neden kahve dükkanı kapandıktan ve etrafta kimse olmadıktan sonra tek başına ormanın ortasında duruyordu?

Kızım cesur olmaya mı çalışıyordu yoksa güvenliği konusunda aptalca ve umursamaz mı davranıyordu?

Bu düşünceyle yumruklarım sıkıca kenetlendi.

Burada benden başka biri olsaydı, yaralanabilirdi ve çığlığını duyacak kimse olmazdı.

Başımı salladım.

Onunla ne yapacaktım?

"Yalnız mıyım?" diye sordu. Sesinin tonundan cevabı zaten bildiği anlaşılıyordu.

Yalnız değildi. Gözlerimi üzerinde hissedebiliyor muydu? Sanki her birimizin göğsüne bağlı görünmez bir ip varmış da bizi yavaşça birbirimize çekiyormuş gibi aramızdaki çekimi hissediyor muydu? Yoksa sadece ben mi hissediyordum? Yoksa sadece romantik mi davranıyordum?

Küçük bir iç geçirdi, yüzünün önünde sisler uçuşuyordu. Soğuk.

Başını salladı ve arabasına geri döndü, muhtemelen eve gidiyordu. I Onu takip ederek dışarı çıkmadan önce bir dakika olduğum yerde kaldım.

Arabasını yolda bulmam ve eve değil de başka bir yere gittiğini anlamam uzun sürmedi.

"Nereye gidiyorsun?" Sola döndüğünde kendi kendime mırıldandım. Arkasından geldiğimin farkında olmadığını biliyordum, çünkü sürüş şekli değişmiyordu ve aramıza her zaman en az bir araba koyuyordum, yani beni atlatmaya çalışıyor gibi değildi.

Durum böyle olsa bile, nerede yaşadığını zaten biliyordum, bu yüzden tartışmalı bir nokta olurdu.

Yaşadığı yerden çok uzakta olmayan küçük bir bara doğru döndü.

Bu gece barmen "arkadaşını" görmeye gitmiyor musun?

Beni tatmin edecek şekilde, Brody denen herifi onun barında sarhoş olup eve döndüğü geceden beri görmemişti... *beni*.

Kahretsin, ama dilimde bıraktığı tadı hâlâ gün gibi hatırlayabiliyordum.

Ne kadar da bağımlılık yapıcı.

Bir park yeri bulup oraya çekmesini izledim.

Arabamı onun tam karşısına park ettim ve motoru hala açık olan arabasını tam olarak görebileceğim bir yere geri geri çektim.

Kafasının içinde neler oluyordu?

Onu izlediğim haftalar boyunca, söylediği kadar mutlu olmadığı izlenimini edindim. Ama onu rahatsız eden ne olabilirdi?

Direksiyonu daha sıkı kavradım ve ilk defa onun zihnini okuyabilme yeteneğine sahip olmayı diledim. Ne olduklarını bilmediğim şeytanlarını nasıl uzaklaştırabilirdim ki?

Onun üzerindeki hak iddiamı hem ona hem de dünyanın geri kalanına duyurmam uzun sürmeyecekti ama o zamana kadar onun duygu ve düşüncelerini bilmeyen bir yabancından başka bir şey değildim ve bu beni öldürüyordu.

Onun içini ve dışını bilmek istedim.

Eğer akıl sağlığımı onun için kaybedeceksem, sahip olmam için içindeki her şeyi bana vermesi adil bir bedel gibi görünüyordu.

O sırada arabası kapandı ve dışarı çıktı, barın kapısına doğru yürürken bakışları barın kapısında idi. Kendi arabamın motorunu kapatıp onu takip etmeden önce içeri girmesini bekledim.

Dumanla dolu küçük, pis barda kız arkadaşımı bulmam uzun sürmedi.

Köşedeki barın başında oturuyordu ve lanet olası akbabalar çoktan dikkatlerini çekmişti. En büyük suç, saçları dökülmüş, pespaye bir gülümsemesi ve kan çanağına dönmüş gözleri olan iğrenç heriften geldi.

Kızımı yutmak istiyormuş gibi izliyordu. Yanlış hareket.
Tam ona doğru ilerlemek üzereyken arkasından yaklaştım ve omzunu kavradım.
Onu kabaca kendime doğru çektiğimde acı dolu bir homurtu çıkardı.
"Ne oluyor lan-"
Bana iyice bakar bakmaz sözleri kesildi.
Şerefsizce tehditkâr bir şekilde gülümsedim. "Şuradaki kıza yaklaşmayı düşünüyorsun, değil mi?"
Başını kadar hızlı salladı ki, boynundan kopacakmış görünüyordu.
Bu kolayca ayarlanabilir.
"Hayır, dostum, tabii ki hayır."
Yanağını okşarken gülümsemem genişledi. İrkildi.
"Güzel. Ve neden bana bir iyilik yapıp gecenin geri kalanında başka hiçbir puştun ona yaklaşmamasını sağlamıyorsun? Anladın mı?"
Yutkundu ve başını salladı.
"Aferin oğlum," dedim ve onu bırakıp Lia'nın oturduğu yerin diğer tarafındaki barın üstüne doğru yürüdüm.
Barmen hemen yanıma geldi. "Ne içersin?"
Dikkatimi tekrar Lia'ya vermeden önce adama "Buzlu viski," dedim.
Beni fark etmişti, bakışları doğrudan bana yönelmişti ve yanakları kızarmıştı.
Ne kadar da değerli.

LIA

OBURADAYDI.

Kahretsin, ama o buradaydı. Barda dikkatimi çeken adam. Okyanus mavisi gözleri olan o ilginç adam... ve ben tamamen onun büyüüne kapılmışım.

New York'taki birkaç bin bardan biri olan bu barda onunla karşılaşma olasılığım neydi?

Brody'nin evindeki o geceden sonra onu sonsuza dek kaybettiğimi sanmışım ama işte buradaydı.

Ayrıca sarhoşken adamın beni yediği fantezisini de hatırladım.

Cehennem.

Gözlerimi hızla ondan kaçırdım.

Bu ışıpta Brody'nin Barı'nda olduğundan daha farklı görünüyordu. Koyu sarı saçları onu son gördüğümünden beri biraz uzamıştı ama çok uzun olmadığını biliyordum. Kısa saç telleri başının üstünde dağınık bir yığın halinde duruyordu, sanki günün büyük bir bölümünü parmaklarını saçlarında gezdirerek geçirmiş gibiydi.

Geniş omuzlarını ve devasa pazularını sergileyen siyah termal gömleğinin örttüğü etkileyici kaslı gövdesine bakarak ona yandan bir göz attım. Hatırladığımdan daha iriydi.

Daha fazla... her şeyden.

Ve ondan çok etkilenmişim.

O zaman bana döndü ve gözlerimiz kısa bir an için buluştu, sonra yoğunluğa daha fazla dayanamadım ve arkamı döndüm.

Etraftaki pek çok kadının ona yukarıdan aşağıya baktığını fark ettim. Kız arkadaşları olup olmadığını merak ettim.

Bu düşünce göğsümün üstüne ağır bir yük bindirdi. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum, tanımadığım bir adama karşı bu *sahiplenme* duygusu, ama oradaydı, inkar edilemezdi, mantıksızdı.

Manhattan'ımdan büyük bir yudum aldım, sıvı aşağı akarken boğazımda hafif bir yanma hissettim. Tükürmemek için kendimi zor tutuyordum.

Tanrım, çok eziktim.

En başta buraya neden geldiğimi bile bilmiyordum. Planım eve gitmekti ama boş bir eve gitme düşüncesi birden çok fazla geldi. Buna bir de sapık olmadığına kendimi tam olarak ikna edememiş olmam eklenince, işte buradaydım.

Polise gidebilirim.

Hangi kanıtla?

Leo bir şey bulamadıysa, polislerin bulacağına dair ne umudum vardı ki? Ve polislerle olan ilişkim... karmaşıktı.

Onlar hakkında pek iyi şeyler düşünmüyordum. Caden'in ölümünü araştırırken izledikleri yarım yamalak yol ya da davalardaki insanlar yerine davayı kapatmayı daha hissi beni rahatsız etti.

Ama şu anda, üzerimde gözler hissettiğimde sözde bir sapık aklımın gerisine itildi.

Gözleri.

Adını bile bilmiyordum. Yine de, bir bombanın patlamasından hemen önce bir tür uyarı gibi, derimin altında uğuldayan bu inkar edilemez çekim vardı.

Başımı bir kez daha ona doğru çevirdim.

Mavi gözleri kristal gibiydi. Bu pis barda bile ıslıl ıslıl parlıyorlardı.

Geçen gece fark etmediğim şey ise boynundaki dövme idi; bir tarafında siyah kabile çizgileri vardı. Sadece gömleğinin altında daha fazlası olduğunu hayal edebiliyorum. Nasıl...

Seksi.

Adam inanılmaz derecede seksiydi.

Dokunulmaz bir havası vardı ve dokunmak istiyordum. Sanki o da aynı şekilde hissediyormuş gibi bana bakıyordu. Ona yaklaşmalı mıydım?

Genelde erkeklere, özellikle de hakkında hiçbir şey bilmediğim yabancı erkeklere yaklaşmazdım. Ama o bende normları bir kenara bırakma ve onu benim yapmak için ne gerekiyorsa yapma isteği uyandırdı.

Umutsuz gibiydi. Ve

üzgün.

Çaresiz ya da üzgün değildim, değil mi?

Ama gitmesine izin verirsem, onunla tekrar karşılaşp karşılaşamayacağımı kim bilebilirdi? Tam ona yaklaşmak için cesaretimi topladığımda, bir kadın çoktan oradaydı, onun yan tarafına doğru itiyor ve elini yukarı aşağı gezdiriyordu

Sert göğüs.

Gözleri ilgiyle parlayarak ona bir şeyler söylemesini izlerken olduğum yerde söndüm.

Ne kadar cesurca.

Ama onun gibi görünseydim - sarışın bir bombanın *gerçek* tanımı - ben de cesur olurum.

Yeterince görmüş olduğum için içkimin kalanını yudumladım. Onun gibi bir adamın benimle ilgileneceğini düşündüren neydi?

Düşünürken bile yüzüm kızarıyordu.

Ayağa kalktım ve barmenin gözlerini yakalayarak ödeme yaptığımı belirtmek için barın üstüne birkaç yirmilik koydum ve uzaklaştım. Adama ve kadına dönüp bakmadım ama çıkarken kadının kıkırdamalarını duyabiliyordum.

Uzun bir nefes verdim ve arabama binip uzaklaşmadan önce yüzümün önünde oluşan soğuk havayı izledim. Tam araziden üzereyken dikiz aynamı kontrol ettim. Barın ön kapısında gelişigüzel duran adamı gördüğümde kalbim neredeyse arabamın dibine düşecekti.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu, devasa gövdesi neredeyse girişin çoğunu kaplıyordu ve karanlıkta bile gözlerinin doğrudan arabamın arkasına dikilmiş olduğu hissine kapıldım.

Derin bir nefes aldım ama yeterli değildi. Sanki kalbimin üzerinde zıplama hareketi yapan bir fil varmış gibi hissediyordum. Göğsümü ovuşturdum. Neden bana bakıyordu?

Peki ya ona yaklaşan sarışın kadın? Beni takip etmek için kadını geride bıraktığını düşünmek beni kibirli mi yapıyordu? O da bunu hissetti mi? Bana her baktığında göğsünde bir baskı hissediyor ve ne yapacağını bilemiyor muydu? Bardan erken ayrılarak bir hata mı yaptım?

Artık çok geçti. Onunla ya da onu görme umuduyla bara geri dönemezdim. Bu benim için bile çok çaresiz bir durumdu.

Önümdeki yolu görmeden, otomatik pilotta eve doğru sürdüm. Sonunda kapalı otoparkına yanaştığımda şaşırmışım. Arabanın orada durmasına izin verdim, motor bir süre rölantide çalıştı.

kapattım. Dünya bir anda sessizleřti ve ben orada dūřüncelerimle bař bařa kaldım.

Neyim vardı benim? Neden
böyle hissediyordum?

Artık orada öylece oturup kendime acımak istemediğim için arabadan çıktım ve apartmanıma doğru yöneldim. Tam girişe geldiğimde durdum ve derin, yorgun bir iç çektim. Ensemdeki tüylerin yeniden diken diken olduğunu hissedebiliyordum, bu son haftalarda bana eşlik eden tanıdık bir duyguydu ve ben sadece... çok yorgundum.

şu anda zihinsel olarak o kadar yorgundum ki, bu "sözde" takipçi hakkında daha fazla bir şey yapacak enerjim yoktu.

Umurumda bile değildi. En azından bu gece, tüm enerjim tükenmiş gibi hissederken.

Beni istediği kadar izleyebilirdi. Hasta herif, apartmanımdan uzak durduğu ve bu gece huzur içinde uyumama izin verdiği sürece bu gece istediği her şeyi yapabilirdi.

Sonuçta, bu noktada ne yapabilirdim ki?

Dairemin girişine doğru yürüdüm, arkama bakmadım ya da adama bir göz atıp atamayacağımı görmek için arkamı dönme zevkini tattırmadım.

MAEL

Lia'nın binasının hemen karşısındaki otoparkta, park etmiş arabaların arasında sessizce . Az önce dairesine girmişti ve birazdan ona katılacaktım ama henüz değil.

Şu anda yapmam gereken daha *acil* bir şey vardı.

Şerefsizler burada olduğumu bile bilmiyorlardı.

Başımı tiksintiyle salladım. Briggs'in emrinde çalıştırdığı adamlar bunlar mıydı? Bunların dünyanın en iyileri olması mı gerekiyordu?

Geçtiğimiz haftalarda onlarla birlikte olduğumu fark etmemişlerdi bile.

İlk başta, neden benim kızımı izlediklerini bilmek istedim. Merak, Briggs tarafından gönderilen her pislği öldürme isteğimi frenledi. Ama Briggs'in

Lia'yı neden takip ettirdiğine dair hâlâ bir işaret yoktu ve sabrım tükenmek üzereydi. Artık benim *bölgeme* tecavüz etmeye çalıştıkları için çok kızgındım.

Arabalarında oturuyorlardı, pencereler açıktı ve sigara dumanının kokusu karanlık gece gökyüzüne yayılıyordu.

Emniyet kemeri yerleşimi bana bağlanmadıklarını söyledi. Bu işimi kolaylaştırırdı.

Geldiğimi hiç görmediler.

Elimi pencereden uzattım ve kapıların kilidini açtım. "Ne oluyor lan-"

Kapıyı açıp onu dışarı çektiğimde herifin sözleri kesildi. Yüzüstü yere düştü. Beklemedim. Boynunun yakasından tutup kaldırdım ve çirkin suratını bana gösterdikten hemen sonra sağ bir kroşe attım. İnledi. Onu bıraktım, tam o sırada ikinci şerefsiz silahını çıkarmış bana doğru geliyordu.

Silahı tutan elini kavradım ve silahı alabileceğim kadar gevşeyene kadar bücktüm. Lanet bir bebekten şeker almak gibi.

Silahı boşalttım, bütün parçaları arabaya attım ve herife döndüm. Yumruğunu geri çekti. Yoldan çekildim ve havadan başka bir şey yakalayamayınca tökezlemesini izledim. Dizlerinin arkasına tekme atarak yere düşmesini sağladım ve arkadan üzerine çullandım. Sarıldım

Ellerimi boynuna doladım ve büktüm, kemikleri kırılırken o tatmin edici ıtırtıyı duydum ve herif öne doğru yığıldı. İlki kendine geldiğinde onu bıraktım. l ortağını ve sonra etrafındaki boşluğu içine çekti. Gece karanlık ve sessizdi. Etrafta ona yardım edecek kimse yoktu.

Kararını vermeden önce gözlerinde gördüm. Sola doğru itti ama kaamadın peşine düşmüştüm.

Elimde debelendi ama faydası olmadı. Onu yere ittim ve dizlerimi ensesine bastırdım. Boğuk nefesinin sesi kulaklarıma bir senfoni gibi geliyordu. *Neredeyse* geçen gece ağzımla boşalmasını sağladığım Lia'nın inlemelerini duymak kadar güzeldi.

Düşüncelerimden sıyrıldım. Şimdi kız arkadaşımla ilgili düşüncelerin dikkatimi dağıtmasına izin vermenin zamanı değildi.

Ağırlığımı biraz hafiflettim. "Briggs seni neden ona göz kulak olman için gönderdi?" diye sordum.

"Kim?"

Gözlerimi devirdim ve dizimi tekrar boynuna bastırdım. Yarı protest bir ses çıkardı ama ben daha sert bastırınca kesildi. "Benimle aptalı mı oynuyorsun? Bunun için sabrım olduğunu mu sanıyorsun?"

Şerefsiz elini kaldırdı ve çakıllı zemine vurdu. Dizimi kaldırdım.

"Tekrar deneyelim. Neden Lia'yı izliyorsun?"

"Bilmiyorum. Ona göz kulak olmamız ve nereye gittiğini ve gün içinde ne yaptığını Briggs'e rapor etmemiz dışında başka bir talimat almadık."

"Hmm. Peki ona nasıl rapor veriyorsunuz?"

Cevap vermesi uzun sürünce dizimi indirdim. Altımda debeleniyor, beni itmeye çalışıyordu. Aptal herif.

"Cevap ver bana," dedim, sesimdeki öfkeyi duymasına izin vererek. Ellerinden birini tuttum ve geriye doğru büktüm.

Kıpırdamadan durdu, acıdan nefes alış verişi hızlandı. Sonra cevap vermeden önce derin bir nefes aldı, "Telefonum. Briggs bize verdi ve gece sonuna kadar ona rapor vermemiz gerekiyor."

"Onu izlemeleri için başka adamlar mı gönderiyor?"

Başka yeni sıkici görmemiştim ama belki de yakında vardiya değiştireceklerdi.

"Hayır. Hayır, sadece biz. Lia's-fuck." Bir parmağımı geriye doğru bktğmde yüksek sesle bir çığlık attı ve kemiğin yerinden çıktığını hissetti. Elimi onunkine bastırdım.

Çıglıklarını bastırmak için dudaklarını.

"Onun adını söyleme. Anladın mı beni?"

Bu piçin dudaklarından Lia'nın adının dökülmesi bile beni öldürücü bir öfkeye sürüklemeye yetmişti.

Başını salladığını hissettim.

Cevap vermesi için geri çekildim.

"Kız... onu takip etmek kolay, bu yüzden daha fazla adama gerek yok."

"Anlıyorum."

Kafasını tutup büktüm ve ortağını öldürdüğüm gibi onu da öldürdüm. Bir süre olduğum yerde kaldım ve etrafımı kolaçan ettim. Her şey daha önce olduğu gibi hâlâ sessizdi. Görünürde kimse yoktu.

Ayağa kalktım ve telefonumu çıkarıp Theo'ya mesaj attım.

Temizliğe ihtiyacım var.

Hemen cevap verdi.

Tamamdır.

Cesetleri arabalarına kadar taşıdım, kapıyı üzerlerine kapatmadan önce telefonlarını ve cüzdanlarını yanıma aldığımı emin oldum. Sonra kaputa yaslandım ve Lia'ya ait olduğunu bildiğim dairenin penceresine baktım. Işıklar yanıyordu ve onun gölgesinin içeride hareket ettiğini görebiliyordum.

Bu temizlik işini halleder halletmez

On

u. .

Theo'nun bir minibüsle gelmesi uzun sürmedi. Yanaştı.

Durduğum yerden arabaya doğru baktı, gözleri değerlendiriyordu. Cesetler net bir şekilde görüleliyordu ama bunu anlamak zor değildi.

Tek kaşını soru sorar gibi kaldırdı.

"Briggs'in adamları," dedim.

"Ve sen ne yaptın, sonunda bıktın ve onları öldürdün

mü?" Omuz silktim. "Bunun er ya da geç olması

kaçınılmazdı." "Ama neden bu gece?"

Çünkü kızım bu gece çok üzgün görünüyordu ve ben bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Bunu ben söylemedim. Lia'nın tek bir bakışıyla içimdeki tüm kötülükleri ortaya çıkarabileceğini kim bilebilirdi?

Onu daha iyi hissettirmek için gördüğüm her şeyi ve herkesi öldürmek ve yok etmek istedim. Yardımı olacağını düşünseydim ben de yapardım. Olmayacağını biliyordum, bu yüzden Briggs'in adamlarını öldürmeye karar verdim.

"Arkanda herhangi bir kanıt bıraktın mı?" Theo sanki yakınlarda bir kan birikintisi görmeyi bekliyormuş gibi etrafına bakınarak sordu.

Başımı salladım. "Bunu söylemek için çok karanlık ama sanmıyorum. Şafakta dönüp her şeyin temiz olduğundan emin olacağım."

Şerefsizlerin telefonlarından birini çıkardım ve Theo'ya uzattım.

Sorgulamadan aldı. "Bunu Briggs'le iletişim kurmak için kullanıyorlardı."

Theo gülümsedi. "Ve onun adamıymışız gibi davranmamızı mı istiyorsun?"

"Şimdilik. Onlara neler olduğunu bilmek istiyorum. Kimlikleri de bende var. Sisteme girip onlar hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışabilir misin?"

Gülümsemesi genişledi. "Bunu yapabilirim. Sence kayıp olduklarını bildirecek aileleri olabilir mi?"

"Bundan şüpheliyim," diye cevap verdim. Briggs ve Lia'nın babasının çevirdiği dolaplarda hiçbir rolü olmayan bir kızı takip etme işini üstlenen erkekler genellikle aile babası tipler değildi. "Ama bunu araştıracaksın, değil mi?"

"Evet," diye cevapladı Theo, yapacağını bildiğim gibi. Dünyadaki onca insan arasında ona güvenebileceğimi biliyordum. Tıpkı onun da bana her zaman güvenebileceğini bildiği gibi.

"Harika, hadi. Cesetleri benim minibüse koyun, siz de arabalarıyla beni takip edin."

Başımı salladım ve işe koyulduk. Cesetleri Theo'nun evine geri götürebilirdim ama polislerle karşılaşma riski vardı. Tek yapmaları gereken plakayı araştırmaktı ve bu araba sistemde olacaktı. Ayrıca Theo'nun minibüsü cesetleri saklamak için mükemmel bir yere sahipti. Bu arabanın sadece bagajı vardı.

Ve intikamımı almadan önce, dünyadaki tüm uyarılara kulak vermemiz gerekecekti.

Lia'nın evine döndüğümde saat onu biraz geçiyordu, kapüşonlu tişörtümün kapüşonunu kafama geçirmiş ve yüz maskemi takmıştım. Yatağında olması için yeterince geç değildi ve yüzümü görmesi için de uygun bir zaman değildi.

Henüz değil.

Yaptığım anahtarla kendimi içeri aldım. Gözlerimi kapattım ve onun rahatlatıcı, tanıdık kokusunu içime çektim.

Eve dönmek gibiydi. Her zaman ev gibi.

İçeri girdiğimde, akan suyun sesi dışında daire sessizdi.

Duş alıyordu. Çıplak vücudundan akan suyu düşününce sikim anında sertleşti.

Kahretsin, ama bu kızın kendini temizlemesi bile beni sertleştiren şey neydi?

Ayaklarım otomatik olarak hareket etti ve kendimi ona daha da yaklaşırken buldum, ona dokunana kadar bunun yeterli olmayacağını biliyordum.

Banyonun eşiğine geldiğimde durdum. Kapı, onun vücut yıkayıcısının tanıdık kokusunu alabilmem için yeterince aralıktı. Banyodan buhar çıkıyordu ve ben yaklaştım.

Onu cam duş kapısından görebiliyordum. Başını yağmur suyunun altına sokup saçlarındaki köpüklerin akıp gitmesine izin verirken gözleri kapalıydı. Kıpırdamadan durdum, bu manzara karşısında tamamen büyülenmişim.

Onu her gördüğümde ilk kez görüyormuşum gibi hissedirdim. Onun gerçekliğinde her zaman anılarımın hakkını veremediği bir şey vardı. Mükemmeldi. Güzeldi. *Benim*.

Buğulu aynaya bakarak banyoya doğru ilerledim. Kendimi doğru dürüst tanıtabilecek zamanım olmamıştı, ama şimdi her zamanki kadar iyi zaman olabilirdi, diye düşündüm.

Eldivenli parmağımı aynanın üzerinde gezdirirken sırttım ve harflerin şekillenmesini izledim. Tam son harfe geldiğimde bir çığlık koptu ve dönüp Lia'nın dehşete kapılmış gözlerini gördüm, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Ne oluyor lan? Defol git buradan!"

Başlığın ardından ona göz kırptım, yüz ifadesinden vücudunun duş duvarına yaslanışına kadar her şeyi inceledim. Benden korkmamalıydı. Bu dünyada ona zarar verebilecek en son kişi bendim ama o bunu bilmiyordu. Beni tanı mıyordu.

"Ciddiyim," dedi. "Polisi arayacağım."

Maskemin altından gülümsedim. Ne kadar şirin. Polisin bana bir şey yapabileceğini mi düşünüyordu?

Sakince banyodan önce gözlerimin son bir kez onun üzerinde gezinmesine izin verdim, dairesinden geldiğim gibi çıktım ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Ne de olsa herhangi bir piçin gelip benim için bu kadar değerli olan bir şeye zarar vermesini istemiyordum.

LIA

Duvara yaslanıp yönümü bulmaya çalışırken bacaklarım titredi.

O buradaydı.

Gerçek gibi gelmedi.

Nasıl burada olabilir? Nasıl...

Düşünemiyordum bile. Aklım başımdan gidiyordu. Belki de hayal etmiştim?

Suyu titreyen bir elle kapattım ve etrafıma bir havlu sardım. Duştan çıkarken hareketlerim yavaştı, o anda yere yığılmamak için kendimi zor tutuyordum.

O... gitmişti, değil mi? Gitmiş olmalıydı.

Banyodan dışarı baktım ama benden başka kimsenin orada olduğuna dair bir işaret yoktu.

Ondan iz yok.

Sanki hayal etmişim gibi. Öyle olmalıydı, değil mi?

Dudaklarım titredi. Düşüncelerimdeki yalanı ben bile duyabiliyordum.

Banyonun sınırlarından çıkmaya korkuyordum ki bunun aptalca olduğunu biliyordum. Eğer hâlâ buralardaysa, isteyeceğim son şey onunla birlikte küçük, kapalı bir alanda sıkışıp kalmaktı. Kendimi hareket ettiremiyordum.

Ayaklarım yere yapışmış gibi hissediyordum ve kalbim sanki vücudumun dışına fırlamak üzereydi. Hayatta kalamazdım. Kalbin olmadan nasıl hayatta kalabilirsin ki?

Mide bulantısı artmıştı ve banyoda yere kıvrılmamak için kendimi zor tutuyordum. Ne yapmam gerekiyordu?

Silahlar.

Silahlara ihtiyacım vardı... bir şeylere, geri gelme ihtimaline karşı.

Kendimi korumam . Ama nasıl?

Gözlerim aynaya takılıp oradaki harfleri görünce nefesim kesildi.

MAYIN

Bunu ben yazmadım. O hasta herif yazdı. Ve ne demek istediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Ben onundum.

Panik yapmamaya çalışarak gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda, harflerin altından su damlamış ve bir korku filmi dekoru gibi görünmüş olsa da kelime hâlâ oradaydı.

Yutkundum ama boğazım kurudu. Duvara yaslanıp öylece durdum ve kelimeye baktım. Ne kadar süre öyle durduğumu bilmiyordum. Ama harflerin buharlaşıp gitmesine yetecek kadar uzun bir süreydi, çoğu zaman hala gerçek hissettirmeyen bir deneyimin fiziksel hatırlatıcısını siliyordu.

Bu benim başıma gelmiş olamaz, değil mi?

Bu nasıl benim başıma gelebilir?

Sessizce odama doğru ilerledim. Dairemde bir kez daha yalnızdım, her ne kadar öyle hissetmesem de. Sanki üzerimde gözler varmış, tenimi içten dışa doğru yakıyormuş gibi hissediyordum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Cehennem bir yer olmalı. Bunu

hak edecek ne yapmıştım?

Titreyen ellerimle kıyafetlerimi giydim ve telefonumu aldım. Hiç tereddüt etmedim. Hemen aramaya başladım ve nefesimi tutarak hattın açılmasını bekledim.

"Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?"

Ağzımı açtım ama hiçbir şey . Gözlerim yaşlarla ağzımı kapattım.

"Alo? Beni duyabiliyor musunuz?" diye sordu kadın operatör telsizden.

Hat.

"Ben, uh, rapor etmem gerekiyor... Bir takipçim var."

Kanepemde oturup polisin gelmesini beklemek sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi.

Tüm bu süre boyunca bir ileri bir geri gidip geldim, kendimi bunun hayal gücümde başka bir şey olmadığına yarı yarıya ikna ettim ve bunun çok gerçek, çok korkunç bir gerçeklik olduğunu, birinin dairemde, banyomda olduğunu ve duş alırken beni izlediğini çok iyi biliyordum.

İçimden bir tiksinti titremesi geçti ve mide bulantısını uzak tutmak için her şeyimi harcadım.

Elime baktım, titremeler görüşüm bulanıklaşana kadar fark ediliyordu ve artık gözyaşlarımın arasından hiçbir şey göremiyordum.

Bu nasıl benim başıma gelebilir?

Sadece başkalarının başına kötü şeyler gelebileceğini ve benim başıma gelmeyeceğini düşünmek aptalcaydı ama şimdiye kadarki hayatım normaldi.

Bu...

Bu normal değildi. Ve nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum.

Kapının çalınmasıyla bayılacak gibi oldum. Titreyen bacaklarımın üzerinde kalktım ve kapıyı açmak için hareket ettim. Biri erkek, diğeri kadın iki polis memuru orada duruyordu.

"Merhaba, bu Memur Geoffrey," dedi erkek memur, yanındaki kadını göstererek. "Ben de Memur Stevens. Bir haneye tecavüz ihbarı aldık?"

Kurumuş dudaklarımı yaladım ve başımı salladım. "Lütfen içeri gelin."

İçeri girdiler, gözleriyle dairemi incelediler ve bir yanımda bunun için beni yargıladıklarını hissetti. Nedenini bilmiyordum, oldukça normal bir daire gibi görünüyordu - en azından ben öyle sanıyordum.

Ama onların incelemeleri altında, bir şeyi, sütyenimi ya da başka bir şeyi kaldırmayı unutmuşum gibi hissettim. Aptalcaydı. Muhtemelen şu anda odaklanmam gereken şey bu değildi. Memurları oturma odamdaki kanepeye götürdüm, ben de koltuğa oturup onlara baktım.

Beklentiyle bana baktılar.

Buraya dostça gülümseyerek geleceklerini düşünmemiştim ama bu kadar soğuk olmamalarını beklerdim.

"Neden bize ne olduğunu anlatmıyorsun?" Memur Geoffrey, Titanik'i batıran buzdağının sıcaklığı kadar bir sıcaklıkla konuştu.

Gözlerimi kırptım ve ilk kez polisleri aramakla hata edip etmediğimi düşündüm. Pek yardımcı olamayacaklarmış gibi geldi ve arayarak sapığımı kızdırmış olabilirdim. Zihinsel olarak başımı salladım. Hayır, aramak iyi bir fikirdi. Başka bir şey olmasa bile, bunu kayıt altına almak için. Ama tüm bu etkileşim...

Onlara, bir sapık olabileceğinden şüphelendiğim andan banyo sahnesine ve bu noktada buharlaştığına şüphe olmayan buğudan aynaya yazılan harflere kadar başıma gelen her şeyi robot gibi anlattım.

Hikâyemi anlatmayı bitirdiğimde Memur Stevens aynayı kontrol etmek için kalktı ve Memur Geoffrey ile beni oturma odasında sessizce birbirimize bakarken bıraktı.

Bu polislere ne oluyordu? New York'un nüfusu göz önüne alındığında NYPD'nin genellikle meşgul olduğunu biliyordum, ama bu... *garipti*.

"Bunun arkasında kimin olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?" Memur Geoffrey ortağı döndüğünde nihayet sordu.

Sessizce başımı salladım.

"Bize bir tarif verebilir misiniz?"

"Adam uzun boylu," dedim, banyomda dikildiği anı düşünerek. "Geniş omuzlar. Kaslı bir yapısı vardı. Koyu gri bir sweatshirt giyiyordu... kapüşonu kafasına kadar çekmişti, bu yüzden yüzünü göremedim..."

Açıklamamın hiçbir şekilde yardımcı olmadığını bildiğim için sözümü yarıda kestim. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa onlar da öyle düşünüyorlardı.

Gözlerimi kapattım. "Size verecek yeni bir bilgin yok. Adam bana yüzünü gösterecek değildi ki bir ressama tarif edebileyim," dedim.

Birbirlerine baktılar. Memur Stevens, "Aynanın fotoğrafını çekebilir ve belki parmak izi bulabilir miyiz diye bakabiliriz ama yapabileceğimiz başka bir şey yok," dedi.

Ağzımı açtım ama o noktada daha fazla ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Kendimi, yardım edebilecek memurları değil de beni yargılayabilmeleri için yabancıları evime davet etmiş gibi hissediyordum.

"Eldiven giyiyordu," dedim, o kadarını hatırlıyordum. Parmak izi olmayacaktı.

Tekrar birbirlerine baktılar. "Bunu raporda tutacağız, ancak bu noktada yapabileceğimiz fazla bir şey yok."

Başımı salladım ve başka tarafa baktım. Yapabilecekleri bir şey varmış gibi hissediyordum... sokakları araştırabilir, bana koruma , hatta güvenlik kameralarını bile . Ama bunların hepsi benim için vazgeçmek istemedikleri kaynaklardı ve onlara söyleyebileceğim hiçbir şey aklıma gelmiyordu.

"Anlıyorum," dedim, biraz sönükleşerek.

Ayağa kalktılar. Memur Stevens kartını çıkardı ve bana uzattı. Pek bir şey hissetmeden aldım. Her şey beden dışı bir deneyimden başka bir şey değilmiş gibi geliyordu. Bu berbat gerçeklikteki kişi aslında ben değildim, başka biriydi ve ben sadece bir seyirciden başka bir şey değildim.

"Yeni bir bilgi bizi arayın" dedi. Ona cevap vermedim.

Daha sonra kapıyı arkalarından kapatarak gittiler. Sessiz dairemde otururken kalkıp kapıyı kilitlemeyi hatırlamam sadece birkaç dakikamı aldı.

Kilit yerine oturdu ve aklıma bir anı geldi.

Memurlar geldiğinde kapının kilidini açmak zorunda kaldım.

Nefes nefese kaldım ve kapıdan geri çekilerek olanları izlemeye başladım. Hiçbir hasar yoktu. Zorla girildiğine dair bir iz yoktu.

Aslında, bu gece eve geldiğimde kapımı kilitlediğimden yüzde yüz emindim. O halde adam kapıyı kırmadan daireme nasıl girebilmişti?

Dairemin etrafındaki tüm pencerelere yöneldim. Üçüncü kattaydım ve bir binaya tırmanmak hakkında pek bir şey bilmiyordum. İmkânsız olduğunu düşünmüyordum ama kolay da değildi. Ayrıca, tüm pencerelerim kilitliydi.

Bunun tek bir açıklaması vardı.

Adamda evimin anahtarı vardı.

LIA

"AMELIA WHITLOCK, beni dinliyor musun?" "Ha?"

Victoria elini önümde salladığında düşüncelerimden sıyrıldım.

O geceden bu yana bir hafta geçmişti; hiçbir şey yapmadığım ve kimseye söylemediğim kayıtsız bir hafta.

Neden böyle olduğunu bile bilmiyordum.

Babama, Leo'ya ya da Victoria'ya ama bir yanımda bana polis gibi bakacaklarından korkuyordu. Bu kulağa mantıksız geliyordu. Onlar beni severdi. Bana öyle bakmazlardı ama ya takipçiden hiçbir iz kalmazsa? Herkes bu hikayeyi benim uydurduğumu düşünecekti, değil mi?

Ve şu ana kadar, takipçim dairemde ya da hayatımda başka bir şekilde ortaya çıkmamıştı.

Durumun böyle olmadığını bildiğim halde sanki hiç var olmamış gibiydi. O gerçektir. Sadece... burada değildi.

İyimser olup benden sıkıldığını ve hayatına devam ettiğini söyleyebilirdim ama düşüncelerimdeki yalanı ben bile duyabiliyordum.

Belki de başkasına söylemeden önce beklediğim şey buydu - daha fazla kanıt.

"İyi misin?" Victoria sordu, gözleri yüzümde geziniyor ve muhtemelen gözlerimin altındaki torbalara dikkat ediyordu.

Küçük bir gülümsemeye zorladım. "Evet. Neden olmayayım ki?"

Gözlerini bana dikti. Başka bir insana bu kadar yakın olmanın bir özelliği de yalan söylediğimi neredeyse her zaman anlayabilmeleriydi.

"Kendinde değilsin. Ve en son ne zaman iyi bir uyku çektin?"

Muhtemelen bir hafta önce. Ya da belki daha uzun zaman önce, bir sapığımı olduğunu fark etmeden çok önce.

"Sadece son zamanlarda uykusuzluk çekiyorum," diye açıkladım omuz silkerek. Bana inanmış gibi görünmüyordu.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi usulca. Gözlerime bir yanma hissi çarptığında başka tarafa baktım.

"Biliyorum," diye cevap verdim ona ve gerçekten de biliyordum. Ona her şeyi anlatabilirim. Ben sadece...

Neler olduğunu ya da nasıl yaklaşmam gerektiğini bile bilmiyordum. Adamın geri dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyordum. Geri dönecek olsaydı, çoktan dönmüş olurdu, değil mi?

Belki de bu onun planının bir parçasıydı. Ya da belki deliriyordum.

Bu o olmalı.

Yalnızlığım sonunda beni yakalamıştı ve artık gerçekliğimde bir kırılma vardı.

Sonunda kaybetmişim.

Victoria bana yaklaştı ve gözlerinde hafif bir kızgınlık belirdi.

"Bana bir şey söylüyordun, değil mi?" Tahmin ettim. Onu yine duymazdan gelmişim ve fark etmemişim bile. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ona mahcup bir gülümseme attım ve latte siparişini vermek için hareket ettim, bir şey söyleyemesin diye başımı başka tarafa çevirdim. Gerçi bu onu durdurmazdı.

Neyse ki ön kapı açıldı da dikkati dağıldı.

"Vay anasını," dedi Victoria nefesinin altından. "Ne kadar da ateşli."

Ona baktığımda gözlerinin lazer gibi az önce içeri giren adama odaklanmış gördüm.

Kahve fincanını önüne koydum ve ellerimi önlüğümde gezdirdim. "Çenendeki salyayı sil," diye takıldım.

Çenesini silme hareketi yapmadan önce gözlerini şakacı bir şekilde bana dikti. Gözlerini ayıramadığı adama yardım etmek için ön tezgâha doğru ilerlerken güldüm.

Adama tam olarak bakmamıştım, bu yüzden bardaki yabancıyla yüz yüze geldiğimde çok şaşırdım. Hafifçe nefesim kesildi ve dudaklarının küçük bir gülümsemeyle kıvrılmasını izledim.

Bir an için hiçbir şey söyleyemedim. Kelimeler, küçükken Caden'la birlikte kovaladığımız kelebekler gibiydi; çırpınıyorlardı ve her zaman ulaşılmazlardı.

"Sipariş verebilir miyim?" Sorarken sesi rahatsız olmuş gibi çıkmadı. Aksine, gözlerindeki ve sesindeki eğlence çok açıktı.

Onun sesi.

Kahretsin, ama sesi başka bir şeydi. Derin ve bağımlılık yapıcı. Biraz karamelli sade kahve gibi.

Başımı salladım.

Parmaklarıyla tezgâha üç kez vurdu ve gözleri benim önümden geçip asılı duran devasa menü panosuna kaydılar.

"Bir Americano. Siyah."

"Hemen geliyorum," dedim, sesimden sızan soluksuzluğa engel olamıyordum. Neyim vardı benim böyle?

Kader gibi aptalca bir şeye inanmaya başlamalı mıyım diye düşünerek başımı salladım ve siparişini almak için uzaklaştım. Bu, adamı bir ay gibi kısa bir süre içinde üçüncü görüşümdü. Şansı neydi ki?

Kalbim göğsümde ağır bir şekilde gümbürdedi ve bir an için sorunlarımı unuttum.

Ben sadece New York'ta yaşayan, normal kadın sorunları olan normal bir kadındım ve işler o kadar da kötü görünmüyordu. Adamın kahve fincanının kapağını kapatıp tezgâha götürürken ellerim titriyordu. Adam orada durmuş bekliyordu.

Victoria da çok değildi.

Kahve fincanını tezgâha koyduğum sırada gözüme takıldı ve bana göz kırptı.

Olduğum yerde söndüğümü hissettim. Victoria, hiçbir iddiam olmayan bir adama ilgi göstererek bana bir şey yapmıyordu. Onun bildiği kadarıyla, ben hâlâ Brody'den çok hoşlanıyordum ve bu adam, bu tuhaf güzellikteki adam benim için bir hiçti.

"Teşekkür ederim tatlım," dedi adam, fincanını almadan önce tezgâha benim için bir yirmilik koydu. Adamın kafenin dışına doğru ilerleyişini izledim, geniş sırtını bana dönmüş manzarayı seyrediyordu. Kahvesinden küçük bir yudum aldığını ve diğer eliyle telefonunu çıkardığını gösteren kol hareketlerini görebiliyordum.

Kız arkadaşına mesaj mı atıyordu? Böyle görünen bir adamın kız arkadaşı olmaması mümkün değildi, bu da Victoria'nın onunla bir şansı olmayabileceği anlamına geliyordu. Hangisini daha az istediğimi bilmiyordum - adamın bir kız arkadaşı olmasını mı yoksa Victoria'nın onunla bir şansı olmamasını mı?

Önemli değildi.

Victoria ikimiz arasında her zaman daha açık sözlü biri olmuştu. Hiçbir şekilde utangaç değildim, ama bu kendimi

Bir yabancıya yaklaşmak ve sohbet etmek çok rahat.

Victoria dışarı çıkıp adamın yanında dururken ve uzun kızıl saçlarını omzunun üzerinden geriye atarken yüzünde çapkın bir gülümseme belirirken çaresizce öylece durmaktan başka bir şey yapamadım.

Onunla konuşuyordu. Böyle durumlarda erkekleri kendine aşık etmek için genellikle ne söylediğini bilmiyordum ama genellikle işe yarıyordu.

Sonunda adamın cevap vermesine yetecek kadar uzun süre konuşmayı kesene kadar gözleri hareketliydi. Yüzündeki mutlu ifade bozulunca kaşlarımı çattım. Adama bir şeyler söyledi, artık az önceki neşeli haline benzemiyordu.

Adam başını salladı ve uzaklaştı, kız da orada durup adamın geri çekilişini izledi, sonra bana döndü ve kafeye girdi.

"İyi misin?" Bana yaklaştığında sordum. "O adam ya eşcinsel ya da kaçırılmış," dedi kayıtsızca. Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü," dedi bana yaklaşarak. "Benimle ilgilenmediğini söyledi."

Ve onun erkeklerden hoşlandığını ya da bunun dışında zaten başka biri olduğunu mu anladı? Sadece... ilgilenmiyor olabilir.

Öyle demedim ama. Victoria aklı başında biri olarak bilinmezdi, özellikle de bir şekilde kendisine karşı bir hakaret olduğunu hissettiğinde.

Oflayarak tezgâhta bıraktığı içkiyi aldı ve dükkânın cam kenarındaki köşe masalarından birine doğru yürüdü. Arkamı döndüm ve zaten tertemiz olan tezgahı sildim.

Arkadaşımın adama yaklaşmasını izlediğim zamanki kadar sönük hissetmiyordum, her ne kadar onun benim olma ihtimali olmadığını bilsem de.

Eğer benim güzel, gösterişli arkadaşım ile ilgilenmiyorsa, neden benimle ilgilensin ki?

Ayrıca, adını bilmediğim bir yabancıya aptalca aşık olmaktan daha büyük sorunlarım vardı.

Başa çıkmam gereken bir sapığım vardı.

MAEL

Sevgilimi tekrar görebilmem için İKİ GÜN GEÇTİ.

Kahretsin, ama her şey karmakarışıktı. Küçük bir kara kaplı defteri bulmanın bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi? Ve tabiri caizse mafya bağlantıları olmayan ve üst-orta sınıf olarak kabul edilmek dışında kamusal alanda hiçbir önemi olmayan bir adamı öldürmenin bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi?

Genelde bir hedef üzerinde bu kadar çok zaman harcamazdım.

İnsanları -hem de kötü insanları- öldürmek için para almak kolaydı. Çünkü onlar genellikle hepimizin işgal ettiği bu çürümüş dünyada en düşük seviyedekilerdi ve insanlar bu insanları *kaybolduklarında* genellikle özlemezlerdi.

Ama Leo lanet Briggs zekiydi. Ona değerden daha zekiydi.

Ve dikkatli ol.

Lia'nın babası Luckas Whitlock'la birlikte yönettiği yeraltı insan kaçakçılığı çetesiyle ilişkilendirebileceğim hiçbir şey yoktu.

Kazançlı bir işti.

Bu yüzden Leo'nun Luckas'ı öldürmem için beni tutması bana hiç mantıklı gelmedi.

Ama yakında sebebini bulacaktım. Ve bulduğumda, sevgili Leo'nun peşinden kendim gidecektim.

O zamana kadar, sanki kimin yetkili olduğunu göstermek istercesine, ortalıkta görünmemeye ve herifin önüme attığı boktan işleri yapmaya devam ettim.

Neredeyse meşhur penis ölçme yarışmasına gülümseyecektim.

Şimdilik eğlenmene izin vereceğim.

Tüm bunların tek dezavantajı beni sevgilimden uzak tutmasıydı. Beni gördüğü ilk hafta, yaşadığı şoku atlatması için ona biraz zaman tanımak amacıyla ondan uzak durdum ama onu özlemediysem ne olayım. İşte buradaydım, kafedeydim, onu bir an için bile olsa görmeyi umuyordum.

İçeri girdiğimde bir Salı öğleden sonrası için burası kalabalık değildi ve insansız bir tezgâha doğru yürürken hiç sıra yoktu. Gözlerim hemen Lia'yı buldu, ona öyle bir çekildim ki, en karanlık gecelerde bile onu seçebileceğimden emindim.

Eğilmiş, alt dolaptan bir şey alıyordu, giydiği dar siyah pantolonun içinde düzgün kalçaları tam teşhir halindeydi. Bu manzara karşısında sikimin seğirdiğini ve ağzımın sulandığını hissederek yer değiştirdim.

Çok güzel.

Kağıt bardakları aldıktan sonra doğruldu ve arkasını döndü, orada durduğumu fark edince hemen geri çekildi.

Gülümsememi tuttum, gözlerinin beni sanki doyamıyormuş gibi yemesine bayılıyordum. Yüz hatlarını nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu ve ben de bunu çok sevimli bulmuyordum.

Kızın yaptığı her şey bana sevimli geliyordu.

"BirAmericano?" diye sordu bana.

"Evet, bu harika olur," dedim tezgâha doğru bir adım atarak. "Hatırladığınız için teşekkürler."

Kızardı ve utangaç bir şekilde başka tarafa baktı. Dikkatli olması gerekiyordu. Biraz daha şirinleşirse, onunla ilgili planlarımdan vazgeçip onu evime götürebilirim ve benim olduğunu tamamen kabul edene kadar gitmesine asla izin vermeyebilirim.

Siparişimi verirken içimden geçen düşünceyi ve sahiplenme duygusunu silkip attım. Bahşış kavanozuna bir yirmilik koyarak ödemeyi yaptım ve tezgâha doğru yürüyerek içkiyi hazırlamasını bekledim.

Bunu yaparken elleri titriyordu, hareketleri garipti. Sonunda içkiyi bana doğru getirdi. Bardağı elime aldığımda parmaklarımın onunkilere değmesine izin verdim, biraz oyalandım ve bu basit temastan dolayı tenimde garip bir elektrik çarpması hissettim. Nefesinin sıkışması bana onun da bunu hissettiğini söyledi.

Bu duygudan etkilenen tek kişi ben değildim... bu bağlantıdan.

"Keyfini çıkar," dedi ben uzaklaştığımda.

"Teşekkürler, tatlım."

Bu kızarıklık derinleşti ve onu kollarıma almak gibi pervasızca bir şey yapmadan önce kendimi kahve dükkanının etrafındaki masalardan birine doğru yürümeye zorladım.

Bu mesafe çok fazlaydı.

Uyuşturucuyu bırakmaya çalışan biri gibiydim. Günlerce onun yanında olmaktan başka bir şey düşünemedim.

Aklımı kaçıırıyordum.

Bana tamamen aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissettirdi.

Çalışırken onu izledim. Kahve dükkânı daha da kalabalıklaşmadı. Çok yaya trafiği olan dükkanlardan biri değildi ve muhtemelen

Ama burada çalışmayı bu kadar çok sevseydi, burayı yıllarca açık tutardım.

Yaptığım en iyi yatırım değildi ama onun burada çalıştığını ve sahibinin satmak istediğini öğrendiğimde verdiğim paraya değdi.

Yavaş ama istikrarlı bir şekilde, yaptığı hiçbir şey, sahip olduğu hiçbir şey, içinde benim olmadığım hiçbir şey kalmayana kadar kendimi onun hayatının her yarığına sokuyordum.

Çalışırken gözleri beni izledi ve anlamamış gibi yaptı.

O ve çalışan iki kızdan biri arasında arkada kıkırdamalar duyduğumda biraz gülümsedim, bana dikkat çekmeden bakmaya çalışıyorlardı.

Çok tatlıydı.

Sevgilimden başkası olsa sinirlenirdim ama onun yaptığı hiçbir şeyin beni sinirlendirmediğini çabucak fark etmeye başlamıştım. Aşık olmuştum.

Ve beni sevmesine ihtiyacım vardı - o kadar geri dönülmez bir şekilde - onun için geri dönüş olmayacaktı. Benim *sahtekârlığımı* affedebilmesinin tek yolu buydu.

Ne de olsa ondan af dilemek, ona tamamen yabancı biri olarak onu takip etmemin iyi bir şey olduğuna ikna etmekten daha kolay olacaktı.

Kahveme gülümsedim, eğer yanına gidip bunu ona söyleseydim yüzünün alacağı ifadeyi hayal ettim.

Elinde bir bezle nihayet tezgâhın arkasından çıktığında içkimi yarılamaştım. Oturduğum yerden en uzaktakilerden başlayarak etraftaki masaları sildi. Çok yaklaşmak istemiyordu.

Onu sinirlendirdim.

Bildiğim iyi oldu.

Onu sinirlendirmeliyim. Ne de olsa beni çoğu zaman tedirgin hissettiriyordu. Konuşmadan önce bana yaklaşmasını bekledim.

"Seni başka bir yerde mi gördüm?"

Durakladı, bana far ışığındaki geyik gibi baktı, açık kahverengi gözleri soluk teni ve küçük yüzünde belirgindi. Küçük bir kızarıklık

ve bez parçasını tutan eli biraz daha sıkılaştı. Cevap vermesini bekledim, ya beni bardan hatırladığını itiraf edecek ya da bana yalan söyleyecekti.

Lia'm neyi seçerdi?

Yüz ifadesini kontrol etmeye çalışıp umursamaz bir tavırla başını salladığında da hayal kırıklığına uğramadı. "Ben öyle düşünmüyorum."

Başımı salladım ve ona gülümsedim. "Eminim. Belki bir kitapçada ya da sokakta?"

Onu nerede gördüğümü hatırlamadığım için neredeyse gücenmiş görünüyordu. Onunla oynamak eğlenceliydi.

"Hiç sanmıyorum," dedi, sesi homurdanmaya dönüşmüştü.

"Barda mı?"

Hiçbir şey söylemedi. "İşte, o zaman."

"Belki," diye izin verdi.

"Seninle tekrar karşılaşma şansım nedir?" Dedim. Yüzde yüz. Şansım buydu, bundan emindim. "Bu kader olmalı." Bu benim takıntımdı.

Biraz yumuşadı. Kader fikrini biraz fazla sevmişti. Hayalperest kız. İsteseydi ona küçük hüznü anlardan yüzlercesini yaşatabilirdim.

"Kader," dedi yavaşça, sanki bu kelimeyi ilk kez deniyormuş gibi. "Buna inandığımı sanmıyorum" diyerek bana yalan söylemeden hemen önce dudaklarının kenarlarında küçük, eğlenceli bir gülümseme belirdi.

Gözlerimi kırptırdım, bakışlarımın bir başkasına ait olabilecek her şekilde benim olan kızın üzerinde dolaşmasına izin verdim ve göğsümün ortasında bu *doğruluğu* hissettim. Ve o da bunu biliyordu. Belki bilinçli olarak değil ama derinlerde bir yerde bana ait olduğunu biliyordu. Gözlerindeki merakı ve bana doğru nasıl hafifçe eğildiğini, olabildiğince yaklaşmak istediğini görebiliyordum. Onun kokusunu aldım. Tanıdıklığı evim gibiydi.

"Peki, sen buna ne diyorsun?" Ona yaklaşarak sordum, sesim yumuşak bir fısıltıdan öteye gitmiyordu, sanki ikimiz arasında büyük bir sır paylaşıyormuşuz gibi. Benden uzaklaşmadı. "Aynı barda iki yabancı ve kozmik bir tesadüf sonucu aynı kafede birbirlerini tekrar gördüler. Bana şanstın daha fazlası gibi geliyor."

Güldü, ses içimde dolaştı ve merkezime memnuniyetle yerleşti. Başını sallayışını izledim, gözleri parlıyordu. Bundan itiraf edebileceğinden çok daha fazla keyif alıyordu. "Belki de kendini gerçekten kahve içmeye adanmış birisin."

Ona yarım bir gülümseme sundum. "Kendimi adadığım çok az şey var." Leo Briggs'i öldürmek bunlardan biriydi. Ve o. Kendimi tamamen ona adamıştım. "Ama kahve değil." Sesimi komplocu bir şekilde alçalttım. "Belki de evren bize bir şey söylemeye çalışıyordur."

İfademden ne anlam çıkaracağını bilmiyormuş gibi bana göz kırptı. Belki de çok mu sert çıkmıştım? Başımı salladım. Bunun bir önemi yoktu. Lia utangaç ya da ürkek olmayabilirdi ama bir yanı ona bana karşı dikkatli olması gerektiğini söylüyordu. Haklı olarak. Ona zarar vereceğimden değil. En azından bu şekilde. Önce kendi kolumu keserdim. "Belki," diye izin verdi. Kabul ederdim. At kuyruğundan bir tutam saç kopup yüzüne düşmüştü. Saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı, gözleri kısa bir an için benimkilerden uzaklaştı. Neredeyse kendimi soyulmuş hissediyordum. Gözlerini göremediğim her an benim için kabul edilemezdi.

Dirseklerimi masaya dayayarak öne doğru eğildim ve dikkatini tekrar bana çekmeye çalıştım. "Ben Mael. Barda kendimi tanıttığımı sanmıyorum."

Bir an tereddüt etti. "Lia."

"Lia," diye tekrarladım, dilimde onun adının tadını çıkararak. Onun adını binlerce kez düşünmüştüm... varlığından haberdar olduğumdan beri milyonlarca kez, ama asla yüksek sesle söylememiştim. Sanki bunu yaparsam onu tehlikeye atacakmışım gibi. Ama benden çıkan sesi sevmediysem ne olayım. "Çok güzel. Sana yakışıyor."

Bana küçük bir gülümseme attı. "Teşekkür ederim. Amelia'nın kısaltması."

Bunu biliyordum. Başımı salladım ve karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. "Bana katılmak ister misin? Sadece bir dakikalığına? Isırmayacağıma söz veriyorum."

Ona dişlerimi göstererek gülümsedim.

İş arkadaşlarının bizi izlemiyormuş gibi yaptığı tezgâha baktı. Neredeyse komikti. "Ben... Ben çalışıyorum."

Düşünceleri saniyede bir milyon mil koşuyor, tartışıyor gibiydi. "İşe geri dönmeliyim," dedi ve arkasını dönüp tezgahın güvenli yerine doğru koşmaya başladı -sanki sahte beyaz granit gibi bir şey onu benden uzak tutabilirmiş gibi. Saklanmasına izin verdim.

Ama sadece bu seferlik.

LIA

Arkada saklandığım yerden küçük bir inilti çıkardım, hangisinden daha çok pişmanlık duyduğumu merak ediyordum - teklifini kabul edip onunla masaya oturmamak mı yoksa orada kalıp onunla bu kadar çok konuşmak mı, hiç denemeden beni ne kadar kötü etkilediğini göstermek mi?

Ve o sadece bir yabancından başka bir şey değildi.

Mael.

Sonunda yüzüne koyabileceğim bir isim buldum. Mael, Mael, Mael.

İsmi kafamda tekrarlardım ve bana neden bu kadar... önemli geldiğini merak ettim. Sanki tüm hayatım sadece bu tek kelimeyle değişmek üzereydi ve ben bunu durdurmak için çaresizdim.

Bütün gün arkada saklanamayacağımı biliyordum. Beni bu şekilde etkilemesine neden izin verdiğimi bile bilmiyordum.

Derin bir nefes aldım, yaslandığım duvarı ittim ve yavaşça ön tarafa doğru yürüdüm.

Oturduğu masayı boş bulduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Hissettiğimin hayal kırıklığı değil, rahatlama olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım.

Bu düşüncenin yalan olduğunu ben bile biliyordum. Başımı salladım ve temizlemek için masaya doğru ilerledim. Kahve fincanının kılıfını geride bırakmıştı.

Kahve fincanını attı ama bunu burada mı bıraktı?

Neden?

Elime aldığımda kaşlarımı çattım. Bu hiç mantıklı gelmedi. Tam atacaktım ki siyah bir ışık gözüme çarptı. Durdum ve koluna baktım.

Gözlerim düzgün, erkeksi bir yazıyla yazılmış bir sıra numaraya takıldı. Kalbim göğsümde hızlı ve ritmik olmayan bir şekilde çarpmaya başladı. Onun numarası.

Numarasını . Benim için mi?

Neden?

Görünüşe göre sorularla doluydum ama cevaplarım yoktu.

Kendime onu atmamı söyledim. Hayatım şu anda yeni bir aşkın filizlenmesi kadar tatlı bir şey için fazla karmaşıktı - en azından onun istediğı şeyin bu olduğunu sanıyordum.

Çöp kutusuna doğru yürüdüm, elim kolumu kavradı ve onu atmaya çalışırken parçaladı. At gitsin.

Çok kolaydı. Biliyordum. Sadece önce kolu bırakmam gerekiyordu. Yapabilirdim.

o.

I-

Bu tartışmayı neden yaptığımı merak ederek küçük bir iç geçirdim. kendimle. Kolumu önlüğümün cebine soktum ve işe geri döndüm, ağırlığı tüm vardiya boyunca ağır ve fark edilirdi.

Muhtemelen hayatımın en uzun vardiyasıydı. Ve günüm daha bitmemişti bile.

Yapılacak bir şey daha kalmıştı.

Arabamı kapılı bir sitenin köşesinde duran kocaman evin önüne çektim. Hafta sonları arkadaşlarımı getirmekten rahatsız olacağım kadar göz önünde değildi ama hiçbir şekilde küçük de değildi. Kesinlikle iki kişinin ihtiyaç duyduğundan çok daha genişti ve artık ben taşındığım için sadece babam kalmıştı.

Birçok kez bu evde tek başına yaşarken kendini yalnız hissedip hissetmediğini merak ettim ama şirkette burada geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdiğinden, etrafındaki tüm boşluğu ve paylaşacak kimsesi olmadığını fark ettiğinden emindim.

Eve geri dönme fikrini düşünmüştüm ama dairemi seviyordum... ya da en azından sevmiştim. Şimdi yabancı bir adam ona erişebiliyordu.

Bunu düşünmek istemedim.

Bunu düşünmek istememenin aptalca olduğunu biliyordum ama haftalardır ortalıkta görünmüyordu ve ben sadece kafamı bir süre daha kuma gömmek istiyordum. Yakında eve geri taşınmak zorunda kalabilirim.

Ama şimdilik, sadece bir geceliğine çocukluğumun geçtiğı eve dönmüştüm. Babam ve Leo ile akşam yemeğı planım vardı.

Konuşursam bana yardım edeceklerinden eminim ama bir yanımda henüz bir şey söylemek istemiyordu. Neyi beklediğimi bilmiyordum.

Durumun tırmanması için mi?

Başımı salladım ve kendimi eve bıraktım. Babam ve Leo'nun mutfakta konuşup gülüşüklerini duyabiliyordum, bu ses çocukluğumda birçok kez duyduğum tanıdık bir sestti.

Oturma odasında yavaşça yürüdüm, babamın astığı yüzlerce fotoğrafa baktım, çoğu Caden ve benim, bazıları Leo ile babamın, birkaçı annemin ve daha da azı ailemizin birlikte çekilmiş fotoğraflarıydı.

Annemin bir koluyla beni sardığı, diğer koluyla da bebek Caden'i tuttuğı fotoğrafin önünde durdum. Üçümüz de bu fotoğrafı çeken babamıza gülümsüyorduk. O anı hatırlamıyordum ama bu fotoğrafa çocukluğumda o kadar çok baktığımı hatırlıyordum ki her bir ayrıntısını tanıyordum: sarıldığım kahverengi oyuncak ayı, annemin gömleğindeki kırmızı çiçek deseni ve hatta Caden'in o zamanlar sadece iki ön dişi olduğı gerçeğı.

Gözlerimin annemin gülümseyen yüzüne odaklanmasına izin verdim. Onun gözlerine sahiptim. Hüzünlü gözler, diye düşünürdüm hep. Böyle ıslıl ıslıl gülümsediğinde bile, gözlerinde kalbimi kıran bir şey vardı.

Ben küçükken annem bir araba kazasında vefat etti.

Olay olduğunda Caden ve ben de onunla arabadaydık. Caden dokuz, ben de on bir yaşındaydım. Nereye gittiğimizi pek hatırlamıyordum. Sadece gece olduğunu ve yağmur yağdığını hatırlıyordum. Ve annemin Caden ve beni arabayla götürürkenki hareketlerinde çılgınca bir şeyler vardı. O geceyle ilgili diğer her şey uyanamadığım kötü bir rüya gibiydi.

Siyah bir kamyon ona sürücü çarpmış.

Parlak farların bize doğru geldiğini, sonra annemin çığlık attığını, Caden'in ağladığını ve sonra hiçbir şey olmadığını hatırladım.

Uyandığında kardeşim yaşam savaşı veriyordu ve annem ölmüştü.

Kazadan en az yara alarak kurtulan kişi bendim.

Caden sürücü tarafında oturuyordu ve bacaklarından biri kapı ile koltuk arasında ezilmişti.

Çok sayıda ameliyat, fiziksel rehabilitasyon ve terapi ve yıllarca süren acılar sonunda kendi başına yürüyebiliyordu ama eskisi gibi değildi. Koşabiliyordu ama ağrılarının hiç geçmediğini biliyordum. Ağrı kesiciler onun en yakın arkadaşları ve kurtarıcısı oldu.

Ölüm nedeni de buydu.

Hiçbirimizin şaşırmadığı bir aşırı doz.

Belki de bu yüzden ölümünden dolayı kendimi hep suçlu hissettim. Bilmeliydim ve onun yanında daha fazla olmalıyım.

Babamın gürleyen kahkahası beni o korkunç anıdan uzaklaştırdı ve mutfağa girdiğimde babamla Leo'yu başları birbirine yakın bir şekilde konuşurken bulduğumda bu karanlık düşüncenin beni çok fazla etkilemesine izin vermemeye çalıştım.

Onları izlerken hiç ses çıkarmadım.

Babam hiç yeniden evlenmedi. Bir yanımda bunun annemin ölümünü atlatamadığı için olduğunu düşünüyordu. Ama başka bir yanımda, hiç yüksek sesle söylemediğim bir yanımda, hep Leo'nun da bunun bir parçası olup olmadığını merak ederdi.

Leo önce beni fark etti, gözleri parlıyordu. "İşte bizim kızımız," dedi.

Ona ve babama gülümsedim ve mutfağa doğru yürüdüm.

"Selam tatlım," dedi babam. "İş nasıldı?"

Omuz silktim, Mael'le ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. "İş iştir. Bittiğine sevindim."

"Uzun vardiya mı?" Leo sordu, gözleri yumuşacıktı.

Babam onun için çalışmamla ilgili uzun konuşmalarından birine başlamadan önce "Fena değil," diye cevap verdim. Konuşmasının her türlü duymuştum. İstedğim son şey bunu tekrar duymaktı.

"Akşam yemeğinde ne yiyeceğiz?"

Leo yoldan çekildi, böylece biraz soğuması için mutfak ocağının yanında duran lazanya tepsisine bakabildim. Gördüğüm manzara karşısında midem guruldadı ve babam gülerek beni kollarıyla kendine çekti.

"Benim kızım," dedi. Ona gülümsedim. Ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım, babama yakın olmak bana hâlâ sıcaklık veriyordu. "Git tabakları hazırla. Yakında yiyeceğiz."

Başımı salladım ve benden istediğini yaparak geri çekildim.

Geçtiğimiz haftalarda kapıma her yaklaştığımda tereddüt ettiğim gibi, acaba o gece kapıyı açtığımda karşımda duran adamı göreceğim mi diye merak ediyordum.

Ve her seferinde olduğu gibi, dairemde kutsanmış bir şekilde yalnız olduğumu fark ettiğimde, küçük bir rahatlama iç çektim.

Tanıdık mekâna, özenle seçtiğim mobilyalara baktım ve içimi öfke ve umutsuzluğun kapladığını hissettim

içimden akıyor.

Lanet olası bir psikopat olduğu için kızgındım... duş alırken beni izleyen, beni takip eden ve kendi evimde kendimi güvensiz hissetmeme neden olan ve bu konuda yapabileceğim pek bir şey olmadığını bilen bir sapık.

Adamın bana ulaşmadan acı içinde öldüğünü hayal ettim. İnandığımdan emin olmadığım bir Tanrı'ya bana bir iyilik yapması ve o pisliği cehenneme sürükleyip beni tüm bunlardan kurtarması için dua ediyordum.

Ama ben bile bunun biliyordum.

Dünya bu şekilde işlemiyordu ve tüm sorunlarım sadece bunun için dua ettiğim için sihirli bir şekilde ortadan kalkmıyordu.

Kapıyı arkamdan kapattım ve kilitledim, mandalın yerine oturduğunu duydum ve hala kendi evimde güvende hissetmiyordum.

Kapıya yaslandım ve etrafıma bakındım. Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

MAEL

Dairemin balkonunun parmaklıklarına ve New York'ta parıldayan şehir ışıklarına baktım.

Hiç uyumayan şehir.

Bazen de şehrin uykusuzluğunu daha da kötüleştirip kötüleştirmediğini merak ediyordum.

Belki de tüm bunlar bittikten sonra Lia ile bir yere taşınmalıydım.

Her şeyi geride bırakma fikrini gerçekten aklımdan geçiriyor muydum?

Balkon kapısı açıldığında küçük bir kahkaha attım. Theo yanıma geldi, iki elinde birer bardak burbon vardı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu, bardaklardan birini bana uzatarak. "Sadece emekliliği düşünüyordum," dedim ve küçük bir yudum aldım. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Gerçekten mi?" diye sordu.

Ona cevap vermek yerine, "Sesin de üzgün gelmiyor," dedim.

"Belki de sürekli hareket etmekten ve arkamızı kollamaktan yoruldum."

"Kimse bizi cinayetlerle ilişkilendiremez," dedim. "Dikkatliydik. Her zaman dikkatliydik. Cesetlerden kurtulurken bile. Geride kimsenin bulabileceği hiçbir iz kalmadı."

"Bu hiçbir şey ifade etmez. Dünyadaki en büyük sırların bile açığa çıkabileceğini bilmiyor musun?"

Omuz silktim. "Ben endişelenmiyorum, sen de endişelenmemelisin." "O zaman neden erken emekliliği düşünüyorsun?" Ona cevap vermedim. Sadece içkimden bir yudum daha aldım.

"Ah," dedi şehre bakarak. "Kız. Onunla sonsuza dek mutlu bir hayat kurmak istiyorsun, değil mi?"

"Sonsuza kadar mutlu, ha? Kulağa saçma geliyor." "Bu doğru olmadığı anlamına gelmez."

Telefon cebimde titrerken küçük, kayıtsız bir ses çıkardım. Benim telefonum değil. Haftalardır kız arkadaşımı takip eden herifin telefonuydu.

Onu çıkardım ve Leo'nun güncelleme isteyen mesajını gördüm.

Lia'nın dairesine yerleştirdiğim kameraları açtım ve yatmaya hazırlanırken onu izledim. Lanet olsun, keşke haklı olsaydım.

şimdi onunla birlikte.

Briggs'e mesaj atıp Lia'nın sağ salim evde olduğunu söyledim. Cevap vermesi uzun sürmedi.

Briggs: *Güzel. Kıza bir şey olmadığından emin ol.*

Sırf onu korumak için üzerine adam salmış olsaydı metin tatlı olabilirdi. Ama ben daha iyi biliyordum. Bu koruma değildi. Bu sahiplenmeydi.

Başka bir adamın benim bölgeme tecavüz ettiği düşüncesi tüylerimi diken diken etti ve o herifin evine gidip onu uykusunda öldürmemek için kendimi kontrol etmem gerekti.

O herifin evi kale gibi olmasaydı yapardım. Onu öldürmek için içeri girip çıkmak kolay olmayacaktı. İmkânsız değil ama bu bana Lia'ya neden bu kadar takıntılı olduğunu ya da babasının ölmesini neden istediğini anlatmıyordu. Polise ihbarda bulunduğunu biliyordu çünkü ona bundan bahsetmiştim. Briggs, Lia'nın bir takipçisi olduğuna dair kamuya açık bir kayıt olabileceği gerçeğinden mutlu görünüyordu ve ben nedenini bilmiyordum. Lia'nın raporuyla ilgili kamuya açık herhangi bir kayıt olmaması önemli değildi. Beni banyosunda gördükten sonra polisi arayıp beni ihbar edeceğini tahmin ettiğimde bu planı öldürdüm. Bunu bildiğinden değil. Leo da bilmiyordu.

Oyun planının ne olduğunu ama öğrenmeyi planlıyordum.

Ayrıca Briggs'in işini nerede yürüttüğünü de söylemedi.

Umursamak bana göre değildi ve belki de duygusuz görünmeme neden oluyordu, ama onun yönettiği insan kaçakçılığı çetesi umurumda değildi. Elbette, masum insanların hayatları tehlikedeydi ve içimde küçük, önemsiz bir parça böylesine umutsuz bir durumda olan bu insanlara acıyordu. Ama genel olarak bakıldığında, onların bir önemi yoktu.

Tıpkı benim önemsiz olduğum gibi, tıpkı bu Tanrı'nın unuttuğu dünyada hiç kimsenin önemsiz olmadığı gibi, ama Lia'nın önemsedüğinden emindim ve bir parçam onun önemseddiğini umursuyordu.

Ve Theo'nun umurundaydı. O ve onun kanayan kalbi. Ve benim dünyamda, şu andan itibaren, sadece Lia ve Theo önemliydi. Ve hepsi bu kadardı.

LIA

MAEL GERİ DÖNDÜ.

Ve bir korkak gibi kafenin arka tarafında saklanıyordum, onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum, içimde onu görmek isteyen büyük bir parça olsa bile.

Okyanus mavisi gözlerinin *gerçekten* o kadar mavi olup olmadığını, sarı saçlarının hâlâ dokunulacak kadar yumuşak görünüp görünmediğini ve güçlü kaslarının karasevdalı zihnimin bana oyun oynamasından başka bir şey olup olmadığını bilmek istiyordum. Gerçekten de hayal ettiğim gibi bir vücudu var mıydı ve sadece varlığı bile hâlâ o kadar *büyüleyici* miydi?

Başımı salladım ve numarasının yazılı olduğu kahve kutusunu düşündüm. Komodinimin çekmecesinde güvenle saklanmıştı. Numarasını telefonuma kaydetmemiştim. On haneyi zaten ezbere biliyorken bunun bir önemi yoktu.

Kendi babamın numarasını bile hatırlamıyordum.

Ama onunkini biliyordum ve...

En olası sonuç bu olsa bile, numarayı benim için oraya bıraktığına hâlâ ikna olmamıştım. Ama neden?

"Lia, sana ön tarafta ihtiyacımız var," diye seslendi Sophia mutfağa açılan kapıdan.

Cehennem.

Artık saklanmak yoktu.

Derin bir nefes aldım, kaçınılmaz karşılaşma için kendimi çelikleştirdim, kalbimin yaklaşan kavrayışına kendimi hazırlamaya çalıştım ve başaramadım. Önlüğümü tekrar bağlarken ellerim biraz titredi, hayali kırıksıklıkları düzelttim, bir saniye bile oyalandım.

"Geliyorum!" Daha fazla burada kalamayacağımı bilerek seslendim. Sesim kendi kulaklarıma bile gergin geliyordu. Bu çok saçmaydı. Böyle hissetmem için hiçbir neden yoktu. Bu kadar gergin olmam için hiçbir neden yoktu. O sadece bir fincan kahve içmek için gelmiş başka bir müşteriydi, hepsi bu.

Mutfağın güvenli ortamından dışarı adımımı attığımda gözlerim hemen ona kaydı. Etrafa bakmama gerek yoktu. Sanki bir şey varmış gibiydi.

Göğsümden onunkine bağlanan hayali ip, ne olursa olsun beni ona götürüyordu. Mael tezgahın yanında duruyordu. Varlığı bir ışık ya da bir deniz gibiydi, sadece içinde bulunarak odaya hükmediyordu.

Ona bakarken bile boğuluyormuş gibi hissediyordum. Bunun nefes alamadığım için olduğunu anlamam bir anımı aldı. Kocaman bir nefes aldım ve onun dikkatini üzerime çektim. Donup kaldım.

Gülümsedi.

Hatırladığımdan daha da güzeldi. Hafızamın onun hakkını verememiş olması neredeyse bir suçmuş gibi geliyordu. Okyanus mavisi gözleri ışıpta parıltıyor, bronz teni güneşi yakalıyor ve üzerine neredeyse ruhani görünen altın bir parıltı yayıyordu.

Ya da belki de ona pembe gözlüklerle bakıyordum.

Etrafa hızlıca baktığımda diğer müşterilerin de ona baktığını gördüm.

Sadece ben değilim.

Devasa vücudu zaten dikkat çekiyordu ama bir de güzel yüzü ve kaslarına yapışmış gibi görünen dar siyah termal gömleğinin içindeki uzun bedeni vardı; siyah pantolonu ve siyah çizmeleri de takımını tamamlıyordu.

Ağzım kurumuştı.

Tezgâha doğru ilerledim ve gerginliğimi gizleyeceğini umduğum bir gülümseme takındım. "Size ne ikram edebilirim?"

"Bir randevu," diye yanıtladı.

Şaşkınlıkla göz kırptım. "?"

"Seninle çıkmak istiyorum."

Bir an için hiçbir şey söylemedim, ayaklarımın üzerinde kıpırdandım, oysa o sakinlik timsaliydi.

"Ciddi misin?"

Başını salladı. "Ben olsam bu konuda şaka yapmazdım. Konu sen olunca olmaz."

Bana gelince değil mi? Kulağa bu kadar ciddi gelmesini istemediğinden emindim. Birbirimizi çok az tanıyorduk.

"Yani, ne içmek istersin?" Konuşmayı en azından biraz kontrol sahibi olduğumu hissettiğim bir yere yönlendirmeye çalışarak, "Ne içmek istersin?" dedim.

"Ne demek istediğini biliyorum, Lia. Sen de benim ne demek istediğimi biliyorsun." Başımı salladım. "Ben... Ben isteyim."

Bana küçük, şaşkın bir gülümseme attı. "Ne olmuş yani?"

"Bu konuşmayı para ödeyen bir müşteriyle yapmamalıyım."

Gülümsemesi genişledi. "Henüz hiçbir şey için ödeme yapmadım."

"O zaman bir şey almayı düşünmüyorsanız gitseniz iyi olur," dedim. Gözleri parlıyordu. "Bir Americano. Ve bir randevu."

"I..." Başımı salladım. "Özür dilerim. Hayır. Kahve için de altı yirmi beş dolar."

Ekranda ödeme yapması istendiği anda uzaklaştım ve söyleyeceği her şeyi kestim. istemiyordum. Hayatım şu anda böyle bir karmaşa içinde bile Mael beni geriyordu.

Ve bu hiç iyi değildi.

Kendimi dezavantajlı hissetmeme neden oluyordu -sanki bana her şeyi sorabilirmiş ve ben de boyun eğecekmişim ve benimle geçmesine izin vermeyeceğim bir çizgi yokmuş gibi- ve bu hiçbir erkekle ilişkimin böyle gitmesini istemediğim bir . Özellikle de benim için cehennem ateşini yakmaya hazır, düşmüş bir meleğe benzeyen biriyle.

Vardiyamın büyük bir kısmında kaldı.

Diğer çalışanların konuşmaya başlamasına yetecek kadar uzun bir süre ve bu da ihtiyacım olan son şeydi, dedikodulara yem olmak.

Fısıltıları şimdiden duyabiliyor, meraklı bakışları ve sorulmamış soruları hissedebiliyordum.

Sophia'nın Emily'ye, "Saatlerdir burada," dediğini duydum. "Sence Lia'nın vardiyasının bitmesini mi bekliyor?" Kıkırdadılar ama arkalarında durduğumu fark ettiklerinde kıkırdamaları hemen kesildi.

Harika.

Dişlerimi sıkarak Mael'e bakmamak için kendimi zor tuttum. Ama tüm çabalarımın rağmen başarısız oldum... hem de defalarca. Ben çalışırken beni izlemekten başka bir şey yapmıyordu, uzun süredir soğuk olan Americano bardağı masanın üzerinde ihmal edilmiş bir şekilde duruyordu.

Bakışlarının yoğunluğu cildimin farkındalıkla karıncalanmasına neden oldu. Onun bakışları altında kendimi sakar, beceriksiz ve utangaç hissettim, neredeyse bir sandalyeye çarpacak ve kendi ayaklarıma takılacaktım. Neden bu kadar ısrarcı olduğunu merak ederek yüzüm alev alev yanmaya başladı. Daha zarif, hayatını yoluna koymuş ve sadece ne yapacağını bilmediği için bir kafede çalışmayan birini mi istiyordu? Onun ayarında birini.

Victoria gibi mi?

Bu düşünce bende acı bir tat bıraktı ve tiksintimin belli olmamasını umarak yüz ifademi düzelttim.

Hayır, Victoria gibi değil. Çünkü arkadaşımın çıksaydı ve ben buna şahit olsaydım.

Evet, su işkencesi kulağa daha az acı verici geliyor.

Sonunda kalkıp kahvesini fırlattığında rahat bir nefes aldım. Kapıdan çıktı, ama arkasına bakmadan önce değil, gözleri bana pes etmediğini vaat ediyordu. Bir yanım vazgeçmesini diliyordu. Diğer yanım ise vazgeçmediğine seviniyordu.

Hissettiğim çelişkili duygulardan nefret ediyordum.

Mael artık burada olmadığı ve beni izlemediği için vardiyamın geri kalanı çok daha hızlı geçti. İlk işten çıkarılan bendim ve oradan çıkıp doğrudan arabama koştum.

Bu gece hava serindi ve hemen arabamı çalıştırıp kaloriferi açtım. Gözlerimin etrafta dolaşmasına izin verdim. Bu kafeyi sevmemin en büyük nedeni konumuydu.

Şehre yeterince yakın olduğu için arada sırada ziyaretçilerimiz oluyordu ama şehrin ışıklarının çoğunun içeri giremeyeceği kadar da uzaktaydı. Ön camdan yıldızları görebiliyordum, bu da bana bir kar küresinde oturuyormuşum, dünyadaki kötü olan her şeyden ve her şeyden güvendedim hissettiriyordu.

Kötü bir çocukluk geçirmedi, ama aynı zamanda nasıl yardım edeceğimi bilemediğim incinmiş bir ağabeyim vardı. Çoğunlukla kendimi dengesiz hissetmeme neden oldu ve bir yanım böyle hissetmek için can atıyordu.

Sanki gerçekten bir kar küresinin içindeydim, her şeyden uzak ve güvendedim.

Bu düşünce karşısında başımı salladım. Neden bu kadar hayalperest konuştuğumu bile bilmiyordum.

Mael'in buraya gelmesi karıştırmıştı, karar verdim. günün büyük bir kısmında tedirgindi.

Müzik çalma listemi açmak için telefonumu elime aldığımda ekranın karardığını fark ettim.

Akü bitmişti.

Ve yanımda şarj aleti yoktu. Sadece benim şansım.

Nasıl bir gündü bu?

Onun yerine radyoyu açtım ve otoparktan çıkıp eve doğru ilerledim.

Kötü bir ses duyduğumda yolu yarılamıştım.

Hayatımda daha önce sadece bir kez duyduğum çok kötü bir ses.

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu olamaz," diye mırıldandım arabayı yolun kenarında, lanet olası hiçbir yerin ortasında ve gözlerimle görebildiğim küçük bir mesafe dışında şehir ışıklarının olmadığı bir yerde durdururken.

Arabadan inip etrafıma bakındım ve sol arka tekerleğimdeki patlak lastiği buldum.

Bu nasıl bir şanstı?

Çılgılık atmamak için kendimi zor tutarak yanağımın içini ısırdım. Bunun bana hiçbir faydası olmazdı.

vardı, değil mi?

Birincisi, bir arabanın geçmesini bekleyebilir ve bana yardım mı yoksa zarar mı vereceğini bilmeden tamamen yabancı birinden yardım isteme riskini alabilirdim.

İkincisi, kafedeki baristaların vardiyalarının bitmesini bekleyebilir, bu yoldan şehre geri dönebilir ve onlardan yardım isteyebilirdim. Ama bu saatler sonra olabilir.

Üç, bir dakika önce yanından geçtiğim ankesörlü telefonu kullanabilir ve kendiminkinden başka ezbere bildiğim tek numarayı arayabilirim.

Gözlerimi kapattım.

Tanrı bana gülüyormuş gibi

hissettim. Bu hiç akıllıca değildi.

Yolun aşağısına doğru yürümeye başladım.

Siyah SUV tipi bir aracın ortaya çıkıp arabamın arkasında durması hiç de uzun sürmedi. İçeride oturmuş soğuktan korunmaya çalışıyordum ki dikiz aynamdaki farlar dikkatimi çekti.

Lütfen düşündüğüm kişi olsun.

Motor kapandığında ve sürücü tarafındaki kapı açıldığında nefesimi tuttum. Hava net göremeyeceğim kadar karanlıktı ama kapıyı arkasından kapatıp arabama yaklaşan bir adamın silüetini seçebiliyordum - hem de kocaman bir adamın.

Onu izliyor olsam ve bana doğru geldiğini görebilsem bile, pencereme vurduğunda yine de sıçradım. Mael'in okunamayan yüz ifadesine baktım.

Sonra, "Dışarı gel, kedicik. Neyle görelim."

Bu aptalca lakabın onun dilinden nasıl da doğal bir şekilde döküldüğüne göz kırptım. Neden birdenbire garip bir deja vu hissine kapıldım?

Bu düşünceden sıyrıldım ve elimdeki soruna odaklandım.

Vardiyamın büyük bölümünde beni yalnız bırakmasını dilemiş olsam da, onu burada gördüğüme çok sevinmiştim. Kapıyı açıp dışarı çıkmam için geri çekildi ama yeterince uzaklaşmadı. Kapıyı kapattığımda vücutlarımız neredeyse birbirine yapışmıştı ve beni kelimenin *tam anlamıyla* iki sert yer arasında bırakmıştı: arabanın kapısının metali ve Mael'in sert vücudu.

Yutkundum ve yukarı baktım... ve yukarı ve yukarı ona. Yüzünü net olarak göremediğim için şükrediyordum. O bana bu kadar yakınken düşünmekte zaten yeterince zorlanıyordum, kokusu alanımı işgal ediyor ve onun dışında her şeyi anlamlandırmamı zorlaştırıyordu.

Sadece o.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedim.

"Her zaman," diye yanıtladı huysuzca. Ne tuhaf bir cevaptı. Bu konuda yorum yapmadım. Ne de olsa kıcımlı kurtarmak için buradaydı.

Ona küçük bir gülümseme gönderdim, görüp görmediğinden emin değildim ama sonra benden uzaklaştı ve aramızda oluşturabileceği sıcaklığı da beraberinde götürdü. Titredim ve o da bana baktı.

Delici gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor gibiydi. "Arabamda oturup beklemelisin. Açın ve ısıtın. Uzun sürmez."

"Yardım etmeliyim," diye gönülsüzce itiraz ettim. Patlak bir lastiğin nasıl değiştirileceğini bilseydim, en onu aramazdım. Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Onu görebilseydim, şu anda yüzünde kuşkulu bir ifade olduğunu hayal edebiliyordum.

"Sanırım idare edebilirim. Alınma bebeğim ama muhtemelen daha fazla ayak altında olursun."

Muhtemelen ona bana bebek dememesini söylemeliyim. Ben onun bebeği değildim. Ama bu biraz fazla hoşuma gitti.

Tanrım, başım büyük beladaydı. çevirdi ve nazikçe arabasına doğru itti. Sürücü tarafına doğru yürüdüm ve farları onun görebileceği şekilde açık bırakarak çalıştırdım.

Mael'in çalışmasını izledim, arabamın etrafında kendinden emin ve güçlü bir şekilde dolaşması beni büyüledi - bir erkekte gerçekten ama *gerçekten* sevdiğim her şey. Başımın belada olduğuna dair düşüncelerim aklıma geldi.

Bir erkekten, herhangi bir erkekten *bu kadar* etkilenmemeliydim. Daha önce hiç böyle bir çekim hissetmemiştim, bu da ona karşı olan hislerimi daha da şaşırtıcı hale getiriyordu.

Arabamı krikoyla kaldırıp patlak lastiği çıkarırken iri cüssesi şaşırtıcı bir zarafetle hareket ediyordu. Dar siyah termal gömleğinin altında kasları esniyordu. Soğuğa rağmen ceket giymemişti ve o gömlek... dizlerimin bağı çözülde.

Keskin bir çalışırken ellerinin akıcı hareketlerini izledim. Bir erkeğin ellerine karşı her zaman bir şeyler hissetmişimdir ve onunkiler... mükemmeldi. Büyük, erkeksi ve... çok seksiydi.

Başımı salladım.

Ne yapıyordum
ben?

Dışarıda üşümüştüm ama şimdi arabanın havalandırma deliklerinden gelen sıcaklık ve *saf* olmayan düşüncelerim yüzünden ateşim çıkmıştı.

Dakikalar geçiyor, radyoyla oynayarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum ama gözlerim sürekli Mael'e kayıyordu. Onu görmezden gelmemi sağlayacak kadar büyük bir dikkat dağıtıcı yoktu. İşgal ettiği her alandaki tüm enerjiyi alıyor gibiydi. Ne olduğunu anlayamadan arabamı tekrar aşağı indirdi ve ekipmanları bagajına yerleştirdi.

Sürücü tarafındaki cama yaklaştı ve ben de içeri dolan soğuk hava için şükrederek camı açtım. Buna ihtiyacım ve umarım yüzüm çok kızarmamıştır ya da düşüncelerimi çok fazla ele vermemiştir.

"Her şey hazır," dedi, derin sesi tenimde tüylerimin diken diken olmasına ve klitorisimin zonklamasına neden oldu.

Koltuğun üzerinde kaydım.

Lanet olsun, kendini kontrol et.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Gülümsedi, arabanın ışığı bana yüzünü ilk kez net bir şekilde gösterdi. Bir gamzesi vardı. Küçüktü ve yanağının sadece bir tarafında vardı ama oradaydı. Hay aksi. Bir gamzenin beni mahvedeceğini kim bilebilirdi?

"Bir randevuya ne dersin?"

Ona bir bakış attım. "Patlak lastiğime yardım ettiğin için beni seninle çıkmaya mı zorlayacaksın?"

"Seni zorlamayacağım bebeğim. Ama belki benim için evet diyecek kadar üzülebilirsin."

Gülmemek için alt dudağımı ısırdım.

Gözleri parladı. Beni tam istediği yerde yakaladığını biliyordu.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sadece adını. Onunla çıkmaya karar vermeden önce daha fazlasını bilmem gerekmez mi?

"Kaç yaşındasın?" İkimizin de eninde sonunda vereceğimi bildiğimiz cevabı vermek yerine ona sordum.

"Yirmi dokuz" diye cevap verirken gülümsemesini tutuyormuş gibi görünüyordu.

Yirmi dokuz. Benden sadece iki yaş büyük. Çok değildi ama ben onun çok daha yaşlı olduğunu düşünmüştüm. Gözlerinden kaynaklandığına karar verdim.

Çok şey görmüş gibi görünüyordu. Yirmili yaşlarının sonundaki bir adamın görmesi gerekenden çok daha fazlasını.

"Adresim ve doğum tarihim için kimliğimi görmek ister misiniz? Organ bağışçısı olup olmadığımı görmek ister misiniz? Ya da nerede doğduğumu bilmek ister misiniz?" diye alay etti.

Şakacı sözleri üzerine gözlerimi ona diktim. "Gerek yok. Muhtemelen daha sonra öğrenirim."

"Öyle mi? Yani bu randevuya evet demek mi?" Gözleri parladı. Sırf onunla çıkmayı kabul ettiğim için bu kadar mutlu görünen biri olmuş muydu hiç? Bu beni iyi hissettirmemeliydi ama hissettirdi.

"Tamam," dedim usulca. Gülümsemesi genişledi ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Sonunda bundan pişman olmayacağımı umuyordum.

Ayrıca, sadece bir randevuydu. Ne olabilirdi ki?

Telefonum bir mesajla çaldığında yatmak için hazırlanmayı henüz bitirmiştım. Komidinden aldım ve yatağa uzanıp ekrana baktım.

Ekranda Mael'in adını gördüğümde içimde kelebek kanatlarının çırpınışı gibi bir his oluştu.

Mael: *Ne yapıyorsun?*

Ona mesaj atmadan önce bunu düşündüm. Hiçbir şekilde zor bir soru değildi, ama onunla olan ilişkim basit olmaktan çok uzaktı.

Ben: *Sadece yatmaya hazırlanıyorum.*

Üç küçük nokta belirdi ve bana geri mesaj attığını söyledi. Telefonum elimde titrediğinde kalbim yatağa düşmek üzereymiş gibi hissettim.

Mael: *Ne giiyorsun?*

Güldüm.

Ben: *Bunu yapmayacağız*

Mael: *Ne yapıyorsun?*

Ben: *Sexting*

Mael: *Ben asla*

Başımı salladım. Bana mesaj atarken yüzündeki o muzip ifadeyi hayal edebiliyordum.

: *Şimdi yatmaya gidiyorum*

Mael: *Beni hayal et*

Ben: *İstiyorsun*

Mael: *İstiyorum*

Ne bilemediğim için ona cevap yazmadım. *Rüyanda beni mi gördün?*

Beni hayal etmesini istiyor muydum? Onu rüyamda görmek istiyor muydum?

Mael bana hayatımda yanlış olabilecek her şeyi ve her şeyi unutturmakta çok iyiydi. Bana kendimi bir peri masalında yaşıyormuşum gibi hissettirdi ve etmem gereken ejderhalar ve kötü üvey anneler olsa da, beni koruyacak ve bizi sonsuza dek mutlu olacağımız yere götürecek parlak zırhlı şövalyem her zaman yanımda olacaktı.

Ama hayat bir peri masalı değildi.

Benimki kesinlikle değildi. Ve Mael'in benim şövalyem mi yoksa ejderham mı olacağından hâlâ emin değildim. Onda bana doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Ya da belki de sadece yansıtıyordum, bunun neden iyi bir fikir olmadığına dair bir bahane bulmaya çalışıyordum çünkü beni ne kadar çok hissettirebildiğinden nefret ediyordum ve birbirimizi neredeyse hiç tanıımıyorduk.

Telefonumu yere bırakıp lambaya uzandım, kapattım ve perdelerin arasından sızan küçük bir ay ışığı dışında odayı karanlığa gömdüm.

Sapığım gitmişti.

Belki de zararsızdı. Belki de röntgenciden başka bir şey değildi ve artık beni düş alırken *izleyebildiğine* göre sıkılmış, yoluna devam etmiş ve beni rahat bırakmıştı.

Beni o şekilde görmüş olmasından nefret ediyordum, bu anıdan hâlâ iğreniyordum ama hayatımdan sonsuza dek çıkmasını sağlayacak bir değiş tokuş olsaydı, bunu kabul ederdim.

Gözlerimi kapattım.

Uykuya yenik düşmeden önce aklımdan geçen son düşünce, durumun gerçekten böyle olmasını umduğumdu.

Kendi dairemdeydim ama benim dairem gibi hissetmiyordum.

Benim dairem olamayacak kadar büyüktü ama mobilyalar benimdi, beyaz eşyalar benim evimdekilerdi ve hatta duvardaki ilk taşındığım zamandan kalma o küçük çizik bile oradaydı. Oturma odamın ortasında duruyordum ve dehşete kapılmıştım.

Etrafıma bakındım, her şey bana gitmem, dışarı çıkmam ya da en azından saklanmam gerektiğini söylüyordu ama bacaklarım yere yapışmış gibi hissediyordum.

Sıkışmıştım, hareket edemiyordum.

Yardım istemek için ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı. Neden konuşamıyordum?

*Tekrar
denedim.*

Hiçbir şey.

*Hayal kırıklığım arttıkça gözlerimden yaşlar
süzülüyordu. Ne oluyordu bana?*

*Nefes alışım düzensizleşti ve etrafımda saklı canavarı aramaya başladım.
Evim neden bu kadar karanlıktı?*

*Sol tarafımdan, yatak odama giden koridordan bir tırmalama sesi geldi.
Sese doğru baktım ama bir şey göremeyecek kadar karanlıktı. Ses yükseldikçe
başımı salladım, bu da sesi çıkaran şeyin ya da kişinin yaklaştığını
gösteriyordu.*

Beni yalnız bırakması için bağırmaya çalıştım.

Sadece beni yalnız bırak.

Daha fazla yaklaşma.

Tanrım, hayır.

Lütfen.

*Görüş alanımda bir gölge hareket etti. Nereden geldiğini merak ederek
başımı bir o yana bir bu yana hareket ettirdim. Geldiğini görmemek
istemedim.*

*Midem çukurlaştı ve ayakta durmak için her şeyimi harcıyordum. Bir
topun içine kıvrılmak ve kendimi olabildiğince küçültmek istedim.*

Ben istedim ki...

Bir hırıltı çıktı.

Neler oluyordu?

*O zaman sesim bana geri gelir gibi oldu. "Lütfen, beni yalnız bırakın."
"Yapamam," diye fısıldadı erkeksi bir ses tam gölge gelirken. Çığlık
attım.*

Ürkek bir solukla uyandım, çığlığım boğazımda düğümlendi.

Ter alnımı kapladı ve karanlık odamda etrafıma bakındım. Yalnızdım.

Aynı hem sıcak hem de soğuk hissederek titredim.

Battaniyeyi üzerime daha sıkı çektim.

Sadece bir rüyaydı.

Gerçek gibi hissettirse bile, bir rüyadan başka bir şey
değildi. Çok gerçek.

Gözlerimi kapattım ve kendimi güvende olduğuma ikna etmeye çalışarak
tekrar uyumaya çalıştım. Bu sırada, rüyamda fısıldadığım "yapamam" sesinin
tıpkı Mael'e benzediği gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

MAEL

Randevumuz için onu almam konusunda onu ikna etmek biraz zaman aldı. Sonunda, sanki nerede yaşadığını bilmiyormuşum gibi, onu evinin yakınındaki bir kafeden almamı kabul etti.

Bu ilk buluşmadan önceki günlerde mesajlaşmalarımızı uzatma girişimleri onun tarafından kısa kesilmişti.

Aramıza biraz mesafe koymasının beni caydıracağını düşünmesi çok hoştu. Bir şey istediğimde -birini- tüm kalbimle peşinden gittiğimi yakında öğrenecekti.

Ve bu dünyada ondan daha çok istediğim hiçbir şey ve hiç kimse yoktu.

Kafenin önünde durdum. Ben arabamdan inmeden, elinde iki kahve fincanıyla ön kapıları iterek açtı. Arabamın yolcu tarafına geldi. Onun için kilidi açtım ve iterek açtım, içeri girmeden önce uzunca bir süre tereddüt etmesini izledim. Kokusu anında duyularımı istila etti ve bu dünyada başka kimsede bulamayacağımı bildiğim bir memnuniyet hissini beraberinde getirdi.

Kapıyı kapattı ve bana döndü. Alacakaranlık yavaş yavaş çöküyordu ama onu net bir şekilde seçebilmem için hâlâ yeterince gün ışığı vardı. Uzun, koyu kahverengi saçları dökülmüş, uçları hafifçe kıvrılmış ve bir omzunun üzerine hafifçe yerleşmişti. Makyajı, sürdüğü kırmızı rujla bile hafif tutulmuştu ve örme beyaz bir kazak, siyah pantolon ve diz hizasında siyah botlar giymişti.

Çok güzeldi.

"Ne?" diye sordu benim baktığımı fark ettiğinde.

"Çok güzelsin," dedim, sesim hırçındı.

Bana dönmeden önce utangaç bir şekilde yan tarafa baktı. "Teşekkür . Sen de öylesin."

Küçük bir kakhaha ve o da boğazını temizleyerek elindeki kahve fincanlarından birini gösterdi. "Sana bir tane aldım."

"Teşekkür ederim bebeğim," dedim ve içkiyi ondan alıp küçük bir yudum aldım. Siyah Americano. Tam da sevdiğim gibi.

Yüzünü öne çevirdi, kemeri üzerine çekti, fincanı sıkıca kavradı ve kucağına koydu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Bir süre hiçbir şey söylemedim, onunla geçirdiğim anın tadını olabildiğince çıkarmaya çalıştım. Hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı.

"Bu bir sürpriz," dedim.

Gözleri parladı. "Sürpriz mi?"

Başımı salladım, arabayı vitesine taktım ve oradan çıktım. Beş dakika sonra "Bana bir ipucu verebilir misin?" diye sordu.

"Peki bu ipucu için neyi takas etmek istersiniz?" diye sordum.

Bana yan gözle baktığını hissedebiliyordum. "Bir sır mı?"

Elimde olmadan güldüm. "Ne?" diye sordu.

Başımı salladım. Aptal kız, benim bilmediğim ne tür sırları olabilirdi ki?

"Sırlarını şimdilik saklayabilirsin, sevgilim. Birbirimizin sırlarını teker teker öğrenmek için acele etmeyeceğiz."

"Yani senin sırlarını da mı öğreneceğim?"

"Evet. Sana karşı açık bir kitap olacağım."

sır diye bir şey olmayacak. Emin olacağım bunun.

"Nedense buna inanmıyorum," diye mırıldandı.

Ellerinden birini tutup dudaklarıma götürdüm ve elini öptüm. arkasına. Uzaklaşmaya çalışmadı. Aksine, bu kadar basit bir temas karşısında nefesi kesilerek koltuğuna gömüldü.

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordu elini elimle kalçamın arasına sıkıştırdığımda. Hâlâ elini çekmemişti.

"Bir öpücük," dedim.

"Bir öpücük mü?" diye sordu, sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Elini kavrayışımı biraz daha sıkılaştırdım. "Bir öpücük."

"Şimdi mi? Ama arabayı sen kullanıyorsun."

Arabayı stop lambasının önünde durdurdum ve beklentiyle ona döndüm. Yaya geri sayım sinyali yirmi beşte başlamıştı.

"Çabuk karar verseniz iyi olur."

Ağzı hafifçe açılmış, önce sokağa, sonra tekrar

Ben.

"Ne olacak?" Geri sayıma bakarak sordum. On beş saniye.

O da gördü.

Geri sayım ona geldiğinde kemerini çözdü ve bana doğru eğildi, dudakları yanağıma, ağzımın köşesine yakın bir yere bastırdı.

Sikeyim.

O küçük, masum hareketin sikime kadar indiğini hissettim.

Dönüp ona baktım ama dikkati tam karşısındaydı. Arkamızda bir araba korna çaldı ve onun sıçramasına neden oldu.

"Yeşil ışık," dedi usulca. Gaz pedalına bastım, hiçbir şey söylemeden uzaklaştım, hala beni dizlerimin üzerine çöktürecek kadar güçlü olduğunu hissettiren o küçük öpücüğün etkisindeydim.

Lia Whitlock tehlikeli bir kadındı. "O

ipucu," diye hatırlattı bana.

Gülümsedim ve arka koltuktaki piknik sepetini işaret ettim.

"Pikniğe mi gidiyoruz?" diye sordu küçük, şaşkın bir gülümsemeyle.

"Ama sence de parka gitmek için biraz geç değil mi?"

"Parka gideceğimizi kim söyledi?"

"Hayır mı? Nereye gidiyoruz?"

Ona bir bakış attım.

Koltuğuna geri yerleşti. "Evet, evet. Bu bir sürpriz."

Gülümsedim ve kısa bir yolculuk yaptım. Arabayı otoparka park ettiğimde Lia etrafa iyice bakmak için ayağa kalktı. Bana attığı şaşkın ve hastalık derecesinde meraklı bakışa güldüm.

"Krematoryumda piknik mi yapacağız?"

Güldüm. "Evet."

"Neden? Ve buna izniniz var mı?"

"Sorun değil. Burası kardeşime ait. Ve pikniği krematoryumda değil, arkasında yapacağız."

O itiraz edemeden arabadan indim ve yanına gidip kapıyı açtım. Uzandım ve kemerini çözdüm, kolumun göğüslerine değmesine izin verdim ve doğrulup elimi uzatmadan önce temastan kaçan küçük nefesini sevdim.

Tereddüt etti. "Hayaletlerden korkmuyor musun?" "Hayaletlere inanır mısınız?" diye sordum.

Kahretsin, ama bu kızın yaptığı ve benim sevimli bulmadığım bir şey var mıydı?

"musun?"

"Buradaki en korkutucu şeyin ben olduğuma eminim," diye cevap verdim.

Ve bu bir abartı değildi. Etrafta hayalet falan yoktu ve eğer kız arkadaşımınla geçirdiğim zamanı mahvetmek isteyen birileri varsa, onların işini bitirirdim.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bir hayaleti alt edebileceğini mi düşünüyorsun?" Yüzü çok ciddiye.

Sırıttım. "Çık arabadan, kedicik. Yoksa seni kollarımda taşıyım."

Yapıp yapmayacağımı tartışıyormuş gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

o.

Onu arabadan çıkarmak için bir hamle yaptım ve küçük bir gıcırta çıkardı, Beni iterek.

Arka koltuğa gidip piknik sepetini almadan önce etrafını incelemesini izledim. Yanına yaklaştım ve elimi uzattım.

"Hazır mısın?"

"Hayır," diye homurdandı ama elini benim elime koyarak onu krematoryumun arka tarafındaki küçük tepeye doğru götürmeme izin verdi. Düzensiz çimen ve toprak parçalarının arasından geçerken sanki beni korumak istercesine bana yaklaştı.

Koluma tutunmasına izin verdim, tepeye ulaştığımızda durdum.

Tepe.

Sepeti yere bıraktım ve onu ileri doğru ittim. arkasından yaklaştı.

Sonunda gördüğünde "Aman Tanrım," diye nefes aldı. Şehrin manzarası önümüzde uzanıyordu, ışık bir içeri bir dışarı parılıyordu. Gökyüzü karardığında gökyüzündeki yıldızları görebileceği kadar uzaktaydık.

Burası batan güneşin altında daha da güzel görünüyordu.

Dindar biri olsaydım, buranın Tanrı'nın cennetinden esinlenerek tasarlandığına kendimi ikna edebilirdim.

Ama ben dindar bir adam değildim ve eğer cennet diye bir şey olsaydı, cennetin kapılarını görecektim kadar yaklaşmama bile izin verilmezdi.

Benim için cehenneme giden bir yol olurdu.

"Vay canına," diye fısıldadı, sesi bana boşalmadan hemen önce çıkardığı sesi hatırlattı.

Sikeyim.

"Aklımda bir şeyler olduğunda buraya gelmeyi seviyorum. Kafamı boşaltmama yardımcı oluyor," dedim, dudaklarım kulağına değene kadar eğildim ve önüm sırtına yaklaştı.

Kıpırdamadan durdu.

"çok şeyiniz var mı?" diye sordu. "Bazen."

"Bana burayı gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki." Kollarımı arkadan doladım ve onu kendime doğru çektim. Bana karşı koymadı. Aksine, bana doğru daha da gevşemiş görünüyordu.

Bir an için hiçbir şey söylemedik, öylece durduk ve manzarayı seyrettik. Bir soğuk hava dalgası bize doğru eserek bizi o andan çıkardı. Onu sepetin yanına çektim, açtım ve içine doldurduğum birkaç battaniyeyi çıkardım.

Oturmadan ve elimi ona uzatmadan önce yere bir tane koyarken beni izledi. Gözlerinde hâlâ bir tereddüt vardı ama paylaştığımız her an tereddüt azalıyordu. Sonunda bana elini uzattı ve onu kucağıma çekmeme izin verdi.

Ben diğer battaniyeyi kapıp üzerimize sararken derin bir nefes verdi.

"Bu pozisyonun ilk randevularına çıkan iki kişi için fazla samimi olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Öyle mi?"

"Çıktığın tüm kızlara karşı bu kadar açık sözlü müsün?"

"Hangi diğer kızlara?" Ben sordum.

Kulağa kötü gelebilir ama ben kimseyle çıkmadım. Ergenlik yıllarımın sonlarında ve yirmili yaşlarımın başlarında çok fazla seviştim, elbette, ama çıkmak? Bunun bana göre olduğunu hiç düşünmedim. Belki de çocukluğumun bir yan ürünüydü.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu kafası karışmış bir sesle.

Kollarımı ona sımsıkı doladım. "Senden başka kimse yok."

Döndü ve beni içeri aldı. Yüzündeki ifadeden bana tam olarak inanmadığı ya da ifademden ne anlam çıkaracağını bilmediği anlaşılıyordu. Boğazını temizledi ve başka tarafa baktı.

"Burada mı büyüdün?" diye sordu.

"Hayır, Boston'da."

"Boston mı? Senin aksanın yok."

"Geri dönmeyeli uzun zaman oldu," diye açıkladım.

"Boston'da büyümüş bir amcam var." "Öyle mi?"

Leo Briggs hakkında konuşuyordu. Herif her şeyi Boston'da başlatmış. Hayatının çoğunu New York'ta geçirmiş olsa da babası da öyle yapmıştı.

"Evet. Boston aksanı var ama."

"Sanırım geçmişimi geride bırakma konusunda daha iyiyim."

Bana baktı. "Bu söylediğin garip bir şey. Geçmişin geride bırakmak istediğin bir şey mi?"

"Bunu gerçekten geride bırakabilir misin?"

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Seninle kalıyor."

"Bunu tecrübeyle biliyor gibisin," dedim, onun geçmişi hakkında bildiğim her şeyi gözden geçirmeye çalışarak, hangisinden bahsettiğini merak ediyordum.

"Küçük kardeşim ağır kesici bağımlısı olarak büyüdü. Küçükken geçirdiği kötü bir araba kazası onu gerçekten mahvetti. Hayatının büyük bölümünde ağır kesici kullandı. Kendini öldürmeye çalışmıyordu," dedi hızla, sanki onun hakkında kötü düşünmemden korkuyormuş gibi gözleri kısa bir süre benimkilerle buluştu. "En azından ben öyle düşünmüyorum. Acı çok fazla gelmeye başladı, anlıyor musun?"

"Bunu bana açıklamak zorunda değilsin," dedim.

Kucağına baktı. "Biliyorum. Alışkanlık sanırım. Hayatımın çoğunu Caden'ın yaptıklarını diğer insanlara açıklamaya çalışarak geçirdim. Sanırım o gitti diye bu durum ortadan kalkmıyor."

"Ve bunun için kendini suçlu mu hissediyorsun?" Doğru tahmin ettiğimi bilerek sordum.

"Ben sadece... Her zaman yapabileceğim daha fazla şey olduğunu düşündüm."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu, bebeğim. Başkalarının yaptıklarından sen sorumlu değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bana gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümseme attı.

Çenesini kavradım ve dikkatini tekrar bana çevirdim.

"Beni dinleyin. Diğer insanların hareketlerini kontrol edemeyiz. Yaptıkları şey onları bağlar. Eminim onu kurtarmaya çalışmışsındır. İyi olduğundan emin olmak için elinden geleni yaptın. O kendi seçimlerini yaptı. İyi seçimler değildi ama boktan bir durumdaydı ve gerçek de buydu. Ve hepsi bu kadar. Anladın mı beni?"

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Söylediklerinin mantıklı olduğunu biliyorum. Sadece bazen kendimi buna ikna etmek zor oluyor."

Başımı salladım. Bunu anlayabilirdim. Sevdiğiniz birinin canının yanmasını ve bunun sonucunda kendisinin de zarar görmesini anlayabiliyordum. Suçluluk duygusunu ve kendinden nefret etmeyi bile anlıyordum. Ama Lia da böyle hissediyorsa lanetlenirdim.

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden küçük bir kıkırdama çıkardı. "Bunun ilk buluşma için uygun bir konuşma olduğunu sanmıyorum."

Ona gülümsedim. "Hayır mı? O zaman uygun bir ilk buluşma konuşması nedir? En sevdiğin rengin ne olduğunu sormalı mıyım?"

Kıkırdadı, sesi kulağıma lanet bir dua gibi geldi.

Eğildim ve dudaklarımın yüzünün yan tarafında aşağı yukarı gezinmesine izin verdim. Hafifçe gülümsedi, teni kızarmıştı.

"Benimki siyah bu arada," dedim, sesim yumuşaktı. "Seninki ne?"

Bana karşı ürperdi. Gülümsedim.

"B-Blue."

"Mavi, ha? En sevdiğin çiçek?" Dudaklarımı yanağına bastırdım, dudaklarına çok yakındım. Kahretsin, ama onu gerçekten öpmek istiyordum.

Derin bir nefes aldı. "Beyaz-sik-beyaz gül."

Boynunun derisini ağzıma alarak emdim ve onun tadını aldım. Bunu zaten biliyordum. Sevgilime çiçek vermeyeli uzun zaman olmuştu, değil mi?

"Beyaz güller masumiyeti temsil eder. Söyle bana, bebeğim. Sen masum musun?"

Bana cevap vermesine gerek yoktu. Lia'ya bir bakan herkes onun masum olduğunu söyleyebilirdi. Benim gibi erkekleri günaha sürüklemek için gönderilmiş güzel bir melek.

"Mael."

Tanrım, adımın onun dudaklarından dökülmesi tehlikeli bir şeydi. Sırf adımı tekrar söylemesi için her şeyi yok edebilir, herkesi öldürebilirdim.

"Adımı tekrar söyle," dedim, dişlerimi kullanarak tenini dudaklarıma geri getirdim.

"Mael."

"Ne kadar iyi bir kız."

Onu ısırıp izimi bıraktığımda dişlerini sıkarak "Siktir," dedi. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Söyle bana, bebeğim."

Dudaklarını yaladı ve yarı kapalı gözlerle bana bakmak için döndü.

Sert bir yutkunmayla boğazının aşağı yukarı sallanmasını izledim. "Öp Ben.

" Gülümsedim. "Dileğin benim için emirdir."

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden dudaklarımı yaklaştırdım ve onu öptüm.

Öpücük tatlıydı. Kontrollüydü. Ona çok fazla, çok erken vererek onu korkutmak istemiyordum ama bunun da bir sınırı vardı. Şu anda bile, içimdeki canavarın dışarı çıkmaya çalıştığını ve bizim olanı almamı istediğini hissedebiliyordum.

Duygularımı dizginledim ve onu öpmeye devam ettim.

Bana karşı mırıldandı ve aramızda küçük bir titreşime neden oldu.

Parmakları saçlarıma dolanarak beni çekti. Bu masum hareket içimde bir ateş yaktı ve öpücüğü derinleştirdim, dilim giriş arıyordu. Dilim alt dudağının üzerinde gezinerek onun tadını daha fazla aldı. İyi bir kız gibi bana açıldı ve dilim onunkinin üzerinde gezinirken ikimiz de inledik.

Sikeyim. Bu en tatlı işkenceydi.

Saçlarımı biraz daha sert çekerek kafa derimde hafif bir sızı oluşmasına neden oldu ve onu kendime doğru çektim, ellerim vücudunda gezinerek küçük, esnek formunu aldı. İçimde eridi, yumuşak kıvrımları sert düzlemlere karşı mükemmel bir şekilde şekillendi. İçimdeki canavar onayını kükreyerek beni daha fazlasını almaya, hakkım olanı talep etmeye çağırdı. Sahip olduğum azıcık kontrolün benzinle ıslatıldığını hissediyordum ve Lia kibritleri tutuyordu.

Sikeyim.

"Mael," inleyerek öpüşmeyi kesti. Nefes almaya çalışırken göğsü benimkine doğru itildi.

Dudaklarımı çenesi boyunca, kulağının hemen altındaki hassas noktaya kadar takip ettim. Nefes nefese kaldı, içime doğru eğildi. "Bana durmamı söyle," diye umutsuzca emrettim.

Bana karşı hafifçe titredi.

"Lia. Bana durmamı söyle. Seninleyken kendimi kontrol edebileceğimi sanmıyorum. Bu şekilde olmaz. Burada olmaz."

"Dur," dedi uysalca.

Dudaklarına sert bir öpücük kondurdum.

"İçinden geldiği gibi . Söylemezsen seni buraya ve buna hazır olduğunu sanmıyorum, değil mi tatlı kız?"

Sözlerim hedeflediğim etkiyi yaratmış gibi görünüyordu çünkü geri çekildi ve bana baktı.

Bir an için hiçbir şey söylemedik, sadece aramızdaki sessizliğin sert nefes alışlarımızla dolmasına izin verdik.

Teni kızarmış ve dudakları şişmişti. Şu anda ne kadar da baştan çıkarıcı görünüyordu.

"Yemek yemeliyiz," dedi küçük bir gülümsemeyle.

Düşüncelerimi toparlamak için başımı salladım. "Pekâlâ. Hadi yiyelim."

Aklımdaki en son şey yemek olsa da yaptığımız şey buydu.

Muhtemelen onun dairesine bu şekilde geri ama bir bağımlı gibi bunu yapmamak için kendimi ikna edemiyordum.

Geç olmuştu. Onu ilk randevumuzdan bırakalı sadece birkaç saat olmuştu.

Benden ayrılıp eve gitmeden önce arabamda ağır bir öpüşme seansını daha paylaşmıştık. Bir süredir yatakta olduğunu biliyordum.

Uyuyor olmalıydı.

Sessiz ve karanlık dairede ilerleyerek doğruca yatak odasına gittim. Battaniyesinin altında büzüşmüş küçük bedenini zar zor seçebiliyordum.

Nefes alış veriş
düzenliydi. Uyuyordu.

Olduğum yerde durup bir süre onu izledim ve kalbimde daha önce olmayan bir hafiflik hissettim.

Ona yaklaştım, battaniyeyi geri çektim ve onunla birlikte yatağa girdim. Kollarımı kızıma doladım, onu daha da yakınımaya çektim, çıkardığı her küçük sese takıldım ve hala onunla olan bu yakınlığın yeterli olmadığını hissettim.

Kahretsin, ama bu yeterli değildi. Aramızdaki mesafeyi ne kadar yok edersem edeyim, yine de yeterli olmayacaktı.

O benim favori dersimdi. İki sonsuzluğu çalışarak geçirebileceğim ve sıkılmayacağımı bildiğim biriydi.

Ve onu bu konuda ikna etmemin ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Bu.

Canavarlarla dolu bir dünyada, hiç kimsenin

Onu elimden geldiğince iyi
korumalıydım. Ona şimdi
sorabilirdim. Ne de olsa
uyanıktı.

LIA

DONMUŞTUM.

Çok korkmuştum ve ne yapabileceğimi
bilmiyordum. Geri dönmüştü.

Ama duş almamı uzaktan izlemek yerine yatağımdaydı, sevgililer gibi
bana sarılmıştı ve sessizdi.

Ne düşündüğünü , bilmek de istemiyordum.

Kollarını hafifçe bana doladı ve ben de kekeleyerek nefes verdim.

Tehlike karşısında ne savaştım ne de kaçtım. Hayır, donup kaldım.

Yatağımda donup kalmıştım ve bana sarılmaktan başka bir şey
yapmaması için dua ediyordum.

Gözlerimi kapattım. Daha fazlasını yaparsa ne yapardım? Hay
sikeyim.

Nasıl bu kadar çaresiz

olabilirim? Ve ne

yapmalıyım?

Artık bilmiyordum. Arkamı dönüp ona benden ne istediğini sormak
istedim. Ancak kelimeler ağızımdan çıkmıyordu ve bir parçam cevabın ne
olabileceğinden korkuyordu.

Neden ben?

Onun dikkatini çekecek ne yapmıştım ki bunu *yapma* ihtiyacı hissetti?

Ben mi?

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları sıkıca kapattım.

kötü bir rüyadan başka bir şey olmayacaktı.

Kötü bir rüyaydı.

Öyle olmalıydı.

Alarmımın sesiyle korku içinde uyandım.

Körü körüne çalar saatime uzandım, gürültü kesilene kadar kapattım ve
kalbim boğazımdan çıkacakmış gibi hissetmedim.

Dün gecenin anıları bana doğru koşarken, kafam karışmış bir halde odamın, boş odamın etrafına bakındım.

Bu bir rüya değildi.

Öyle olmasını ne kadar istemiş olursam olayım, bu kadarını biliyordum.

Benim... *sapığım* ben uyurken gizlice daireme girmiş ve benimle birlikte yatağa girip bana sarılmıştı.

Kollarını üzerimde hissettiğim andan beri gecenin büyük bir bölümünde uyumamıştım.

Çoğunda kaldı ve bir parçam uyanık olduğumu bilmediğine tam olarak ikna .

Bana sarılmak dışında hiçbir şey yapmadı ama bu yeterliydi.

Tiksintiyle ürperdim ve vücuduma baktım. Hâlâ dün gece yatarken giydiğim kıyafetler içindeydim ve kendimi hiç farklı hissetmiyordum.

Ama bana dokunmuştu.

Kolları ortama dolanmış, beni kaşıkliyordu.

Ağzımda tükürük birikti ve kusma dürtüsü beni ele geçirdi.

Ne zaman gittiğini bilmiyordum.

Uyanık kalmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Gecenin büyük bir bölümünde bunu başardım, ancak yorgunluk nihayet sabah saat üçten sonra beni yakaladı ve huzursuz bir uykuya daldım. Bu inanılmaz derecede aptalcaydı.

Ben uyurken bana her şeyi yapabilirdi.

Ben uyanıkken bana her şeyi yapabilirdi. Fiziksel olarak onunla kafa kafaya gelemezdim ama en azından bunun farkında olurdum.

Gözlerimi kapattım.

Yorulmuş, kafam karışmış ve kaybolmuştum. Artık ne yapacağımı bilmiyordum.

Kendimi güvende hissetmeye başlamıştım. Adamın beni gerçekten rahat bırakacağına kendimi yarı yarıya inandırmıştım ama o sadece benimle oynuyordu. Halıyı hızla altımdan çekmeden hemen önce bana sahte bir güvenlik hissi veriyordu.

Evde kalıp kendi kendime acımak istedim.

Ama şu anda yapmak istediğim son şey bu dairede kalmaktı.

Battaniyeyi üzerimden attım ve otomatik pilotta işe gitmek için hazırlandım.

İş yerinde o kadar meşguldük ki, beş keyifli saat boyunca bir gece önce olanları çok fazla düşünmemeyi başardım.

Kapıdaki zil çaldığı anda her şey yerle bir oldu ve Mael'in devasa formu alanı kapladı.

Ona baktım ve kalbimin karnıma doğru düştüğünü hissettim.

Gözleri hemen benimkileri buldu ve bana gerçekten hoşlandığı bir çocukla ilk randevusuna çıkan bir kızın heyecanını ve gerginliğini getirmesi gereken o büyüleyici gülümsemeyi gülümsedi.

Bunun yerine, bunu daha fazla sürdürüp sürdürmemem ve onu karmaşamın içine çekip çekmemem gerektiğini merak ettim. Kesinlikle takip edilen biriyle çıkmak için imza atmamıştı.

Gözlerimi hızla ondan kaçırdım ve Sophia'nın siparişini almasına ve Emily'nin Americano'sunu yapmasına izin vererek işe koyuldum. Tüm bu süre boyunca gözümü yakalamaya çalıştığını biliyordum ama gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissetmeden ona bakamıyordum bile.

Bunu , değil mi? Bu nasıl benim hayatım olabilirdi?

Polislere gidip adamın geri döndüğünü söyleyebilirdim. Memur Stevens'ın bana verdiği kart hâlâ elimdeydi ama kanıt yoktu ve onu nasıl yakalayacaklarını bilmiyordum.

Ne yapabilirler ki?

Ve bunu kendime saklayarak doğru seçimi mi yapıyordum?

Pazumun etrafında bir el hissettiğimde sıçradım. Mael'in endişeli bakışlarını görmek için döndüm, mavi gözleri bana odaklanmıştı.

"İyi misin?"

Kolumu tuttuğu yerden çektim. "Ben iyiyim."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"İşe dönmem gerekiyor," dedim o daha başka bir şey söyleyemeden.

Başını sallamadan önce bir süre beni dinledi. "Tamam, bebeğim."

Dönüp uzaklaştım, çalışırken ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Vardiyamın geri kalanında benimle kaldı. Bunu yapmamasını diledim. Gitmesini istedim, böylece ben de...

Böylece sapığımın girebildiği daireye geri dönebilirdim.

Duygularımın yüzüme yansımaları engellemek için yanağımın içini ısırırdım. Mael'e dönüp baktığımda buraya ilk geldiğinden beri oturduğu yerde oturduğunu gördüm ve henüz onunla yüzleşmeye hazır değildim.

İşten çıkar çıkmaz aceleyle banyoya gittim ve aynada kendime baktım. Berbat görünüyordum ve gözlerimin altında kapaticının bile gizleyemediği torbalar vardı.

Ve hiç enerjim yoktu.

Bütün gün bir şey yiyip yemediğimi bile hatırlayamıyordum. At kuyruğumu tutan saç bağına çektim ve saçımı düzelttim, kendimi daha az ölü göstermeye çalıştım.

Banyoda derin nefesler aldıktan sonra kendimi dışarı çıkmaya zorladım ve çıkmadan önce tezgahın altından çantamı aldım.

Ve Mael gitmişti.

Adımlarımı durdurdum ve boş masaya baktım. O gitmişti.

Aynen böyle.

İstediğim değil mi?

Sadece benim için biraz daha fazla mücadele ederdi diye düşünmüştüm.

Ama bu iyiydi.

Ciddi bir ilişkimiz yoktu. Bir ilişki yoktu.

Ve ben bunu istemiştim.

O zaman neden ağlamak istedim?

Gözlerimde biriken nemi kırıştırarak uzaklaştırdım ve kimseye bir şey söylemeden aceleyle dükkândan çıktım, iş arkadaşlarımla beni böyle kaybederken görmesini istemiyordum. İhtiyacım olan son şey dükkânda hakkımda daha fazla konuşulmasıydı.

Soğuk gece havasına çıktım, derin derin nefes aldım ve sonra bıraktım Dışarı.

Yaz mevsimini ne kadar sevsem de, kış havası daha kolaydı.

Nefes al.

Çabucak arabama doğru yürüdüm.

Yanımdan gelen bir hareket beni ürküttü. Sıçradım ve ayak bileğim ters bir açıyla büküldü. Orada biri olmasaydı neredeyse yere düşecektim, beni kollarıyla sardı ve vücuduna doğru çekti.

Döndüm ve gözlerim tanıdık mavi gözlerle buluştu.

Mael.

Hâlâ buradaydı.

Gitmemişti.

"Özür dilerim, bebeğim. Seni korkutmak istememiştim."

Buna ne diyeceğimi bilemeden göz kırptım.

Doğrudum ve ondan uzaklaştım. "Hâlâ buradasın."

Başını salladı. "Evet. Ben de seni bekliyordum." "Oh."

Beni bekliyordu. Vazgeçmemiştii. Bu beni mutlu etmemeliydi. Öyleyse neden bugün benim için doğru giden tek şey onun beni beklemesi gibi geliyordu?

"Evet," dedi bana bir adım daha yaklaşarak. "Oh. İyi misin?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece yorgunum. Dün gece iyi uyuyamadım."

Hemen bir şey söylemedi. Sonra kollarını omuzlarıma doladı ve beni sıcak bedenine çekti. Gergindim ama sadece bir anlığına. O kadar iyi hissettiriyordu ki.

Çok iyi.

Ve sıcak.

Ve *güvenli*.

"Anlıyorum," dedi.

Hayır, anlamadı. Tam olarak değil. Ama sorun değildi. Şu anda sadece bir süre daha onun kollarında kalmak istiyordum.

Geri çekildim ve ona baktım.

Bana dönmem için zaman tanıyormuş gibi yavaşça hareket etti. Ben dönmedim. Dudaklarıma tatlı, hızlı bir öpücük kondurup çekilirken kıpırdamadan durdum.

"Bu gece benimle eve gel," dedi. "Seninle eve gelmek mi?"

"Evet. İyi bir uyku çekebilmeni sağlayacağım."

Olan biten her şeye rağmen dudaklarımda bir gülümseme hissettim.

"Yapacaksın, ha?"

"Evet. oldukça olduğum söylendi."

"Sarılabilir mi?" Gülerek sordum. Bana sıırttı. "Bu bir kelime mi?"

"Olabilir."

Başımı salladım. "Bunu sana kim söyledi ki?"

"Kardeşim. Büyürken ısınmak için birbirimize yakın uyurduk. yukarı."

Bu gülümsememi aldı. Neden bu kadar yakın uyumak istesin ki? Çocuklukları boktan geçmedikçe büyümek ne sıcak olabilir ki? Kahretsin, ben bile

onun için bunu düşünmek istemedim. Ona değer vermeye başlamıştım ve geçmişte olmuş olsa bile bir şekilde incinmiş olabileceği düşüncesi bile kalbimi parçalıyordu.

"Kardeşinin bir adı var mı?" Ben sordum. "Theo."

"Genç mi yaşlı mı?"

"Benden iki yaş küçük." "Sesiniz yakın geliyor."

"Hayatım pahasına güvendiğim tek adam o."

Gözlerimi kırdım. Kulağa ciddi geliyordu. "Büyürken birbirinize sahip olmanıza sevindim."

"Ben de," diye huysuzca cevap verdi. "Şimdi soruma dönelim. Benimle eve gelmek ister misin?"

Dudağımı ısırdım. Bu gece onunla eve gidersem, daireme dönmek zorunda kalmayacağım. Ama...

"Sence de çok erken değil mi?"

"Hiçbir beklenti yok. Eğer istemiyorsanız bu gece hiçbir şey olmak zorunda değil."

Başımı salladım. Ona inanmıştım. Çok az tanıdığım başka bir adama inanmak beni naif yapabilirdi ama inandım.

"Hiç kıyafetim yok."

"Benimkini giyebilirsin. Ya da şey."

Ona bir bakış attım. O da şakacı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tamam, benim kıyafetlerimi giyebilirsin," diye düzeltti.

Güldüm. "Ya gece hazırlamam gereken bazı şeyler?"

"Toparlanman için dairene uğramaya ne dersin? Ben sadece... Ben sadece bu gece sana sarılmak istiyorum."

İtirafını sanki bu ifade hakkında ne yapacağını bilmiyormuş gibi yumuşak bir şekilde yaptı. Ve ona karşı oluşturmuş olabileceğim her türlü direncin, bir kasırgaya karşı ayakta kalmaya çalışan iskambilden bir ev gibi çöktüğünü hissedebiliyordum.

Hiç şansım yoktu. "Tamam," dedim ve tıpkı ilk buluşmamızda olduğu gibi, Tanrı'dan hata yapmadığımı umdum. "Hadi gidelim."

HER ŞEY BİR BULANIKLIK İÇİNDE GEÇİP GİTTİ. Ne olduğunu anlamadan Mael'in yanında duruyordum, o bir eliyle gece çantamı tutarken diğer eliyle dairesinin kapısını açıyordu.

Kapıyı iterek açtı, ışıkları yakmak için eğildi ve bana döndü. "Önden buyurun."

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım ve dairenin içine baktım.

Şehrin daha iyi bir yerinde yaşıyordu.

Şehrin *zengin* kısmı.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama beklediğim bu değildi. Neredeyse yıkılmak üzere olan bir binada yaşasaydı daha az şaşıracağımı düşünmüştüm, ama bu?

Mael öyle görüldüğü için değil, sadece asansörde karşılaştığımız sosyetik komşusuyla pek uyuşmayan bir *sertliği* olduğu için.

Parası olmasına şaşırmamalıyım. Kıyafetleri gösterişli olmayabilirdi ama malzemeleri güzeldi ve pahalı oldukları belliydi ve küçük bir gece çantası hazırladıktan sonra arabamı evime bıraktığımda Mael bizi buraya ilk buluşmamızda kullandığı arabadan *farklı* bir arabayla getirmişti. Kaç tane arabası olduğunu bilmiyordum ve şu anda gerçekten bilmek de istemiyordum.

"Gerçekten burada mı yaşıyorsun?" Ben sordum.

Alınmış görünüyordu. Aksine, eğlenmiş görünüyordu.

"Evet," dedi gülerek. Şakacı bir şekilde kıcıma vurarak beni dairenin içine soktu, kendisi de hemen arkasından takip etti. Kapıyı arkasından kapattı, görmek için dönüp bakmadım bile. Her şeyi kavramakla meşguldüm.

Mekânın açık konseptinden, sağ taraftaki paslanmaz çelik mutfak aletlerinden, ortadaki büyük beyaz mermer adaya, altı kişilik pahalı koyu ahşap yemek masasına ve rahat olduğu kadar pahalı da görünen siyah deri kanepeye kadar neredeyse her şeyi bütünüyle görebiliyordum. Arkamdan gece çantamın yere düşme sesi duyuldu ve ardından Mael karşımdaydı, kolları ortama sıkıca sarılmıştı. Eğilip boynumu öptü, ben de daha iyi erişebilmesi için başımı yana doğru çevirdim.

"Burada yaşadığına inanamıyorum," dedim. Gülerken göğsü bana titredi. "Ne iş yapıyorsun?"

Şimdi fark ettim ki bilmiyordum bile. İlk buluşmamızda bunu hiç konuşmamıştık.

"Ben... serbest çalışan biriyim."

Kaşlarımı çattım ve ona baktım. "Serbest çalışan mı? Ne iş yapıyorsun?" "Müşterilerim ne yapmamı isterse onu."

"Her neyse?"

Yasadışı şeyler gibi mi?

Bu mümkün müydü? Bir suçluyla ilişkiye mi başlıyordum?

Bu sadece benim şansım olmaz mıydı?

Tekrar güldü ve işaret parmağıyla burnuma dokundu. "Aşmayacağım bazı çizgilerim var, biliyorsun."

Şimdiye kadar tuttuğumu bilmediğim nefesimi bıraktım.

Tamam.

", seni gezdireyim, sonra da akşam yemeği için ararım. Kulağa nasıl geliyor?"

"Harika," dedim.

Bana verdiği gülümseme dünyanın hareket etmesini durduracak güce sahipti. Bundan emindim.

"Harika," diye tekrarladı.

LIA

Sırtımı büyük boy yatağın başlığına yaslamış, Mael'in dönmesini bekliyordum.

Yatağında oturmaktan başka bir şey yapamayacak kadar gergindim.

Bu çok saçmaydı. Neden gergin olduğumu bile bilmiyordum. Bakire değildim ya da geceyi ilk kez bir erkekle geçiriyor değildim. Yine de ilk defa bir erkeğe karşı böyle hissediyordum. Lisedeki ilk erkek arkadaşım bile bende bu tür duygular uyandıramamıştı ve ben her zaman gençlik aşkının her şeyden daha yoğun olduğunu düşünmüştüm.

Ama bu...

Başımı salladım.

Aslında Mael ile yatmayı planlamıyordum. Sadece uyuyacaktık. Hepsi bu kadardı.

Ebeveyn banyosunun kapısı açıldığında sıçradım ve Mael, üzerinde kendisine en iyi şekilde oturan siyah boxer külottan başka bir şey olmadan dışarı çıktı.

Ağzım kurudu.

Fit olduğunu biliyordum ama bu... bu tamamen başka bir şeydi. Sert, kaslı ve güzeldi. Ve çok uzun ve heybetliydi.

"Boyun kaç Mael?" Sesimde soluk soluğa bir tonla sordum.

Gözleri dans ederek eğlendiğini gösteriyordu. "1.80'lik saf kaslar, bebeğim."

Cehennem.

Onun büyük, güzel vücudunu üzerimde hayal edebiliyordum.

Düşünceden sıyrıldım. Kendimi daha iyi kontrol etmeliyim. Ben...

hissetmedim. Sanki ben...

Azgın.

Ona bakarken bile azmıştım ve şu anda olmak isteyeceğim son şey aklımı kaçırmaktı.

Boynunda artık net bir şekilde görebildiğim siyah kabile çizgilerinden, kaburgasının sol tarafındaki bir haçın önünde diz çökmüş ağlayan bir kadına ve göğüs kafesindeki gölgede kaybolmuş gibi görünen bir karatavuğa kadar vücudunda çok sayıda dövme vardı. Göğüs kaslarının altında komik olmaktan çok şeytani görünen gülümseyen bir palyaçonun ürkütücü yüzü ve karın kaslarının yanına nazıkçe yerleşen küçük bir kral kelebeği vardı. Hemen bir sonraki dövmeyle geçtim.

Gözlerimi sağ kaburgalarının hemen üst kısmında gizlenmiş küçük bir sayı dizisine diktim -ne anlama gelebileceklerini merak ederek-...

Bir sıra beyaz gül mü?

En sevdiğim çiçek.

Vücudunda bu çiçeklerin dövmesinin olması sadece bir tesadüf müydü? Dövmenin yeni olmadığını ve ona en sevdiğim çiçeklerden daha yeni bahsettiğimi düşünürsek öyle olmalıydı. Eski de görünmüyordu.

O zaman onu bana getiren gerçekten kader miydi?

Bu fikirden oldukça hoşlandım, her ne kadar bu fikrin içine girmeme izin vermesem de. Hâlâ onu keşfetmeyi bitirmemişken olmazdı.

Gözlerim o geniş omuzlara, kollarına -kol pornosundan bahsediyorum, nefis- belirgin göğüs kaslarına, karın kaslarına ve külotunun içine doğru uzanan küçük kıl parçasına takıldı.

Sertleştiğini fark ettiğimde gözlerim irkilerek onunkilere dikildi.

Bana şeytani bir gülümseme fırlattı. "Bana öyle bakınca böyle oluyor işte."

Başımı salladım. "Ama tek yaptığım buydu."

Kıkırdadı ve benimle birlikte yatağa tırmandı. Sadece ben varken kocaman gelen geniş kral yatak şimdi ikiz yatağa kadar küçülmüş gibiydi.

Ona biraz yer açmak için uzaklaşmaya çalıştığımda kollarını belime doladı ve beni sıcak bedenine doğru çekti. Dudakları yüzümün yan tarafına bastırdı. "Tek yapman gereken bu."

Ona utangaç bir şekilde gülümsedim. Sanki ona çok bağılıymışım gibi konuştu.

Beni güçlü gösterdi.

Tam bir şey söyleyecektim ki küçük bir esneme sesi duyuldu.

Yüzüme şefkatli bir öpücük daha kondurdu. "Hadi uyuyalım."

Başımı salladım ve yüzümü boynuna gömüp dudaklarımın boynunda izin verdim.

Vücudum bu basit temastan zevk alarak mırıldandı.

Kolunu bana doladı. "Bebeğim, iyi olmaya çalışıyorum."

Sesi hırçındı ve tenine karşı gülümsememe neden olan titrek bir şey vardı.

Geri çekildim. "Hadi uyuyalım."

Yatağa birbirimize yakın uzandık. İstesem bile aramıza mesafe koyamazdım. Mael sanki yeterince sıkı tutmazsa bana bir şey olacağından korkuyormuş gibi bana sarılırken olmazdı.

Lambaya uzanıp kapattı ve birdenbire karanlıkta yatmaya .

Ona daha da sokuldum, uykuyla uyanıklık arasındaki o boşluğa düştüm.

Yere düşmeden önce aklıma gelen son düşünce Mael'in bana ne kadar tanıdık geldiği idi ve bunun nedenini bilmiyordum.

Genelde bu kadar kaprisli değildim ama ruhum bir şekilde onunkini tanıdığı için böyle olduğuna karar verdim.

İzinli olduğum nadir günlerden biriydi.

neden bu kadar çok çalışmaya başladığımdan emin değildim. Paraya ihtiyacım yok gibiydi. Ailem nesillerdir varlıklı bir aileydi ve her ne kadar diğer insanların çekecek türden bir zengin olmasak da, Caden ve benim yirmi beşinci yaş günlerimizde almamız için küçük bir miras bırakacak kadar zengindik.

Aldığım andan beri benimkine neredeyse hiç dokunmamıştım.

Caden kendi payını alma şansına asla sahip olamayacak. Yirmi birinci yaş gününden bir ay önce öldü ve babam kendi payını bana verdi. Doğru olanı yapmaya çalıştığını biliyordum ama bazen keşke hiç vermeseydi diyorum.

O para, küçük kardeşimi kaybettiğimi hatırlatmaktan başka bir şey değildi.

Ama yine de benimdi ve her iki mirasla birlikte, en azından on yıl kadar mütevazı bir şekilde yaşamaya yetecek kadar param vardı.

Hâlâ çok çalışıyordum.

Babama göre çok fazla. Ama bugün izinliydim ve Victoria öğle yemeğine çıkmak istedi.

Ben geldiğimde çoktan restorandaydı ve hostes bir şey söyleyemeden bana el salladı.

Gülümseyerek ona doğru yürüdüm, en azından normal bir şey yaptığım için biraz heyecanlıydım.

Küçük takipçi sorunum hâlâ aklımdaydı ama bunun yaşamama engel olmasını istemiyordum.

Şimdiye kadar *zararsızdı*.

En azından, beni korkutmaktan ve olabilecek en kötü şekilde ürkütmekten başka bir şey yapmadığı için yeterince zararsızdı.

Ya da belki de aptaldım ve geceyi Mael ile geçirdiğim için bugün iyimser hissediyordum. Bilmiyordum.

"Selam," diye selamladım, kabinde arkadaşımın karşısına oturarak.

Menüyü bana doğru itti. "Hey, nasılsın? Sanki bir süredir konuşmamışsınız gibi geliyor."

Başımı salladım. En son Mael'i kafede ilk kez gördüğünde ve onunla flört ettiğinde olmuştu. Onunla görüştüğüm konusunu nasıl açacağımı bile bilmiyordum.

"Biliyorum. Bu yüzden bu zamanın tadını çıkarmalıyız ve sen de bana son adam hakkında her şeyi anlatmalısın."

Güldü. "Belki de yuva kurmaya başlamak istiyorumdur."

Ona şaşkın bir bakış fırlattım. Victoria'nın bunu yapamayacağını düşündüğümünden değil, sadece üniversite birinci sınıfta tanıştığımızdan beri kimseyle yuva kurmayacağı konusunda kararlıydı. Ve buna sadık kalmıştı. Victoria'yı hiç uzun süreli bir ilişki içinde görmemiştim. Ama konuşmayı seven biri değildim. Ben de kimseyle uzun süreli bir ilişki yaşamamıştım ama Victoria...

"Aklında biri var mı?" Ben sordum. Belki biriyle tanışmıştır.

Bana arsız bir gülümseme verdi. "Neden yuva kurmamı isteyecek bir erkek olduğunu düşünüyorsun?"

Ben bir şey söylemedim.

Kıkırdadı ve başını salladı ama bana cevap vermedi.

O sırada garson kız masamıza geldi. İçkilerimizi söyledik ve ben ne yemek istediğime karar vermeye çalışarak menüye baktım.

"Herkes nasıl?" diye sordu.

"Güzel," dedim, bu işin nereye varacağını zaten biliyordum. "Ya Leo? O nasıl?"

"Babamla birlikte yediğimiz haftalık akşam yemeğinde onu son gördüğümünden beri durumu iyi. Bir dahaki sefere sen de bize katılmalısın."

Başını iki yana salladı.

Victoria Leo'ya aşıktı.

Onu aşkı konusunda yargılamak bana düşmezdi ama Victoria'nın Leo'dan hoşlanmasını anlamak benim için zordu, üstelik bu adam benim için ikinci bir baba figürü olarak büyümüşken. Ve ikisi arasında en az yirmi beş yaş fark vardı.

Victoria'nın ona olan aşkı, herhangi biriyle yaşadığını gördüğüm en kalıcı aştı ve her zaman bunun, sahip olamayacağı biri olduğu için olduğunu düşündüm.

Ona gülümsedim ve tekrar menüye baktım, acaba Mael'den bahsetsem mi diye düşündüm.

Bu konuda bir şeyler vardı... Mael'le olan her neyse, bunu başkalarıyla paylaşmaya hazır değildim.

Sadece onu bir süre daha kendime saklamak istedim ve eğer ondan bahsedersem ayrıntıları isteyeceğini biliyordum.

Bunu biriyle paylaşmaya hazır olduğum bir yerde değildik.

"Ee, sende ne var ne yok?" Victoria dalgınca sordu, gözleri menüyü tarıyordu. "Hayatında heyecan verici gelişmeler var mı?" O kadar çok şey vardı ki. Ona anlatmak istediğim ama nasıl anlatacağımı bilemediğim o kadar çok şey vardı ki.

Arkadaşımı içeri aldım ve arkadaşlığımızda ilk kez ona her şeyi anlatmadım. "Pek bir şey yok," diye cevap verdim. Başını menüden kaldırmadı, sadece onaylayan küçük bir ses çıkardı, hepsi bu.

Öğle yemeği gayet normaldi, ihtiyacım olan da buydu. Ona söyledim.

Bir dahaki sefere, kendime söz verdim.

Mael'le işler ciddileşirse ya da sapığım işler ters giderse ona söyleyecektim.

Ona söyledim.

GERİ DÖNMÜŞTÜ.

Gece geç saatlerde daireme gizlice girmeye, benimle yatağa girmeye ve beni kollarının arasına almaya geri dönmüştü.

Bana doğru hafifçe sırtıma bastırđıęı vücudunun sertliğini hissetmeme izin verdiğinde gözlerimi kapattım.

Tek yaptığı buydu. Bunu neden yapıyordu?

Neden sadece beni tutuyordu?

Ne anlamı vardı ki?

Sadece beni korkutmak mı istiyordu? Çünkü başarıyordu. Keşke bana bunun amacının ne olduğunu söyleseydi.

Ama konuşmadı.

Bana öylece sarıldı ve tıpkı geçen seferki gibi korkudan donup kaldım, yerimden kıpırdıyamadım.

Gecenin çoğunda uyuyamadım.

Ve son seferinde olduğu gibi, gitmeden önce saat  geçene kadar bekledi - ben daha fazla uyanık kalamayacak kadar yorulup huzursuz bir uykuya dalana kadar -. Sonra sabah uyandım.

Hayal kırıklığı içinde odaya baktım, artık bu konuda ne dşneeğimi ya da hissedeeğimi bilmiyordum.

Ne haltlar dönüyordu?

MAEL

Korku tepkisi üzerinde gerçekten çalışmalıyım.

Korktuğu için tehlike karşısında donup kalmak ona iyi gelmiyordu.

Ve benim işim gereği, bir ya da iki kez tehlikeyle karşı karşıya kalmamız kaçınılmazdı. Kızıma bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimden değil. Ne olursa olsun onu korurdum ama yine de.

Ondan uzaklaştım ve uyuyan yüzüne baktım. Huzurlu değildi.

Muhtemelen bundan sonra onu rahat bırakmalı ve Mael olarak benimle ilişkisinin ihtiyacım olan şekilde ilerlemesine izin vermeliyim, ancak temizlenmeye yemin eden bir bağımlı gibi, her gece ona geri dönerek her seferinde sözümü tutmadım.

Bundan bazı iyi şeyler çıktı. Artık onun korku tepkisinin ne olduğunu biliyordum.

Eğildim ve yanağından öptüm. Kaşlarını hafifçe çattı ama uyanmadı.

Muhtemelen o uyanmadan hemen gitmeli ve en azından birkaç saat uyumaya çalışmalıyım.

Onu kendime doğru çektim, yüzümü saçlarına gömdüm ve beni her zaman rahatlatan kokusunu derin derin içime çektim.

Sonunda kendimi ondan uzaklaşmaya zorladım.

Planladığım gibi eve gidip birkaç saat uyuyamadım.

Theo'nun olduğunu bildiğim krematoryuma gittim. Kendi yeri vardı. Zamanının çoğunu burada geçirmek zorunda değildi ama benden daha kötü bir uykusuzluk hastasıydı.

İçeri girdiğimde hâlâ uyanıktı, dalmıştı ve odanın köşesine yerleştirdiği portatif şöminede yaktığı küçük aleve bakıyordu. Yanına geldiğim anda beni fark ettiğini biliyordum. Kardeşim dikkatsiz değildi. Bir sandalye çektim ve ona yaklaştırdım, oturdum ve aleve bakmaya başladım.

Ona ne düşündüğünü sormama gerek yoktu.

Muhtemelen daha çok berbat geçmişimiz hakkında. Muhtemelen annesini öldüren ve onu evsiz bırakan yangınla ilgiliydi ve benimle tanışana kadar dayanacak kimsesi yoktu. Ben de aynı durumdaydım. Belki de bu yüzden bu kadar yakındık ve bu yüzden ilişkimiz karşılıklı bağımlılık sınırındaydı.

Telefonunu çıkarıp şey açtığında ve bana gösterdiğinde hiçbir şey söylemedim. Neye baktığımı anlamam biraz zaman aldı.

"Lia'nın arkadaşı ve Leo Briggs mi?" Ben sordum. Bu bir sürprizdi. Tanımadığım biriydi ve o herif hakkında bilinmesi gereken neredeyse her şeyi biliyordum.

"Dikkatliler. Kimsenin bilmesini istemiyorlar."

"Huh."

Yani arkadaşı Briggs'le yatıyordu, zamanının çoğunu bir erkekten diğerine geçerek geçirse bile. Ve kafede benimle flört ettiğinde bunu hayal etmediğimi biliyordum.

Ama bu?

Yani sadece lanet bir ilişki içinde miydiler, eğleniyorlar mıydı, yoksa daha fazlası mı vardı?

"Kız üniversite birinci sınıftan beri devam ediyor," dedi Theo ben sormadan.

Yani daha fazlası.

Eğer o kadar uzun sürdüyse, Victoria'nın bu olaydaki rolü neydi?

Resme baktım. En iyi fotoğraf değildi. Theo'nun onlara uzaktan baktığı belliydi. Olay olduğunda Briggs'in evinin dışındaydılar, bu da muhtemelen yüzlerinde bazı duyguların görünmesini engellemeye çalıştıkları anlamına geliyordu, ama kızın Briggs'e aşık olmaktan daha fazlası gibi görüldüğünü düşündüm.

Ona aşıktı.

Ama adam Lia'ya kafayı takmıştı.

Cebimdeki telefonum titredi - Briggs'in Lia'nın üzerine saldığı şerefsizden aldığım telefon değil, müşterilerle konuşmak için kullandığım telefon. Telefonu çıkardığımda ekranda Briggs'in adının yanıp söndüğünü gördüm.

Şeytandan bahset, o da gelecektir.

Cevap vermeden önce Theo'ya ekranı gösterdim ve aramayı hoparlöre aldım.

"Briggs."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" dedi, sabırsızlığı sesine yansyordu.

Gözlerimi kıstım. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun. Lanet olası bir kitabı bulmak gibi basit bir işi bile yapamayacaksan sana ne diye para ödüyorum?"

"Arkadaşını ve iş ortağını öldürmem için bana para ödüyorsun. Yoksa unuttun mu? Yerinizde olsam benimle nasıl konuştuğunuza dikkat ederdim. İşimde ne kadar iyi olduğumu sana hatırlatmayayım."

Telefonda biraz kekeledi. Briggs'i öldürmek zor olmayacaktı *ama yine* de ondan almam gereken bir şey vardı. Eğer beni yeterince zorlarsa, her şeyden vazgeçip adamın peşine kendim düşebilirdim. Theo'ya bir göz attım.

"Kitabını bulman için sana para da veririm," dedi Briggs, artık sesindeki sabırsızlık kaybolmuştu.

"Bu biraz daha iyi," dedim, tikiinin şakağının üzerinde hareket ederek sıkıntısını gösterdiğini hayal ederek. Bu düşünceye biraz sıırttım. "Luckas'ın sahip olduğu her yeri araştırdım. Ne yardımcı olurdu biliyor musun? Nereye bakmam gerektiğini söylersen. Ne de olsa adamı benden daha iyi tanıyorsun."

"Bu senin işin," diye . Ben bir şey söylemedim.

Küçük bir iç geçirdi. "Onun kızı."

Sözleri beni yerimden . "Peki ya o?" "Kitap onun yanında olabilir."

"Bunu biliyor mu?" Ben sordum.

"Muhtemelen hayır. Ama araştırmak için iyi bir yer olabilir." Ne kadar... ilginç.

"Eğer onu araştırırsanız, onu bu karmaşanın dışında bırakmanızı istiyorum, beni duyuyor musunuz?"

Telefonu sıkıca kavradım. "O senin için önemli mi, Briggs?"

"Onu bu işe karıştırma," diye tersledi. "Onun bu işle hiçbir ilgisi yok, duydun mu beni?"

"Kristal berraklığında."

O bir şey söyleyemeden telefonu kapattım. "Kitap gerçekten onda mı?" Theo sordu.

"Ben görmedim."

"Dairesini iyice aradınız mı? Bilirsiniz, iç çamaşırı çekmecelerini karıştırmak dışında?"

Ona bir bakış attım.

Herif bana sırttı.

Gözlerimi devirip şömineye döndüm ve düşünmeye başladım. Eğer kitap Lia'nın elinde olsaydı, mutlaka bundan haberi olur ve içindekilere bakardı. Ve eğer olsaydı, babası ve Leo'nun yanında taktığı pembe gözlükler etkili bir şekilde çıkarılmış olurdu.

Ama yine de onlara kahramanlarmış gibi bakıyordu.

Ona kadar kıskanç bir adam olduğumu bilmiyordum.

Ta ki benim dışımda hiçbir erkeğe böyle bakmasını istemediğimi fark edene kadar, onlara karşı romantik duygular beslemesine imkân olmasa bile.

Hayır, kitaptan haberi yoktu. Ve bunu ondan saklayamayacağımı bildiğim için içimde daha fazla araştırmak istemeyen küçük bir parça vardı.

Aramızda hiçbir sır olmayacaktı ama bir kez öğrendiğinde, hayatı boyunca kendisine yalan söylendiğini fark ettiğinde incinecekti.

Ve lanet olsun, onun incinmesi düşüncesinden nasıl da nefret ediyordum.

LIA

Mael'le ikinci randevum için biraz heyecan toplamaya çalışarak ellerimi giydiğim siyah taytın yan taraflarında gezdirdim.

Heyecanlıydım ama bu heyecanı gölgeleyen şey, sapığımın ikinci gelişinden beri her gece beni ziyaret etmesi, her seferinde gece yarısına doğru gelmesi ve üçten sonra gitmesiydi.

Tek yaptığı bana sarılmaktı.

Kafam o kadar karışmıştı ki artık nasıl tepki vereceğimi ya da düşüneceğimi bilemiyordum.

Eğer bu bana karşı yürüttüğü psikolojik savaşa, beni çökertmeye çalışıyorsa... kazanıyordu.

Göz kırptım.

Sabah güneşi pencereden içeri süzülüyordu. Alışılmadık derecede sıcak bir sonbahar günüydü. Birkaç hafta önce kar yağmış olsa da, birkaç gün önce yaşadığımız rastgele bir sıcak hava dalgası nedeniyle karların çoğu ermişti.

Mutlu olmalıyım.

Başımı salladım.

Mael beni yürüyüşe çıkarıyordu, bu yüzden makyaj yapmamıştım. Gözlerimin altındaki torbaları, cildimin solgunluğunu ya da dudaklarımın çatlamasını gizleyecek bir makyajım yoktu. Yanaklarımı çimdikledim, onlara biraz renk katmaya çalıştım ve dudaklarıma biraz dudak kremi sürdüm.

Hâlâ yorgun görünüyordum ama eskisinden daha iyiydim.

Bir parçam arayıp iptal etmek istedi.

Diğer tarafım ise bu *sürüngenin* hayatımla herhangi bir şekilde oynamasına izin verdiğim için öfkeliydi.

İptal etmek için aramadım.

Kapı çalındı.

Artık iptal etmek için çok geçti.

Ön kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtığımda Mael'in elinde beyaz ve kırmızı güllerden oluşan bir buketle orada durduğunu gördüm.

Çiçeklere bakarken gülümsemem yüzümde donup kalmıştı. Mael'e en sevdiğimin beyaz güller olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Hâlâ en sevdiğim güllerdi, ama sapığımın bu gülleri bildiği gerçeği yüzünden

ve bana varlığını göstermeye karar vermeden önce bana güller veriyordu.

"Sen iyi misin?" Mael sordu.

Başımı salladım ve çiçekleri ondan aldım. "Teşekkür ederim. Bunlar çok güzel."

"Bir şey değil, kedicik."

Yoldan çekildim ve içeri gelmesini işaret ettim. Mael beni kapıya yasladığında kapıyı arkamdan zorlukla kapatmışım, çiçekler elimde gevşekçe sallanıyordu.

Ona baktım, eğilip beni öperken biraz gülümsedim.

Gözlerimi kapattım ve onun tadına baktım. Beni öpme şeklini sevdim - nazikçe, saygıyla, sanki kırmaktan korkuyormuş gibi.

Küçük kızların umut ederek büyüdüğünü hayal ettiğim türden bir öpücüktü. Kesinlikle öyle olduğunu biliyordum ve şimdi bu benim gerçekliğimdi.

Kollarını belime doladı ve beni kendisine doğru bastırana, aramızda hiç boşluk kalmayana ve tek düşünebildiğim o olana kadar çekti. Onun derisinin altına girmenin ve asla ayrılmamanın bir yolu olmasını diledim.

O beni her şeyden koruyacaktı.

Beni tekrar öpmeden önce dudaklarıma karşı "Günaydın bebeğim," diye mırıldandı.

Güldüm. "Günaydın."

"Siktir," dedi, beni tekrar tekrar öperken sesi gırtlaktan geliyordu. "Tüm kontrol duygumu kaybetmeme neden oluyorsun."

Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şeydi.

Böyle hisseden tek kişinin ben olmadığım gerçeğini sevdim.

Geri çekildi ve yüzünü boynuma gömdü. Dudakları oradaki deriye yapıştı, onu içine çekti ve aklımı karıştırdı.

"Mael," diye inledim.

Sonra elleri yavaşça hareket etti, sanki beni korkutmak istemiyormuş gibi. Ne olacağını biliyordum. Ellerini göğüslerimin etrafında hissettiğimde yine de tepki verdim. Başım bir gümbürtüyle kapıya yaslandı ve oynarken bana .

Sadece spor sütyeni giyiyordum, bu yüzden *her şeyi* hissedebiliyordum.

Parmaklarının meme uçlarımda gezindiğini, sertleşip daha fazlası için yalvarıncaya kadar yumruları büküğünü hissettiğimde yutkundum.

Nefes alış verişim düzensizleşti ve tişörtümü boynuma kadar çekerken tenimin ısındığını hissettim. Bir eliyle tişörtümü orada tutarken diğer eliyle sütyenimin kumaşını aşağı çekti ve beni ilk kez ona gösterdi.

"Siktir et beni, ama sen mükemmelsin, değil mi?" diye inledi, parmakları meme ucumu kısırdı ve lezzetli bir acı yayılmaya başlayana kadar kopardı.

Mükemmel değildim ama böyle düşünmesine çok ama çok sevindim, özellikle de ikimiz arasında mükemmel olan o olduğu için.

Beni izlerken mavi gözleri karardı ve dudaklarını yaladı. Bu görüntü klitorisimde zonklayan bir ağrıya neden oldu.

"Tanrım," diye inledim, sırtımı kamburlaştırdım, ona yaklaşılmaya çalıştım, daha fazlasını elde etmeye çalıştım.

Eğildi ve bir meme ucunu ağzına aldı, dişleriyle büktü ve beni çılgına çevirdi. Parmaklarımı sarı saçlarında gezdiriyor, beni her ısırıldığında kabaca çekiştiriyordum.

geçerek ona da aynı muameleyi yaptı. "Sikeyim. Lütfen, Mael."

Ne için yalvardığımı bilmiyordum, sadece daha fazlasını ve daha fazlasını istiyordum.

Geri çekildi, gözlerinde derin bir açlık vardı.

"Durmak zorundayız," dedi. Hafif bir itiraz sesi çıkardım ve o da başını salladı. "Eğer durmazsak, seni yere atıp sikebilirim."

Sözleri karşısında kalçalarım sıkıştı. Neden yapmasın ki? Bu bana o kadar da kötü bir fikir gibi gelmedi.

Yüzümdeki düşünceyi görmüş olmalı ki gülümsedi, başını tekrar salladı ve geri çekilerek kıyafetlerimi düzeltmeme yardım etti.

Ona surat astım.

Dudağıma dokundu. "şunu, küçük velet."

Yüzümü daha da buruşturdum, o da güldü ve çiçekleri elimden alıp mutfak adasının üzerine koydu.

"Onları koyacak bir vazom ," dedim üzülerek.

Omuz silkti. "değil. Dönüşte bir tane alırsınız." "O zamana kadar muhtemelen solmuş olurlar," dedim.

Bana yaklaştı ve dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu. "Sana daha fazla çiçek alacağım."

"Öyle mi?" Alaycı bir şekilde sordum. Çiçekler ucuz değildi ama parasının yeteceğinden emindim.

"Evet," diye ciddi bir şekilde cevap verdi. "Hayatımın sonuna kadar sana her gün çiçek alacağım."

"Hayatının geri kalanı, ha?" Kollarımı beline dolayıp onu kendime doğru çekerek sordum. Ona bakmak için başımı arkaya yatırdım, aramızdaki boy farkını sevdim. Ben beş-dört ile uzun boyluların ortalama tarafındaydım, ama o başımın tepesi omzuna ulaşmayacak kadar uzundu.

"Evet," diye huysuzca cevap verdi.

Ona garip bir şekilde baktım. Hayatının geri kalanı için söz vermişti.

"İstemediğin şeyleri söylememelisin," dedim.

Kaşlarını çattı. "Ciddiydim."

Ağzımı açtım, gözlerimi yüzüne diktim, sonra kapattım ve başımı salladım. Bu sadece saçma bir konuşmaydı. Daha ikinci randevumuza çıkıyorduk. Ona karşı hislerim yoğun ve birlikte olduğum diğer erkeklerden farklı olabilirdi ama böyle bir şey söylemek? Söyleyecek sözüm yoktu.

Ondan uzaklaştım. "Gitmeliyiz."

Daha fazla bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama söylemedi, onu apartmandan dışarı çekmeme izin verdi.

Yürüyüş parkurumuza olan yolculuk uzundu ama zaman hızla geçti. Sabahın erken saatleri olduğu için aşırı ısınmayacağımızı biliyordum ve hafta ortasında gittiğimiz için etrafta neredeyse hiç kimse yoktu.

Arabasını park ederken Mael'in yan profilini izledim ve her açıdan ne kadar mükemmel olduğuna hayran kaldım. Kimse bu kadar güzel görünmemeliydi, ama Mael görünüyordu ve kendimi tamamen ve bütünüyle ona takıntılı buldum.

Gülümsedi ve gözlerini yoldan ayırmadan, "Bakıyorsun," dedi.

"Senin hiç kötü tarafının olmamasının ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüyordum." Güldü ve bana şaşkın bir bakış fırlattı.

Gözlerimi devirdim. "Oh, ama. Sakın bana kimsenin sana yakışıklı olduğunu söylemediğini söyleme."

Omuz silkti, inkar etmedi. "Kimsenin önemi yoktu zaten. Sana kadar."

"Önemli miyim?" Ben sordum.

"Bu dünyadaki herkesten ve her şeyden daha fazla."

İşte yine ikinci randevumuzda bana söylememesi gereken şeyleri söylüyordu. Bunu istemedim - hoşlanmadığım için değil, daha sonra altımdan halının çekilmesi için umutlarımı yükseltmek istemediğim için.

Buna bir şey demedim. Kapıyı açtım ve manzarayı seyrederek dışarı çıktım.

Evime döndüğümde hava güneşliydi ama şimdi değildi. Ama yürüyüş yapmak için yeterince sıcaktı. Mevsim normallerinin dışında sıcak bir gündü ve belki de Mael bu yüzden ikinci randevumuzda bunu yapmaya karar vermişti. Gökyüzündeki bulutlara kaşlarımı çatarak baktım, yağmur yağabilir mi diye merak ediyordum.

Mael yanıma geldi, sırt çantası iki omzuna da asılmıştı. Bana elini uzattı.

"Hazır mısın?"

Onu aldım ve gülümsedim. "Hazır."

Mael rahat bir adım attı.

Biraz daha hızlı gidebileceğini ya da bizi daha zor bir yola sokabileceğini biliyordum ama bana karşı düşünceli davrandı ve ona ayak uydurmakta sorun yaşamadığımı fark ettim.

Bir süre rahat bir sessizlik içinde yürüdük, Mael önden gidiyordu. Tek ses ayaklarımızın altındaki çakılların çıtırtısı ve bazen de göremediğim, etrafta koşuşturan küçük yaratıkların çıkardığı saçılma sesleriydi. Çam ve nemli toprak kokusunu alabiliyordum ve derin bir nefes alarak endişelerimi biraz olsun hafifletmesine izin verdim.

Mael mola vermemizi önermeden önce yaklaşık bir saat yürüdük. Beni patikanın kenarına, mükemmel bir derme çatma bank sağlayan devrilmiş bir kütüğün yanına götürdü. Mael'in yanına oturdum, vücudunun toprak kokusunu içime çekerek beni rahatlatmasına izin verdim. Gökyüzüne baktım ve bulutların karardığını fark ettim. Bu konuda hiçbir şey söylemedim. İşaret ederek bu anı mahvetmek istemedim. Sorunun sadece kabul etmediğim için kalkacağını düşünmem gerçekten aptalcaydı.

Sırt çantasından iki sandviç ve iki su şişesi çıkardı. Sandviçleri bana uzattı ve bir su şişesini açtı,

dudaklarıma götürdü. Utangaç bir şekilde bir yudum aldım, beni dikkatle izlediğinin farkındaydım.

O da bir yudum su içti, kapağını kapattı ve benden sandviçlerden birini aldı. Sandviçin paketini açıp kocaman bir ısırık almasını izledim, gözlerim dudaklarına odaklanmıştı. Ona baktığımı fark edince gülümsedi ve omzuyla beni dürttü. "Ye."

Gözlerimi ondan kaçırdım ve hindili sandviçimden bir ısırık aldım. Bunu kendisinin yaptığı belliydi. Bunun için harcadığı çabadan dolayı içimin ısındığını hissettim.

"Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle," dedi sandviçini bitirdiğinde. Benimkinin henüz yarısı bitmişti.

Kucağımdaki kağıda bakıp düşündüm.

Bir sapığım var.

Yüzümü buruşturdum. Bunu ona söylesem nasıl tepki verirdi? Kaçar mıydı? Ona bir şey söylememem bencillik değil miydi? Bunu düşünmek istemedim.

"Kelebeklerden nefret ederim," dedim sonunda, bunu söylediğim için bile kendimi biraz aptal hissederek. Aklım onun karın kaslarındaki kral kelebeğine gitti. Bu bana pek yardımcı olmadı.

Mael'in kaşları havaya kalktı ve şaşkın bir kahkaha attı. "Kelebekler mi?"

Pazusuna şakacı bir tokat attım. "Ürkütücüler, tamam mı?" Daha sert güldü. "Öyle mi?"

Yanaklarımın gerildiğini hissederek başımı salladım. Belki de bu diğer insanlara söylemem gereken bir şey değildi. "Evet."

Kolunu omzuma doladı ve beni kendine doğru çekti. "Kelebekler ürkütücüdür," dedi benimle aynı fikirdeymiş gibi.

Ona küçük bir gülümseme attım. "Sıra sende." "Önce bir ısırık daha al," dedi.

Sandviçime baktım, büyük bir ısırık aldım. Çok büyüktü. Çığnedim, yutmaya çalıştım. Ne kadar utanç vericiydi. Mael aldırıyor gibi görünüyordu. Bana sevimli olduğumu düşünüyormuş gibi bakıyordu.

Sandviçi kucağımda dengeledim ve su şişesini aldım, beklentiyle Mael'e dönmeden önce yiyecekleri yıkadım.

"Yüksekten hoşlanmam."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Yükseklikten mi korkuyorsun?"

"Onlardan korktuğumu söylemedim," diye düzeltti. "Onlardan hoşlanmıyorum."

Aynı şey... aynı fark.

Gülümsememek için dudağımı ısırđım ve o da gözlerini bana dikti.

Başımı salladım. "Özür dilerim. Bu sadece... söyleyeceğini düşündüğüm bir şey değildi."

O kadar insancaydı ki, onu iyi tanımıyor olabilirim ama Mael o kadar kendinden emin, o kadar heybetli görünüyordu ki, korktuğu bir şey olabileceğini düşünmedim.

"Dağlarda yürüyüş yapıyoruz," dedim etrafıma bakarak. Oldukça yüksektekdik.

Omuz silkti. "Ben halledebilirim."

Güldüm. "Sen bir şeysin, bunu biliyor musun Mael...? Soyadını bile bilmiyorum."

Bana bakarken gözleri parıladı. "Beckett." "Mael Beckett."

Ne kadar erkeksi bir isim. Ve ona çok uyuyordu.

"Soyadım Whitlock," dedim. "Sorduğunuzdan değil ama..."

Ne söyleyeceğimi bilemeden ve şu anda neden bu kadar garip hissettiğimi merak ederek sözümü kestim.

"Yemeğini bitir, *bebek Whitlock*," dedi, benim için garipliği ortadan kaldırarak.

Güldüm ve yemeğimi bitirdim. Orada kalıp biraz daha konuştuktan sonra bulutlar karardı ve onları görmezden gelmek zorlaştı.

"Hadi. Yağmur bizi yakalamadan arabaya geri dönelim."

Başımı sallayarak onayladım ve geri dönmeden önce Mael'in biraz temizlenmesine yardım ettim. Yağmur bizi yakaladığında yolun yaklaşık üçte birini inmiştik.

Hafif bir çiselemenin değil, beş saniye içinde giysilerimizi ve saçlarımızı sırlıslam eden şiddetli bir yağmurun yağdığını hissettiğimde çığlık attım.

Elimi tutup bizi hızla oradan çıkarmadan önce Maelin yağmurun gürültüsü arasında bana güldüğünü duydum. Arabasına ulaştığımızda arka koltuğun kapısını açtı ve beni içeri buyur ettikten sonra ön tarafa geçip arabayı çalıştırdı ve kaloriferi sonuna kadar açtı. Yine de ıslak giysilerim üzerime yapıştığından soğuktan titriyordum. Mael dikiz aynasından bana baktı, gözlerimiz bir ömür gibi hissettiren kısa bir saniye boyunca buluştu ve kalbimin durmasına neden oldu. Arabadan inip arka koltukta bana katılmasını izledim.

"Kıyafetlerini çıkar bebeğim," dedi, etrafında dönüp kargo bölümündeki bir şeye uzanarak.

"Ne?" Gülerек sordum, birkaç battaniye ve içinde giysiler -kuru *giysiler!*- olan birkaç çanta çıkardı.

Bana öyle bir gülümsedi ki, durmuş kalbim hızla çarpmaya başladı. "Hazırlıklı geldim."

"Yağmurdan ıslanabileceğimizi mi düşündün?" Sesimdeki titreme giderek şiddetlenirken sordum.

Omuz silkti. "Pek sayılmaz, ama neden riske atalım, değil mi?"

Gülümsedim. "Tanrım, senden gerçekten hoşlanıyorum," dedim uyuşmuş parmaklarımı kıyafetlerimi çıkarmak için hareket ederken.

"Beni sevmek kolaydır," diye sırtarak cevap verdi ve kuru giysileri çantalardan çıkarıp ıslanmamaları için yolcu koltuğuna yerleştirirken benden bir kıkırdama duydu.

Kıyafetlerimi çıkarmak kolay olmadı. Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardım ve Mael işi devralmadan önce ellerimi nazikçe itti.

Islak gömleğimi başımdan geçirip kuru giysileri koyduğu çantaya koymasına izin verdim, sonra bana küçük bir havlu uzattı.

"Sen de izci olmalısın," dedim, saçımdaki fazla suyu silmek için kullanırken.

Başını salladı. "Benim için kalçalarını kaldır, bebeğim."

Utangaç olamayacak kadar üşümüştüm. İsteddiğini yaptım ve taytımı indirerek beni iç çamaşırım ve sporcu sütyenimden başka bir şeyle bırakmadı. Battaniyeyi etrafıma sardı ve ben de rahatlayarak bir inilti çıkardım. Hâlâ çok üşüyordum ama iyiye gidiyordu.

Sonra kıyafetlerini çıkarıyordu ve onu bir kez daha böyle görmenin heyecanını hissedebiliyordum. Mael'in vücudu bir sanat eseri gibiydi.

Islak giysilerini de çıkarıp torbalara koyduktan sonra battaniyeyi onun için açtım. Bana yaklaştı, vücut ısısı üzerime yayıldı ve beni battaniyenin yapabileceğinden daha hızlı ısıttı.

Kollarımı onun beline doladım ve kolları beni daha da ısıtarak sardığında küçük bir iç geçirdim. Titremelerimin geçmesi uzun sürmedi ve artık sadece sıcak ve mutlu hissediyordum.

Başımı yavaşça arkaya yatırdım ve ona baktım. Gözleri çoktan üzerimdeydi. Maviler, kalbimi sakinleştirmeye yardımcı olmayan bazı isimsiz duygularla parlıyordu.

Üç uzun dakika boyunca hiçbir şey söylemedik, sadece birbirimize baktık, arabasının kapalı alanında aynı havayı, aynı nefesi paylaştık.

Gerçekten beni öpmesini istedim.

Hayal kırıklığına uğratmadı.

Eğildi ve beni yavaşça öptü.

Beni tatlı tatlı öptü. Bir eli gelip yanağımı kavradı ve kollarımı boynuna doladım, onu kendime çektim, sanki bir şey olmasından korkuyormuşum gibi ona yapıştım ve bunun bir fanteziden başka bir şey olmadığını anlayacaktım.

Ağzımı açtığımda nefesim kesildi ve dili içimde hareket etti. Dillerimiz birbiriyle dans ederken öpüşmeyi derinleştirdi. Yanağımı kavrayan eli enseme doğru ilerlerken, geri çekilmemden korkuyormuş gibi beni orada tutarken, kendimi ona daha da yakınlaştırdım, daha da fazlasını istedim.

Bu yapmayı düşündüğüm son şeydi.

Battaniye omuzlarımızdan hafifçe aşağıya düştü ama ben artık Soğuk.

Yağmur arabanın tavanına vurmaya devam etti ve bana hissettirdi, Bir kez daha, sanki bir kar küresinin içindeydim ama bu sefer yalnız değildim.

İçimde Mael vardı ve gitmemizi o kadar çok istemiyordum ki.

Nefes almamız için bize zaman tanımak amacıyla önce öpüşmeyi kesti. Alnını benimkine yasladı, gözleri beni içine çekti. Bu kadar yakından, gözlerindeki gümüş benekleri seçebiliyor ve burnunun köprüsünde sadece yakından fark edilebilen küçük bir çil serpintisi görebiliyordum.

Hiçbir şey söylemedik, sadece birbirimizi içimize çekerken sessiz kaldık.

Gözlerinde sadece benim cevaplayabileceğimi bildiğim bir soru vardı. Hafifçe geri çekildim ve başımı salladım.

Söylenmesi gereken başka bir şey yoktu.

Spor sütyenimi çıkardı ve boxer külotunu çıkarmadan önce arabanın zeminine düşmesine izin verdi.

Başparmaklarımı külotumun altına soktum ve bacaklarımdan aşağı ittim.

Beni tekrar kollarına çekti ve öptü. Bu öpücük ilkinden . Hâlâ tatlı ve nazikti ama daha önce olmayan bir gerginlik , çaresizlikle karışıktı. ikisi de hissetti.

Beni arka koltuğa uzanana kadar aşağı itti ve takip etti. Ona yer açmak için bacaklarımı açtım, tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Sert aletin bacaklarıma süründüğünü hissettiğimde tenimde bir kırılma oldu. Kollarımı geniş omuzlarına doladım, her hareket ettiğinde sert kasların avuçlarımın altında toplandığını hissettim. Onun vücuduna tamamen bağımlıydım.

"Prezervatifiniz var mı?" Ben sordum.

Gözlerini kapattı ve başını salladı. "Siktir. Hayır, kedicik, istemiyorum." "Doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedim dudaklarımı yalayarak. "Ve temizim." "Ben de temizim," dedi. Başımı salladım. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

Yine başımı salladım. Ben . Ona inanmam aptalca olabilirdi ama Yaptım.

Beni tekrar öptü, bu seferki diğerlerinden biraz daha sertti, sadece eli vücutlarımızın arasında aşağı doğru hareket ederken. Aletini tuttuğunu hissettim, ucunu girişime yönlendirmeden önce uzun boyunu yukarı ve aşağı okşadı.

O içeri iterken ikimiz de birbirimize baktık; tek ses arabanın üzerindeki yağmurun ritmik ritmi ve bizim sert nefes alış verişlerimizdi.

Ve sonuna kadar girdiğinde ikimizin de çıkardığı o küçük inilti.

Sikeyim.

Sırtımı dikleştirdim ve onu sıktım.

Dişlerini sıktı. "Bebeğim, kontrolümle oynuyorsun."

Ona sırttım. Böyle şeyler söylemesi hoşuma gidiyordu, sanki ona tüm kontrol duygusunu kaybettirme yeteneğim varmış gibi. Ne kadar güçlü.

Göğsümü avuçladı ve onunla oynadı, parmakları meme ucumu sıkıştırıp bükmeden önce kabaca sıktı. Acı dolu bir nefes çıkardım.

"İyi hissediyor musun?" diye sordu huysuzca.

Sadece başımı sallayabildim, bir bacağıma kalçasına doladım. "Çekil, Mael. Becer beni, *lütfen*."

Kalçalarını geri tekrar içime girmeden önce bana şakacı bir gülümseme sundu.

Yıldızlar görüş alanımda dans ederken başım yukarı kalktı. Siktir. *Lanet olsun*.

Çok iyi hissettirdi. Çok iyi.

"Daha fazla, Mael," diye umutsuzca yalvardım.

yaptı, tek odaklanabildiğim şey o olana kadar... geriye kalan tek şey o olana kadar bana karşı daha sert, daha hızlı hareket etti.

Mael, Mael, Mael.

Adı kafamın içinde bir dua gibi tekrarlanıyordu.

"Mael," dedim, onu kollarımda daha sıkı tutarken, tırnaklarım sırtındaki deriye batıyor ve izlerimi bırakıyordu. Onu işaretlemek istiyordum. Günlerce bu izleri taşımasını ve beni hatırlamasını istiyordum.

Bana doğru ittiği her sert hamleyle birlikte araba da hareket ediyor, ağır nefes alış verişlerimiz arabanın camlarını buğulandırıyordu.

Eğildi ve dudaklarıyla derimi emmeden önce boynumu öptü ve kendi izini bıraktı. Beni ısırduğında inledim.

"Tanrım, ama dar amının beni kavrayışına bayılıyorum," diye inledi, hızını artırdıkça sesi sertleşiyor ve zevk acıyla karışıyordu. "Çok iyi hissediyorsun."

Sadece başımı sallayabildim, teni tenime her değdiğinde küçük bir çığlık attım.

"Benim için gel, kedicik."

Altında sarsılmaya başladığımda yukarı uzandım ve omzunu ısırdım. Eli aşağı indi ve klitorisimi buldu. Sinir yumağının üzerini kabaca ovaladı. Boşaldım, orgazmım içimi ve beni içten dışa doğru yırttı.

Titrediğini hissettiğimde tenini daha sert ısırdım. Sonra bir çığlık atarak boşaldı, içime boşaldı. Sıcaklık fışkırmaları içimi doldurdu ve o ana tutunarak gözlerimi kapattım.

Uzun bir süre öyle kaldık, o yumuşadığında bile, yağmur durduktan ve dünya nefesini tutmuş gibi göründükten sonra bile, bize bu zamanı verdi, hepsi bu.

LIA

Benimle birlikte yatağa girdiğini hissettiğimde gözlerimi kapattım.

Saçlarımı yana doğru taradı ve boynuma bir öpücük kondurdu.

Tiksintiyle ürperdim.

Mael'de geçirdiğim için onu iki gecedir görmemiştim ama şimdi kendi daireme döndüğümde yine karşımdaydı, aklımı karıştırıyor ve hayatımı alt üst ediyordu.

Ve sadece yorgundum.

Ve kızgındım.

Neden beni rahat bırakmıyor?

Benimle yatağa girdiğini hissettiğimden beri ilk kez arkamı dönüp ona baktım. Bu hareketin onu şaşırttığını biliyordum çünkü hareketsiz duruyordu. Yüzünü seçemeyecek kadar karanlıktı ve bir yanım lambaya uzanıp onu yakmak istiyordu ama diğer yanım neye benzediğini öğrenirsem beni öldürebileceğinden korkuyordu. Ve içimden bir ses benden daha hızlı olduğunu söylüyordu.

Kesinlikle daha güçlüydü.

"Şey," dedim, cesurmuş gibi davranarak. Öfke, sesimdeki titremeleri örtmeyi başarmıştı. "Konuşmayacak mısın?"

Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama bana sırtıyordu.

Ürperdim ve geri çekildim. Ondan daha fazla uzaklaşmamı engellemek için kollarını ortama doladı. Gözlerimi kapattım, korkum öfkemle savaşıyordu.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye sordu. Hayal kırıklığına uğramıştım ama sesi bana tanıdık gelmiyordu. Onu tanı mıyordum. Sadece düşündüm... eğer beni bu şekilde takip ediyorsa, muhtemelen bir yerlerde tanışmıştık, değil mi?

Ama resmi olarak tanışmadıysak, o zaman beni takip ediyordu... oluyordu. Beni sokakta sadece bir kez gördükten sonra mı *takıntı* ?

Hayal kırıklığı içinde elimi yüzüme sürdüm.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Cesur hissediyordum. Belki de aptalca ama bana zarar vereceğini düşünmemiştim. Eğer bana zarar vermek isteseydi, bunu çoktan yapardı. Ama tek yaptığı gece bana sarılmak ve güneş doğmadan ortadan kaybolmak, çarşaflardaki belli belirsiz bir koku dışında arkasında hiçbir iz bırakmamaktı.

"Seni yalnız bırakamam," dedi, sesi sertti. İtirafı karşısında kalbim duracak gibi oldu. Bana zaten tahmin ettiğim şeyleri söylüyordu, ama sözlerinde beni umutsuz hissettiren bir kesinlik vardı.

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bu hareket şaşırtıcı derecede nazikti. Yine de irkildim. Öfke beni cesur yapmıştı ama umutsuzluk korkumu on katına çıkarmıştı. O hâlâ evime girebilen bir yabancıydı.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı.

Eğildi ve yanaklarımdan öptü. Kesik kesik bir nefes verdim. "Sen bana aitsin ve hepsi bu kadar."

"Sen... bana zarar verecek misin?" diye sordum.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Seni asla incitmem."

Ona inanmadım.

Ayağa kalktı.

İrkildim ama tek yaptığı gitmek oldu.

Bu gece geri gelmeyeceğini biliyordum.

Ama yakında dönecekti.

Ve artık ne yapacağımı bilmiyordum.

Evimden ayrıldığından beri uyuyamamıştım. Yatağıma oturdum ve duvara baktım. Şafak söktüğünde ve güneş ışığı odamın açık panjurlarından içeri süzüldüğünde hâlâ bunu yapıyordum.

Saat sekizden sonra alarmım çaldı ve kapatmak için uzandım.

Otomatik pilotta hareket ettim. Kendime düşünmek ya da durumumu derinlemesine incelemek için zaman vermedim. Bunu yaparsam kaybedebileceğimi düşündüm ve istediğim son şey kaybetmekti.

Komidinden telefonumu aldım ve Mael'in rehberini açtım. Dudaklarım titredi. Bu kadar etkilenmemeliydim.

İki kez . Birbirimizi çok az tanıyorduk. Ona mesaj attım.

Ben: Artık bunu yapamam. Bitti artık. Lütfen bir daha benimle iletişime geçme.

Telefonu yatağa çarptım, o kadar kızgın hissediyordum ki bir şeyleri kırmak istiyordum. Parçalamak istedim.

Bu kadar acıtmamalıydı ama acıttı.

Ama en son istediğim şey onu kendi karmaşamın içine çekmekti. Önce bunu çözene kadar olmaz.

Bu gece vardiyamdan sonra Leo'yu görüp ona her şeyi anlatacaktım.

Bu, o herifin evime gelip benimle yattığı ilk gece ona söylemem gereken bir şeydi. Ve bunu yapmadığım için kendimi inanılmaz derecede aptal hissediyorum.

Yataktan kalktım ve vardiyam için hazırlanmak üzere banyoya doğru yürüdüm. Titrediğini duyduğumda telefonumu görmezden geldim. Şu anda beni arayacak tek bir kişi vardı ve Mael'le konuşmak isteyeceğim son şeydi.

Elbette, .

Vardiyamdan sağ salim çıkmayı başardım.

Doğru zamanda gülümsedim, diğer insanlarla havadan sudan konuştum ve her şey yolundaymış gibi davrandım ve dünyam sanki patlayıp beni yok etmemiş gibi hissettim.

Yeni tanıştığım birine karşı bu kadar güçlü hisler beslediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum ama doğru koşullar altında ona aşık olacağımı biliyordum.

"Güle güle, Lia!" Emily ön taraftan seslendi.

Temizlik görevimin geri kalanını bitirmeye çalışırken ona el salladım. Bu gece kafeden en son ben ayrıldım. Sessizlikten nefret ederek boş mekâna baktım. Bana düşünmek için çok fazla zaman bırakıyordu. Aceleyle ilerledim ve yarınki sabah vardiyası için tüm malzemelerin tezgâhın yanındaki yerlerinde olup olmadığını son bir kez kontrol ettim.

Ön kapının zili çaldı. "Üzgünüm, kapalıyız..."

Arkamı döndüğümde Mael'in orada dikildiğini görünce sustum. "Ne yapıyorsun burada?" diye sordum.

Bana cevap vermedi. Sadece orada durdu ve gözlerinde beni her zaman sinirlendirmeyi başaran o yoğun bakışla beni izledi.

Ayaklarımın üzerinde gergin bir şekilde kaydım.

Sonra kapıyı arkasından kapattı ve bana doğru ilerledi. Bir adım geri çekildim, ama bunun bana bir faydası olmadı. Bir buldozer gibiydi, alanda hareket ediyor ve hedefine, yani bana ulaşana kadar hiçbir şey için durmuyordu.

Başımı salladım. "Mesajımı aldın. *Sevişemeyiz*."

Beni duvara doğru itti, vücudu benimkine yaklaşıyordu. Bileklerimi ellerinin arasına aldı ve başımın üzerinde tuttu. Bir kaçış yolu bulmak için bir o yana bir bu yana baktım. Beni sıkıca kavrayarak kaçış olmadığını anlamamı sağladı.

"Mael," diye kekeledim, başını eğip burnunun ucunu yüzümün yan tarafında aşağı yukarı gezdirdiğinde.

"Neden bitirdiğine dair bir hak ettiğimi düşünmüyor musun?" diye sordu, sesi sertti.

Ne diyeceğimi bilemeden yanağımın içini ısırdım. Yeterince iyi olabilecek herhangi bir bahane düşünemiyordum.

"Ben... Ben sana hiçbir şey borçlu değilim," dedim, onun yakınlığı düşünmemi zorlaştırıyordu.

"Hayır mı?" diye sordu, benden uzaklaşarak. Gözleri karanlıktı. Gözlerimi kırıştırdım ve ondan uzağa baktım.

Bu fırsatı çene çizgimi öpmek için kullandı. Kırık bir nefes verdim.

"Lütfen. Aklımı karıştırıyorsun," diye itiraf ettim.

"Neden aklını karıştırabildiğimi biliyor musun?"

Başımı salladım. Bu noktada hiçbir şey bilmiyordum. Tenime karşı gülümsediğini hissettim.

"Çünkü hâlâ benden etkileniyorsun."

Başımı salladım, yalan söyleyerek bu işten sıyrılmaya çalışıyordum. Bana bilmiş bir bakış attı.

"Bırak beni," dedim, bileklerimi tuttuğu yerden çekerek. Kolları ortama dolandı ve önlerimiz birbirine değene kadar beni içine çekti.

"İçinden geldiği gibi söyle, ben de . Peki ya Lia? Yalan söylersen anlarım." Dudağımı ısırdım. "Bırak..."

Gülümsemesi genişledi. Yüzündeki o gülümsemeyi tokatlamak istedim. "Sana zaten bittiğini söyledim."

"Peki neden?" diye sordu.

Yenilgiyle içimi çektim. Onun için iyi bir nedenim yoktu, en azından paylaşmak istediğim bir neden.

"Lütfen," diye yalvardım, dudaklarım titriyordu. Bu benim şeydi. "Asla," diye sertçe cevap verdi.

"Mael."

"Lia."

Sinirli bir inilti çıkardım ve göğsüne bir tokat attım. Elimi aşağı doğru bastırdı ve avucumun altında kalp atışlarını hissedene kadar orada tuttu.

"Mael," dedim tekrar, ama bu sefer adı daha çok bir fısıltı gibi çıkıyordu, çaresizlik hissi o tek hecede fark ediliyordu.

Başka bir şey söylememe fırsat vermedi.

Dudaklarını kabaca benimkilere çarptı, o kadar ki neredeyse incindim.

Onunla savaşmaya çalıştım. İkisinden makul olan ben olmaya çalıştım. Ama o beni öptükçe, bu nedene tutunmak daha da zorlaşıyordu.

Alt dudağımı ısırdı ve dişleriyle çekiştirdi. "Korkuyorsun. Ve ben buna izin vermeyeceğim."

"Bu benim seçimim olsa bile mi?"

"O zaman bile," dedi, sesi hırıltıdan başka bir şey değildi. "Gitmene izin vermeyeceğim. Sen benimsin, ben de seninim, hepsi bu."

Hepsi kadar.

Takipçim de benzer bir şey söylemişti ama Mael'den korkmuyordum. Gerçi korkmalıydım, onun akli dengesi yerinde olmayan sözlerinden.

Başımı salladım.

"Lütfen."

Başını salladı. "Hayır. Kalbimi hisset bebeğim. Anlayamıyor musun?" "Neyi söyleyemem?" diye sordum.

"Her kalp atışının sadece ve sadece sana ait olduğunu."

Ve sonra beni tekrar öptü, bu sefer daha sert, daha kaba ve mücadelenin beni terk ettiğini hissettim. Direncim, küçük bir çocuğun bile devirebileceği kâğıt inceliğinde bir duvardan başka bir şey değildi.

Beni kaldırdı ve ben de kollarımı ve bacaklarımı ona sararak ona yapıştım. Beni duvara yasladı ve her şeyi hissetmeme izin verdi. Kalçalarını önce geriye, sonra da yumuşak merkezime doğru iterken onu daha sert öptüm.

"Mael," diye inledim, sertliğini hissediyordum. Bunu tekrar tekrar yaptı, ta ki ben artık gerçeklikle fantezi arasındaki farkı ayırt edemeyecek kadar şaşırana kadar.

"Beni terk etmeyi düşündüğün için bile," dedi tenime karşı sertçe, "nazik olmayacağım."

Sikeyim.

Ben daha bir şey diyemeden bizi duvardan uzaklaştırıp tezgâha doğru götürdü. Beni oturttu ve gömleğimi çekiştirmeye başladı.

Biraz direndim.

"Mael, bekle-"

Sessiz dükkânda bir yırtılma sesi yırtıldığında inanamayarak yere baktım. Yırtık gömleğimi üzerimden çekip çıkardı, üzerimde siyah bir pantolon ve siyah bir sütyenden başka bir şey yoktu.

"Gömleğimi yırttığına inanamıyorum," dedim, kısa bir süre önce paspasladığım yerdeki yırtık kumaşa bakarak.

Buna bir şey demedi.

Gözleri parlıyordu ve bu bakışlar tüylerimi diken diken ediyordu.

"Mael?"

Bana geri geldi ve beni tekrar öptü.

Onu itmeye çalıştım. Beni daha sert öptü, eli etrafımda dolaştı ve sütyenimi çözdü. Sütyenim aşağıya çekilip gömleğimle birlikte yere düşmeden önce dar kumaş üzerimde gevşedi.

"Mael, yavaşlamalıyız-"

Dudaklarını meme ucumun etrafında hissettiğimde sesim kesildi. Sertleşmiş meme ucunu dudaklarıyla yuvarlarken keskin bir nefes aldım, gözleri dikkatle bana odaklanmıştı. Alt dudağımı ısırdım, artık ne söylediğimi bilmiyordum. Elini diğer meme ucumda kullandığında, keskin bir acı oradan yayılmaya başlayana kadar onu koparıp sıkıştırdığında sırtım kavislendi.

Başımı salladım ama bu noktada neye hayır dediğimi bile bilmiyordum.

"Tadın çok güzel," dedi meme ucumun etrafında. "Eminim amının tadı daha da güzeldir."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Ağzımı açtım ama ses gelmedi.

Dış

arı. "Seni tatmama izin , değil mi tatlı kızım?"

Yutkundum ama boğazımda bir yumru varmış gibi hissettim.

Ben bir şey söyleyemeden beni geri iterek tezgâhın üzerine yatırdı.

Parmakları pantolonumun düğmesi ve fermuarında ustalıkla çalışıyordu. I

Fermuarı indirdiğinde hissettim, kumaş tümseğıme sürtünüyordu.

Tezgâhın üzerinde çırılçıplak kalana kadar klotumla birlikte pantolonumu da çıkardı ve Mael gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Kahve dükkanının ışığı yardımcı olmuyordu. Her şeyi grebildiğıinden emindim.

"Bacaklarını benim için a, kedicik," dedi.

Gözlerimi kırdım, emin değıldim. "Bunu gerçekten burada yapmalı mıyız?"

şeytani bir gülümseme takındı. "Gerçekten şimdi durmak istiyor musun? Zaten ıplakken ve muhtaçken?"

"I-"

Beni bacaklarımdan arasından kavrayıp avuç iiyle amımı sıktığıında sözlerim kesildi.

"İnkâr etme. Hele de şu anda avularımdan içinden fişkırırken, bebeğıim."

Elini kıvrımlarımda aşağı yukarı hareket ettirdi ve ben bu hissin etkisiyle gözlerimi kapattım, derin bir nefes alırken midem bulanıyordu.

"Lütfen," dedim ama o anda ne istediğıimi bilmiyordum.

Bacaklarımdan birini üzerinden iterek beni bakışlarına açtı. Elini geri çekerek amıma birkaç kez vurdu.

"Siktir!" Acıdan bağırdım ve ona ters ters baktım.

Glsmemesi genişledi. "Kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum bebeğıim."

"Benim tatlı Mael'ime ne oldu?" Her zaman içinde daha önce tam olarak keşfedemediğıim bir karanlık olduğıunu düşünmeme rağımen sordum.

Güldü. "O burada değıl. Bu sabah mesajını aldığıımdan ve aklımı kaırdığıımdan beri yok."

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Eğıer benim bütün gün hissettiklerimin zerresini bile hissediyorsa, eminim o da kendini bok gibi hissediyordu.

Kukumunu bir kez daha tokatladı.

"Hey! Bu ne içindi?"

"Bir an için seni kaybettim. Bana odaklan, kedicik."

Ona cevap verme şansım olmadı. Parmağıını yarığıımın üzerinde bir o yana bir bu yana hareket ettirirken olmazdı.

Sırtımı dikleştirdim, ondan daha fazlasını istiyordum.

"İşte bu. İşte benim güzel kızım," diye mırıldandı. "şu haline bak. şu agzly küçük amcığıına bak, ağılıyor ve daha fazlası için yalvarıyor. Seni yememi ister misin, bebeğıim?"

"Evet," diye tısladım, artık benim *için*, bana yapabileceklerinden başka hiçbir şey umurumda değildi.

Bunu iş yerimde yapıyor olmamız umurumda değildi, ki bu için çok aptalca ve tehlikeli bir şeydi. Ama bu başka bir zaman endişeleneceğim bir sorun olacaktı-şimdi değil.

Bu sefer sadece daha fazlasını istedim.

Ona uzandım ve kendime doğru çektim. Nefesimi kesen bir öpücükle dudaklarıma yapışırken beni hayal kırıklığına uğratmadı. Kollarımı boynuna doladım, parmaklarım saçlarına dolandı ve tadını severek onu daha sert öptüm. Bu sırada parmakları amımla oynamaya devam ediyordu, acımasız ve kendinden emin, her vuruş içimde mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir ateşi tutuşturuyordu.

"Mael," diye inledim o geri çekildiğinde.

"Seni yakaladım," dedi usulca, mavi gözleri neredeyse kararmıştı. Vücudumdan aşağı doğru öpmeye başladı.

Dudakları boynumdan aşağı indi ve arkalarında alev alev yanan bir yol bıraktı. Köprücük kemiğime ulaştığında ürperdim, dili tenimi tatmak için dışarı fırladı. O aşağı doğru inerken parmaklarım saçlarında sıkılaştı, kirli sakalları tenime sürtünerek o lezzetli sürtünmeyi yarattı.

"Tanrım, mükemmelsin," diye mırıldandı, sıcak nefesi meme ucumda gezinirken sesi sert çıkıyordu. "Benim için mükemmelsin. Mümkün olan her şekilde mükemmel."

Daha fazlası için çaresizce ona doğru eğildim. Karanlık bir şekilde kıkırdadı, meme ucumu ağzına aldı ve sertçe emdi. İçimde elektrik şimşekleri gibi çakan zevkle dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. Dudakları tekrar harekete geçmeden önce, bir ağrıyan uçtan diğerine beni çevreleyen sıcak dudaklarının hissinden başka bir şey düşünmeme fırsat vermedi.

Ciğerlerime yeterince hava alamıyormuşum gibi hissediyordum. Denedim ama yeterli değildi. Çok fazla şey oluyordu. Dilini tenimde hissettiğimde sert bir nefes çektim. Cehennem.

Karnıma ulaştığında durakladı, bana baktı, gözleri karanlıktı ve anlayamadığım bir tür hınzır mizahla dans ediyordu.

"Sen benimsin, değil mi?"

Dudaklarımı yaladım. "Ben seninim."

Kalbim güm güm atıyordu. Az önce şeytanla bir anlaşma yapmışım gibi hissediyordum ama bu doğru olamazdı. Bu Mael'di. Bu benim Mael'imdi.

Belli ki hayatta onun gibi bir adama tüm kalbiyle ait olmaktan daha kötü şeyler de vardı.

"Lütfen Mael. Sana çok ihtiyacım var."

"Ve sen söylerken seni nasıl inkar edebilirim bebeğim? Seni nasıl inkar edebilirim ki?"

Doğru olsaydı güzel olmaz mıydı?

Mael gibi bir adam bana karşı bu kadar umutsuz, bu kadar güçsüz olsaydı, benim için bir şey yapar, bir şey olur muydu?

Bacaklarımın arasına girdiğinde bu düşünceyle iç çektim. Sıcak nefesinin hassas tümseğimin ve ıslak yarığımın üzerinde gezindiğini hissettiğimde karnım içeri çöktü.

Bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama kocaman vücudu yoluma çıktı. Kaçış yoktu.

Başını kaldırıp bir kez daha gözlerime baktı ve yüzünü amıma gömüp beni hararetle yemeden önce bana göz kırptı.

"Oh Tanrım!" Sırtım bu hissin etkisiyle eğilmişti. Mael bir elini iç uyluğuma bastırdı, dudakları hareket etmeye devam ederken beni hareketsiz tuttu, dili dışarı çıktı, yarığımı yukarı ve aşağı yaladı, uyarılmamı aldı.

Mırıldandı, ya benim tadımdan ya da bunu yapma eyleminden, bilmiyordum.

Aşağı uzandım ve kabaca saçını çektim. Sırtım titredi. Bacaklarım titredi.

"Mael," diye . Çok yaklaştım.

"Lütfen."

Avucumu alnına bastırdım ve bu his neredeyse dayanılamayacak kadar fazla olduğunda onu itmeye çalıştım. O geri çekilmedi. Aksine, çabalarını iki katına çıkarmış gibiydi.

Homurdandı, kalçamdaki tutuşu neredeyse morartıcı hale gelirken titreşimler hissi yoğunlaştırdı.

Dişlerini şişmiş klitorisimde hissettiğimde haykırdım, acıyı gidermek istercesine diliyle ısırmadan önce kabaca ısırıldı.

Uyarı vermeden düştüm.

Bir an düşmekten korktum. Ne kadar sert, ne kadar yüksek olduğundan korktum, kendimle ne yapacağımı bilemedim.

Bir sonraki sefer, tünelleşti ve hiçbir şey ve hiç kimse yoktu, sadece... *bu* hissi vardı.

Bu bir düşüş değildi. Düşmedim. Bilinmeyenin derinliklerine doğru zorla çekiliyormuşum gibi hissettim.

Umutsuz bir kayıtsızlık içinde geçirdiğim her saniye kalbim acımasızca çarpıyordu, ta ki *sonunda* yere çakılana kadar.

Serbest bırakıldığımı haykırdım, her şey çok fazla olduğunda ellerim yüzümü kapattı ve artık kendimle ne yapacağımı bilmiyordum.

Bana ne oluyordu?

Ellerim yüzümden çekildiğinde gerçekliğe geri döndüm.

Mael bacaklarımın arasında durdu. Çıplaktı, sertleşmiş siki önümüzde bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Onu izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum. Kıyafetlerini çıkardığının farkında bile değildim. Açgözlü gözlerim sergilediği tüm teni, tüm mürekkebi aldı ve kaburgasındaki sayı çizgisinde durdu: 37654. Bu rakamları ilk gördüğüm andan itibaren beynime kazımıştım ve günün birinde ona ne anlama geldiklerini soracaktım ama şimdi değil. Daha çok istediğim başka bir şey varken olmazdı.

Bakışlarım onun sikine kaydı. Çok güzeldi.

Başka bir adamın aletinin güzel olduğunu düşüneceğimi hiç sanmazdım ama onunki öyleydi.

"Siktir, boşaldığında çok güzel oluyorsun," dedi kabaca. "Bunu benden saklama."

Kendini tutup uzun aletini kabaca aşağı yukarı okşarken ona küçük bir yarım gülümseme attım. O beni izlerken dudaklarımı yaladım.

"Seninleyken her zaman kontrolü kaybetmenin eşiğindeymişim gibi hissediyorum." Sonra bu ifade onu rahatsız etmiş gibi kaşlarını çattı.

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" diye sordum. Ben hep böyle hissederdim. Onun da aynı şekilde hissetmesi adil olurdu.

Başını iki yana salladı. "Eğer seni incitmek istemiyorsam öyle." "İncitmeyeceksin," diye cevap verdim kendimden emin bir şekilde.

Buna cevap vermedi.

Onun yerine, sikinin ucunu girişime doğru yönlendirdi. İçeri girdiğini hissettiğimde beklentiyle nefesimi tuttum, amım onun devasa boyutunu karşılamak için gerildi. Başparmağı klitorisimin üzerine bastırdı, demetin üzerinde hareket etti

sonuna kadar iterken sinirlerin. Bu hissin etkisiyle aynı anda inledik. Mael vücuduma baktı, gözleri bağlandığımız yere odaklanmıştı.

"Siktir. Seninle böyle olmak her zaman çok iyi hissettiriyor," dedi. "Bundan asla bıkmayacağım."

Kendimi bu kadar kötü hissetmeseydim sözlerine gülümserdim.

Bunun yerine bacaklarımı ona doladım, onu kendime çekmeye çalıştım, hareket etmesini sağlamaya çalıştım.

"Çok fazla konuşuyorsun," diye . "Sik beni artık."

Bana baktı, sadece ucu gömülene kadar geri çekilirken gözlerinde kara bir mizah vardı, neredeyse içimdeki her şeyi sarsan acımasız bir itiş yaptı.

Beni yavaşça ama kabaca sikerek dolambaçlı temposuna devam ederken, duyduğum hisle onu sıktım.

"Lütfen," diye yalvardım. "*Lütfen*."

Temposunu artırdı ve ben hareketten gözlerimi kapattım. "Siktir, bebeğim," diye homurdandı.

Ve sonra daha hızlı, daha hızlı, daha sert hareket ediyordu, ta ki ondan başka bir şey düşünmek, ondan başka bir şey hissetmek benim için zor olana kadar.

İçime her geri itişinde göğüslerim hareket ediyor, tenlerimiz birbirine çarpıyor, ikimizin de bedenlerimizle yarattığı bir şarkı gibi.

Uzandı ve meme ucumla oynamadan önce göğsümün yan tarafını tokatladı, acı verici bir şekilde bükte. Durmasını isteyip istemediğimden emin olamadan elimi onunkine götürerek haykırdım. Bana başka seçenek bırakmadı.

Diğer eliyle elimi çekti ve göğüs ucuma birkaç kez vurdu. Sırtım kamburlaştı.

"Mael!"

"Bu benim," dedi, sesi çakıl gibiydi ve gözleri parlıyordu. "Zevk benim. Acıtmak için benim. Tıpkı senin benim olduğun gibi. Öyle mi?" Tüm bu süre boyunca, cezalandırıcı hızını hiç kesmedi.

Beni sikmeye devam etti.

Başımı salladım, gözlerim yaşardı.

"Aferin kızıma," dedi ve tek odaklanabildiğim şey sistemimi şok eden acı ve zevk olana kadar meme ucumu yukarı çekti.

Ne kadar çelişkili. Az önce bana zarar vermek istemediğini söylememiş miydi? "Benim için gel, bebeğim," dedi Mael.

Elimi bıraktı ve klitorisimle bir kez daha oynamak için elini aşığı indirdi. Birkaç sert vuruş yaptı ve kendimi tamamen kaybettim.

Boşalırken adını haykırdım, orgazmım içimi parçaladı, bundan sağlam çıkıp çıkamayacağımı ya da Mael'in beni tamamen mahvedip mahvetmediğini merak etmeme neden oldu, bundan geri dönüş yoktu.

Kısa süre sonra beni takip etti, döllerini amımın içine fışkırdı ve iç uyluğumun üzerine damladı. Bu hissin etkisiyle gözlerimi kapattım.

Ve cevabımı aldım.

Bundan geri dönüş yoktu.

LIA

Şaşkınlık içinde kafenin etrafına baktım. Kabinlerden birinde uzanıyorduk. Ben Mael'in tişörtünü giymiştim, o ise boxer külotundan başka bir şey giymemişti. Saat geç olmuştu, muhtemelen gece yarısından sonraydı ve biz hâlâ buradaydık.

"Bunu burada yaptığımıza inanamıyorum," dedim ona bakarak.

Yaramazca gülümsüyordu. Göğsüne bir tokat attım. Güvenlik kamerasına erişimim olduğu ve sevişme görüntülerimizi silebileceğim için çok şanslıydı.

Bu durumun farkına varmaları halinde, mal sahibinin suç duyurusunda bulunma hakkı vardır.

"Başım belaya girebilir."

"Sahibiyle başın derde mi girdi?" diye sordu ve nedense sesi bu durumdan fazlasıyla eğlenmiş gibiydi.

"Komik değil," dedim.

"Hmm." Elimi tuttu ve dudaklarına götürerek arkasından öptü. "Bu sabah bana mesaj atmamış olsaydın buraya gelmezdim."

Gözleriyle buluşmadan göğsüne baktım. "Bu da neydi şimdi?" diye sordu.

Ona gerçeği -tüm gerçeği- söylemek için ağzımı açtım ama gözlerini görür görmez cesaretimi kaybettim.

Şu anda hayatımın ne kadar karmaşık olduğunu bilseydi hala benimle olur muydu? İçimden bir ses öyle olacağını söylüyordu ama nedense bunu ona söylemeye bir türlü cesaret edemiyordum.

"Sanırım sadece korkmuştum," diye cevap verdim.

Gözlerindeki ifade bana inanmadığını söylüyordu ama -bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum- bir şey bana cevap için beni zorlamayacağını söylüyordu.

Bunun yerine, yüzüm güçlü göğsüne bastırılana kadar beni çekti ve kalp atışlarını duyabiliyordum. Şaşırtıcı derecede yavaştı.

"Bunu bir daha yapma," dedi hışımla, sesi göğsünü titretiyor ve çaresizliğin her notasını duymamı sağlıyordu.

Kollarımı beline sıkıca doladım. "Yapmayacağım."

Ve ne olursa olsun sözümü tutmayı planlıyordum.

Birkaç gün sonra Leo'nun evine gittim, bu durumu kontrol altına almaya kararlıyım.

Korkumun beni yönetmesine izin vermeyecektim. Bunu sonsuza dek bitirecektim.

En azından oraya giderken hissettiğim buydu.

Hâlâ kim olduğunu ya da neden bana bu kadar takıntılı olduğunu bilmemem önemli değildi. Evime zorla girmeden erişebilecek kadar yetenekli olduğunu kanıtlamış olması da önemli değildi.

Leo'nun ondan daha yetenekli olduğuna, beni koruyabileceğine ve buna bir son verebileceğine inanmak *zorundaydım*.

Belki de babama da gitmeliydim ama onun endişelenmesini istemedim. Hayır.

Şimdi.

Leo'nun evine belasız vardım.

garaj yoluna girdiğimde başka bir arabanın oraya geldiğini fark ettim.

Tanıdık bir araba.

Evin önünden geçerken kaşlarımı çattım. Bu da ne böyle?

Sokağın etrafında bir tur attım, farlarımı kapattım ve Leo'nun evinin karşısına park edip olayların gelişimini izledim.

Victoria arabasının motorunu durdurdu ve tam ön kapı açılıp Leo orada durmuş onu izlerken dışarı çıktı. Verandanın ışığı yanıyordu ve yüz ifadelerini net olarak göremesem de neler olup bittiğini görmem için yeterli ışık sağlıyordu.

Ama yeterliydi.

Victoria Leo'ya koşarken arabanın kapısının çarparak kapandığını duydum. Ve o...

Kollarını ardına kadar açtı ve onu yakalayıp kollarının arasına aldı ve öptü.

Uzaklaştıklarında Victoria Leo'ya bir şeyler söyledi ve güldü. Ne söylendiğini duyamıyordum ama Victoria'nın gülüşünü zihnimde canlandırabiliyordum, neredeyse kendi sesim kadar aşına olduğum bir sestiydi bu.

Ve artık ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Ne oluyordu? Ve bu ne kadar zamandır devam ediyordu?

Leo kollarını Victoria'nın beline doladı ve onu evin içine götürdü, kapıyı arkalarından kapattı ve beni arabamda oturmuş boş verandaya bakarken bıraktı.

Ne kadar süre öyle kaldığımı bilmiyordum. Verandanın ışığı söndükten çok sonra, karanlıkta arabamda öylece oturuyordum.

Otomatik pilotta eve gittim ve bana tahsis edilen park yerine park ettim. Arabadan indim ama tam apartmanımın ön kapısına doğru yürürken tereddüt ettim.

İçeri geri dönme düşüncesi...

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Mael'i arayıp geceyi onunla geçirmeyi isteyebilirdim ama son üç geceyi onunla geçirmiştım. Eninde sonunda eve gitmem gerekiyordu.

Şimdi gitme düşüncesinden nefret ediyordum.

Hayatım ne zaman böyle bir karmaşaya dönüştü?

Son birkaç gündür iyimser hissediyordum, en azından takipçimi durdurmak için bir planım olduğunu düşünüyordum. Bu artık ikinci plana itilmişti. Apartmanımdan uzaklaşırken telefonumu çıkardım. İletişim bilgilerini bulmam uzun sürmedi.

Memur Stevens'in numarasını bir hafta önce telefonuma kaydetmişim, olmamasından iyidir diye düşünmüştüm. Şimdi onu arayacaktım.

Arama düğmesine bastım ve kulağıma götürdüm.

Arama hiç gerçekleşmedi.

Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı ama anladığımda, bir duygu karmaşasından başka bir şey değildim.

Öfke, kafa karışıklığı, *korku*. Ama çoğunlukla öfke.

Aradığınız numara artık hizmet vermiyor.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

O piç bana yanlış numara mı verdi?

Hayır, numara resmi polis kartındaydı. Nasıl sahte bir numara olabilir?

Neler oluyordu?

Artık ne düşüneceğimi bilemez bir halde evimin yakınındaki sokaklarda şaşkınca dolaşıyordum.

Ne kadar zamandır etrafta dolaştığımdan ya da saatin kaç olduğundan bile emin değildim. Geç olduğunu biliyordum. Kalabalık dağılmış gibi görünüyordu ve sokakta kalan insanlar kabadayı, sarhoş ya da her ikisiydi. Burada yalnız olmak akıllıca değildi. Yine de yoluma devam ettim.

Numara neden artık hizmet vermiyordu?

Tekrar aramayı denedim, ilk aradığımda bir hata olduğundan o kadar emindim ki, *nasıl* bir hata olabileceğini bilmesem bile.

Aradığınız numara artık hizmet vermiyor.

Sinirli bir inilti çıkardım ve telefonu kapattım, o anda kendimi kaybetmemek için kendimi zor tuttum.

"Hey, iyi misin?"

Sağımdan gelen sese doğru döndüğümde, yüzünde adi bir gülümsemeyle bana yakın duran bir adamla karşılaştım.

Ortalama bir boya ve ortalama bir yapıya sahip mütevazı bir adamdı. Kahverengi saçlar, kahverengi gözler ve açık, lekesiz bir cilt.

Tehditkâr olmaması gerekirdi ama ben ondan böyle bir his almadım. Bunun yerine, midem çukurlaştı, içgüdülerim ondan uzaklaşmam için bana bağırıyordu.

Bir adım geri attım. "Ben iyiyim."

"Emin misin?" diye sordu bana dişleriyle dolu bir gülümseme atarak.

"Evet," dedim sertçe, arkamı döndüm ve daireme doğru yol aldım.

"Sadece nazik olmaya çalışıyordum," dedi adam suratsızca. Onu tanımak için arkamı dönmedim.

Bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğimde evimden sadece bir blok uzaktaydım.

Arkamı döndüm ve adamı benden sadece birkaç metre ötede buldum. Ben durunca o da durdu.

O...

Beni takip mi ediyordu?

Uzaklaştım, birkaç dakika sonra arkama baktım. Ve o tam oradaydı.

Gözlerimiz buluştu ve gülümseyerek bana el salladı. Tiksinti midemi bulandırdı.

Bende tüm tüyleri diken diken eden bir şey mi vardı?

Başımı salladım ve ona ters ters bakarak uzaklaştım. Beni takip ettiğini biliyordum. Saklamaya bile çalışmıyordu.

Gözlerimi kapattım.

Ne oluyordu?

Bir yanım onu kaybetmeye çalışmam ve evime geri dönmemem gerektiğini düşünüyordu.

Ama telefonuma baktığımda saatin gece yarısını vurduğunu gördüm. Ve eğer takipçimin olduğu bir şey varsa, o da dakik olmasıydı. Umuyordum.

Hikayemdeki kötü adamın kahramanım olması için dua ediyordum.

Adam hiç utanmadan beni apartmana kadar takip etti. Ben ona kuşkuyla baktım, o da bana utanmadan baktı.

Kalbim göğsümde öfkeyle atıyor, avuçlarım korkudan terliyor ve başım dönüyordu.

Bir kumar oynuyordum.

Ön kapıma geldik. Arkasından gizlice baktım, hâlâ bana yakın duruyordu, kollarını iki yanına indirmiş, rahatlamış görünüyordu. Gözlerimi yakaladığında sıırttı. Gözlerimi hızla kaçırdım ve kapımın kilidini açtım, küçük bir parçam kendimden şüphe etmeye başlasa bile. Ya yanılıyorsam?

Ya bu sapığımın burada olmadığı tek geceyse?

Ama son birkaç gündür evde değildim, bu da beni bir süredir görmediği anlamına geliyordu.

Eminim beni özlemiştir?

Takipçimin beni özlemesini dilemeye başladığımda bende bir sorun olduğunu anlamıştım.

Kapıyı iterek açtım ve adam yaklaştı, vücudu bana doğru bastırdı. Ürperdim, mide bulantısını uzak tutmaya çalıştım, özellikle de BO'sunun alkol ve başka bir şeyin kokusuyla karışan kokusunu aldığımda. Keskin ve güçlü bir şey.

Kollarını belime doladığında öğürdüm.

"Devam et ve çığlık at," dedi usulca, kulağıma yakın. "Çığlık atmaları hoşuma gidiyor."

Ben de dediğini yaptım. Beni karanlık daireme iterken çığlık attım.

Bir an için hiçbir şey olmadı ve hata yapmış olabileceğimden korktum ve şimdi adamla birlikte dairemde kapana kısılmıştım.

Ama sonra, yatak odamın kapısı çarparak açıldı ve takipçim orada durdu, gölgesi özellikle karanlıkta korkunç bir görüntüydü. Ölümçül derecede sakindi.

manzarayı seyrederken. Beni takip eden adam dondu kaldı ve arkasına bakmadan korktuğunu anladım. Net bir görüş olmasa bile, takipçimin ondan daha büyük, ondan daha acımasız olduğu belliydi ve önemli olan da buydu.

"Onu bırakmak için beş saniyen var," dedi, her kelimesinden tehdit damlıyordu.

"Ne oluyor lan-"

Adamın başka bir şey söyleme şansı olmadı. Takipçim saldırdı. Adamı benden uzaklaştırdı ve çığlığını avucuyla susturdu. Adam koridorunun duvarına doğru savrulduğunda sıçradım. Bir inilti çıkardı ve yere düştü. Sapığım onu ensesinden tutup yukarı çekti, sonra bana döndü.

Uzun bir saniye boyunca kımıldamadık. Hiçbir şey söylemedik. Sapığımın bana baktığını biliyordum, gözleri tenimde gezinen, beni ısıtan yumuşak bir okşayıştı.

Kalbim güm güm attı ama bu sefer korku ya da tiksinti değil, başka bir şeydi. Çok daha tehlikeli bir şey.

Sonra sapığım adamı dairemden dışarı itti, kapıyı arkasından kapattı ve alanımı mutlak bir sessizliğe gömdü. Titrek bacaklarımın üzerinde yere düştüm ve etrafıma bakındım.

Bana ne oluyordu?

MAEL

Aptal herifi apartmanın arka tarafındaki kirli beton zemine İTTİM. Titriyor, kendini olabildiğince küçültmeye çalışıyordu.

"Bunun sana yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum. Onu bu şekilde görmenin beni iğrendirmekten başka bir işe yaramadığını bilse ne düşünürdü acaba? Yumruklarım sıkıldı.

"Özür dilerim. Bilmiyordum. Bilmiyordum."

"Neyi bilmiyordun?" Ona yaklaşıp ayağımla boş bir gazoz kutusunu tekmeleyerek sordum. "Onun benim olduğunu mu? Onu dairenin içine iterken ne dedin? *Devam et ve çığlık at?* Çığlık atmalarından hoşlandığını mı?"

Yüzü bana dönük olana kadar saçlarını çektim. Çığlık attı, eli yukarı kalktı ve tutuşumu azaltmaya çalıştı. Daha sert çektim.

"Senin gibi işe yaramaz heriflerin çığlık atması hoşuma gidiyor," dedim gülümseyerek ve herifin saçını bırakıp yere düşmesini izledim.

Daha sert salladı, güçlü idrar kokusu burnuma çarptı.

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum.

"Gerçekten mi? Altımıza mı işiyoruz?"

İnledi. "Lütfen, bırak gideyim. Söz veriyorum bunu bir daha asla yapmayacağım. İyi olacağım."

Güldüm. Bu yalan çok saçmaydı. Fırsat verilse bunu tekrar tekrar yapardı. Ama burada önemli olan bu değildi. Dünya bunun gibi pisliklerle doluydu. Onu kurtarmaya çalışmak bana düşmezdi. Ama Lia'ya dokundu.

Bana ait olana dokundu. Onu korkuttu. Ona zarar verip vermediğini kim bilebilirdi? Söyleyemezdim, lanet karanlıkta olmazdı.

Eve gelmeyeceğini anladığımda dışarı çıkıp onu aramalıyım. Kahretsin, kapının açıldığını duyduğumda da bunu yapmayı planlıyordum.

Bu benim lanet olası hatamdı ve bedelini Lia ödedi. Öfke içimi kavurdu. Şanssız herif, bu öfkeyi boşaltacağım *şey olacaktı*.

Çizmelerimin arasına sıkıştırdığım bıçağı çıkardım. Gümüş rengi ay ışığında parlıyordu ve herif bunu fark edince geri çekilmeye çalıştı.

"Lütfen."

Ayağımı indirdim ve diz kapağına vurdum. Kan donduran bir çığlık attı, acıdan sırtı eğildi.

Onu geri çektim ve aynı şeyi diğer dizime de yaptım.

Yana doğru eğildi ve betonun üzerine kustu. Başımı salladım, burnum kokuyla seğirdi.

"Ne küçük bir kaltak. Birkaç darbe alamaz

mısın?" Ağladı, artık hiçbir şey söyleyemiyordu.

Eğildim ve bıçağı yüzüne vurdum. Soğuk metali teninde hissedince irkildi.

"Merak etme. Canını acıtacağım. Sonra da vücudunu yakacağım. Özlenmeyeceğinden eminim."

Başını iki yana salladı. "Benim çocuklarım var! Üç . Lütfen, babalarına ihtiyaçları var."

Güldüm. "Hayır, ." Sonra işe koyuldum.

Sonunda Lia'nın dairesine döndüğümde saat sabahın dördüne geliyordu. Uyumamıştım. Dinlenmemiştim. Dinlenemedim. Onun yaralanmadığını ya da zarar görmediğini kendi gözlerimle görene kadar olmazdı.

İçeri girdiğimde yatağında uyuyordu, hareketleri huzursuzdu.

Elimi omzuna koyup sıcaklığını içime çektim.

"Merak etme bebeğim," diye fısıldadım. "Acıttığından emin oldum."

Son nefesini vermeden hemen önce o piçin işkence görmenin ne demek olduğunu bilmesini sağladım.

Botlarımı çıkardım ve onunla birlikte yatağa girdim.

Onu bedenime çektiğimde irkilerek uyandı ve sıcaklığının tadını çıkardı.

"Sapık mı?" diye fısıldadı.

Sırıttım. Adımı zaten bildiğini fark etse nasıl tepki verirdi? Bu düşünceyi kafamdan attım. Nasıl tepki vereceğini zaten biliyordum.

"Başka kim olabilir? Başka bir adamın sana gelmesini mi bekliyordun?"

"Hayır," diye homurdandı. "Başka kim gecenin bir yarısı yatak odama gizlice girecek kadar ürkütücü olabilir ki?"

Kahretsin, ama çok eğlenceliydi. Sadece görünüşünü değil, kişiliğini de sevmem ne kadar harikaydı değil mi? Benim kızım gerçekten de tam bir paketti, değil mi?

"Sana zarar verdi mi?" Elimi vücudunda gezdirerek, sanki yaralarını bu şekilde değerlendirebilecekmişim gibi sordum.

Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Kes ."

"Uslu bir kız ol ve kıpırdamadan dur ki kontrol edebileyim," dedim, gerçek sesimin çıkmasına izin vermemek için çok çalışarak... özellikle de böyle hissederken. "Bu da ne, bir pornonun başlangıç repliği mi? Hayır, kıpırdamadan durmayacağım.

kontrol etmeniz için."

"Gerçekten sadece kontrol edecektim," diye ciddi bir şekilde cevap verdim.

"Ben iyiyim," dedi, sesinin tonu benimle bu konuya girmek istemediğini gösteriyordu.

Mael olarak ona daha iyi bakmam gerekecekti. Şüphesiz, benimle birlikte soyunmaya ve kontrol etmeme izin vermeye daha açık olacaktır.

"O zaman söyle bana, sana zarar verdi mi?"

İçini çekti. "Hayır. Bana zarar vermedi. Tam zamanında çıktın." Son kısmı sessizce söyledi.

Bunun üzerine derin bir nefes aldım. Şükürler olsun. "Adama ne oldu bu arada?" diye sordu.

"gerek yok. Bir daha asla sana yaklaşamayacak." Ne de olsa ölü bir adam işe yaramaz bir adamdı.

Ardından gelen sessizlik sağır ediciydi. Bana sormasını bekledim, bunu yapacak kadar cesur olup olmadığını merak ediyordum. Cevaplar için yeterince cesur olup olmadığını. Aramızda hiçbir sır olmayacağına çoktan karar vermiştim. Eninde sonunda hakkımda bilinmesi gereken her şeyi öğrenecekti, çirkin yanlarımı bile.

Ama şimdilik, bana adamı öldürüp öldürmediğimi sorarsa, cevabı kaldırabilse de kaldıramasa da gerçeği söyleyecektim.

Ama şaşırtıcı bir şekilde sormadı.

Bunun yerine küçük bir iç çekti ve yatağa uzandı, onu kollarıma çektiğimde hiçbir direnç göstermedi.

"Bu gece seninle dövüşemeyecek kadar yorgunum."

"Böyle mi diyorsun? O kavganın bir bölümünden önce kollarımda donmuş yatarken mi?" Alay ettim.

Karnıma dirsek attı. Gülümsemem genişledi. Hem takipçisi hem de Mael olarak benimle rahat olmaya başlamıştı.

Ki bu iyiydi.

Sonuçta, takipçisiyle sevgilisinin aynı kişi olduğunu öğrendiğinde, onu buradan götürmek zorunda kalacağım. O zaman benimle çok daha fazla zaman geçirecek.

"Beni kurtardığın için sana teşekkür etmeyeceğim," dedi ve sesindeki o tuhaf notayı merak ettim.

"Senden bunu istemedim."

Bana teşekkür etmesine gerek yoktu, böyle bir şey için değil. Asla böyle bir şey için.

"Güzel. Çünkü... bunu hak etmiyorsun."

Dudaklarımda küçük, eğlenceli bir gülümsemenin belirttiğini hissettim. "mi?" Başını salladığını hissettim. "Hayır."

Güldüm. Sırtına doğru bastırdığım göğsümden bunu hissedebileceğinden emindim. Avuç içimi karnının üzerine koydum ve keskin bir nefes aldığını hissettim. İlginçti. *Takipçisi* olarak bana, *Mael* olarak bana verdiği tepkinin aynısını veriyordu.

Beni bir şekilde tanıdı mı? Belki bilinçli olarak değil ama vücudu.

Parmaklarımı yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı gezdirirken, o olağanüstü göğüslerinin dokunma mesafesinde olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

Belki de teoriyi test etmeliydim. Onu zorlamalı ve bana ne kadar vermeye istekli olduğunu görmeliydim.

"Seni koruduğum için bana teşekkür etmene hiç gerek yok," dedim ona, sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti. "Ne de olsa ben bu dünyaya bunu yapmak için geldim."

Derin bir nefes aldığında midesinin düştüğünü hissettim ama buna bir şey demedi. Söylemesini beklediğimden değil.

Yüzümü saçlarına gömdüm ve kocaman bir nefes aldım, kokusunun her zaman yaptığı şeyi yapmasına izin verdim - dünyadaki başka hiçbir şeyin yapamayacağı gibi beni rahatlattı.

LIA

BİR HAFTA BOYUNCA, günlerimi Mael'le geçirdim, ona zaten aşık olduğumdan biraz daha fazla aşık oldum ve gecelerimi sapığımın kollarında geçirdim, ne halt ettiğimi merak ettim, onu polise ihbar etmedim veya başlangıçta planladığım gibi yardım için Leo'ya gitmedim. Tartışabilir ve polisin pek yardımcı olmadığını söyleyebilirdim ve Leo... o zaten bunu araştırdı ve hiçbir şey bulamadı, değil mi? Eğer sapığım Leo'nun adamlarından kaçabildiyse, o zaman bu noktada gerçekten ne yapabilirdi?

Küçük bir iç geçirdim. Ben bile mantığımla ulaşmaya çalıştığımı biliyordum. Daha da kötüsü, onunla olması gerektiği kadar mücadele etmiyordum.

Daha önce, onu gerçekten orada istemediğimi ve dairemde bulunmasının benim isteğim dışında olduğunu söyleyebilirdim. Benden daha güçlüydü, benden daha büyüktü ve ben bunu durdurmak için çaresizdim.

Ama şimdi, tüm bunlar hâlâ doğru olsa bile -benden daha güçlü ve benden daha büyük olduğu ve bunu durdurmak için hâlâ çaresiz olduğum- içimi bir suçluluk duygusu kaplıyordu.

Yanlış bir şey yapmıyorsam suçluluk duymamalıydım, değil mi? Yani bu onu yanlış mı yapıyordu?

Odamda bir aşağı bir yukarı volta atıyor, düşünüyordum. Her an ortaya çıkacağını bildiğim için uyuyamıyordum ve bir yanımdan korkarken diğer yanımdan... aldırmiyordu.

Aklımı karıştıran şey beni kurtarmış olmasıydı. Ne kadar boktan.

Hikâyemdeki kötü adam beni kurtarmıştı ve şimdi onu baş ediyordum.

Odamın ışıkları kapandı. Burada olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Hâlâ yüzünü benden saklıyordu.

"göründüğünü görmeme hiç izin verecek misin?" Bana yaklaştığını hissederek sordum.

Eğildi ve boynumu öptü. Donup kaldım.

"Huzursuzsun. Neden?"

Başımı salladım, ondan uzaklaşmaya çalıştım. Ama çoktan kollarını arkamdan dolamış, beni vücuduna yakın tutuyordu. I

Bir defans oyuncusu gibi yapılı olduğunu zaten biliyordu, tüm kasları ve sertliği.

Gözlerimi kapattım, o bana dokunurken sürekli Mael'i düşünmekten nefret ediyordum. Bazen onları karıştırdığım bile oluyordu.

Neredeyse aynı şekilde inşa edilmişlerdi ama aynı değillerdi ve bunu kendime hatırlatmaya gerçekten ihtiyacım vardı.

"Huzursuz değilim," diye cevap verdim. "Sana öyle görünüyorsam, burada olduğun içindir."

"Ben mi?" diye sordu, sesi gerçekten de şaşkın çıkacak kadar küstahtı. Döndüm ve parmağımın göğsünü işaret ettim. "Evet, seni."

Kollarını bana doladı. Bu küçük ayrıntı önemli olmamalıydı, ama lanet olsun, önemliydi, çünkü elimde olmadan odaklandığım şey buydu.

Eli yanıma doğru hareket etti, başparmağı neredeyse göğsümün alt kabarıklığına dokunuyordu. Uyarılma hissi beni sertçe itti ve başımı salladım. Onun hakkında nasıl böyle hissedebilirdim?

Mael vardı.

Mael, Mael, Mael.

Peki benim sorunum neydi?

"Bırakman gerek," dedim, uzaklaşmaya çalışarak. Kımıldamadı. Elbette kımıldamazdı. Daha önce kişisel sınırlar konusunda büyük değildi, şimdi neden başlasın ki?

"Neden?" diye sordu, sesi hırçındı.

Gözlerimi kapattım. Neredeyse Mael gibi konuşuyordu.

Bu.

"Çünkü aklımı karıştırıyorsun," dedim göğsünü iterek. Bana daha da yaklaştı. "Nasıl yani?"

Ona cevap veremeyerek başımı salladım.

"Bırak beni."

Bir süre hiçbir şey . Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, bakışlarını sıcak ve rahatsız edici.

"Neden?" diye tekrar sordu ama sesinin tonu değişmişti ve bir cevabın ne olduğunu bildiği için değiştiğinden korkuyordu.

Başımı salladım ve bir adım geri attım. O da beni takip etti.

Dizlerimin arkası yatağa çarptığında durdum. Önce yatağa sonra da ona baktım.

"Sen... yapamazsın."

"Yapamam, ne?" sordu, sesini baştan çıkarıcı bir fısıltıya .

Eli biraz hareket etti, başparmağı göğsüme değdi. Nefesim kesildi.

"Söyle bana, Lia. Yapamadığım şey ne?"

Başımı salladım, dudaklarımdan boğuk bir ses çıktı. "Sana dokunmak mı?"

Dokunuşu cesurlaştı ve beni okşayan başparmağı tesadüfi bir dokunuş olarak geçiştirebileceğim bir şey değildi, başka bir şeydi.

Parmaklarını tişörtümün üzerinden meme uçlarımda hissettiğimde inledim. "Hayır."

"Hayır mı?" diye sordu karanlık bir sesle. "İçinden geldiği gibi söyle"

Sertleşmiş uçlarıyla oynayarak nefes almamı zorlaştırdı. Bana neler oluyordu?

"I-" Tereddüt ettim. Mael'den bahsetmek ona bir şekilde tehlike getirir miydi? Mael kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünse bile, benim sapığım tamamen başka bir şeydi. Tehlikeli olduğunu ve hayal edebileceğimden çok daha fazlasını yapabileceğini bilmek için onun hakkında çok şey bilmeme gerek yoktu. Beni eve kadar takip eden o adamla başa çıkma şekli bile... Adama ne olduğunu bilmiyordum ve içimden bir ses bilmek istemediğimi söylüyordu.

"Evet?"

"Durmamız gerek," dedim, bana yaklaştığını hissederek. Burnunun ucunu yanağımın kenarına bastırdı ve dudakları tenime değene kadar aşağı doğru indi.

Bu hareket tuhaf bir şekilde samimiydi... özellikle iki yabancı için, beni öyle düşünmese bile. Samimi ve *tanıdık*.

Bana dokunduğunda neden bu kadar tanıdık geliyordu? "Stalker?"

"Evet, bebeğim?"

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Neler oluyordu?

Başımı salladım.

"Bunu durdurmamız gerek."

"Neden?" diye sordu, sesi sertti. "Söyle bana, Lia. Kendimi kontrol etme yetimi kaybetmeden önce durmamız için bana iyi bir neden söyle."

Kahretsin, beni gerçekten zamanlayıcıya mı koyuyordu?

Bunu neden durdurmamız gerekiyordu? Bir neden düşünemiyordum. Bana yaptığı onca şeyi, bana yaşattığı onca şeyi düşününce neden bu adama karşı böyle hissediyordum?

"Zaman doldu," dedi karanlık bir sesle, sıcak nefesi tenimde geziniyordu. Ben bir şey söyleyemeden beni öptü.

Beni kabaca öptü. Cezalandırırçasına. Sanki onun otokontrolünü bozduğum için yanlış bir şey yapmışım ve şimdi günahlarımın bedelini ödüyordum. İzin istemeden dilini dudaklarımın arasına soktu ve benimkine bastırıldığını hissettiğimde nefesim kesildi.

Ellerimi göğsüne koydum, onu itmeye çalıştım ama o hareketsiz bir duvar gibiydi. Bir eliyle bileklerimi kavradı ve beni yatağa iterken başımın üzerinde tuttu, vücudu da benimkini takip etti.

Vücut ağırlığını hissettiğimde bileklerimi bükerek onun elinden kurtulmaya çalıştım ama ne yapmak istediğimden emin değildim. Onu itmek mi yoksa beni daha sert öpmesi için yalvarmak mı istiyordum?

Daha önce *hiç* böyle öpülmemiştim.

Dudaklarından kaçmayı başardığımda "Siktir git," dedim.

Dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırıp tüm iyi hislerime ve akıl sağlığıma acımasızca saldırırken gülüşü acımasızdı.

Bileklerimi bıraktı, elleri vücudumda gezinmeye başladı. O buraya gelmeden önce pijamalarımı giymeyi tercih ettiğim için pişman oldum. Kıyafetler inceydi ve hiçbir koruma sağlamıyordu. Ellerini göğüslerimde hissettiğimde gözlerimi kapattım, sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi beni öpmeye devam ederken küreleri okşuyordu.

Gömleğimin içinden meme uçlarımı kopardığında "Lütfen," diye nefes nefese kaldım. Bacaklarımı ayırdı ve aralarına girdi, sert ereksiyonunu bana doğru bastırıldığını hissedene kadar kalçalarını aşağı doğru itti.

Omuzlarını kavradım, tırnaklarım derisine batıyordu.

Ben zayıftım ama o değildi.

Bana her şeyi yapabilirdi ve ben bunu durduracak güçte değildim. Şimdi de bunu durduracak gücüm yoktu, yani bundan sonra ne olursa olsun, ben bir kurban mıydım yoksa suç ortağı mı?

Bilmiyordum. Bana bir kez daha bastırdı ve içimde bir zevk spazmı hissettim.

Küçük bir çığlık .

Böyle gelebilirim diye düşündüm.

"Ne kadar iyi bir kızsın, Lia," dedi sapığım, övgüleri beni her seferinde biraz daha mahvediyordu. Gözlerim yaşardı ve inkâr edercesine başımı salladım. "Ve iyi kızlara ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Tanrım, gerçekten istemiyordum.

"Ödüllendiriliyorlar."

"O zaman bırak gideyim," diye homurdandım.

Güldü. Ona tokat attım ve yanağına temas ettiğimde karanlıkta bile hedefimin doğru olduğunu kanıtladım. Bir an için ikimiz de donup kaldık. Ben, çünkü bunu yaptığımı inanamıyordum ve o... şey, nedenini bilmiyordum.

Sonra tekrar güldüğünde beni şaşırttı. Sesi duyunca irkildim. "İşte benim güzel, vahşi kızım."

Beni bir kez daha öptü, bu öpüşü de diğer öpüşlerimiz kadar acımasızdı. Artık düşünemiyordum, bedenim zevke teslim olma ihtiyacımla ve tokattan hâlâ duyduğum korkuyla savaşıyordu, hâlâ misilleme yapabileceğinden korkuyordum.

Ama...

Bana zarar vermemişti. O şekilde değil. Düşündüğüm şekilde değil. Ve şimdi onun eylemlerini haklı çıkarmamın ne kadar berbat bir şey olduğunu fark ettim.

Dudaklarının ve ellerinin hareket ettiğini hissettiğimde düşüncelerim zihnimin arkasına itildi. Elleri gömleğimin eteklerine doğru ilerlerken vücudumu öptü. Zayıf protestoma rağmen onu yukarı itti.

"Hayır," dedim gömleği tekrar aşağı itmeye çalışarak. Ne kadar ince olursa olsun, şimdiye kadar tek savunmam bu olmuştu.

"Ne dedim ben bebeğim? İçinden geldiği gibi "

Ciddiydim... değil mi?

Gömleğimi başımın üzerine çekti.

Soğuk hava tenime çarparak göğüs uçlarımı sertleştirdi ve beni savunmasız bıraktı. Tek kurtarıcım, eğer ben onu göremiyorsam, onun da beni ya da yüzümü görememesiydi. O zaman düşüncelerimi koruyabilirdim, değil mi?

"Mükemmelsin," diye mırıldandı, dudaklarını tenimin üzerinde gezdirdi, dili dışarı fırladı ve köprücük kemiklerimi, göğüslerimin üst kabarıklığını, yanlarımı yaladı...

"Nereden biliyorsun?" Meydan okudum. Hâlâ bana karşı olduğunu hissediyordum. Sonra hafifçe geri çekildi ve "Çünkü Tanrı seni benim için yarattı.

Sen benim için mükemmelsin."

Sesi ne kadar dengesiz ve sahiplenici geliyordu. Mael'i öğrenirse ne yapardı?

"Sen delisin," nefes verdim.

"Deli mi?" diye sordu. Tenime karşı gülümsediğini hissettim. "Sana çılgınlığı gösterebilirim."

Ben daha bir şey söyleyemeden dudaklarını meme ucuma doladı. Sırtım bu hissin etkisiyle otomatik olarak dikleşti ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek bırakması için çekiştirdim. Acı onu caydırmış gibi görünmüyordu. Aksine, onu daha da azdıracakmış gibi geliyordu.

Bu düşünceyle onu hemen bıraktım ama bu ona sadece diğer meme ucuma geçme şansı verdi.

"Siktir!" Beni ısırıldığını hissettiğimde bağırdım. "Bu ne içindi?"

Cevap vermek yerine etrafımda mırıldandı, bir elini bacaklarımın arasına soktu ve uyku şortumun üzerinden beni kavradı. Bu hisle sarsıldım, bacaklarımı sıktım ama bu sadece elini orada hapsetti. Beni tekrar ısırıldı, belli ki buna karşılık olarak ve kaslarımı gevşettim, bunun onu durduracağını umuyordum.

Öyle oldu.

Ama bu sadece elini bir kez daha hareket ettirmesine neden oldu. Başım yatağa doğru düştü.

Ses çıkarmamak için dudağımı ısırıldı. İstedğim son şey, bunun iyi olduğunu düşünmesiydi. Onunla hiçbir şey yolunda gitmemişti.

Vücudumun daha aşağısını öptü. "tutma, bebeğim."

Şortumu külotumla birlikte bacaklarımdan aşağı çekti, onları yerde bir yere fırlattı ve bacaklarımın arasına geri döndü.

"Sen ne-"

Ağzını ağzımda hissettiğimde sorumu bitirme fırsatı bulamadım.

Be

n. "Siktir!"

Kukumun dış dudağını ağzına aldı, dişleri geliyordu. beni kızdırmak için.

"Kahretsin, tadın çok güzel," dedi, sesi alçak, gırtlaktan gelen bir sestense başka bir şey değildi. "Çok bağımlılık yapıcı."

Hem hissettiklerimden hem de sözlerinden dolayı bacaklarım sıkıştı.

Dizlerimden birini yukarı çekti, beni daha da kuvvetle yerken onun için beni daha da açtı. Küçük bir çılgılık attığımda kaslarımın seğirdiğini hissettim, kalçalarım yukarı doğru itildi ve dehşete düştüm, bu kaçmak için değil, ona yaklaşmak içindi. Ağzımın yapmayı reddettiği şeyi bedenim sessizce ona soruyordu.

"Bu amcık benim, değil mi?" diye sordu *kaşlarını* çatarak.

Beni göremese bile başımı inkâr edercesine salladım, vücudumu döndürdüm ve bir anlığına benimle temasını kesmesini sağlamaya çalıştım, böylece tekrar sağlıklı düşünebilecektim.

Buna izin vermedi. Beni geriye doğru yatırdı ve yüzünü daha derine gömdü, dili dışarı fırladı ve alçaldığını hissetmeden önce uyarılmışlığımla yaladı.

"Hayır," dedim.

Güldü, sesi korkunçtu. "*Evet*. O benim. Her şey benim." Dilinin düz kısmını arka tarafımda hissettiğimde sarsıldım.

"Dur."

Bacaklarımı daha da ayırdı ve benden daha fazlasını aldı. Daha fazla, daha fazla, daha fazla, ta ki artık bana ait hiçbir şey kalmamış gibi hissedene kadar.

Klitorisime doğru ilerledi, parmakları oynamak için dışarı çıkarken hassas sinir demetini yalayarak içimin derinliklerine itti.

Beni önce bir parmağıyla becerdi, sonra bir tane daha ekledi, beni gerdi ve son olarak üçüncü bir parmakla beni delirmenin eşiğine getirdi.

"Lütfen."

"Yakaladım seni," diye mırıldandı bana. "Neden benim uslu kızım olup benim için gelmiyorsun?"

Kaslarımı yavaşça bir titreme aldı, sırtımın en küçük yerinden başlayıp yayıldı. Sonunda bıraktığımda vereceğim tepkinin ne olacağından korkarak ağladım. Tutunmaya çalıştım.

Takipçim direncimi hissetmiş olmalıydı çünkü çabalarını ikiye katladı, parmakları bana karşı daha sert ve daha hızlı hareket ediyordu, tek duyabildiğim dudaklarımdan kaçan inlemeler ve parmaklarını zorla içime her ittiğinde amımın çıkardığı ıslak, gıcırtilı seslerdi.

Aniden içimden çıktı ve amıma üç kez sertçe vurdu.

Acı içinde haykırdım, sırtım eğildi, tam orgazm olduğum sırada

Be

n. "Kahretsin, bu," diye övdü. "Benim için çok iyi bir kız."

Kendimi toparlayamadan beni yan tarafıma yatırdı arkama geçti ve bacaklarımdan birini üzerine koyarak beni ayırdı. Eli uzanıp beni kavradığında protesto için küçük bir ses çıkardım.

"Yapamam," dedim.

Boynumu öptü ve karanlık bir sesle, "Yapabilirsin. Bu amcık benim. Zevk de benim, acı da benim. Tekrar boşalabilirsin dersem, boşalacaksın."

"Siktir git!" Kollarında debeleniyordum, sözleri karşısında korkudan tüylerim diken diken olmuştu. Ama o hesaba katılması gereken bir güçtü. Beni tam istediği yerde tutarken eli bacaklarımın arasına girdi, avuç içi kabaca amıma doğru hareket etti.

İlk orgazmdan dolayı hâlâ hassas olduğum için haykırdım ve o da itirazlarıma rağmen acımasızca itmeye devam etti.

"Siktir, işte bu," dedi beni daha sert ovarak. Yumruklarım sıkıca kenetlendi ve gözlerimi kapattım. İkinci orgazm beni bir yük treni gibi vurdu. Artık orada yatmaktan ve bu hissin beni boğmasına izin vermemeye çalışmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Çok geç.

Artık çok geçti.

Amıma bir tokat daha attı. Çığlık attım. "Şunu yapmayı kes."

Güldü. "Senin bu küçük amcığın kötü davrandığımda bile benim için ağlıyor, değil mi?"

Ona söyleyecek sözüm yoktu. Ve bunu kanıtlamak istercesine iki kez daha, öncekinden daha sert bir şekilde tokatladı.

Arkamı döndüm ve göğsüne bir tokat attım. O da klitorisime sertçe vurarak karşılık verdi. "Kes şunu."

"Neden?"

"Neden?" Tekrarladım. "Çünkü acıtıyor." "O benim."

"Benim... o senin değil."

Güldü, bir elini yukarı kaldırıp göğsümü avuçladı. "Söyle bebeğim. Kelimeyi söyle. Amcık."

Göğüs ucumu sıkıştırdı, kabaca çekmeden önce bir yandan diğer yana döndürdü.

Teslim olmayı reddederek yanağımın içini ısırdım.

Çekiş biraz daha sertleşti.

Direnmemeye, acıyı azaltmaya çalışarak güce doğru biraz hareket ama o ne yaptığını biliyordu.

"Stalker."

Daha da sert çekti.

"Amcığım," diye . "Aferin kızıma."

Beni bıraktı ve avucunun nazik dokunuşlarıyla acıyı dindirirken küçük bir rahatlama hissi duydum. Onda ciddi bir vardı.

Ve bende ciddi bir sorun vardı. "Hadi uyuyalım, bebeğim."

Onunla tartışamayacak kadar yorgundum. Zihnim karmakarışık ve... uyku şimdi iyi geliyordu.

Battaniyeyi bedenlerimizin üzerine çekti.

"Kıyafetlerim." Beni tekrar kollarına çektiğinde yarım ağızla onları aramaya çalıştım.

"Çıplak uyu."

"Çıplak uyuyamam."

"Neden olmasın?" diye sordu, sanki bana gökyüzünün neden böyle olduğunu soruyormuş gibi.

Mav

i. "Çünkü" dedim.

Kollarını bana doladı, biri orta yerime diğeri bacaklarımın arasına doğru itti.

"Uyu," dedi.

"I-"

Amımı sıktı.

"Uyu, yoksa seni yeterince yoracağım, böylece uyuyabilirsin."

Bu, sahip olabileceğim her türlü protestoyu susturdu. Gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım.

LIA

MAEL MEŞGULDÜ.

Bu da onu iki gündür görmediğim anlamına geliyordu. Bu da iki günü kargaşa içinde geçirdiğim anlamına geliyordu.

Gözlerimi kapattım ve o gecenin anısı kafamda belirmeye devam etti, her seferinde zihnimle biraz daha dalga geçti.

Neyim vardı benim?

Takipçime aşık oluyormuşum gibi değildi. Aşık değildim. Aşık olamazdım. Mael'i de unutmuş değildim. Aklımdan hiç çıkmıyordu ve ona karşı hissettiklerim hâlâ çok güçlüydü, sadece...

Takipçime karşı duygularım değişmiş gibi hissediyordum ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Aynı anda iki erkeğe karşı bir şeyler hissedebilir misin? Ve diğer adamın neye benzediğini bile bilmiyordum.

Bu düşünceden çabucak sıyrıldım. Takipçime aşık olmuyordum.

Duygularım yalnızlık, beynimin dağılmış olması ve o adamın beni eve kadar takip ettiği gece yanımda olduğu için duyduğum minnettarlığın bir karışımından başka bir şey değildi - parlak zırhlı bir şövalyenin kendime ait çarpık bir versiyonu gibi. Beni yalnız bıraktığı sürece bu da geçecekti.

Bu düşünceyle gözlerimi kapattım. Beni yalnız bırakmayacaktı.

Benden ne istediğini ya da istediğini elde etmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordum... Birkaç ay mı? Yıllar mı?

Bir ömür boyu mu?

Daha kendini belli etmeden odama girdiğini hissettim. Bu onun varlığıydı. Bu küçük odadaki tüm havayı emdi ve kendi havası haline getirdi, beni aynı anda ağır, umutsuz ve bunalmış hissettirdi.

Işık, söneceğini bildiğim gibi söndü. Yüzünü görmemi istemediğini düşünmeye başlamıştım, neye benzediğini bilmemi istemediği için değil, onu görürsem tanıyacağım için.

Ne kadar sinir bozucu.

Şimdiye kadar hissettiklerimle onun fiziğine uyan tanıdığım tüm erkekleri düşünmeye çalıştım ama çok fazla yoktu.

Mael dışında onunki gibi kasları olan pek fazla erkek tanıımıyordum. Bu da beni hep meraklandırırđı, eğer bu konuyu en başından ona ağmış olsaydım Mael sapığımla başa çıkabilir miydi?

Kahve dükkanından bir müşteri miydi? Yoksa niversite günlerimden mi? Birlikte dersimiz var mıydı?

Başımı salladım. Elbette hatırlardım. Göze çarpardı, değil mi?

Daha önce de yaptığı gibi, kollarını arkamdan doladı ve beni vücuduna doğru çekti.

Kaslarının sert düzlemlerini hissedebileceğim ve bir şekilde hem tanıdık hem de tanıdık olmayan kokusunu alabileceğim kadar yakın.

Ne zaman hareketlerini kontrol edemeyen insanlardan biri haline geldiğimi merak ederek onun içinde erime dürtüsüne direndim.

"Ne yapıyorsun, odanın ortasında öylece dikiliyor musun?" diye sordu.

"Seni tanıyıp tanımadığıma karar vermeye çalışıyorum," dedim. Onun hâlâ arkamda olduğunu hissettim. Küçük bir hareketti ve ışığı kapatmasaydı normalde fark etmeyecektim, bu da diğer duyularımın artmasına neden oldu.

"Peki sen neye karar verdin? Beni tanıyor musun? Daha önce tanıştık mı?"

"Belli ki daha önce tanışmışız. Muhtemelen bana olan takıntını o başlatmıştır," dedim umursamazca.

"Bir bakış yetti," dedi, sesi alaktı. Kekeleyerek bir nefes verdim. "Bir bakış."

"Bir bakış," diye onayladı. "O zaman benim olduğunu anladım."

Birkaç ay sonra benden sıkılabileceği düşüncesi çabucak öldü.

"Sen delisin."

Sanki daha az umursamıyormuş gibi omuz silktiğini hissettim. "Unhinged."

"Belki," diye karşılık verdi, eli etrafımda dolaşıp gömleğimi çekiştirirken.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ama artık çok geçti. Ben daha gözümü bile kırpamadan gömleğimi başımın üzerine çekmişti.

"Seni soyuyorum," diye cevap verdi, kocaman elleriyle göğüslerimi avuçladı, ağır kürelerle oynadı.

"Neden?"

"Çünkü seni çok özledim. Bunları özledim."

Bunu söylerken meme uçlarımla oynadı ve doğrudan klitorisime keskin bir zevk gönderdi.

"I-"

Şortumu ve külotumu çekiştirerek bacaklarımdan aşağı itti ve beni yukarı kaldırdı.

Beni yatağa fırlattı ve gölgesinin hareketini izledim. Görünüşe göre... o da kıyafetlerini çıkarıyordu. Yatakta bana katıldığında ve hissettiğim tek şey tenim olduğunda bu doğrulandı.

Uzaklaşmaya çalıştım ama bacaklarımı tutup beni geri çekti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bunu konuşmamız gerekmiyor mu?"

"Konuş öyleyse," dedi rahatça, karnına oturana kadar bana manevra yaptırdı. Ereksiyonunun bana sürtündüğünü hissettiğimde sıçradım.

"Ne yapıyorsun?"

Elleri aşağı indi ve kıkımın yanaklarını kavradı, esnek etin etrafında şekillendi, tek odaklanabildiğim şey o olana kadar kabaca sıkı.

"Bekle!" Parmaklarının arka ucumdaki sıkı sfinkter kaslarının etrafına baskı yaptığını hissettiğimde bağırdım.

"Konuş, bebeğim."

"Bana böyle dokunduğunda düşünemiyorum."

Parmağının içeri girdiğini hissettiğimde ellerimi göğsüne koydum, kaslarım otomatik olarak onu sıkı.

"O zaman sadece oynayabiliriz."

Başımı salladım. "Öylece *oyun oynayamayız*."

"Neden?"

Ona söyleyecek sözüm yoktu. Buna ne demem gerekiyordu ki?

Kollarımdan tuttu ve beni üzerine yatana kadar aşağı çekti. Yüzünün hatlarını zar zor seçebiliyordum.

Kollarını sırtımın alt kısmına doladı ve orada tuttu. "Tamam. Konuş."

Başımı salladım. "mi?" "Bu

şekilde."

"Yapamam."

"Neden?"

Çünkü kalçamda onun sert aletini hissedebiliyordum. Gözlerimi kapattım. Kahretsin, neden onunla bu kadar zordu?

Bizi döndürdü ve yorganı üzerimize çekti.

"Bu yaygın bir olay mı olacak?" Ona sordum. "Ben yatağa çıplak giriyorum."

", " dedi, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi. Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. "Ve konuşmak mı istiyorsun? Böylece konuşabiliriz."

Sorun şu ki, şu anda ne hakkında konuşmak istediğimi bile bilmiyordum.

"Sana bir şey mi oldu?" "Sana bir şey mi oldu?" diye sordum.

Kafam.

Bir hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece geçmişin. Belki çocukluğun. Sana bir şey mi oldu? Bilirsin, seni bu hale getiren?"

Güldü. "Boktan çocukluğumun beni kadınları takip etmeye karar verecek kadar berbat edip etmediğini mi soruyorsun?"

Dudağımı ısırdım.

Bir şekilde bunu yaptığımı bildiği için yanağımı avuçladı ve dişlerimden istismar edilmiş eti çekti.

"Sadece sen vardın. Şaşırtıcı gelebilir ama kadınları takip etmek gibi bir alışkanlığım yok."

"Yani ben sadece *özel*

miyim?" Şanslıyım.

"Öylesin," dedi. Yüzüm neredeyse göğsüne gömülene kadar beni kendisine daha sıkı bastırdı. Kalp atışlarını saydım... yavaş ve sabit.

"Çocukluğum beni pek çok şeye dönüştürdü bebeğim. Bir sapık bunlardan biri değil."

Yani boktan bir çocukluk geçirmiş. "O zaman neden ben?"

"Neden sen?"

Ona karşı başımı salladım.

"Çünkü seni ilk gördüğüm an kalbimin ilk atışını hissettiğim andı."

Ve sanki bir işaret gibi, hissettiğim o yavaş ve istikrarlı ritim hızlandı. Nefesimi içime çektim.

"Çünkü seni gördüğüm anda benim olduğunu biliyordum. Saplantılı bir adamdım. Yaptığım her şeyde senin yüzünü görüyordum. Seni tekrar görene kadar rahat edemeyeceğimi biliyordum. Ve tekrar. Ve tekrar. Ta ki sen benim en sevdiğim konu olana kadar."

"Güller mi?" diye sordum. Onları benim için oraya bırakmıştı. Bunu biliyordum. "Onlar senin en sevdiğin çiçek."

Küçük bir iç geçirdim. Tabii ki bunu biliyordu.

"Çocukluğunda ne oldu?"

"Mutlu bir şey yok."

Ben bir şey söylemedim. Detaylandırmasını bekledim. O benim hakkımda çok şey biliyor gibiydi ve ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bana daha fazlasını anlatması adil olurdu. Bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum.

"Beş yaşımdan dokuz yaşıma kadar sistemin içindeydim."

Gözlerimi kırdım. Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

Kollarını bana dolayarak sıcaklığından biraz verdi. Birden üşüdüğümü hissettim.

"Dokuzda ne oldu? İyi bir aile tarafından evlat edinildin mi?"

Sesimdeki naif umudu ben bile duyabiliyordum.

Acı kahkahası bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Hayır. Beni babam buldu. Ve keşke o orospu çocuğu bunun yerine beni sistemde çürümeye bıraksaydı."

Gözlerimi kapatıp ona doğru yaklaştım.

Kargaşamı hissetmiş gibi, "Uzun zaman önceydi," dedi. "Belli ki seni hâlâ etkiliyor."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Bu konuda bu kadar umursamaz davranmamasını diledim. Ona babasıyla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu sormaya cesaret edemedim.

Geri çekildim ve yüzünü avuçladım. Sanki ona zarar vereceğimden korkuyormuş gibi hareketsiz duruyordu. Bu düşünce neredeyse komikti.

Yavaşça eğildim ve onu öptüm. Bana izin vermekten başka bir şey yapmadı.

İlk kez, ilk hamleyi yapan bendim. Artık onunla oynadığım bu sapkın oyunda çaresiz bir kurban olduğumu iddia edemezdim.

Bu benim için önemli olmalıydı, ama değildi.

Aklımdan tek bir düşünce geçerken olmazdı.

Neden tadı ve hissi Mael'e benziyordu?

MAEL

Öpücüğün kontrolünü ele geçirmesine, bana karşı olan tadının tadını çıkarmasına ve kötü ve boktan olan her şeyi temizlemesine ve sadece... olmasına izin verdim.

Beni daha sert öptü, dudakları benimkilerin etrafında mükemmel bir şekilde şekillendi.

Elimi uzattım ve memeleriyle oynadım, birinden diğerine geçtim, canını yaktığımda inlediğini hissettim.

Onu böyle incitmeyi çok seviyordum.

Ona sert tarafımı göstermeyi çok seviyordum. Onun bunu kaldırabilmesine bayılıyordum.

Çok sevdim.

Bir çığlık atarak geri çekildi ve ben de bizi çevirerek bacaklarını ayırdım ve kendimi oraya yerleştirdim. Sikimin ona doğru bastırıldığını hissedene kadar aşağı doğru ittim.

hareketsiz kaldı. Geri çektim.

Onu net olarak göremiyordum ama en başından beri vücuduna o kadar uyum sağlamıştım ki onda bir değişiklik olduğunda anlıyordum. Beni öptüğünde bunu hissettim.

Anlamaya mı başlamıştı?

Sonunda beni tanıdı mı?

Bu düşünceye gülümsedim ve eğildim, onu bir kez daha öptüm, altımdaki bu tatlı kızın tadını aldım, onun bana ait olduğunu ve başka kimseye ait olmadığını biliyordum.

Kollarını boynuma doladı ve bacaklarını belime doladı. Ben beklemedim.

Sikimi tuttum, girişine yönlendirmeden önce çok erken gelmesini önlemek için ucunu sıktım, içeri daldım ve ondan her şeyi aldım.

Home.

Kahretsin, ama eve dönmek gibiydi.

Bundan daha coşkulu hissettiren bir şey olamazdı. Asla olmayacaktı. Leo Briggs'in kanını ellerime bulaştırmak bile, gerçi bunun ikinci sırada olduğunu hayal ediyordum.

Onu becerdiğimde küçük bir inilti çıkardı, ona kendini toparlama şansı vermedim.

"Siktir," inledi, tırnakları tenime batıyordu. "İyi hissediyor musun, bebeğim?"

Konuşmadan önce bana karşı başını salladığını hissettim. "Evet. Çok iyi."

Elimi aramıza soktum, parmağım şişman klitorisini arıyor, sinir demeti boyunca tıngırdatıyor, bunun onu boşaltmak için yeterli olacağını biliyordum.

Başını arkaya atıp orgazm çıgıllıkları atmadan önce bacaklarının bana doğru sarsıldığını hissettim, amının duvarları kenetlenip sikimi sağıyordu.

"Kahretsin," diye homurdandım, içine boşalmadan önce, onu bu şekilde işaretleyebildiğim için derin bir tatmin duygusu hissettim.

Ağırlığımı bıraktım, onun üzerine düştüm ve sanki gerçekliği durdurmak ve tüm kötü şeylerin bize girmesini engellemek için etrafında küçük bir koza oluşturdum. Sanki bu şekilde onu sonsuza kadar güvende ve sağlam tutabileceğim gibi.

Öyle olması için onu her yerde takip ederdim. Öürken bile.

Lia için kapıyı , gözlerim onu tepeden tırnağa süzüyordu. Bana çok uygun bir şekilde verdiği isim olan sapıgı olarak onunla birlikte olmanın tek dezavantajı, ııkta yüzünü göremememdi.

Ve onu özlemediysem ne olayım... onu özledim.

"Hey," dedi temkinli bir şekilde, gözleri yüzümde geziniyordu, sanki yeterince ararsa cevabı bulabilirmiş gibi.

Gülümsememi tuttum. Benden gerçeğı öğrenmesinin sadece sorması kadar kolay olduğunu bilmeliydi. Ona asla yalan söylemeyecektim. Cevabı kabul edip etmemesi farklı bir hikâyeydi ama ne olursa olsun cevap aynı olacaktı.

Sadece sormak zorundaydı: *Mael, sen benim sapıgım mısın?*

Lia zekiydi. Bundan şüphelendiğini biliyordum, ama bir yanı bunun doğru olmamasını diliyordu, bu yüzden şimdi beyni bunu destekleyecek tüm ipuçlarını arıyordu.

" gel, bebeğim," dedim, sıkışması için yeterince yana çekilerek. Bana baktı, sonra küçük boşluğa, sonra tekrar

Tereddüt ettim.

"Neden geceyi benim dairemde geçirmiyoruz?"

Elimde değildi.

O zaman gülümsedim. Akıllı kız. Aynı anda iki yerde birden olmam mümkün değildi. "Zaten buradasın, değil mi?" diye sordum.

Başını salladı. Bu mantığa karşı çıkamazdı.

"Bir dahaki sefere," diye kabul ettim. "Bir dahaki sefere, geceyi senin evinde geçiririz."

Omuzları gevşedi. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "İçeri gelmeyecek misin?"

Yine o küçük tereddüt.

"İçeri girersen gitmene izin vermeyeceğimden mi korkuyorsun?"

Sesimin tonuyla çenesi meydan okurcasına kalktı ve içeri doğru ilerlerken bana sürtündü.

Kapıyı kapattım ve kollarımı beline dolayarak onu kendime çektim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Yine de kulağa cazip geliyor."

Yan gözle bana baktı ve yarı eğlenmiş, yarı gergin küçük bir kıkırdama çıkardı. "Böyle bir şey hakkında şaka yapma."

Buna bir şey demedim. Onu tekrar öpmek üzereydim ki beni iterek dairenin içine doğru yürümeye başladı. Gözlerimle onun hareketlerini takip ettim ve tavandan tabana pencereye doğru yürüyüp şehre bakmasını izledim. Işıklar önümüzde parıldayıp sönüyordu. Ona doğru yürüdüm, eğildim ve dudaklarımı boynuna bastırdım.

Kollarımın arasında gevşemeden önce kısa bir an için hafifçe gerildi.

İşte benim kızım.

Bana daha iyi erişim sağlamak için başını yana eğdi. Dudaklarımı oradaki yumuşak deride aşağı yukarı gezdirdim, elimi karnına koydum ve sertleştiğimi hissedene kadar onu geriye çektim.

Penceredeki yansımasını görebiliyordum, zevk yüzünün her noktasına kazınırken ağzının nasıl açıldığını görebiliyordum. Sanki kontrolünü kaybedip bana dokunmak için uzanabileceğinden korkuyormuş gibi ellerinin nasıl sıkı yumruklar haline geldiğini görebiliyordum.

Kollarını tuttum ve boynuma dolayınca kadar çektim. Parmakları saç telleriyle oynuyordu,

beni teşvik ediyordu. Eğildim ve dudaklarını dudaklarıma aldım, onu içimdeki her şeyle öptüm.

Sikeyim.

Onu her öptüğümde kendimi yepyeni hissediyordum. Her zaman yapabileceğimi düşünmediğim şeyleri hissetmemi sağladı. Eğer mümkün olsaydı, kalbimi hızlandırabileceğini düşünürdüm. Ama ben onun öpücüğünün bana getirdiği hafifliğe, rahatlığa razı olmuştum.

Bu kızı sonsuza dek kollarımda öpebilirim.

Onu çevirdim ve bedenini kendi bedenimle birlikte cam pencereye bastırdım. Önce öpücüğü bıraktı, dipsiz kahverengi gözlerinde adı konmamış bir duyguyla bana baktı.

"Ne?" Ona usulca sordum.

Kollarını boynuma doladı, başını hafifçe salladı ve "Hiçbir şey" dedi.

Sonra bana gülümsedi. O gülümseme bana kendimi iki bin kişilik bir ordu kadar güçlü hissettirdi.

Onu kollarımın arasına aldım, bacaklarını bana dolamasına izin verdim ve ona doğru bastırdım.

"Mael."

"Seni yakaladım, bebeğim." Ve ona sahiptim. Nefes aldığım sürece ona .

Bizi pencereden uzaklaştırıp yatak odama götürürken onu öptüm, nazıkçe yatağa yatırdım ve bana ait olduğu tüm yolları gösterdim ve hepsi bu kadardı.

Rüya gördüğümü hemen anladım.

Bir kabus görüyordum. Eski bir anıyı tekrar yaşıyordum. Zaman zaman kendime geçmiş ve yaptığım şeyi neden yaptığımı hatırlatmaktan başka bir şey için düşünmediğim bir anı. Neden daha önce kaç can aldığımın bir önemi yoktu çünkü bunu hak etmişlerdi ve gerekirse hepsini tekrar yapardım.

Belki de zihnimin karanlık dehlizlerinde çok fazla zaman geçirmiştum.

Kabus görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bunun nedenini bilmiyordum.

Etrafım karanlıktı.

Kendimdim ama değildim. En azından bu zamandaki ben değildim. On iki, belki de on üç yaşındaydım. Çelimsiz ve beceriksizdim, hala çaresiz küçük bir çocuk olmakla büyüyünce olacağım adam arasında sıkışıp kalmıştım.

Ve korkmuştum.

Korkmayalı çok uzun zaman olmuştu ama şimdi hissedebiliyordum; kalbim göğsümün içinde serbest kalmak için yalvarırcasına hızla çarpıyordu. Nefes alışım hızlanmıştı ve canavarın hangi yönden üzerime geleceğini bilmediğim için tetikteydim.

Arkamdan gelen keskin bir ses duyduğumda arkamı döndüm ama bir şey göremeyecek kadar karanlıktı.

"Alo?" Seslendim, sesim uysal ve çocuksuydu. "Orada kimse var mı?"

Bu hikâyenin nasıl bittiğini zaten biliyordum. Bunu gerçek hayatta bir kez ve Theo ile kaçmayı başardıktan kısa bir süre sonra rüyalarımnda milyonlarca kez yaşamıştım.

Bu rüya mutlu sonla bitmedi.

Ve kaçış yoktu. Sadece izin verebilirdim.

Işıklar yandı ve kendimi eski bir fabrikanın metal parmaklıklarında tek başıma dururken buldum.

Fabrika ıssız bir yerde ölü gibiydi. Etrafta yardım istediğimi duyacak kimse yoktu. Çığlıklarımızı duyacak kimse yoktu.

Nihayet kaçtıktan yaklaşık bir hafta sonra fabrikaya geri döndük ve onu yerle bir etmeyi başardık. Ama bu anımda, hala güçlü ve yüksek duruyordu. Ve ne kadar geniş olursa olsun, duvarlar üzerime kapanıyor gibiydi. Kaçış yoktu.

Korkuluklara gelen ağır ayak seslerini duyduğumda nefesim kesildi. Yukarı geliyordu.

İlk kez kaçmaya çalışmıyordum. Planım gitmek, yardım edecek birini bulmak ve sonra Theo için geri dönmekti.

Oraya gitmek yerine buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyordum ve artık çok geçti.

Artık çok geç.

Tam arkamı dönmüştüm ki üzerbüyük bir gölge düştü.

Mavi gözleri bana dik dik bakıyordu, elleri kalçasındaydı. "Sana sorun çıkarma demedim mi evlat?"

Yutkundum, başımı salladım, sözcüklerin -herhangi bir sözcüğün- ortaya çıkıp beni kurtarmasını umdum.

Hiçbir şey çıkmadı. Konuşmaya kalkışırsam günün erken saatlerinde yediğim azıcık yemeği kusacakmışım gibi hissediyordum.

Yüzü tiksintiyle buruştu.

"Bu noktada, sizi hayatta tutmak daha büyük bir sorun olabilir."

Gözlerimi kırıştırdım, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum ve bana bir seçim hakkı verseydi hangi seçimi yapacağımı bilmiyordum. Bu cehennem çukurunda yaşamaya devam etmek, her gün hayatta kalmak, Theo ve benim buradan kurtulacağımızı ummak, dilemek ve dua etmek ya da beni öldürüp bu işi bitirmesini istemek.

Saçlarımdan bir tutam yakaladı ve beni kendine doğru çekti.

Acı dolu bir çığlık attım, ellerim yukarı uzanıp benden çok daha büyük olan ellerini üzerimden çekmeye çalışırken onu engellemeye çalıştım. İşe yaramadı. Bu, betona çakılmış bir çiviyi kendi parmaklarınızla çıkarmaya çalışmak gibiydi. Hiçbir işe yaramıyordu.

"Lütfen," diye yalvardım. Yalvarmanın yapmak istediğim son şey olması önemli değildi.

Sıcak, alkolik nefesi yüzümü okşadı. Genelde içki içmezdi. Hayır, bundan çok daha kontrollü biriydi, ama son zamanlarda bir ruh hali içindeydi.

Birinin ölmesiyle ilgili bir şeyler mırıldandığını duyduğumu sandım.

Öldükleri için üzüntülerini bastırmaya çalışmak şöyle dursun, herhangi biriyle ilgilenebilecek bir kalbe sahip olduğuna inanmak bile zordu.

Durum her neyse, sarhoştı ve genellikle kötü bir sarhoştı.

"Bunun için seni cezalandıracağım, evlat."

Beni parmaklığın kenarına doğru itti. Tam zamanında kenara tutunabildim. Biraz daha geç kalsaydım fabrika zeminine düşebilirdim.

Uzarlara bakarken kalbim göğsümde çarpıyordu. Düşmek beni öldürmezdi ama canımı yakardı. Bir yerimi kırabilirdim ve kırık bir bedene sahip olmak beni her gün bu fabrikaya girip çıkan tüm erkeklere karşı savunmasız bırakırdı.

Ellerinin beni tuttuğunu hissettim.

Arkamı döndüm ve bir kez daha gözlerine baktım. Benimkilerle aynı mavi gözlere. Theo'nun gözlerine.

Eli pantolonumu kavradı. Ona karşı mücadele ettim, bacaklarımı tekmelemeye çalıştım, beni bırakması için yeterince sert, yeterince acı verici bir şeyle temas edeceğini umuyordum.

"Hayır!"

"Sessiz ol evlat. Yoksa işler senin için daha da kötüleşecek."

Bacaklarımı delikli metal zemine bastırdı, ağırlığını canımı acıtana kadar taşıdı.

Gözlerimi kapattım.

Onunla dövüşemezdim. Hiçbir yolu yoktu.

"Bebeğim, bana geri dön."

Üstümde bir yerden gelen tanıdık sesle irkildim, ışık ve umut dolu bir ses.

" yok. Ben buradayım. Geri gel. Kabus görüyorsun. Uyan yukarı."

Yumuşak eller yüzümü ve dudaklarımı okşadı. Ona doğru eğildim.

o ışıktan daha fazla.

"Bebeğim."

Gözlerimi açtım ve odaya baktım. Lia üzerime eğilmişti, yüzü benimkinin üzerindeydi, komodinin üzerindeki lambanın ışığı turuncu bir parıltı saçıyordu.

Melek gibi yüzüne bakarak gözlerimi kırptım.

Uzanıp yanağını avuçladım. Ona doğru eğildi, elini benimkinin üzerine koymadan önce dudaklarını avucumun içine bastırdı ve beni orada tuttu.

"Kabus görüyordun," dedi usulca, kahverengi gözlerinde derin bir endişe vardı.

Onaylarcasına başımı salladım ve onu kendime doğru çektim, kollarımın arasında sıkıca tuttum ve başını göğsüme yaslamasına izin verdim. Üzerimde tişört yoktu ve sıcak tenini tenimde hissedebiliyordum, bana bunun gerçek olduğunu, burada onunla birlikte olduğumu ve fabrikada sıkışıp kalmadığımı hatırlatıyordu.

Hiçbir şey söylemedik. Muhtemelen kabusumun neyle ilgili olduğunu merak ediyordu ve ben de bunun nedenini merak ediyordum çünkü o kabusu görmemin üzerinden bir yıldan biraz fazla zaman geçmişti.

Zihnimin yıllar boyunca tekrar tekrar ziyaret etmeyi seçtiği o özel anının ne olduğunu bilmiyordum.

O cehennem çukurunda geçirdiğim zamana dair başka anılarımı da rüyamda görmüştüm ama hiçbiri bu anı kadar sık olmamıştı. Belki de bunun nedeni

Leo ile ilk kez olmuştu.

Belki de herif bana daha önce *ceza* kelimesini söylediğinde, her zaman iyileşmesi günler sürecektir lanet bir dayak anlamına geliyordu, *bu değil... bu değil*.

Her neyse, bilmiyordum. Ve bu kabusu neden bu gece gördüğümü de bilmiyordum.

Lia ellerini belime doladı, sanki beni yeterince sıkı tutmazsa üzerinde kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni kendine doğru çekti. Bu duyguyu çok iyi biliyordum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Pek sayılmaz."

"Oh."

Buna bir şey söylemedi.

Derin bir nefes aldım ve ona sarılışımı biraz daha sıkılaştırdım. "Babamla ilgili bir rüya."

"Baban mı?" Bir babam olmasına şaşırılmış gibiydi. Gülümsedim. Sapığı olarak yaptığım gibi ona koruyucu ailede geçirdiğim zamanı anlatacağımı mı umuyordu?

Bunu onun için kolaylaştırmayacaktım. Cevapları öğrenmek istiyorsa, gelip bana sorması gerekiyordu.

"Evet. Biliyorsun, annemi hamile bırakan adam."

Göğsüme hafifçe vurdu. "Bunu biliyorum. Sadece şaşırdım... Ondan daha önce hiç bahsetmemiştin, hepsi bu."

Hâlâ hayatta olan boktan bir babam olduğu gerçeğine şaşırdıysa, onun aslında babasının en iyi arkadaşı dediği adam olduğunu öğrenince daha da şaşıracaktı. Babasını öldürmem için beni tutan adam.

"Onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Bana kalırsa o Theo ve benim için öldü."

"Theo mu? Kardeşin."

"Evet, kardeşim. Bir gün seni onunla tanıştıracam."

Eğildi ve hızlıca boynumu öptü. "Bu hoşuma giderdi."

Tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. Bana ne sormak istediğini sormasını bekledim.

"O... büyürken seni incitti mi?"

Kuru bir kahkaha attım. "Keşke tek günahı bu olsaydı." Keskin bir nefes çekti.

"Bu seni üzüyor," dedim. "Seni üzen şeyler hakkında konuşmamalıyız."

Ve olmasını istediğim son şey Briggs'in Lia'nın üzülmesinde herhangi bir rol oynamasıydı.

Saçma bir düşünce. İşler daha iyiye gitmeden daha da boka saracaktı. Lia o herifin yaptıkları yüzünden incinecekti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu düşünceyle onu kendime doğru çektim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum.

"Bu sadece aptalca. Bu dünyada beni üzen pek çok şey var. Hepsinden kaçacak mıyız?"

"Evet," diye ciddi bir şekilde cevap verdim. Güldü ve ben de başımı salladım. "Bana bu şeylerin ne olduğunu söyle, ben de sana asla dokunmamalarını sağlayayım."

Arkasına yaslandı ve bana baktı. Gözlerimin yüzünün her özelliğini almasına izin verdim, gözlerinde asla azalmasını istemediğim ışığı aldım.

"Bunu yapmak istemen çok hoş. İkimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz." "Deneyebilirim."

Yumuşak bir
şekilde güldü.

"Hmm."

Sonra elinin hareket ettiğini hissettim, avucu kelebek dövmesinin üzerinden karın kaslarıma bastırıyordu.

"Eğer baban hakkında konuşmak istersen, çok iyi bir dinleyiciyimdir."

"Bundan hiç şüphem yok," diye cevap verdim. "Şimdi değil. Henüz sana her şeyi anlatmaya hazır olduğumu sanmıyorum."

"Anlıyorum," dedi ama sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum. Gözlerimi kapattım, bu bokun beni hâlâ etkilememesini diledim.

Ama bana, Theo'ya yapılan her şey... bu seninle kaldı. Beni Lia'nın tanımadığı adama dönüştürdü -en azından tam olarak- ve ilk kez onun için iyi olup olmadığını sorguladım.

Dövme boyunca izini sürdüğünü hissettim. Elini tuttum ve onu durdurdum. "Neden kelebekleri sevmiyorsun?"

Sustu. "Sana söyledim, bence onlar ürkütücü."

"Öyle mi?"

Hemen cevap vermedi. Sonra, "Annem ben on bir yaşındayken öldü. Olay olduğunda ağabeyim ve ben onunla arabadaydık. Sürücü tarafı çarptı ve darbenin çoğunu o aldı. Yardım gelemenden kaza yerinde öldü. Kardeşim de onun arkasında oturuyordu, bu yüzden yaraların çoğunu o aldı. Ben şanslıydım."

Bunu söylerken şanslı olduğunu düşünüyor gibi görünmüyordu.

Ellerimi yatıştırıcı bir şekilde kollarında aşağı yukarı gezdirdim.

"O geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum, sadece kardeşimin ağladığını, annemin hareket etmediğini ve benim yapabileceğim hiçbir şey olmadığını hatırlıyorum. Arabada mahsur kalmıştım ve yardım gelene kadar sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyordu. Ama aklımda kalan tek bir şey vardı." Elini karın kaslarımda gezdirerek kral kelebeği dövmesini kapattı. Keşke en başta hiç yaptırmasaydım diye düşündüm.

Bunu yapmamın nedeni zaten berbattı ve belki de hatırlatma olmasaydı daha iyi olurdu.

"Bir kral kelebeği gördüm. Şimdi düşününce pek de mantıklı gelmiyor, çünkü gecenin bir yarısı ölmüştüm ve yağmur yağıyordu. Peki neden gördüm?"

"Belki de gerçekten bir kelebek görmediniz. Belki de ona benzeyen bir şey gördün," dedim, o gece ne görmüş olabileceğine dair bir fikir edinerek.

"Belki," diye kabul etti.

Annesinin geçirdiği kazanın aslında bir kaza olmadığını da biliyordum ama Lia bu çirkin gerçeği bilmek ister miydi? Düşüncelerim onu bu dünyadaki tüm çirkin şeylerden koruma isteğine geri döndü.

Yoksa bu yalanı mı tercih ederdi?

LIA

YA YANILIYORSAM?

O zaman iyi bir adamla olan iyi bir şeyi berbat biri için mahvetmiş olurum. Korkunç biri için. Bana normal bir erkek gibi yaklaşamayan ve bunun yerine beni haftalarca lanet bir sürüngen gibi takip eden biri.

Ama şüpheler arttı.

Bazen Mael'in benim sapığım gibi hareket ettiğini düşünürdüm. Bazen, onun da benim sapığım gibi hissettiğini düşünürdüm.

Bu, neden açıklanamaz bir şekilde sapığıma çekildiğimi açıklıyor. Zaten Mael'e aşık olmuştum. Onun karanlık tarafına aşık olmak bu kadar zor olabilir miydi? En azından sapığımın beni becermesine izin verdiğimde böyle düşünmüştüm. Beni öpmesine izin verdiğimde. Ben...

Ama geceyi Mael'le geçirdikten sonra, şüphe tekrar içime işlemeye başladı. Ya yanılıyorsam? Ve eğer yanılıyorsam, bu Mael'i beni takip eden bir adamla aldatmış olduğum anlamına geliyordu.

Hissettiklerimden ve günde milyonlarca kez yaşadığım kafa karıştırıcı duygulardan nefret ederek gözlerimi kapattım.

Bana ne oluyordu?

Bu çok fazla olmaya başlamıştı ve artık ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Çocukluğumun geçtiği eve gittim ve arabayı garaj yoluna çektim. Babam evde değildi.

Işıklar açık değildi. Takipçimle karşılaşma ihtimalim varken eve gitmek istemedim.

Başımı salladım. Bu bir şans değil, kesin bir şeydi. Eve gidersem bu gece orada olacaktı ve ben kendimi zayıf ve savunmasız hissediyordum.

Ve Mael'in evine geri dönüyoruz.

Onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum... gerçekte ne haltlar döndüğünü anlayana kadar olmazdı. Neden iki adam için de böyle hissediyordum?

Motoru kapattım ve arabadan çıktım.

Kendimi kaybolmuş hissettiğimde ya da ne yapacağımı bilemediğimde, geceyi genellikle çocukluğumun geçtiği evde geçirirdim. Bu bana her zaman daha basit zamanları hatırlatırdı - benden iyi notlar almam ve iyi olmam dışında hiçbir beklentinin olmadığı zamanları.

Artık bilmiyordum.

Beni rahatlatan her şeyin tanıdık görüntüsüne bakarak içeri girdim, duvarda asılı tüm aile fotoğraflarını atladım ve çocukluk odama doğru ilerledim.

Babam, ben yedi yıl önce taşındığımda ve eve geri dönmeye hiç niyeti olmadığına bile burayı aynı tutmuştu. İyi ki de öyle yapmış. Hayatımda daha fazla yeni değişikliğe ihtiyacım yoktu. Çantamı yere bıraktım ve yatağımın üzerine oturup etrafıma bakındım.

Taşınırken her şeyi yanımda götürmedim. Aslında, değerli hatıralarımın çoğunu burada bıraktım, onları taşırsam kaybedebileceğimden korktum. Caden ve benim küçükken yaptığımız resimler vardı çünkü babam çok çalışıyordu, bu yüzden birbirimizle çok zaman geçiriyorduk. Arada bir bakıcı geliyordu ama çoğunlukla sadece Caden ve ben vardık.

Ve şimdi, sadece ben vardım.

Yataktan kalktım ve gömme dolabıma doğru yürüdüm, yere oturdum ve bir gıcırta duymadan önce elimi döşeme tahtasında gezdirdim. Elimi orada durdurdum ve gevşeyene kadar aşağı doğru ittim ve açmayı başardım.

Sadece Caden ve benim bildiğimiz bir sır. Büyürken en değerli eşyalarımızı buraya koyar, birbirimizle paylaşırdık. Caden öldüğünden beri burayı hiç kazmamıştım, bunun nedeni de buraya bıraktığım her şeyin ben taşımaya karar verene kadar dokunulmadan kalacağını bildiğim için bunu yapmaya cesaret edemememdi. Ve bu düşüncede beni üzen bir şey vardı.

Tanrım, keşke şu an burada olsaydı.

Ona sapığımı anlatırdım. Ve Mael. Ve Victoria ve Leo.

Bu sonuncusu beni olduğu kadar onu da şaşırtmıştı. Ona daha çok onu ne kadar özlediğimi söylerdim.

Onu ne kadar çok sevdiğimi.

Gittiği için ona ne kadar kızgındım.

"Neden beni geride bıraktın?" Serin havaya fısıldadım. İşte orada cevap gelmedi. Beklemiyordum ama sesini tekrar duymayı ne kadar da çok istiyordum.

Küçük bir pelüş panda çıkardığımda biraz gülümsedim. Caden onu istediğine karar verene ve böylece onu kimin alacağını görmek için aramızda birçok savaş başlayana kadar büyürken benimdi.

Sonunda almasına izin verdim ama yine de benim elime geçti.

Onu tekrar yerine koydum ve benim için burada bıraktığı ve unuttuğum her şeyi gözümün önüne getirdim. Küçükken birlikte ninjalardan oluşan bir aileyi çizmiştik ve birbirimize büyüdüğümüzde bunun hakkında bir hikâye yazıp ünlü bir yazar olacağımıza dair söz vermiştik.

Şimdi bunun gülünçlüğüne gülüyorum. Whitlock kardeşler tarafından yazılmış bir hikaye olmayacaktı.

Asla olmayacaktı.

Tek yaptığı canımı yakmak olan her şeyi geri ittim ve gözüme başka bir şey çarptığında döşeme tahtasını tekrar kapatmak üzereydim.

Kaşlarımı çatarak elimi içeri uzattım ve küçük siyah bir kitap çıkardım. Deri ciltliydi ve belli ki eskiydi, siyah deri iplerle bir arada tutuluyordu.

Baktığım şeyin ne olduğunu merak ederek nesneye bakarken kalbim göğsümde ağır bir şekilde gümbürdedi.

Buraya ben koymadım.

Caden koydu.

"Bu da ne böyle?" Sessiz odada fısıldadım.

Yatağın kaydığını hissettiğimde küçük bir iç çektim.

"Beni burada nasıl buldun?" Kollarını bana doladığında sordum.

Çocukluğumdaki yatak, evimdeki kraliçe yataktan çok daha küçüktü. Zar zor sığıyorduk, bu da onun bana yakın yatması gerektiği anlamına geliyordu, yoksa düşerdi.

Küçük siyah kitabı gördüğümünden beri hiç uyumamıştım. İçindekileri görmemiştim. Okuyamadan Caden'ın bana yazdığı bir not düştü.

Lia, sadece kaldırabileceğini düşündüğün zaman oku.

Neyi halledeyim?

Kitapta ne vardı ki bana bir uyarı bırakma ihtiyacı hissetti, emin olmamı söyledi?

Bir yanımda uyarıyı dikkate almayıp sadece okumak isteyecek kadar meraklıydı, sonuçları ne olursa olsun. Diğer yanımda ise daha fazla zarar görmek istemiyordu. Caden her zaman bana göz kulak olmuştu. Notu beni korumak için yazılmıştı. Bunu biliyordum.

Şimdi kitap tekrar döşemenin altındaydı ve o gelene kadar bütün gece bu yatakta dönüp durmuştum.

Burada olmasına şaşırımalıyım.

Ben şaşırmadım.

"Seni bulamayacağım bir yere gidebileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Küçük, yorgun bir iç geçirdim. Onunla savaştığım enerji yoktu.

"Sorun ne?" diye sordu, kollarını bana doladı, yüzünü saçlarıma gömdü ve derin bir nefes aldı.

Bu hareket kadar Mael'e benziyordu ki, hızlanmadan önce kalbimin biraz durduğunu hissettim.

"Her şeyi."

Hiçbir şey söylemedi. Sonra eli bacaklarımdan arasını avuçlamak için aşağı indi. Gerildim.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu, sıcak nefesi ensemdaki derinin üzerinde geziniyordu.

"Bundan şüpheliyim. *Bunun* gerçekten yardımcı olacağını düşünüyor musun?"

Kıkırdadı. "Bu benim amım. Ona sevgi dolu bir ilgi göstermem her zaman işe yarar."

Karnına dirsek attım. Misilleme olarak meme ucumu çimdikledi.

"Delirmişsin sen," dedim uzaklaşmaya çalışarak. Beni tekrar sert vücuduna çekti.

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Belki de deli olduğunu kadar rahat itiraf edebilen bir adamdan korkmalıyım.

Başımı salladım.

"Önce seni soyalım," diye fısıldadı tenime karşı.

Yarım ağızla itiraz ettim ama çarşafın altında beni ne kadar hızlı soyduğunu düşününce bunun anlamsız olduğu ortaya çıktı.

Beni kendine doğru çekerken küçük bir iç geçirdi. "Bu daha iyi."

"Öyle mi?" Sesimde ağır bir alaycılıkla sordum.

Şakacı bir şekilde göğüslerimden birini kavradı, diğer eli çıplak amımı avuçlayarak aklımı karıştırdı. "Daha iyi. Seni hissedebildiğim zaman her şey daha iyi."

Ses tonu ciddiydi ve bana söylediklerine gerçekten inandığını söylüyordu.

Bu, birinin bana söylediği en tatlı ve enşeydi. Onunla o kadar da mücadele etmemiş olmamın bir önemi yoktu.

Dokunuşu bile bana Mael'i hatırlattı. O

Mael *olsaydı* ne yapardım?

Öyle *olmasaydı* ne yapardım? "Sapık mı?"

"Hmm?"

"Neden yüzünü benden saklıyorsun?"

Bana cevap vermedi. Ben devam ettim. "Seni tanıdığım için mi?"

Boğazının arkasından küçük, kayıtsız bir ses çıkardı. "Tanışıyor muyuz?"

Ardından gelen sessizlik yüksek ve netti. Bir an için bana cevap vermeyeceğini düşündüm. Sonra "Evet" diyerek beni şaşırttı.

Sözlerini anlamaya çalışarak kekeleyerek nefes aldım. Bu onun Mael olduğu anlamına gelmiyordu. Sesleri bile aynı değildi.

Ve bu noktada, hangisinin olmasını istediğimi bilmiyordum - Mael olmasını mı yoksa olmamasını mı? Ona sorsam bana dürüstçe cevap verir miydi?

Öyle olduğunu söylese nasıl tepki verirdim? İtiraf etseydi? Uzanıp lambayı açsam, odayı ışıkla yıkasam ve Mael'in yüzünü görsem?

Ben olsam ne yapardım?

Arkamı döndüm ve kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim. Yüzünü kavradım, gözlerimi kapattım ve Mael'in yüz hatlarını hayal etmeye çalıştım.

Ellerinin üzerinde doğrulup hafifçe üzerime eğildi. "Ne arıyorsun bebeğim?" diye sordu usulca.

Ona cevap vermedim. Bunun yerine, parmaklarımı burnunun üzerinde gezdirdim, güçlü köprüsünü ve kaşlarına kadar götürdüm, oradaki yumuşak tüyleri aldım. Şakağına geldiğimde ellerimi çekip güçlü göğsüne bastırmadan önce durakladım.

Başımı salladım ve ellerimi geri çekmeye çalıştım. Beni durdurdu, bileklerimi bir elinde topladı ve başımın üzerinde tuttu.

"I-"

Ben bir şey söyleyemeden beni öptü.

Öpücüğe teslim olmamaya gerçekten çalıştım. Ama onun tadı, bana doğru bastırđı katı hissi, dudaklarının hareket ediş ve

zevk dalgaları yayılıyordu... Neler oluyordu?

Vücudumla nasıl kadar kolay oynayabiliyordu? Ben de onu öptüm.

Onu Mael'i öptüğüm gibi öptüm, kendime çektim ve teninin içine girmek istedim.

Ondan her şeyi istedim.

Gerçeği ve güzel yalanı istedim.

Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedim.

"Her şey yoluna girecek," dedi, sözleri tenime hafifçe yerleşti. O söyleyene kadar bu isteği yüksek sesle dile getirdiğimi fark etmemiştim.

"Söz mü?" Ben sordum.

"Söz veriyorum," dedi şiddetle, sanki ben can simidiymişim ve o da engin denizde boğulan bir adammış gibi beni öpmeye devam etti.

Diğer eli aşağı doğru hareket etti ve amımla oynadı, parmakları hassas etim boyunca tıngırdadı ve tüm engellememi ortadan kaldırdı.

Sırtım eğildi ve ona daha fazla dokunabilmek için yaklaştım.

Bu sırada bileklerimi tutan el hiç hareket etmedi.

Böyle olmak, onun merhameti altında olmak gibi bir şey vardı.

Başımı salladım.

İki kalın parmağın içime girdiğini hissettiğimde düşüncelerim hızla buharlaştı.

"Tanrım, çok sıkısın. İyi bir kız gibi parmaklarımı nasıl sıkıktığına bir bak."

Gözlerimi kapattım ve sözlerini içime çektim. Övgüsü beni bu kadar etkilememeliydi ama etkilemişti. Etkiledi amına koyayım.

Parmakları içimde kıvrılıp her şey olan o *mükemmel* noktayı bulduğunda kaslarım titredi. Çabasını iki katına çıkararak beni daha sert ve daha hızlı iterken içimden ıslaklık fışkırdı.

Nefesim kesildi, orada yatıp onu almaktan başka bir şey yapamadım.

Aniden çok fazla olduğunda vücudumu sağa sola döndürdüm. "Lütfen.

Ben-"

Zevk beni ele geçirdiğinde vücudum sarsıldı.

Ne söyleyeceğimi bilmeden başımı salladım. Ama önemli değildi.

Bileğinin bir hareketiyle patladım, dünyam başıma yıkıldı.

Çığlık atıp babamı uyandırmaktan korkarak alt dudağımı ısırdım ama yine de sessiz odada yankılanan bir inilti kaçtı.

Evde olup olmadığını bile bilmiyordum. Birkaç saat önce yatağa girdiğimden beri hiçbir şey duymamıştım ama bu bir şey ifade etmiyordu.

Battaniyeyi üstümüzden attı. "Daha işimiz bitmedi."

Ben bir şey söyleyemeden yataktan kalktı ve yatağın kenarında durdu. Hareketlerinden kıyafetlerini çıkardığını anlayabiliyordum. Yere düşen kumaşın yumuşak hışırtısı kulağıma yüksek gelmemeliydi ama gelmedi.

Tenim hassaslaştı ve ellerini üzerimde hissedip beni kollarına doğru kaldırdığında sarsıldım. Kolunu bana doladığında bacaklarımı beline doladım. Aletini tuttu ve girişime doğru itti, tamamen içine girene kadar biraz düşmeme izin verdi.

"Kahretsin," diye homurdandım bu pozisyonun verdiği his ve dolgunluk hissi karşısında.

Homurdandı ve ben onu becerene kadar kalçalarımı ona doğru hareket ettirdi.

Her düşünüş elektrikliydi. Korkutucuydu.

Yarı yarıya düşmeme izin vermesinden korkuyordum, yarı yarıya da daha fazlasını istiyordum. Ondan daha fazlasını. Daha hızlı gitmesini, tüm sınırları test etmesini ve beni onların ötesine itmesini istiyordum.

Beni bırakmasını istemediğim için ona tutunurken tırnaklarım derisine battı.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı boynuma karşı, efordan bedenlerimiz arasında ter toplanırken.

Buna bir şey söyleyecek durumda değildim. Söyleyecek kelime yoktu.

Aynı anda düşme ve uçuş hissinden başka bir şey yok.

Beni daha sert becerdi, eğildi ve boynumu bir kez ısırды, acı aklımı biraz daha karıştırdı. Ve hepsi bu kadar sürdü. Kendimden geçtiğimde kollarımla ona sıkıca sarıldım.

Yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çektiğimde çığlıklarım boğuklaştı. Amım onun etrafında şiddetle titriyordu ve her sıkıldığında parçalanıyormuşum gibi hissediyordum.

Yatağa doğru ilerledi ve beni yere attı, kendini sürekli içime gömülü tuttu. Bacaklarımı ayırdı ve beni sikmeye başladı, her vahşice itişinde tenlerimiz birbirine çarpıyordu. Duvara çarparken yatağın sallandığını hissettim ve yastığıma körlemesine uzandım, his çok fazla olduğunda onu sıkıca kavradım.

"böyle. Bak sikimi almakta ne kadar iyisin," dedi.

Beni daha sert sikti.
Cehenneme kadar
yolu var.

Bundan sonra boşalması uzun sürmedi. Gırtlaktan bir inilti çıkarmadan ve döllerini içime boşaltmadan önce sikinin şiştiğini hissettim. Ilık ıslaklık dışarı damladı ve kararsızca üstüme yığılmadan hemen önce tenime dokundu.

Kollarımı hiç düşünmeden ona doladım, hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi düşünmedim.

Zihnim şaşırtıcı derecede boştu.

Ve karmakarışık gerçekliğime geri dönmeden önce bu anın huzuruna nasıl da tutunmak istiyordum.

Küçük bir esneme sesi çıkardım ve başımı kaldırıp tavana baktım.

Sapığımı beni kendine doğru çekti. "Git uyu."

"Henüz değil," dedim. Nedense henüz gözlerimi kapatıp uykuya teslim olmak istemiyordum. Bir süre daha uyanık kalmak istiyordum.

"Yorgunsun."

"O kadar da

yorgun
değilim."

Bana hemen cevap vermedi. Sonra, "Konuşmak ister misin?" "Dürüst olacak mısın?"

"Ben her zaman dürüst oldum."

Bakışlarımı tavanda tuttum. Çok fazla konuşmadığımızı düşünürsek bunu tam olarak yalanlayamazdım, bu yüzden belki de her zaman dürüst olduğunu söylerken doğruyu söylüyordu.

"Yani sorarsam bana cevap verecek misin?"

"Evet. Ama sormadan önce cevabı kaldırabileceğinizden emin olun."

"Cevabı ele al," diye tekrarladım. "İşte yine o kelime." *Halletmek.*

Caden o kitaptaki her neyse onunla başa çıkabileceğimi düşünmüyor muydu? Ve sapığımı ona soracağım soruların cevaplarıyla başa çıkabileceğimi düşünmüyor muydu?

Bunu düşünmekten bile nefret ediyordum ama haklı

olabileceklerinden korkuyordum. "Neydi o?" diye sordu bana.

Başımı salladım. "Yok bir şey. Sadece kardeşimin söylediği bir şey." "Kardeşin öldü."

Keskin bir nefes aldım ve onu göremesem de ona doğru döndüm. "Benim hakkımda çok şey biliyor gibisin."

Onaylarcasına küçük bir ses çıkardı. "O zaman biriyle çıktığımı biliyorsun," dedim. Yine o sesi çıkardı.

Ve bana onun kadar takıntılı olduğunu iddia eden, benimle birlikte olmak için her türlü yasadışı ve ahlaksız şeyi yapan birinin başka bir adamla birlikte olduğum gerçeğini unutup unutmayacağını merak ediyordum.

Sormadan önce, cevabı kaldırabileceğinizden emin olun.

Neden bu cevapla başa çıkamayacağımı düşündüm?

LIA

Çağrı telesekretere düşerken telefonuma bakıp kaşlarımı çattım.

Victoria bana ulaşmaya çalışıyordu. Ve ben onu görmezden geliyordum.

Leo'yu da görmezden geliyordum, ama zaten onunla o kadar çok konuşmuyordum, bu yüzden onu görmezden gelmek onu görmezden gelmekten daha kolaydı.

İki gece önce ona meşgul olduğumu söyleyip Brody's Bar'a davetini reddettiğimde bu bir sorun olmamıştı. Ama o zamandan beri beni kaç kez aramaya çalıştığını ve benim onu kaç kez geçiştirdiğimi düşünürsek, muhtemelen onu görmezden geldiğimi anlayabilirdi.

Mael'le bir araya geldiğimizden beri Brody'yi aklıma bile getirmemiştim ve şaşırtıcı bir şekilde Brody beni aramamıştı. Belki *de* kimyamızın uyuşmadığını hisseden tek kişi ben değildim.

Ya da belki de kolay ve hiçbir şey açıklamak zorunda değildim.

Onu.

Bilmiyordum ve şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi çünkü vardiyamın başlamasına beş dakika vardı.

Telefonu cebime soktum ve arka tarafta saklandığım yerden çıkıp ön taraftaki bilgisayara yöneldim ve zamanımı girdim.

Sonra işe koyuldum.

Vardiyamın beşinci saatine girmiştik ki kapı açıldı ve havanın değiştiğini hissettim. Kafamı kaldırdığımda daha önce hiç tanımadığım bir adamla karşılaştım ama yine de tanıdık geliyordu. Ve bana bakış şekli, onu bir şekilde tanımam gerektiğini düşündürdü.

Tezgâha doğru yürüyüşünü izledim, yavaş ve kendinden emin adımlarla yürüyordu, sanki başkalarının onu beklemesine, onu izlemesine, onun hakkında konuşmasına alışmıştı.

Hem Emily hem de ben tezgâhın başındaydık ve her iki kasa da boştu. Emily selamını söyledi, ama o onu görmezden geldi ve bana doğru ilerledi.

Adam yakından daha da mükemmeldi.

Açık kahverengi saçları, kusursuz açık teni ve bana birini hatırlatan mavi gözleri vardı. Uzun boylu, zayıf ve kaslıydı.

"Merhaba," dedi, dudakları küçük, gizemli bir gülümsemeye dönüştü.

"Merhaba. Size ne
getireyim?" "Siyah bir
Americano."

Başımı salladım, siparişi girdim ve Mael'le aynı şeyi sipariş etmesinin tesadüften başka bir şey olup olmadığını ya da onda bana Mael'i hatırlatan bir şey olup olmadığını merak ettim.

"Altı yirmi beş eder," dedim, ödemeyi yapıp bahşiş kavanozuna yirmi dolarlık bir banknot koyarken onu izledim.

"Teşekkürler, Lia."

Gözlerimi kırdım. Ona adımı hiç söylemediğimden emindim.

Önce göğsünü, sonra beni işaret etti. Önlüğümün önünde asılı duran isimliğimi görmek için aşağıya baktım.

"Doğru. Bir şey değil." "Theo."

Bana Theo diyebilirsin."

"Oh," dedim şaşkınlıkla. Bana bu kadar tanıdık gelmesine şaşmamalı.

"Sen Mael'in kardeşisin."

"Tek ve biricik."

Gülümsedim ve elimi uzattım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sen de. Aslında onunla kahve içmek için buluşacağım. Burayı önerdim çünkü seni görmek istedim."

"Ve?"

O büyüleyici gülümsemesiyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Tam da söylediği gibisin. Sana neden bu kadar takıntılı olduğumu anlayabiliyorum."

"Takıntılı," diye tekrarlardım. Mael... tatlıydı. Ve çekiciydi. Ama bana takıntılıydı? Benim sapığım takıntılıydı, ama Mael...

Bu düşünceyi kafamdan attım. Şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi. Bu.

Emily, Theo'nun kahve fincanını alıp ona uzattı.

Ona göz kırptı. "Teşekkürler, tatlım." Bana döndü. "Konuşacağız yakında."

Adam uzaklaştığında kızardı ve küçük bir iç geçirdi. "Bu hiç adil değil. İki kardeş nasıl bu kadar yakışıklı olabilir?"

Ona kesinlikle hak vererek küçük bir kıkırdama çıkardım. Theo'nun nasıl görüldüğünü hayal ettiğimi bilmiyordum ama bu değildi. Çok güzeldi. Kuşkusuz Mael'den daha güzeldi. Büyük bir derginin ön sayfasını süsleyen erkek modellerden birine benziyordu. Ama Mael'in sertliğini tercih ederdim.

Ondan sonra işe geri döndük. Mael'in ortaya çıkması uzun sürmedi. Beni gördüğünde ona el salladım, bana şöyle bir bakış attığında hafifçe kızardım.

Kalbimde küçük bir sızı hissederek gülümsüyorum.

O benim sapığım mıydı?

Durum böyleyse nasıl tepki vermem gerekiyordu? Beni hiç incitmemiş olması önemli değildi. Aşılmaması gereken bazı çizgiler vardı. Ama elimde herhangi bir kanıt yoktu, sadece şüpheyi yer bırakacak kadar küçük bir sezgi vardı.

Ve eğer gerçekten değilse ne yapmam gerekiyordu?

Sapığımla yaptığım şeyleri mi?

Gözlerimi kaçırdım, birden kendimi pek iyi hissetmedim. Emily'nin Mael'in siparişini almasına izin verdim, o koymadan önce Americano'yu hazırladım.

Ödemeyi bitirir bitirmez fincanı önüne koydum.

Bardağı elimden alırken parmakları elime dokundu ve tenimde hafif bir şoka neden oldu. Bu, sapığım bana dokunduğunda hissettiğim elektriklenme hissinin aynısıydı. İki farklı adamın bende aynı duyguyu uyandırma ihtimali neydi?

Olduğum yerde kaldım ve Mael'in kardeşine doğru yürümesini izledim. Theo bana bakmadan önce bir şeyler söyledi. Mael de başını sallamadan önce öyle yaptı. Belli ki benim hakkımda konuşuyorlardı. O an keşke dudak okuyabilseydim dedim. Vardiyam yakında biteceği için tezgâhı temizlemeye geri dönmekten önce ayaklarımın üzerinde kaydım. Mael'in bu gece kardeşiyle takılmamızı bekleyip beklemediğini merak ettim. Bununla ilgili bir sorunum olduğundan değil, sadece küçük bir uyarı iyi olurdu.

Kapı bir kez daha çaldı ve başımı kaldırıp baktığımda Victoria'nın orada dikildiğini görünce kalbimin sıkıştığını hissettim. Hemen beni buldu, kaşları çatılmıştı bile.

"Beş dakika ara vermem gerekiyor," diye seslendim Emily'ye. O da önce bana, sonra Victoria'ya ve tekrar bana bakıp başını salladı.

Tezgâhın yanından geçip ön kapıya gittim ve kapıyı Victoria için açık tuttum. Tek kelime etmeden dışarı çıktı, ben de onu takip ettim.

"Benden kaçıyordun," dedi.

Yan tarafa baktım. Bu konuda söyleyecek bir şeyim yoktu çünkü bu doğrudu ve o da bunu biliyordu.

"Şu anda çalışıyorum. Bunu daha sonra yapabilir miyiz?"

diye sordum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ne zaman?"

Ona verecek bir cevabım yoktu. Onunla tekrar yüzleşmeye ne zaman hazır olacağımı bilmiyordum, Leo ile birlikte olduğunu bildiğim halde değil. Ne kadar zamandır olduğunu da bilmiyordum ama gördüğüm kadarıyla bir süredir devam ediyor gibiydi.

Ama Victoria dışarıda erkek tavlıyordu. Leo'yu aldatıyor muydu? Yoksa benim için yaptığı bir gösteriden başka bir şey değil miydi?

"Henüz bilmiyorum," diye cevap verdim.

"Hayır, buna daha sonra devam edemeyiz. Benden kaçıyorsun ve bunun nedenini bilmek istiyorum."

Gürültü yapmaya başlamıştı ve burada sinirlenmesi ihtiyacım olan son şeydi.

Ben de onu taklit ettim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Pekâlâ. Leo'yla görüşmeye ne zaman başladın?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sen nasıl..."

"Seni onun evine girerken gördüm. Ve bana bir şey olmadığını söyleyerek yalan söylemeye çalışma. Seni onu öperken gördüm."

"Yani? İkimiz de yetişkiniz. Ne zamandan beri biriyle görüşmek için senin iznine ihtiyacım var?"

Yüzü kızarmaya başlamıştı ve patlamasına çok az kaldığını biliyordum.

"Neden sinirleniyorsun? Biriyle görüşmek için benim iznime ihtiyacın olduğunu söylemedim ama sen bana Leo'yla olan ilişkiden bahsetmedin. Neden söylemedin? Ve bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Sana söylemedim çünkü bu seni ilgilendirmez," dedi.

Küçük bir iç geçirdim. "En iyi arkadaşımın amcamla çıkmasının beni ilgilendirmediğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

Neden bu kadar savunmaya geçtiğini bile bilmiyordum.

"O senin gerçek amcan değil."

"Victoria."

Arkamda, ön kapının açıldığını duyabiliyordum. Şu anda arkadaşım gibi görünmeyen arkadaşımın başka kimseye dikkat etmedim.

"bu mu? Kıskanıyor musun? Adama olan küçük aptalca aşkını hala atlatamadın mı?"

Ona kaşlarını çattım. Leo'ya olan aptalca aşkımın ben gençken gerçekleştiğini biliyordu. Ve kısa sürmüştü. Bunu aşmıştım, o yüzden neden şimdi bu konuyu açtığını anlamıyordum.

"Sen her zaman kendisi için hiçbir şey yapamayan kıskanç küçük bir sürtüktün. Bu yüzden benim aracılığım ile yaşamayı seçtin."

"Ne oluyor lan? Bu da nereden çıktı?" diye sordum.

"Bu kadar yeter." Arkamdan karanlık bir ses geldi. Arkamı döndüğümde Mael' orada durduğunu gördüm, Theo da hemen arkasında. Mael yanıma geldi.

ve kollarını korumacı bir şekilde bana doladı. Victoria olanları izledi.

"Sen ve bu adam mı?" Sesi sanki Mael'in benim gibi biriyle ilgilenmesi imkânsız bir şeymiş gibi güvensizlikle doluydu.

"Sanırım faremsi şeyleri seviyor."

Victoria'nın kafede Mael'e asıldığını ama Mael'in onu reddettiğini neredeyse unutmuştum. Ve bu çok uzun zaman önce olmamıştı. Leo ile birlikte olmadan önce miydi?

"Ne oluyor lan?" Mael sordu, sesindeki öfke açıkça belli oluyordu. Vücudu bana karşı gergindi ve kendini kaybetmek üzere olduğunu biliyordum. "Bunu tekrar mı söylemek istiyorsun? Onu aşağılayarak bir yere varabileceğini mi sanıyorsun?"

Victoria'ya doğru yürümek için hamle yaptı ama onu geri çektim ve Victoria'nın yüz ifadesinin solmasını izledim. Mael sanki Victoria'nın bana saldırmaya çalışacağını düşünmüş gibi önüme dikildi.

Durumu yatıştırmak umuduyla ona döndüm. "Neden birdenbire böyle davranmaya başladın?"

Leo'yla birlikte olduğu için ona hakaret etmiş değildim. O haklıydı. O ve Leo her ikisi de yetişkin insanlardı ama yine de onları birlikte görmek beni çok etmişti. Sadece bu konuda onunla yüzleştiğim için bu kadar büyük bir patlamanın olmasını beklemiyordum.

Alay etti. "İşimiz bitti."

"Ne?"

"İşimiz bitti. Artık seninle böyle olamam. Bu arkadaşlığı sürdürebilmek için neler çektiğimi biliyor musun?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bununla iyi eğlenceler," diye seslendi Mael'e uzaklaşmadan önce ve ben onun geri çekilişini izlemekten başka bir şey yapamadım, az önce oldu da böyle tepki verdi diye merak ediyordum.

Mael döndü ve kollarını bana doladı. "İyi misin?" diye sordu.

"Az önce ne anlamıyorum."

"İstiyorum." Bu Theo'dan geldi. O konuşana kadar burada olduğunu unutmuştum. Yanıma geldi. "Arkadaşın tam bir sürtük."

"Onu duydun," dedim, hâlâ sersemlemiş bir halde. "Artık benim arkadaşım olmak istemiyor."

Yılların arkadaşlığı boşa gitti ve ben ne olduğunu bile bilmiyordum.

Kalbim acıdı.

Mael'e döndüm. Bir şey öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu. Ona tam olarak hissetmediğim küçük bir gülümseme attım.

"Beni koruduğun için teşekkür ederim."

"Seni koruduğum için bana teşekkür etmene hiç gerek yok," dedi sesi sertleşerek. "Ne de olsa ben bu dünyaya bunu yapmak için geldim."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece ona baktım ve kalbimin onun sözleriyle hissettim. "Ne?" diye sordu.

Başımı salladım ve küçük bir gülümseme verdim. "Yok bir şey."

LIA

"Seni koruduğum için bana teşekkür etmek zorunda değilsin. Ne de olsa ben bu dünyaya bunu yapmak için geldim."

Sözleri tekrar tekrar aklımdan geçti.

Beni daireme kadar takip eden adamın elinden kurtardıktan sonra geri döndüğü o gece sapığımın bana söylediği bir şeydi.

Mael neden sapığımın bana söylediği şeyin aynısını söylesin ki? Bu bir tesadüften başka bir şey değil miydi?

Tesadüflere inanmazdım.

Gözlerimi kapattım.

Mael benim sapığımdı.

Bunun bir gerçek olduğunu biliyordum. Ama neden?

Beni takip etmeden, birinin beni izlediğini düşündüğüm o ilk haftalarda beni ölümüne korkutmadan da bana sahip olabilirdi.

Ve neden gelip bana kendini tanıtmak zorundaydı? Kendini hayatıma soktu ve beni... beni kendisine aşık etti.

Çünkü olan buydu.

Mael'e aşık olmuşum... sapığıma.

Gözlerimi kapattım ve dairemin etrafına baktım. Güneş yeni batmaya başlamıştı. Birazdan hava kararacaktı, sonra gece yarısı olacaktı ve Mael bana doğru gelecekti... takipçim olarak.

Gözlerimi kapattım,

düşünüyordum. Ne yapmam gerekiyordu?

Bu oyuna onunla devam ettim mi?

Çünkü bu onun için bir oyundan başka bir şey olmamalıydı. Yoksa neden bana bunu yapsın ki?

Yoksa çekip gittim mi?

izin verir miydi?

Mael'in yapacağını söyledim ama sapığım yapmazdı. Artık aynı kişi olduklarını bildiğime göre, gerçek Mael kimdi?

Beni randevulara götüren ve bana kur adam mıydı, yoksa gecenin bir yarısı evime davetsiz gelen adam mı?

Telefonumu çıkardım ve Mael'in iletişim bilgilerini buldum. Mesajı yazarken ellerim titriyordu.

Bu gece benim evimde kalmak ister misin?

Gönder tuşuna basar basmaz kalbim karnıma gibi hissettim. O cevap yazarken üç küçük noktanın oluştuğunu görebiliyordum.

Muhtemelen gönderdiğim andan itibaren çok uzun bir süre geçmemişti ama nedense onu beklerken bana sonsuzluk gibi geldi.

Kulağa hoş geliyor. Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Ekranı kapattım ve telefonumu sehpa geri koydum, boş alana baktım, huzursuzluk midemin çukuruna ağır bir şekilde yerleşti.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Kapıyı Mael'in her zamanki gibi muhteşem göründüğünü gördüm.

Bu manzara bir şekilde kalbimi ikiye böldü.

Gülümsedi. Ben de ona gülümsedim, yüzümdeki acıyı belli etmemeye çalışıyordum ama Mael beni okumakta her zaman çok ustaydı.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," diye cevap verdi, gözleri yüzümde geziniyor ve pek bir şey kaçırmıyordu. Yine de bu konuda yorum yapmadı. Mael akıllı bir adamdı. Bu işin nasıl sonuçlanacağını görmek istiyordu. Benim bildiğimi biliyor muydu?

Yan tarafa geçtim. "İçeri gel."

Daireme girdi, etrafa bakındı. Kapıyı arkamdan kapattım ve kilitledim, bir şekilde hata yapmış olabileceğimi hissediyordum. Mael tehlikeliydi ama benim için tehlikeli değildi... değil mi?

Artık bilmiyordum.

Takipçim olarak onunla birlikte olmasaydım onun tehlikeli olduğunu düşünmezdim.

Yutkundum ve kapıdan uzaklaştım. "İçecek bir şey ister misin? Kahve, şarap ya da su olabilir..."

Saçmalıyordum.

Saçma sapan, gergin bir karmaşa içindeydim ve Mael'in içimi görebildiğinden emindim.

Tam mutfağa doğru yürüyecektim ki kollarını belime doladı ve beni kendine doğru çekti.

Onun sert vücudunu üzerimde hissedince keskin bir nefes aldım. Gözlerimi kapattım ve sapığımı Mael'in yerinde hayal ettim. En başta bundan şüphe etmiş olmam bile neredeyse komikti.

Onlar aynıydı. Farklı olan tek şey sesleri ve kokularıydı, bu da beni şaşırttı, ama bunların ikisi de değiştirilebilirdi, değil mi?

Bana iyice yaklaştı, yüzünü boynuma gömdü ve nefesimi içine çekti. Sağduyum ve hayatta kalma içgüdülerim arzumla ve yanılıyor *olabileceğime* dair aptal, umut dolu saflığımla savaşıırken gözlerimi kapattım.

"Rahatla," diye fısıldadı bana karşı.

Derin bir nefes aldım ve bir anlığına onun kollarında olmak için kendime izin verdim.

Arkamı döndüm ve yüzümü göğsüne gömdüm, gözlerimin yaşardığını hissettim.

Onun farklı olabileceğini düşünmüştüm. Onun benim beyaz atlı prensim olabileceğini düşündüm. Farklı *olabileceğimi* düşündüm.

Benim normal bir kız olabileceğimi, kardeşinin ölümünün ya da yalnızlığının ağırlığı altında ezilmeyeceğimi ya da yönsüz olmayacağımı ve onun da *normal* bir adam olabileceğini, boktan bir çocukluk geçirmeyeceğini ya da saplantı haline getirdiği kadınları takip etme eğiliminde olmayacağını.

Kollarımı sıkıca ona doladım.

"Hey, bu da ne?" diye sordu, beni geri çekerek yüzüme baktı. yüz.

"Hiçbir şey," dedim. "Sadece... bana her şeyin yoluna gireceğini söyle."

"Her şey yoluna girecek," dedi hiç tereddüt etmeden.

Yüzünü ezberlemeye çalışarak ona gülümsedim.

"Benimle sevişmeyecek misin Mael?"

Benimle sevişmesini istedim, sapığım olarak değil, hatta Benim önümde öyleymiş gibi davrandı. Benimle kendisi olarak sevişmesini istedim. Bana gerçek Mael Beckett'ın kim olduğunu göstermesini.

Ne kadar tuhaf davrandığımla ilgilenip ilgilenmemeyi tartışıyormuş gibi görünüyordu. Sonunda başını salladı ve beni kollarının arasına aldı.

Kendimi ona sardım, eğildim ve dudaklarını dudaklarıma aldım, bunun paylaştığımız son öpücük olacağını biliyormuşum gibi onu öptüm, tam da bizi yatak odama götürürken.

Sanki dünyanın paha biçilmez hazinesiymişim ve beni kırmaktan korkuyormuş gibi beni dikkatlice yatağıma yatırdı.

Işığı açık bıraktım. Onunla karanlık odada olmak istemedim. Her şeyi görmek istiyordum. Beni kıyafetlerimden kurtarmaya başladığında uzun bir iç çektim. Gömleğimi çıkarabilmesi için kollarımı kaldırdım ve tozluklarıma geldiğinde kalçalarımı yukarı kaydardım, külotlarımla birlikte onları da aşağı çektim.

Geride durdu ve beni tamamen soyduktan sonra vücudumu inceledi, başparmağı ağzına gitti.

"Hiç eskimiyor," dedi. "Ne eskimez ki?"

"Sana böyle bakıyorum. Sana sonsuza kadar böyle bakabilirim. Bir ömür boyu."

Sol tarafıma baktım. "Bu çok uzun bir süre."

"Ciddiyim amına koyayım," dedi gömleğini çekiştirerek.

Gözlerimin onun çıplak gövdesinde gezinmesine izin verdim, tüm mürekkeplerin üzerinde durdum, bir şekilde fotoğrafını çekebilmeyi diledim, böylece sonsuza dek yanımda taşıyabilirdim.

Boynundaki dövmeyle bayıldım. Daha önce gördüğüm her şeyden çok farklıydı. Şimdiye kadar birlikte olduğum herkesten çok farklıydı. Gözlerim gülümseyen palyaçoğa kaydı, bir şekilde anlamam mümkün olmayan bir şakanın içindeymiş gibi hissettim, sonra beyaz gül dizisinde durdu. Artık bildiğime göre, o dövmeyle benim için yaptırıp yaptırmadığını merak ediyordum. Diğerlerinden daha yeni, kaburgasındaki rakamlardan daha yeni gibi görünüyordu.

Elimi uzattım ve parmak uçlarımla ilk iki rakamın üzerinde gezindim.

Bu hareket karşısında hafifçe gerildiğini hissettim ve bu dövmenin arkasındaki hikâyenin onun için iyi bir hikâye olmadığını anladım.

Buna hazırlanıyor gibi görünse sormadım.

Elimi tuttu ve dudaklarına götürerek arkasından usulca öptü.

Bu hareket karşısında gülümsedim ve tamamen çıplak bir şekilde önümde durana kadar kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmaya başladığında geri çekildim. Kocaman, kaslı kolları yanlarında gevşemişti ve içine çekmesine izin veriyordu.

Onda hiç utangaçlık yoktu.

Ama yine de başlangıçta hiç olmamıştı. Ve onu suçlamadım. Utanacak bir şeyi yoktu.

Dudaklarımı yaladım ve bana doğru yaklaştı, sert aleti aşağı yukarı sallanıyor ve dikkatimi çekiyordu.

"Benim için bacaklarını aç, tatlım."

İstedğini yaptım ve ona ıslak amımı gösterdim. "Kendine dokun."

Kendi utangaçlığını bastırmaya çalışarak dudağımı ısırđım ve elimi aşağıya uzatıp kendimi avuçladım. Ona duyduğum ihtiyaçla sıırıslıkam olan hassas etime dokunduğumda nefesim kesildi.

"Kahretsin bebeğim, ne kadar seksi görüldüğün hakkında bir fikrin var mı?" Ona nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için başımı salladım.

"Hayır mı? Sana her gün söyleyeceğim."

Buna cevap vermedim. Ona bir gülümseme daha attım.

"Benim için kendinle oyna. Bana nelerden hoşlandığını göster."

Bu noktada, neyi sevdiğimi benden daha iyi bilebileceğini düşündüm. Ama talimatlarına uydum, parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdirdim ve sert, dairesel hareketlerle ovuşturdum, geçen her saniye tempoyu artırarak orgazmımı geliştirdim. Gözlerinin üzerimde olması yardımcı oldu. Kendimi hiç bu kadar çabuk bu kadar yükseğe ulaşırken hissetmemiştim.

Bacaklarım bu hissin etkisiyle titredi ve kendimi tamamen bitiremeyeceğimi anladığımda küçük bir inilti çıkardım. Onun yardımı olmadan olmazdı.

"Mael, lütfen."

"Tuttum seni," diye mırıldandı, bana yaklaştı ve elimi iterek yerine kendi elini koydu.

Klitorisimle oynadığını hissettiğimde "Cehennem," diye haykırdım.

Benden çok daha becerikliydi, zevkimi kolayca çıkarıyor, bedenimi bana karşı kullanıyordu.

"Bu çok iyi hissettiriyor Mael," dedim parmakları aşağı indiğinde. Orta parmağını içime soktu, onunla beni hızla, daha sert becerdi, her içeri ittiğinde avuç içi bana çarpıyordu.

"Öyle mi?"

"Lanet olsun!" Çok fazla olduğunda bağırdım. Yatakta iki büküm oldum ama Mael beni geriye doğru yatırdı, bir bacağımı dışarıda tuttu, böylece beni bu şekilde sikmeye devam ederken bacaklarımı üzerine kapatamadım.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve gözlerimi kapatıp kendime gelmeye çalıştım.

Bu mümkün değildi.

Çok fazla şey hissediyordum.

Çok fazla.

"Lütfen, Mael."

"Benim için gel, güzel kızım."

Sanki bedenim komutanın kimde olduğunu biliyormuş gibi, onun emriyle boşaldım ve coşku içinde adını haykırdım.

Hareketleri hiç durmadı. Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde bile hızını korudu. Durması için yalvardığımda bile.

"Benim için tekrar gel, bebeğim."

Ve böylece ikinci kez geldim.

Mael içimden çıktı ve yatağa tırmandı, sonra bacaklarımın arasına girdi.

Başımı kaldırıp ona baktım, elim aşağı uzandı ve sikini kavradı. Ellerini başımın iki yanına koydu, ben uzunluğunu yukarı ve aşağı okşarken hiçbir şey söylemedi, girişime yönlendirmeden önce etinin ipeksi sıcak hissini aldı.

İçime sonuna kadar ittiğinde ikimizin de nefesi kesildi, kabzaya ulaştığında durdu ve orada tuttu.

Bir eliyle yanağımı kavradı ve ben daha da yakınlaşmak isteyerek içime gömüldüm.

"Tamam mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Benimle seviş."

Tekrar içeri itmeden önce sadece ucu kalana kadar yavaşça içimden çıktı.

Duygudan gözlerimi kapattım, beni bu kadar iyi doldurmasını seviyordum, her hareket ettiğinde sisteme elektrik çarpması gibi olmasını seviyordum - tamamen bağımlılık yapıcı ve asla doyacağımı düşünmediğim bir şey.

"Gözlerini aç," diye emretti, sesi arzuyla sertleşmişti. "Çözüldüğünde seni görmek istiyorum."

Ses tonunda beni başka hiçbir şeyin etkilemediği kadar etkileyen bir azap notası vardı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve onu içime çektim -yatak odamın lambasının sıcak ışığı altında pırıl pırıl parlayan gözlerinin mavisi, teninin zeytin rengi tonu ve içime doğru her itişinde kaslarının gerilmesi.

"Lütfen, Mael."

"Tuttum seni bebeğim," dedi, o anda ondan ne istediğimi biliyordu.

Kalçaları dengesiz bir tempoda hareket ediyordu; bir an kısa, hızlı ve sert, bir an sonra uzun ve acımasız. Mükemmeldi.

"Bu ," dedi. "Benimle kal."

Ve benden bu andan daha fazlası için onunla kalmamı istediğini hissettim.

Onu aşağı çektim ve cevap vermek yerine öptüm, ağzımı açıp içeri girmesine izin vermeden önce dudaklarımı onunkilerle birleştirdim.

Tenim yanıyormuş gibi hissediyordum. Zevk dalgasına binmekten, üzerimden geçmesine izin vermekten başka bir şey yapmıyordum.

Bacaklarımı onun ince beline doladım, onu kendime çektim ve öpüşmeyi derinleştirirken beni biraz daha hızlı, biraz daha sert becermesi için onu teşvik ettim.

Mael hayal kırıklığına uğratmadı. Kalçaları öne doğru fırladı ve bana çarptı. Neye ihtiyacım olduğunu her zaman biliyor gibiydi. Önce öpücükten uzaklaştım, ona bakmak istiyordum ama dudaklarımızın temasını kesmek istemiyordum.

Onu öpmekle geri çekilip ona bakmak arasında gidip geldim.

Tenin tene çarpma sesi odayı dolduruyor, ortak inlemelerimiz ve sert nefes alış verişlerimizle noktalanıyordu. Gerilimin arttığını hissedebiliyordum, içimdeki her şeyi tüketmekle tehdit eden ve geride hiçbir şey bırakmayan, ateş kadar yıkıcı ve güzel bir sıcaklık.

"Tanrım, benim için çok mükemmelsin, değil mi?" Mael dişlerini sıkarak söyledi.

Sözleri tüylerimi diken diken etti ve daha fazla temas için çaresizce ona doğru eğildim.

" böyle bebeğim," diye ikna etti, sesi gergindi. "Benim için bırak."

Bu emir, itişlerinin durmak bilmeyen ritmiyle birleşince, beni gittikçe uçurumun kenarına yaklaştırdı. Beni yok edeceğine hiç şüphe olmayan düşüşün eşiğinde sallanıp durduğumu hissedebiliyordum.

"Mael!"

Boşalırken adını haykırdım, ona daha sıkı sarıldım, gitmesine izin vermekten korktum. Bu gecenin bitmesinden ve veda etmek zorunda kalmaktan korkuyordum. Sonrasında eski halime dönemeyeceğimden korkuyordum...

Hayır,

korkmuyordum.

Biliyordum.

Bundan geri dönüş yoktu.

Mael'in üstümde gerildiğini hissettim, içime boşalmadan hemen önce kasları avucumun altında toplanmıştı ve beni geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti.

Gecenin geri kalanında onun kollarında yattım, başım komodinin üzerine kurduğum saate dönüktü. Saat gece yarısına doğru ilerledikçe kalbim küt küt atıyordu. Sonra gece yarısını on dakika geçti, sonra yarım saat. Ne olduğunu anlamadan sabahın birine ulaşmıştık ve sapığımın hiçbir iz yoktu, tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Mael uyumuyordu, o kadarını biliyordum. Nefes alış veriş çok kontrollüydü.

Ben de uyumadım.

Uyuyamadım.

Ve nihayet saat üç olduğunda, onun yanımda değiştiğini hissettim.

Sabahın bu kadar erken saatinde nereye gittiğini bilmiyordum ama her zaman bu saatlerde mutlaka giderdi.

Yataktan kalktı ve sessizce giyindi. Hâlâ uyanık olduğumun farkında olduğunu biliyordum.

Giyindikten sonra yatağın kenarına geçti, orada durdu ve bir süre bana baktı.

"Gitmem gerekiyor," dedi.

Başımı salladım, elimi uzattım ve bir öpücük için yalvardım. Yapacağını bildiğim gibi bana uydu. Gözlerimi kapattım ve kokusunu içime çektim. Mael gibi kokuyordu, sapığım gibi değil.

"Gitmelisin," diye fısıldadım dudaklarına. Uzandım ve onu bir kez daha öptüm, bitmesini istemiyordum ama bitmesi gerektiğini biliyordum.

Sonunda benden uzaklaştı ve ben de eşyalarını toplayıp yatak odamın kapısına doğru ilerleyişini izledim.

Eşiğe geldiğinde durdu, orada kaldı ve beni izledi. Karanlıkta onu net olarak göremiyordum ama şaşkınlığını hissedebiliyordum.

Sonra başını salladı ve kapıdan çıkıp gitti.

"Mael?"

Durakladı, sonra arkasını döndü ve beni içeri aldı. "Evet, kedicik?" Gülümsedim. "Yok bir şey."

Tekrar dönüp benden önce bir süre öylece durdu. Gözümün önünden kaybolmadan hemen önce, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Adımlarını durdurdu.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor, beni duyup duymadığını merak ediyordum.

Beklediğim gibi arkasını dönmedi ama kapıdan çıkmaya devam etti.

Örtüyü üzerimden atıp telefonumu almadan önce yaklaşık on dakika bekledim. Küçük bir çanta hazırlamıştım ve dolabımın içinde duruyordu. Çantayı çıkardım ve telefonumdan Leo'nun rehberini açtım.

Saatin geç olmasına rağmen ilk zil sesinde telefonu açtı. "Lia, tatlım. Her şey yolunda mı?"

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak uzun, derin bir nefes aldım. Telefonda kaybetmek istemiyordum. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

MAEL

Saplantılı bir erkek gibi DROVE yaptım çünkü ben buydum.

Benden kaçtı. Benden.

Ve kaçması gereken son adamın lanet kollarına.

Her şeyi bilseydi bunu yapmazdı ve artık çok geçti. Kız onun elindeydi ve onu nereye sakladığını bilmiyordum.

Seni seviyorum.

Fısıldadığı sözler tekrar tekrar aklımdan geçti. Madem beni seviyordu, o zaman neden kaçıp gitti?

Ve o gece onun dairesine geldiğimde bir şeylerin ters gittiğine dair içgüdülerime göre hareket etmeyecek kadar aptaldım. Yumruklarım direksiyonun etrafında sıkılaştı. Lia önden başladı.

Sadece birkaç saat sonra onu kontrol etmeye karar verdim ve bir şeylerin ters gittiğini fark ettim, ama bu birkaç saati kendi avantajına kullanmayı başardı.

Ve lanet olası bir yardımı vardı.

Kasabanın dışında, daha önce kapana kısıldığım fabrikadan pek de farklı olmayan bir fabrikaya yanaştım.

Leo Lia'yı burada saklamadı. O kadarını biliyordum.

O herifin kızımından ne istediğini hâlâ bilmiyordum ama burada çalışmaya başlamasını istemiyordu. Theo ve bana yaptığı gibi değil.

Ama niyetliydim. Onu bulmaya niyetliydim. Ve bulduğumda, gitmesine asla izin vermeyecektim.

BÖLÜM II

MAEL

Araziye bakan küçük bir tepenin zirvesinde durdum ve yangının önüne çıkan her şeyi yok edişini izledim.

Yeterince lanet değildi.

Çıglıklar geniş alanda yankılanıyor, insanlar oradan çıkmak için çabalarken ateş bana neler olduğunu görmem için yeterli ışığı sağlıyordu. Bu arada Leo'nun burayı gözetlemesi için tuttuğu adamlar kurtarabildikleri kadarını kurtarmaya çalışıyorlardı.

Yangının, herifin güvenlik şirketi aracılığıyla yürüttüğü kara para aklama planına dair tüm kanıtları yok edeceği için neredeyse pişmanlık duyuyordum.

Bu fabrika ekipmanlarının çoğunu barındırıyordu ama aynı zamanda deri ticaretinden kazandığı paranın çoğunu da buraya aktarıyordu.

Geride kalan herhangi bir kanıt onu ömür boyu hapse atmaya yetmeyecekti çünkü paranın nereden geldiğini kanıtlamak zor olacaktı.

Ben de yanmasına izin verdim.

Ve o şerefsizi dek alaşağı edebileceğim zamanı bekledim. Şimdilik...

Onda istediğim bir şey vardı.

Lia'nın yeri.

Benden kaçalı bir haftadan fazla olmuştu.

Bir haftadan fazla bir süre cehennem gibi ve bir haftadan fazla bir süre...

Elimi göğsümün üzerinde kavradım ve orada keskin bir acı hissettim.

İçten dışa yanıyormuşum gibi hissettiğim lanet bir hafta. Ve

Briggs'in onu nereye sakladığını hâlâ bilmiyordum.

Evinde ya da müşterileri için tuttuğu bilinen güvenli evlerden birinde değildi. Bu da henüz bilmediğim başka evler olduğu anlamına geliyordu.

Bu iyiydi.

Öyle ya da böyle, işinden başlayarak değer verdiği her şeyi yakarak onu bana vermesini sağlayacaktım.

Arkamdan bir ses geldi. Tepki vermedim, zaten beni buraya kadar kimin takip ettiğini biliyordum.

Yanımda durdu ve yıkımı seyretti.

"Bu işi fazla ileri götürdüğünü düşünmüyor musun?" Theo sordu. "Sakın bana o için üzüldüğünü söyleme," dedim.

"Düşünmüyorum. Leo Briggs'i diri diri yakabilirsin ve ben gözümü kırpmam ama bunun sana ne yaptığı konusunda endişeleniyorum."

Küçük bir tebessüm ettim. "Sayısız adam öldürdüm. Bazılarını kişisel nedenlerle, çoğunu da sadece para aldığım için. Henüz bir gram bile uykum kaçmadı. Bunun beni etkilediğini mi düşünüyorsun?"

"Seni etkiliyor," dedi sessizce.

Ellerim yumruk oldu. Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu.

"Seni tanıyorum," diye devam etti. "Seni dünyadaki daha iyi tanıyorum. Ve hiç böyle olmamıştın. Hiçbir zaman duygularının kararlarını yönlendirmesine izin vermedin. Peki ya bu yangın?" Alevlerin olduğu genel alanı işaret etti. "Senin duyguların yüzünden oldu."

"Duygularımla daha uyumlu olmam gerektiğini söyleyen hep sen değil miydin?"

Bunu kardeşimin söylemesi biraz ironikti. Theo her zaman kişiliksiz ve çekingen biriydi, çocukluğumuzda bile. Bazen bu dünyada onu etkileyebilecek hiçbir şey yokmuş gibi gelirdi, oysa ben huzursuzluktan başka bir şey hissetmezdim.

"Bu şekilde değil. Bu konuda konuşmadığın zaman olmaz. Düşüncesizce hareket ederken olmaz. Bu seni öldürtecek Mael."

Başımı salladım. "Zaten uzun yaşamayı hiç beklemiyordum." Gerginleştğini hissettim ama bir şey söylemedi.

Küçük bir iç geçirdim ve uzanıp omzunu sıktım. Şu anda ona verebileceğim tek şey buydu.

"Bunun gerçek olduğunu biliyorsun."

"Hayır," dedi Theo, bana katılmayarak. "Onunla değil. Sana temkinli olman için bir sebep verdi."

"Burada değil," diye cevap verdim, sesimdeki acılık açıkça belli oluyordu. Briggs'in elinde olduğu için çok endişeliydim ama ona da kızgın değildim.

Çok kızgınım.

"Benden kaçtı."

"Belki... belki de yanlış yoldan gittin," dedi Theo. "Senden korktuğu için kaçtı."

Başımı salladım. Bu umurumda bile değildi. Davranışlarım ona, onu incitmekten ne kadar aciz olduğumu göstermeliydi.

Theo küçük bir iç geçirdi. "Birine kur yapma konusunda biraz tecrübesiz olduğumu biliyorum ama bunun onu takip etmek olduğuna sanmıyorum."

"*Woo*," diye tekrarladım. Onun gittiğini fark ettiğimden beri hissettiğim yakıcı öfkeye rağmen, Theo'nun sözlerinde küçük bir eğlence vardı.

Başımı salladım. "Fark edilmeden önce buradan gidelim."

Muhtemelen başka bir şey söylemek için ağzını açtı, ama başımı salladım ve tüm yıkımı, çılgınları ve lanet olası sefaleti orada bırakarak uzaklaştım.

Burayı yakıp yıkmanın kendimi *biraz* daha iyi hissetmemi sağlaması gerekiyordu. En azından Lia'yı geri almak için bir şeyler yapıyormuşum gibi hissetmemi sağlayacaktı.

Tek yaptığı birini öldürme isteği uyandırmaktı.

LIA

Leo yumruğunu masaya vurduğunda irkildim.

Bilgisayar ekranında alevler her şeyi yok ediyordu.
yol.

Ve yolundaki şey? Leo'nun
binalarından biri.

İtfaiye araçları çağrıldı, ancak bina uzak bir bölgedeydi ve
oraya vardıklarında hiçbir şey kurtarılamazdı.

Mael'in bunu yaptığına inanamıyordum.

Bunu neden yapmıştı?

Leo'nun işine karışarak beni cezalandırmak için mi?

Ya da ona geri dönmemi söyleyen bir mesaj göndermek için mi?

Ekрана uzun süre baktığım için görüşüm bulanıklaştığında gözümü
kırdım. Hasar daha da kötüleşmiş gibi görünüyordu. Leo'nun ekranı
kapatmasını diledim.

"Seni kim takip ediyordu?" Leo sessizce sordu.

İçimde yükselen panik yüzünden göğsümde sertçe çarpan kalbimi duyup
duymadığımı merak ettim.

"Bilmiyorum... Bilmiyorum."

Leo'ya Mael hakkında hiçbir şey söylemedim - ne adını ne de neye
benzediğini, onu kafeye girip çıkarken gördüğümü, onu evime davet ettiğimi...
onun evine gittiğimi.

Leo'nun Mael'i teşhis edecek bir şeyi yok.

Mael'i korumak için neden bu kadar çok çabaladığımı bilmiyordum,
sadece ondan kaçmış olsam bile.

Ona bir şey olmasını istemedim, ama bu? Leo'nun işine karışmak.

"O iyi," dedi Leo. "Çok iyi. Yüzünü bile tam olarak göremiyorum.
Görünüşe göre güvenlik kameralarını yerle bir etmeden hemen önce nerede
olduklarını biliyordu."

Gözlerimi kapattım ve başka tarafa baktım.

Mael Beckett da kimdi?

"Onun kim olduğunu bilmediğine emin misin?" Leo dikkatimi tekrar ona çekerek sordu. Birkaç saat içinde yaşlanmış gibi görünüyordu.

Başımı salladım. "Ben... Ben onun kim olduğunu bilmiyorum."

Ve bu gerçek değil miydi? Tanıdığımı sandığım adam bir yalandan başka bir şey değildi.

Güzel bir yalana kanmıştım.

Ama Leo'nun kastettiğinin bu olmadığını biliyordum.

Ona Mael'in adını söylemeye bir türlü cesaret edemedim.

Leo'nun gözleri bana dikildi. Gözlerinin soğuduğunu ilk kez görüyordum. Panik içimi sıkıştırdı.

Yalan söylediğimi biliyordu.

Kendi kendine konuşur gibi başını salladı. Bu baş sallamanın ne anlama geldiğini bilmiyordum ama paniğe hiçbir faydası olmuyordu.

"Neden yatağa gitmiyorsun?" dedi Leo. "Geç oldu. Ofise dönmem gerekiyor ama yarın sabah döneceğim."

Birdenbire kavrulan dudaklarımı yaladım, öylece donmuş gibi durdum ve başımı sallayıp dönerek uzaklaşmadan önce bir süre onu izledim.

Şu anda Leo'nun güvenli evlerinden birinde saklanıyordum. Güvenli ev, her türlü nedenden dolayı korunmaya ihtiyaç duyan müşterileri için kullanılıyordu. Yasaların yardımcı olamayacağı şekillerde korunmaya ihtiyaç duyanlar gibi ve bazen Leo müşterilerinin güvenliğini sağlamak için kolluk kuvvetleriyle birlikte çalışıyordu.

Bu, Leo'nun polis memurları, avukatlar ve yargıçlarla birçok bağlantısı olduğu anlamına geliyordu.

Müşterilerinin çoğu kadındı.

Çoğu tacizci bir kocadan kaçıyordu. Kaşlarımı çattım.

Mael'i bu şekilde düşünmekten nefret ediyordum ama şu anda olan şey bu muydu?

Düşüncelerim tüm anılarımıza kaydı. Eğer istismarcı bir tip olsaydı, bana bu yönünü göstermezdi. Ama bunun pek bir şey ifade etmediğini biliyordum. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyorduk ama bir yanım Mael'in beni bu şekilde incitebileceğine inanmıyordu... değil mi?

Yoksa sırf onu özlediğim için yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışarak aptallık mı ediyordum?

Gözlerimi kırıştırdım ve banyo aynasındaki yansıma baktım.

Sadece bir haftadan biraz fazla olmuştu ve ben değişmiştim.

Kilo vermiştim. Zaten açık olan tenim her zamankinden daha solgundu, saçlarım cansızdı ve uykusuzluktan gözlerimin altında ağır torbalar vardı.

Ve onu son gördüğümünden beri o kadar da uzun zaman

geçmemişti. Neyim vardı benim?

Ya da daha kötüsü.

Ya Leo'ya gitmekle bir hata yaptıysam?

Leo'yu bu işe bulaştırdıktan sonra geri dönüşü yoktu. Ve babamın bir şeyler olduğunu bildiğinden emindim. Tamamen izimizi kaybettirmemiştik, çünkü Leo sapığımın benim hakkımda ciddi ya da tehlikeli olduğunu düşünmemişti.

Sonra Mael, Leo'nun iş binalarının çoğunu ateşe vermeye başladı.

Böyle bir kundakçı olabileceğini kim bilebilirdi?

Mael Beckett hakkındaki tüm düşüncelerden kurtulmaya çalışarak başımı salladım ve hızla yatmak için hazırlandım.

Saatın geç olmasına rağmen yorgun değildim. Gecenin büyük bir bölümünde yatağымda dönüp durdum, Mael'in geceleri sapığım olarak odama gelip beni kollarına aldığı zamanları hatırlatan karanlık odayı incelerken gözlerimi açık tuttum.

Ve ben kaçırdım.

"Gerçekten istiyorum," diye fısıldadım sessiz odaya.

Bütün hafta boyunca ilk kez kendime böyle aptalca bir şeyi itiraf etme izni verdim, ama bu doğrudu ve kendime aksini söylememin bir önemi yoktu.

Onu hala özliyorum.

Sonunda uykuya yenik düştüğümde, uykum hiç de huzurlu değildi.

Rüyamda Mael'in bu yatak odasında bana geldiğini gördüm. birlikte yatağa girdi ve sanki kalkıp onun üzerinde kaybolmamdan korkuyormuş gibi kollarını vücuduma sıkıca sardı.

Döndüm ve yüzümü göğsüne gömüp kokusunu içime çektim.

Çok gerçekçiydi.

"Seni özledim," diye fısıldadım tenine, avucumu kalbinin üzerine bastırdım ve yavaş ritmi içime çektim. "Seni çok özledim."

Hiçbir şey söylemedi; sadece parmaklarını saçlarıımın tellerinde gezdirdi ve o anda yapabileceği tek şekilde beni rahatlatı.

Öne doğru eğildim ve göğsünün ortasını öptükten sonra başımı geriye yatırıp çene çizgisini öptüm. Bana baktı ve her ne kadar

Karanlıktı ama yüz ifadesini mükemmel bir şekilde seçebiliyordum.

Mavi gözleri adı konmamış bir duyguyla parlıyordu.

"Beni öpmeyecek misin?" diye sordum.

Yanağını avuçladı ve . Gözlerimi kapattım ve

Onu

. Ama tam dudaklarını dudaklarıma bastırarakken uyandım.

Nefes nefese kaldım ve boş odaya baktım, bir şekilde kendimi

bir şey eksikti ve bir süre onu bulamayacaktı.

Şafak söküyordu ve dışarıdaki ışık mavi bir renk almıştı.

Titredim ve battaniyeyi omzuma çektim, hâlâ hiç gelmemiş bir öpücüğü .

LIA

LEO benim için siyah bir cipin kapısını açtı. Ona tam olarak hissetmediğim küçük bir gülümseme attım ve arabanın yolcu koltuğuna tırmandım.

Leo sürücü tarafına geldiğinde küçük, yorgun bir esneme sesi çıkardım. Bana yan gözle baktı. "İyi uyuyamadın mı?"

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim, emniyet kemerimi taktım ve yan camdan dışarı baktım. Daha fazla açıklama yapmadım. Ona sapığımı özlediğimi söyleyemezdim.

Arabayı çalıştırıp güvenli evden uzaklaşmadan önce ne düşündüğünü ya da hissettiğini belli etmeyen hafif bir ses çıkardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Leo bu sabah uğramış ve bavullarımı toplamamı, artık evde kalmayacağımı söylemişti.

"Başka bir yere. Benim işimle ilgisi olmayan bir yere. Bu... adam, bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama güvenli evlerimin yerlerini buldu. Hepsinin yerini biliyor mu bilmiyorum ama hepsini tek tek seçip seni arıyor ve seni bulamayınca da hepsini yakıp kül etmeye başlıyor."

Gözlerimi kıptım. Mael'in Leo ile ilişkili her şeyi yakıp yıktığını biliyordum ama Leo'nun güvenli evlerinin bazı yerlerine zaten erişimi olduğunu söylemek - Leo'nun kendisini kiralayan insanları saklamak için koyduğu yer olduğu düşünüldüğünde, sadece birkaç kişinin bildiği ve çok sıkı korunan bilgiler

-Mael'in yetenekleri hakkında şeyden daha çok şey söylüyordu. Onun ne kadar yetenekli olduğunu nasıl bilmezdim?

"New York'tan ayrılıyor muyuz?" diye sordum, bu düşünce kalbimi hızlandırdı. New York'tan ayrılamazdım. Hayatım buradaydı.

"Hayır, bir arkadaşıma ait olan bir kulübeye gidiyoruz. Kimse bu kişiyi benimle ilişkilendiremez, bu yüzden onun evi sizi saklamak için mükemmel bir yer."

"Ne kadar süre için?" Sesim bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

İlk kez Leo'ya bu konuyu açarak doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorgulamadım... Mael'den kaçarak.

Mael benim kötü adamdım... kötü adam... değil mi? Neden şimdi bunu sorguluyordum ki?

"Ne kadar sürerse sürsün," diye yanıtladı Leo beni. Ne hakkında konuştuğumuzu neredeyse unutmuştum.

Cevap vermedim.

Yolun geri kalanını çoğunlukla sessizlik içinde tamamladık. Leo hızlı bir kahvaltı için bir fast food restoranına uğramıştı ama bu uğradığı tek yerdi.

Zihnim bir döngü halinde çalışıyor gibiydi.

Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Ya da ne yapacağımı.

Leo'nun beni uzak bir yere götürmesine gerçekten izin mi veriyordum? Kimsenin bilmediği, kimsenin beni bulamayacağı bir yere, beni orada saklamasına?

Leo, ıssız bir yerin ortasındaki makul büyüklükteki bir kulübeye yanaştığında ben hâlâ bunu tartışıyordum.

Eve bakarken içimi garip bir önsezi duygusu kapladı. Leo'ya burada kalmak istemediğimi söylemek istedim ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Bunu nasıl söyleyebilirdim ki? Beni Mael'den saklamak için onca zahmete girdikten, hatta bu kulübe için arkadaşından bir iyilik isteyecek kadar ileri gittikten sonra. İstedğim buydu, değil mi?

Artık bilmiyordum.

Leo arabanın kapısını açtığında irkildim. "Hadi gel. Seni yerleştirelim."

Ben cevap vermeden arabadan çıktı ve beni çevredeki havanın sessizliğinde bıraktı.

Derin bir nefes aldım ve manzarayı seyrederek ben de dışarı çıktım. Etrafta hiç kimse ve hiçbir şey yoktu.

Uzaktan bazı kuş cıvıltıları duyduğumu sandım, ama bu

Hep

Leo elinde çantalarımla yanıma yaklaştığında sıçradım. "Hadi, kabinin si.

önüne doğru yürümesini izledim, gözlerim onunkilere odaklanmıştı.

Git.

"

yetişmek için acele etmeden önce.

Kabin turu kısaydı ve ben zar zor dinledim.

Tek katlıydı ve boyundan daha genişti. Tamamen mobilyalı, tüm elektrik ve su tesisatı çalışır halde geldi. Ayrıca bana bütün hafta yetecek kadar yiyecek de vardı.

Görünüşte güzeldi. Buraya tatile gelseydim, sevdiğim adamdan saklanmaya çalışmasaydım daha iyi olurdu-

Düşüncenin oluşmasına zaman kalmadan onu silkeleyip attım.

"Tamam," dedi Leo bana doğru dönerek. Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. "İşe geri dönmem gerekiyor. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Sessizce başımı salladım. "Yakında geleceğim, tamam mı? Bu hasta herifi yakalayacağız ve sen de burada uzun süre kalmak zorunda kalmayacaksın. Söz veriyorum."

"Doğru."

"Elimden geldiğince uğramaya çalışacağım. Ama bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin, tamam mı?"

Kısa bir süre elimdeki telefona baktım. Tamamen izole değildim. Leo'yu arayabilirdim.

Ya da bir taksinin gelip beni . Ya da 911'i. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. "Tamam."

Kollarını bana doladı, alnıma bir öpücük kondurdu ve beni kulübede yalnız bırakarak dışarı çıktı. Kısa bir an için Victoria'ya geri dönüp dönmeyeceğini merak ettim. Eski en iyi arkadaşımın kafedeki patlamamızdan beri haber almamıştım. Leo'ya bildiğimi söyleyip söylemediğini bilmiyordum ama ne ben bundan bahsetmişim ne de o, yani belki de Victoria hiçbir şey söylememişti.

Ve muhtemelen babamın arkadaşının aşk hayatından daha acil endişelenmem gereken şeyler vardı.

Kanepeye doğru yürüdüm ve oturup etrafıma bakındım.

Sadece Leo'nun bildiği bir kulübede yalnızdım ve Mael'den saklanmaya çalışıyordum.

Hayatta kalmak için temel ihtiyaçlarımdan *gerçek* hayatta kalmama kadar her şey için yalnızca Leo'ya bağımlıydım ve Mael'den korkmam gerekiyordu.

Peki o zaman neden bu iki şeyin tersi olması gerekiyormuş gibi hissettirdi?

Başımı salladım. Ne zamandan beri Leo'dan şüphe ediyordum?

O benim vekil amcamdı. Hayatım boyunca tanıdığım biriydi ve beni hiçbir şekilde incitmemişti. Yine de, Leo'dan yardım istediğim ve Mael'den kaçtığım o sabahtan beri içimin derinliklerine yerleşen rahatsız edici bir his vardı ve bunun nedenini açıklayamıyordum.

Küçük bir iç geçirdim ve akşam yemeği için hazırlık yapmak üzere ayağa kalktım. Şu anda yapabileceğim tek şey buydu.

GECE geç saatti ve kendimi huzursuz hissediyordum.

Yatakta olup huzursuzluğumu atmaya çalışmalıydım ama uyumak Mael'i hayal etmek anlamına geliyordu ve bunun beni etkilemesine ya da bir şekilde kırmasına izin vermeyecek kadar güçlü olabileceğimi sanmıyordum.

Televizyon açıkken kulübede bir aşağı bir yukarı volta attım, sesi arka planda biraz beyaz gürültü yaratacak kadar kısıktı. Ne olduğuna dikkat etmemiştim ve kendi gerçek sorunum varken oturup diğer insanların sorunlarını oynamalarını izlemek bana doğru gelmiyordu.

İçerideki ışıklarla birlikte onu da kapattım ve üstümdeki küçük tavan penceresinden sızan ay ışığı dışında tüm odayı karanlığa gömdüm. Kulübede iki küçük gece lambası vardı: biri köşede mobilyalara çarpmadan nereye gittiğimi görmeme yetecek kadar ışık veriyordu, diğeri de durduğum yerden çok uzakta olmayan küçük mutfakta hafif turuncu bir parıltı yayıyordu.

Pencereye doğru yürüdüm ve karanlık boşluğa baktım. Etrafta gökyüzünü delip geçecek hiçbir şehir ışığı yoktu ve dışarıdaki ayı ve yıldızları görebiliyordum.

Gökyüzünde hiç bu kadar çok yıldız görmemişim.

Kahve dükkanında çalışırken bile.

Gözlerimi kapattım.

Her şey girdiğinde orada hâlâ bir işim olup olmayacağını bile bilmiyordum.

Onlara herhangi bir bildirimde bulunmamıştım.

Telefonuma baktım. Gece yarısına on dakika vardı.

Uyumam gerekiyordu ve bunu daha fazla erteleyemezdim. Yatak odasına dönmek üzereydim ki, arazinin karşısından gelen bir hareket dikkatimi çekti.

Hareketlerimin gözlerimin bana oyun oynamasından başka bir şey olup olmadığını merak ederek donup kaldım.

Karanlığın içinden bakmaya çalışırken gözlerim zorlandı.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra daha fazla hareket oldu ve kulübeye yaklaştıkça onları daha iyi görebiliyordum.

Yaklaşan iki yabancı adamı görünce kalbim durdu. Gözlerimi

kırıştırdım ve yorgun gözlerimi ovuşturdum.

Hâlâ oradaydılar.

Ne haltlar dönüyordu?

Kimsenin burada olduğumu bilmemesi gerekiyordu. Buraya benim için mi geldiler? Yoksa tesadüfen mi burayı buldular ve kontrol etmeye mi karar verdiler?

Ön verandaya geldiklerinde onları izledim. Pencerenin açısından onlar beni göremiyordu ama ben onları görebiliyordum. Erkek olduklarını söyleyebilirdim... hayatımda daha önce hiç karşılaşmadığım iri, kaba görünüşlü adamlar. Devasa vücutlarını tanıyabilirdim.

Anahtar deliğine sokulan bir anahtarın kusursuz sesini duymadan önce bir gümüş parıltısı gözlerimi aldı.

Kulübenin anahtarlarını almışlar ve içeri giriyorlardı.

Beklemedim. Hemen kulübenin arka tarafına koştum, orada saklanabileceğim kadar büyük, küçük bir mutfak ve kiler vardı.

Kapıyı hafif bir aralıkla açık bıraktım.

Ağır ayak sesleri, kalbimin atışıyla uyumlu bir şekilde parke zeminin üzerinden geliyordu. Bedenimi ele geçirmeye çalışan panik yüzünden göğsüm ağrıyordu ve güçlü bir çaresizlik dalgasına kapıldım.

Adamlar birbirleriyle tanımadığım bir dilde usulca konuşuyorlardı. Portekizce ya da İtalyanca, bilmiyordum.

Küçük kulübenin içinde ayaklarını sürüyerek dolaştılar, belli ki bir şey arıyorlardı ama ışıkları yakmadılar.

Evin anahtarları onlarda olmasına rağmen karanlıkta gizlice dolaşıyorlar mıydı? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Aradıklarını bulamadıkları belli olunca içlerinden biri mutfağa geldi. Gece ışığı adamın yüzüne ilk kez vurduğunda nefesimi kontrol etmek için çok uğraştım: koyu renk gözler ve kel bir kafa. Derisi, kafa derisinin yanından boynuna ve giydiği siyah gömleğin altına kadar dövmelele kaplıydı. Yavaşça bir daire çizdi, sonra İngilizce konuştu.

"Neredesin, küçük kız?"

Küçük bir nefes aldım. Beni mi arıyordu?

Gözlerimi kapadım ve dua ettim. Burada olduğumu nereden biliyorlardı? Ve neden beni arıyorlardı?

Oturma odasındaki diğer adam mutfaktaki kel adama seslenerek oradan çıkmasını istedi. Hareket etmeden önce ayak seslerinin kaybolmasını bekledim. Kiler kapısını dışarı çıkmama yetecek kadar iterek arka kapıya doğru süründüm ve açmak için düğmeyi çevirirken ses çıkarmamaya çalıştım.

Eski ahşap kapıyı itip açana kadar her şey yolunda gidiyordu, kapı gıcırdadı ve sesi sessiz evde kulakları sağır etti.

Onların da biliyordum.

Beklemedim.

Arkamdan bağırlar yükselirken kalktım ve kulübeden dışarı koştum. Nerede olduklarını görmek için arkamı dönmedim. Sadece kendimi daha da zorladım. Bacaklarım ağrıdığında ve ciğerlerim yandığında bile devam ettim.

Bağırlar daha da arttı.

Ağaçlardan kaçmaya çalışarak ormanda körlemesine koşarken panik yükselmeye başladı. Daireler çizerek koştum, umarım bu onları uzaklaştırırdı. Önümü birkaç metreden fazla göremiyordum, umarım onlar da beni göremiyorlardır.

Bilmiyordum. Aniden sağıma döndüm, ayağım bir kayaya takıldı ve düşerken bileğim burkuldu.

Panik yapacak ya da acıyı düşünecek zaman yok.

Kendimi yukarı ittim ve tekrar

koştum. Çok geç kalmıştım.

Artık çok geç.

Arkamdan beni yere yatırdılar.

Üstümdeki adamın ağırlığıyla bileğim altıma bastırılırken acı içinde homurdandım.

Çırpındım, ayağımı tekmeledim ve sert bir şeye çarptım. Kısık bir homurtu duydum ama bundan tatmin olamadım çünkü aniden ağırlık kalktı ve terli, büyük bir bedene doğru çekiliyordum.

"Hayır!" Çığlık attım. "Bırakın beni! Yardım edin! Yardım edin!"

Boğazım acısa bile olabildiğince yüksek sesle çığlık attım.

Bir el yüzüme bir tokat attı ve acı patlayıp beni şaşırtırken küçük bir inilti çıkardım.

"Kapa çeneni, sürtük. Etrafta seni duyacak kimse yok."

Başımı salladım ve çığlık atmaya devam ettim. Böyle bir olamazdı.

Nasıl olur da etrafta beni duyacak kimse olmaz?

Kel adam beni omzuna attı ve kulübeye geri döndü.

Kollarında daha çok çırpındım ama faydası olmadı. O benden daha güçlüydü ve yardım almıştı. Sayıca azdım ve çaresizdim.

Ben...

Becerildim.

MAEL

Karanlıkta dolaştım.

Önümde bir şey görmek çok zordu.

Ama ben onları göremiyorsam, onların da beni göremeyeceği kesindi.

Gözlerimi kapattım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Elimdeki görevden başka bir şeye odaklanmama izin verirsem, Lia'nın düşünceleri beni ele geçirecekti.

Neredeydi, yanında lanet Briggs varken ne yapıyordu ve onu nasıl geri getirmem gerekiyordu.

Derin bir nefes verdim ve gözlerimi açtım. Biri yanıma geldi, yakınımdaya duruyordu ama tepki vermedim. Theo'ya beni takip etmemesini söyledim ama herif duygusuz olduğu kadar inatçıydı da.

Ona krematoryumda kalmasını söylediğimde cevap vermemişti ama yine de buradaydı.

"İyi misin?" diye sordu usulca.

"Bu yüzden mi beni buraya kadar takip ettin? Duygularımın beni alt etmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Bana cevap vermedi, ama cevap vermemesi yeterliydi.

Yumruğumu sıktım. Şimdi *duygusal* olmanın sırası değildi ama küçük kardeşim içimdeki her türlü kaotik şeyi ortaya çıkarmayı başaramadıysa ne olayım. Dışarıdan gelen ayak seslerini duyduğumda elimi göğsüne bastırdım. Muhafızlar geçerken kendimizi kapıya yasladık. Briggs tam alarmdaydı ve mallarını korumak için daha fazla insan dışarı çıkarmıştı.

Bir sürü insan.

Açgözlü, kötü insanları bulmak zor değildi. Doğru fiyatla, bu pisliklerin çoğu kendi ahlaklarını görmezden gelebilirdi, ancak bu tür şeyler zaman alırdı.

Peki bu bok parçaları nereden gelmişti?

Briggs kendisi için çalışacak bu kadar çok insanı bulmayı nasıl başarmıştı?

İşler yolunda gitmiyordu. Bir şeyleri kaçıırıyorduk ve ben bir şeyleri kaçırmaktan nefret ederdim. Sürprizlere yer bırakıyordu... ve iyi türden sürprizlere değil.

Korumalar nihayet geçtiğinde, Theo ve ben hareket ettik, duvardan uzaklaştık ve binanın içine doğru yürüdük.

Briggs'in kendisi için çalışması için daha fazla insan getirmiş olması önemli değildi. Hiçbir işe yaramıyorlardı ve fark edilmeden binanın içine girmeyi başardık. Her zamanki gibi bu boku havaya uçurup alevler içinde yanmasını izleyemezdim.

Lia'nın burada olma ihtimali vardı ve söz konusu o olduğunda hiçbir şeyi riske atamazdım.

Burada olmadığını doğrulasam bile Theo'nun buna izin vermeyeceği gerçeği de vardı. İçeride burada olmaması gereken insanlar olduğunu bildiği halde... buraya isteyerek gelmeyen insanlar.

Briggs'in işindeki *kayıpları* pek düşünmemiştim.

Ama Theo'nun tek derdi sempatik olmaktı. Belki de hepsini çıkardığımdan emin olmak için benimle gelmiştir?

Bana güvenmiyor muydu?

Başımı salladım. Muhtemelen şimdi değil, kafam son bir haftadır Lia yüzünden sikilmişken.

Tüm insanları tuttuklarını düşündüğüm bodruma inen kilitli kapının yanındaki duvardaki küçük bir girintinin arkasında kaldık.

Çok geçmeden yalnız bir gardiyan geldi, anahtarları elindeydi ve ileri geri sallanıyordu. Theo'nun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anlamak için onu görmeme gerek yoktu. Yanına gelip kollarımı boynuna dolamadan önce muhafız yeterince yaklaşıp kadar bekledim. Gerildi, yardım için bağırarak üzüldü ama ben çoktan boynunu bükmüş, kemiklerini kırmıştım. Dizlerinin bağı çözüldü ve yere yığıldı. Theo cesedi uzak bir köşeye saklamak için sürüklerken ben de anahtarları onun gevşek ellerinden aldım.

Kapıyı açtım ve aşağıya inen spiral bir merdiven buldum. Her seferinde birkaç metre önümü görmeme yetmeyen loş lambalarla loş bir şekilde aydınlatılmıştı.

Theo'nun arkamdan geldiğini , "Gidelim," dedim.

Başka muhafızlarla karşılaşacak kadar uzun süre beklemeden hızla merdivenlerden aşağı indik.

Sahadaki muhafızların sayısını tam olarak bilmiyordum ama iş o noktaya gelirse onlarla savaşmamızı zorlaştıracak kadar çok olduklarını biliyordum.

Şimdi saklanmak en doğru yoldu.

Bodrum katında, çevredeki kadınların mırıldandığı yumuşak çığlıkları duyabiliyordum. Işık kadınları ve çocukları görmem için yeterliydi.

Kafesler, köşede küçük bir saksı, muhtemelen tuvalete gitmeleri gerektiğinde kullanılmak üzere, hepsi bu kadar.

Theo benden uzaklaştı. Olduğum yerde kaldım, olay yerini değerlendirmeye ve onları buradan sadece ikimizle çıkarmanın en iyi yolunu düşünmeye çalıştım. Onları çıkarmak zorundaydık. Theo onlar olmadan asla gitmezdi. Bunu biliyordum ve bu da benimle gelmesini istemememin bir başka nedeniydi.

"Kaç tane?" Ben sordum. "Toplam on."

"On," diye tekrarladım. Çok değil. On kişiyi buradan çıkarmak otuz kişiyi çıkarmaktan daha kolay, diye düşündüm, beklediğim de buydu, ama yeterince kolay değildi.

Anahtarları Theo'ya fırlattım.

"Onları dışarı çıkarın ve gürültü yapmamalarını söyleyin. Bizi ele verirlerse ateş ederim."

Theo dönüp dediğimi yapmak üzere uzaklaşmadan önce bana bir bakış attı.

Etrafta dolaştım ve kafesteki insanlara baktım. Hepsi de çok iyi bildiğim aynı umutsuz ve çaresiz bakışlarla bana bakıyordu.

Kaçmayı başardıktan aylar -hatta *yıllar*- sonra Theo'nun yüzündeki ifadenin aynısıydı. O süre boyunca aynaya her baktığımda benim yüzümde de aynı ifade vardı.

Geçmişin anıları beni ele geçirmekle tehdit ederken yumruklarım sıkıldı. Ben.

Bir kafesten diğerine hızlıca geçtim ve fark ettim ki Lia değildi.

Hiçbiri değildi. Odanın bir tarafındaki son sıraya geldiğimde Theo'nun gözleriyle karşılaştım ve başını salladı.

Hayır

Lia.

Sikeyi

m.

Hangi cehennemdeydi?

Olduğum yerde kalıp düşünmeye çalıştım. Onu nereye koymuş olabilirdi ki ben bilmiyordum? Hiç mantıklı gelmiyordu. Bilmediğim başka güvenli evler de var mıydı?

Yardım aldı mı?

Theo yanıma geldi. "Hepsi dışarıda."

Arkama baktığımda bütün kadınların orada durduğunu gördüm. Bir kız başka bir kadının arkasına saklanmıştı ve on dört yaşından büyük görünmüyordu. Ona baktığımı fark edince hızla gözlerini kaçırdı.

Etraftaki kadınlar ağlıyordu ama en azından uyarıya kulak verdiler ve sessizce ağlıyorlardı.

"Hadi gidelim. Sen ön tarafı al. Ben arkada olacağım."

"Tamam." Theo kadınlara döndü. "Sıraya girin." Uzun bir süre hiçbir kadın kıpırdamadı.

"Şimdi yap," diye sertçe bağırdım. Bazıları ses tonumdan sıçradı ama bu onları harekete geçirdi. Küçük bir sıra oluşturmalarını izledim, bazıları yan yana duruyordu.

"Pekâlâ," dedi Theo, etrafına bakınarak. "Beni takip edin."

Merdivenlere doğru döndü. Kadınlar isteksizce onu takip ettiler ve hemen arkalarında olduğumu fark ettiklerinde daha hızlı hareket etmeye başladılar. Korkmuş olsalar bile, onunla birlikte olma şanslarının benimle birlikte olmaktan daha yüksek olduğunu biliyorlardı.

Daha önce gördüğüm kız sıranın en arkasındaydı.

Arkasını döndü ve bana birkaç kez baktı. Yüz ifadem değişmedi. Lia'nın burada olmamasına duyduğum öfkeyi içimin derinliklerine itmek için çok çalışıyordum. Neden burada olacağını düşündüğümü bilmiyordum. Ben de emindim.

Şimdi eve dönmem ve Leo'nun tüm mülklerini, ortaklarıyla birlikte yeniden araştırmam gerekiyordu.

Ne kaçıırıyordum?

Kız orada olduğumdan emin olmak için bir kez daha arkasına döndü... ya da arkaları dönükken onlara saldırmayacağımdan.

Sinirlenmeye başlamıştım.

Eğer onlara saldırmak isteseydim, arkalarının dönük olmasını beklememe gerek yoktu.

Kızın ayağı merdivenin kenarına takıldı ve tökezleyerek geri çekildi. Merdivenlerden düşüp muhafızları uyaracak kadar gürültü yapmadan önce onu tuttum ve tekrar ayağa kalkana kadar onu geri .

Tutunduğu kadın kızı kollarının arasına aldı ve bana baktı, gözlerinde kararlılık ve korku karışımı bir ifade vardı. Sırıttım.

Ne kadar cesurca.

"Yürümeye devam et," dedim.

Başlarını salladılar ve yollarına devam ettiler. Kız dönüp bana bir daha bakmadı.

Bütün kadınları bodrumdan çıkarmak işin kolay kısmıydı. Onları binanın ana katındaki duvar boyunca yürütmek ise bambaşka bir şeydi.

Silahımı çıkardım.

Buradan fark edilmeden çıkabileceğimizi sanmıyordum.

Elbette, bir muhafız gelip köşeyi döndüğünde ön kapının yarısına gelmiştik.

Bir an için kafası karışmış gibi göründü, sanki kadınların dışarıda olması gerekip gerekmediğinden emin değildi.

Aptal herif.

Silahımı doğrulttum. Ateş ettiğimde hedefim doğrudu ve alından vurduğum. Ama yeterince hızlı değildim. Herif yine de yardım için çığlık atmayı başardı.

Önümdeki insanlara en yakın yere ittim. "Gitme zamanı," dedim, sırayı ilerleterek. "Birbirinizin tişörtlerini alın. Şimdi!"

Dediğimi yaptılar ve önlerindeki kişinin gömleğine tutundular. "Sizden on kişi var. Eğer kapıdan çıktığımızda on kişiden az olursak çok kızarım. Şimdi koşun!"

Theo arkasındaki kadının gömleğini tuttuğunu hisseder hissetmez kaçmaya başladı. Kaçış yolunda olduklarından emin olmak için bir süre geride kaldım, tam o sırada daha fazla muhafız silahlarını çıkarmış bir şekilde köşeyi döndüler.

Sikeyim.

İlk atışı yaptım ve bana en yakın koşan pisliği vurduğum. Yere düştü, ama onlardan daha çok vardı.

Ateş ettiler. Köşeye saklandım, silahımı körlemesine ateşledim, tam o sırada kadınların çığlıkları patladı ve beni çok sinirlendirdi. Bu şüphesiz daha fazla dikkat çekecekti.

Muhafızlar mermilerimden kaçmak için saklandılar ve geçici olarak kovalamalarını engellediler. Bu Theo'ya fazla zaman kazandırmayacaktı ama yeterli olacaktı.

Theo ön kapıya ulaştığında arkama baktım. Dışarıda onu bekleyen daha fazla piç olacaktı. Silahımın kabzasını sıkıca kavradım. Eğer ona bir şey olursa.

Hiçbir pislik benden güvende olamaz. Bunu garanti ederim. Ateş etmeye devam ettim, mermilerim bitene kadar indirebildiğim kadar muhafızı indirdim.

Etrafıma bakındım ve gözlerim, silahı yanında olan muhafızın ulaşılabilir mesafedeki cesedine takıldı.

Saklandığım yerden dışarı bir göz attım. Kurşunlar hâlâ uçuşuyordu ama eskisi kadar sık değildi. Muhtemelen yeniden dolduruyorlardı. Hızla hareket ettim, saklandığım yerden çıkıp cesedin yanına atladım. Silahı aldım ve mermiler daha hızlı gelirken boşlukta yeni bir saklanma yerine geçtim.

Kurşunların isabet ettiği yerlerden üzerime alçıpan parçaları sıçradı.

Zaman tutmaya çalıştım. Eğer Theo başarılı olsaydı, o ve grup şu anda epey uzakta olacaktı.

Cebimdeki bombayı aldım ve emniyet pimini çekerek mermilerin geldiği yöne doğru fırlattım.

Beklemedim.

Kurşunların beni yakalamasını önlemek için zikzak çizerek koşarak oradan çıktım. Şerefsizlerin ne olduğunu anlamaları biraz zaman aldı ve arkadan gelen endişeli bağırıışlarını duyduğumda gülümsedim. İngilizce değil de İtalyanca konuştuklarını anlamam yarım saniye sürdü.

İtalyan muhafızlar mı?

Ön kapıdan dışarı atlayıp yere düşerken başımı siper ettiğim anda bomba büyük bir gürültüyle patladı.

Yangın tüm binaya yayıldı. Patlama binadan başka bir şeyi yakalayacak kadar büyük değildi, en azından henüz değil. Ancak bazı şerefsizleri öldürmeye ve büyük bir kısmının kaçmasını engellemeye yetti.

Yakınlarda ayak sesleri duyuldu ve başımı kaldırdığımda Theo'nun her zamanki ifadesiz yüzüyle orada durduğunu gördüm. Elini bana uzatmadan önce bir süre birbirimize baktık. Tereddüt etmeden tuttum ve beni yukarı çekmesine izin verdim.

"Yaralandın mı?" diye sordum.

İlgisiz bir şekilde başını salladı.

Ona bir bakış attım.

Küçük bir iç geçirdi. "Yalan söylemiyorum. Yaralı değilim. Yolda birkaç muhafızla karşılaştık ama başa çıkamayacağım bir şey değildi."

"Peki ya kadınlar?"

Nerede oldukları umurumda değildi ama onları çıkarmak için bu kadar girdiysem, güvende olsalar iyi olurdu.

"Bir kamyonetin arkasında."

"Mini kamyon mu?"

"İtalyan piçlerinden birinden bir hediye."

Başımı salladım. Demek Amerikalı olmadıklarını anlamıştı.

"Hadi, gidelim buradan."

Binadan yaklaşık yarım mil yürüdükten sonra ağaçların arasına gizlenmiş beyaz bir minibüsün yanında durduk. Kadınların hepsi arkada oturuyordu. Bize temkinli baktıklarını anlamak için açık bir ışığa ihtiyacım yoktu.

Bundan sonra onları nereye koyacağımı Theo'ya bıraktım.

Kamyonetin yolcu tarafına tırmanmadan önce kadınlara "Sorun çıkarmayın," dedim. Gözlerim kısa bir an için kızla buluştu. Uzun süredir esir değildi. Bu kadınların hiçbiri değildi. Ama o kafeslerde geçirdikleri kısa sürenin onları travmatize etmeye yettiğinden emindim. Ve aklımın neden tekrar kıza kaydığını bilmiyordum. Belki de Leo'nun elinden kaçmayı başardığımda onun yaşlarındaydım. Bununla benden daha iyi başa çıkabilirdi. Tek umabildiğim de buydu.

Yan aynadan baktığımda Theo'nun sürücü tarafına yürüyüp arabaya binmeden önce kadınlara bir şeyler söylediğini gördüm.

Arabayla oradan ayrılırken hiç konuşmadık. Koltuğuma yaslandım. Bu büyük bir hayal kırıklığıydı.

Yolculuğun yaklaşık on beşinci dakikasında Theo, "Onu bulamadığımız için üzgünüm," dedi. Ona cevap vermedim. Canım konuşmak istemiyordu.

Theo küçük bir iç geçirdi. "Onu bulacağız. Bulacağımızı biliyorsun."

Onu bulacağıma dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu. Ne olursa olsun onu bulacaktım, ama sonunda bulduğumda, o zaten neler yaşamış olacaktı?

Leo'nun ona neden bu kadar takıntılı olduğunu hala bilmiyordum, sadece takıntılıydı ve şimdi ona sahipti.

Telefonum cebimde titredi. Benim telefonum değil.

Telefon Leo'nun ona ayarladığı adamdan geliyordu.

Onunla birlikte olduğu andan beri mesajlar gelmeyi bırakmıştı ama şimdi...

Çıkardım ve metni hızlıca okudum.

Theo bana doğru baktı. Gülümsediğimi fark edince "Ne?" diye sordu.

"Briggs mesaj attı. Kiraladığı adamların Lia'ya geri dönmesini istiyor. Ve yeni yerini terk etmediğinden emin olmak için."

"Bok yok mu?" Theo kıkırdayarak söyledi.

"Evet. Şerefsiz bana yeri ve her şeyi verdi."

Kalbimin kısa bir an için teklediğini hissettim, sonra tekrar düzleşti.

Sonunda lanet olası bir yer buldum.

Ve hiç vakit . Kızımı almaya .

LIA

Adam beni dikkatsizce kulübenin parke zeminine fırlattığında homurdandım.

Her yerim ağrıyordu. Vücudum, burkulan bileğimden bileklerime, o koca herifin beni yere düşürdüğü andan tokat attığı yüzüme büyük bir çürük gibi hissediyordu.

Oturur pozisyona geçtim ve yanımda duran iki adamın beni süzüşünü izledim. Kulübeye vardığımızda ışıkları açmışlardı ve ilk kez yüzleri tam olarak görünüyordu. Hiç maske yoktu, benden saklanmaya çalışmıyorlardı. Bunun için tek bir neden düşünebiliyordum

-Gitmeme izin vermeyi
planlamıyorlardı. "Ne
istiyorsun?" diye sordum.

baktılar, güldüler ve bana döndüler. Bir kahkahadan hiç bu kadar korkmamıştım.

"Yok bir şey kızım," diye cevap verdi kel olan. "Sadece biraz eğlenmek istiyoruz."

Başımı salladım. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bir nedene ihtiyacımız var mı?" diye sordu, genişçe gülümseyerek ve dişlerini göstererek. Hayır, bir nedene ihtiyaçları yoktu ama bu neden rastgele hissettirmiyordu?

Kulübenin anahtarları onlarda vardı. Burada olduğumu kimsenin bilmemesi gerekiyordu ama yine de biliyorlarmış gibi hissediyordum. Buraya kadar benim için gelmişlerdi, sanki...

Bunu düşünmeye bile cesaret edemedim.

Bana bir adım daha yaklaştıklarında "Beni rahat bırakın," dedim, sonra bir adım daha yaklaştılar.

Bacaklarımı tekmeleyerek diğer adamı dizinden yakaladım. İyi bir şey yapmış gibi görünmüyordu.

Dövüşten zevk alıyormuş gibi gülümsedi. Hasta olacaktım.

Kel olan diz çöktü ve ayak bileklerimi yakaladı. Daha çok mücadele ettim ama faydası olmadı. Diğer bileklerimi kavrayıp sert zemine bastırırken beni kendine doğru çekti ve canımı acıtacak kadar bastırdı.

İçlerinden biri üstüme çıkınca haykırdım. O anda hangisinin olduğunu bilmiyordum ve bilmek de umurumda değildi. Vücut ağırlığını bıraktı.

"Siktir!" Çığlık attım.

İçlerinden biri güldü. "Devam et, bağır ve kavga et kızım. Bunu yapmaları hoşumuza gidiyor."

Gözlerim yaşardı ve sıcak nefesini tenime yakın hissettiğimde yüzümü yana çevirdim, dudakları yanağıma bastırdı, aşağı indi ve boynumu sertçe ısırıldı.

Kollarımı büktüm, adamın elinden kurtulmaya çalıştım, kaçmaya çabaladım.

Ne yapacağımı
bilemedim. Ne
yapabilirdim ki?

Yanağımın içini ısırıldım. Tekrar çığlık atarak ya da daha kötüsü yalvararak onları tatmin etmeyecektim.

Onlar haklıydı. Etrafta çığlıklarımı duyacak, bana yardım edecek kimse yoktu ve onlara yalvarmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

İri ellerin önce göğüslerimi, sonra da gömleğimi mıncıkladığını hissettiğimde vücudum tiksintiyle sarsıldı.

Elleri altımda hareket etti ve çıplak tenime bastırdı. Bundan kaçış yoktu.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve bitmesini umdum. Ya da bir şey için -Herhangi bir şey olacaktı, bayılacaktım ve böylece olacakları hatırlamayacaktım.

Sadece...

Bağırışlar zihnimde yankılandı. Bunun düşüncelerimin içinde değil de dışında olduğunu fark etmem bir anımı aldı.

Ve sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, üzerimdeki ağırlık kalktı.

Derin bir nefes aldım ve , etrafıma bakıp neler olduğunu anlamaya çalıştım.

İşe yaramadı. Zihnim karmakarışık ve belli ki dileğim yerine gelmişti. Rüya görüyordum. Belki de içlerinden biri bana çok sert davranıp beni bayıltmıştı ve şimdi rüyamda Mael'in burada olduğunu görüyordum.

Mael adamlarla savaşıyordu.

Mael her zaman hayattan daha büyük ve yetenekli görünüyordu, ama bu?

Mael kel adamın suratına yumruk atıp onu yere serdiğinde tepki vermedim. Yumruktan dolayı bayılmamıştı ama yerde kalması için yeterince sertti, bu da Mael'e diğer adamla ilgilenmesi için yeterli zamanı veriyordu.

Mael adamın kollarından kolayca sıyrıldı, etrafında döndü ve yan tarafına tekme attı. Adam geriye doğru tökezledi ve yüksek bir gümbürtüyle duvara çarptı.

Neler oluyordu?

Çabucak toparlandı ve yumruğunu kaldırarak Mael'in üzerine yürüdü. Ama Mael bunu bekliyordu ve belli ki ne yaptığını biliyordu çünkü adam ondan daha büyük olmasına rağmen daha yavaştı ve onun kadar yetenekli değildi.

Mael adamın yüzünün yan tarafına vurdu, kollarını adamın beline doladı ve adam kendini toparlayamadan onu duvara doğru itti. Adam Mael'in sırtına yumruk atarak onu uzaklaştırmaya çalıştı ama her darbenin şiddetini duyabiliyor olmama rağmen Mael üzerinde herhangi bir etkisi olmamış gibi görünüyordu. Adamı köşeye sıkıştırmaya devam etti ve adam bir şey yapamayacak kadar yorulana kadar ona tekrar tekrar vurdu.

Mael adamın saçlarından bir tutam yakaladı, geri çekti ve kafasını duvara vurdu. Arkasından kan fışkırdı ve adamın nasıl kanadığını bilmiyordum, sadece kanadığını biliyordum.

Adam yere düşmeden önce yavaşça gözlerini kırptırdı. O sırada duvardan bir çivi çıktığını fark ettim, Mael'in onu çiviye doğru itmesinin nedeni de buydu. Mael az önce...

Mael az önce adamı öldürdü mü?

Kel adam iyileşmek için o kadar zaman harcamıştı ki, şimdi Mael'e bıçakla sinsice yaklaşıyordu. Beni hayallerimden koparan da bu oldu.

"Mael!" Tam kel adam ileri atılırken çığlık attım. Mael tam zamanında döndü ve bıçağı adamın elinden almayı başardı.

Mael onu yere yatırdığında adam homurdandı, vücudunun üzerinde süründü ve bıçağı kaparak doğrudan adamın burnuna doğrulttu.

Kel adam dondu kaldı ve elini kaldırdı.

Mael bana baktı, mavi gözleri karanlıkta parlıyordu.

Beni değerlendiriyor gibiydi, görebildiği her yarada ifadesi daha da koyulaşıyordu.

Bıçağı aşağı doğru hareket ettirdi ve adamın yanağına bastırdı, yüzünün yan tarafından kan damlarken adamın ciyaklamasına neden oldu.

Mael tıslarken irkildim ve mide bulantımı uzak tutmaya çalıştım. "Biliyor musun, sen ve arkadaşın onu tutarken bile bebeğim bu kadar ses çıkarmıyordu."

Bebeği mi?

Benden bahsediyordu. Benim hakkımda konuşuyordu. Başımı salladım ve önümde gelişen sahneden uzaklaşmaya çalıştım... Mael'den uzaklaşmaya çalıştım.

Gözlerim duvara yaslanmış yatan bedene kaydı. Mael'in hareketlerinde hiç tereddüt yoktu. Pişmanlık yoktu. Ne yaptığını biliyordu.

Mael sadece bir sapık

değildi. O bir katildi.

Kendimi neye bulaştırmıştım?

Mael'in adamla nasıl başa çıktığını görmek istemediğim için daha da geri çekildim. Beni incitmiş olmaları ve hatta bunu hak etmiş olabilecekleri umurumda değildi. Oradan uzaklaşmak dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Sırtım duvara çarptığında titreyen bacaklarımla ayağa kalktım. Yavaşça döndüm ve yatak odasına doğru yürüdüm, adamın çığlıkları yükseldiğinde daha da hızlandım ve odaya girip kapı arkamdan kapanıp kilitlenene kadar daha da hızlandım. Adamın çığlıkları devam ediyordu. Gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu. Bacaklarım tutmadı ve yere düştüm, sırtımı kapıya dayadım, gözlerimi kapattım ve ellerimi kulaklarıma bastırdım, bunun her şeyi engelleyeceğini umuyordum.

İşe yaramadı.

Çığlık, hızla kesilmeden önce zirveye ulaştı.

Ani sessizlikten irkildim, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzüldü. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum: Acı içinde attığım çığlık mı yoksa onu takip eden, havayı keskin bir bıçak gibi kesen saf, katıksız sessizlik mi?

Ağlamamak için dudagımı ısırdım, yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordum.

Nefesime odaklanmaya çalıştım.

Sadece nefes al. Her şey

yolunda. Bir şey yok.

Sorun değil.

Bu iyi değil.

Parke zeminde ayak sesleri duyuluyor, bulunduğum odanın kapısına yaklaşıyordu. Kapı tokmağı hafifçe döndü ama ben çoktan kilitlemiştim. Bunun Mael'i durduracağını sanmıyordum... Durdurmayacağını biliyordum.

İçeri girmeye çalışmadı.

"Lia."

Sesini duyunca başımı salladım. "Benim için kapıyı aç."

"Yani beni de öldürebilir misin?" diye sordum.

Ahşap kapıya küçük bir gümbürtü çarptı. Uzun bir süre hiçbir Şey söylemedi. Sonra, "Bunu yapabileceğime gerçekten inanıyor musun? Hatta bunu yapabileceğime?"

Artık neye inanacağımı bilmiyordum.

Mael'in burada olduğunu ve o iki adamın bana bir daha zarar veremeyeceğini fark ettiğimde kısa bir an için rahatladım. Ama bu?

Beni kurtarması için odenmesi gereken bedel bu muydu? İki hayat mı?

Annem dışında, daha önce birinin öldüğünü hiç görmemiştim. Birinin öldürüldüğünü hiç görmemiştim.

"Sana zarar veremem," diye nefes aldı ama ona inanıp inanmadığımı bilmiyordum. Çünkü onu o adamlarla birlikte izliyordum. Mesele onları öldürmüş olması değildi, ama aynı Şeyi bana yapmayacağına inanamıyordum... daha önce usulca kollarına aldığı birine.

"Beni yalnız bırak," diye yalvardım. "Beni yalnız bırak." Yumruklarımı kaldırdım ve yere vurdum.

"Tamam," diye cevap verdi sonunda. "Seni yalnız bırakacağım... şimdilik." Onun uzaklaştığını duyduğumu sandığımda kulaklarımı zorladım.

O kadar kolay olmayacağını biliyordum. Hem Mael hem de takipçim olarak bana daha önce söylediği her Şeyden gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Ondan kaçmaya çalıştığım apaçık ortada olmasına rağmen bu kulübeye gelerek bunu kanıtladı.

Yanağımı yere bastırarak uzandım ve kapının alt aralığından dışarı baktım.

Mael'in siyah botlarının garip bir şekilde etrafta dolaştığını gördüm. Kapıdan çok uzaktaydı, yani en azından bu da bir Şeydi.

Ta ki cesetlerden biri ortaya çıktığında ve Mael onu zahmetsizce srklediğinde neden öyle dolaştığını anlayana kadar.

Mide bulantısı boğazıma doğru ilerlerken kalbimin durduğunu hissettim. Hasta olacaktım.

Bu hissi uzakta tutmayı umarak derin bir nefes aldım.

Sonra bir kol aniden görüş alanıma düştü.

Hayır.

. Neyse ki odanın içinde bir banyo vardı ve birkaç saat önce yediğim azıcık akşam yemeğini dışarı atmak için tam zamanında oraya vardım. Gözlerim yaşardı ve kendimi o kadar sefil ve umutsuz hissediyordum ki artık ne yapacağımı bilemiyordum.

Çıkış yolu yoktu. Artık yok. Mael dikkatsiz değildi ve ikinci kez ondan kaçmama izin vermeyecekti.

Ve şimdi onunla birlikte bu evin içinde kapana kısılmıştım.

MAEL

Odanın içinde hastalandığını duyduğumda ellerim sıkıca yumruk oldu.

Kız arkadaşşıma dokunan iki pezevengin vücutlarını inceledim.

Burada olmaları tesadüf değildi.

Buraya gönderilmişlerdi. Ve onları kimin gönderdiğini biliyordum. Kulübeye girip kızımın kıyafetlerini çıkarmaya çalışan iki hasta herifi gördüğümde öldürücü bir öfkeyle kör olmasaydım, işkence etmek ve sorgulamak için en azından birini hayatta tutacak kadar mantıklı olabilirdim.

Ölümleri çabuk olduğu için şanslıydılar. Ama

Lia'nın önünde olmuşlardı.

Beni böyle görmesini hiç istememiştim ama gördü ve şimdi korkuyordu.

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

Ona hiçbir şey söylememeyi planlamamıştım.

Ona gerçeği söyleyecektim ve belki de beni böyle gördükten sonra yutması daha kolay olacaktı.

Artık hiçbir şey bilmiyordum.

Şimdi yapılacak en iyi şey cesetleri gömmek ve bu pisliği temizlemektir.

Ama önce...

Bir beden, kel herifin önünde çömeldim ve onu aradım.

Onu.

Botuna bağlı iki silah ve bir bıçak vardı. Bunlar

Yararlı. Leo'nun kızımın peşinden buraya kaç adam göndermeyi planladığını bilmiyordum ama hepsini öldürebilirdim.

Bu kulübeden ne kadar çabuk ayrılırsak o kadar iyi.

Lia'nın onu buradan çıkarıp evime razı olacağını sanmıyordum.

Kahretsin, her şey ne kadar karmaşık hale gelmişti.

Tam ayağa kalkıp bu pislikleri gömmek için işe koyulacaktım ki renkli bir şey gözüme çarptı.

Kaşlarımı çatarak bıçağın ucunu kullandım ve herifin boynunda asılı olan farklı renklerdeki tespih tanelerini çıkardım.

Sicilya mafyasının pek çok üyesinin bunları takmayı sevdiğini ve son birkaç aydır bu piçlerin alışılmadık derecede çok sayıda görüldüğünü bilmeseydim, boncukların kendileri önemsiz olurdu.

Genelde bu tür şeylerle uğraşmazdım çünkü beni etkilemezdi. New York, yeraltı yöneticilerinde birçok değişiklik görmüştü. Bazen Ruslar yönetimi ele geçiriyordu. İrlandalılar yaklaşık on yıl önce neredeyse güç kazanıyordu ama şimdi bu, civardaki en güçlü İtalyan aileler arasında bir savaştı.

Beni yalnız bırakmakta ve sadece birini öldürmem gerektiğinde aramakta iyiydiler. Bir noktada bazı örgütlerin liderlerini geçirerek ellerimi kirletmiş olabilirim, ancak bu asla benimle ilişkilendirilemez.

Binada geçirdiğimiz zamanı düşündüm. O

bok kafalılar İtalyanlardı.

Şerefsizden aldığım bıçağı kullandım ve her birinin gömleğini yırttım. İlk puştun üzerindeki dövmeyi bulmam istediğimden daha uzun sürdü. Bir ucundan diğerine çapraz olarak kesilmiş bir çizgi olan bir daire. Vücudunun yan tarafında, sırtına yakın bir yerdeydi. İkinci puşt, kel olan, dövmeyi hemen boynunun yan tarafında bulduğumda işimi kolaylaştırdı.

Ve şüphelendiğim her şeyi doğruladı.

Tek soru, Briggs'in Sicilya mafyasıyla aynı yatağa girerek ne halt ettiğiydi?

Saat sabahın üçünü geçiyordu ve Lia uyumaya gitmişti.

Ya da en azından olmasını umuyordum. Pencerenin yanındaki küçük köşeye oturdum ve kararmış gökyüzüne baktım.

Ön kapı açılıp Theo içeri girdiğinde tepki vermedim.

Bana doğru ilerlemeden önce hiçbir şey söylemeden kulübenin küçük alanını inceledi.

Yaklaştığında ona cüzdanları uzattım. "Bu nedir?"

"Bu lanet kulübede Lia'ya tecavüz etmeye çalışan iki adamın kimliği."

Theo tepki vermedi ama şaşırdığını biliyordum. "Ve sen buraya tam zamanında mı geldin?"

"Ona tecavüz etmediler," diye onayladım. Ama lanet olsun, bir dakika bile geç kalsaydım... Bu düşünceyi düşünmek istemediğim için çabucak aklımdan çıkardım. Ve ona dokunmuşlardı. Onu korkutmuşlardı. Canını yakmışlardı. Yüzünün bir tarafını tercih edişini hiç özlememiştim. Bir iz bırakmamaları mucizeydi ama başka bir yerini incitip incitmediklerini bilmiyordum ve yaraları konusunda bana açık sözlü davranacak gibi de değildi.

"Onları araştırmamı ister misin?" Theo sordu.

"Onların Cosa Nostra'nın bir parçası olduğunu benim için teyit etmeni istiyorum." "Yani burada, New York'ta mı? Son duyduğumda, Abbiati kontrol sahibi bir aile."

"Dean Abbiati üç gün önce arabasının içinde ölü bulundu."

"Varis mi? Hadi ya?"

"Ve polis cinayet olmadığına karar verdi, ama ikimiz de biliyoruz ki Abbiati'nin baskısı yüzünden böyle karar verdiler."

"Bunu kendi başlarına araştırmak istiyorlar."

Başımı salladım. "Ve içimden bir ses suçluların o Sicilyalı piçler olduğunu söylüyor." "Bunun Lia ile ne ilgisi var?"

"O pislikler buraya Briggs tarafından gönderildi." "Emin misin?"

Telefonu çıkardım ve Theo'ya Briggs'in bir saat önce gönderdiği mesajı gösterdim.

Briggs: *Ve küçük Lia'ma bana yalan söylememe konusunda bir ders vermeme engel olma.*

Ona tecavüz ederek bir ders vermek istedi.

Briggs'in derisini canlı canlı yüzecektim, her seferinde bir santim etini yüzecektim.

Theo başını salladı. Benden daha fazlasına ihtiyacı yoktu. "Ne bulabileceğime bakacağım."

O uzaklaşırken Theo'ya dönüp bakmadım, sadece gözlerimi önümdeki karanlığa odakladım.

Artık Briggs'i kimin desteklediğini biliyorduk. Ve tüm organizasyonu çıplak ellerimle yok edecektim.

LIA

MIDEM GURULDADI.

İçinde bulunduğum durum göz önüne alındığında hâlâ yemek düşünebilmem bir mucizeydi ama artık düşünebiliyordum. Ve acıkmıştım. Ama bu odadan dışarı adım atmaya cesaret etmek ve Mael'le karşılaşma riskini almak, ondan kaçtıktan sonra onu tekrar görmek... dün gece onu o şekilde gördükten sonra.

Yapabileceğimi
sanmıyordum. Başımı
salladım.

Neredeyse öğlen olmuştu ve ben hiçbir şey yememiştim. Pencereden dışarı bakmaktan başka bir şey de yapmamıştım.

Telefonum yanımdaydı.

Ama burada servis yoktu.

Leo ile yaptığım ve bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söyleyen o konuşma... Burada servis olmadığını biliyor muydu?

Bunu düşünmemek için kendimi zor tutuyordum ama kulübenin anahtarlarını elinde tutan adamlar burada olduğumu nereden biliyorlardı? Ve neden beni buraya geri getirmek için ormanda peşimden koşmakta bu kadar kararlıydılar? Sanki dün geceki tüm amaçları buymuş gibi.

Ama burada olduğumu Leo ve Mael'den başka kimse bilmiyordu. Adamları öldüren.

Gözlerimi kapattım ve düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalıştım. İhtiyacım olan son şey dün geceki anıları tekrar hatırlayarak kendimi tekrar hasta etmektir. Ve midem boştu.

Midem guruldadı ve sanki bir işaretmiş gibi kapım çalındı.

Yavaşça nefes aldım ve içimde yükseldiğini hissettiğim paniği yatıştırmaya çalıştım. Beni yalnız bırakmasını beklemiyordum.

Umuyordum ki...

Kulağa ne kadar safça geldiğini ben bile
duyabiliyordum. "Lia, dışarı çık ve yemeğini
ye."

Başımı salladım ve cevap vermeyi reddederek yanağımın içini ısırdım.

Onu.

Kapıyı tekrar çaldı. Kapının çatlağının altından
çizmelerinin gölgesi. Dışarı çıkıp dediğini yapacağımı mı düşündü?

Sadece o istedi diye mi?

Sabahtan beri ilk kez korku ya da umutsuzluk değil, öfke hissediyordum.

Düşünmeden hareket ettim ve elimdeki telefonu kapıya fırlattım. Yüksek bir ses çıkardı, cam yere düşmeden önce çarpmanın etkisiyle paramparça oldu.

Mael'in tarafında sessizlik vardı. Bir yanım kapıyı kırıp bana bağırmasını ya da daha kötüsünü bekliyordu ama tek duyduğum küçük bir iç çekişti.

Sonra, "Kahvaltıyı kapının önüne bırakacağım. Gel tabağı al. Ben kulübenin dışında olacağım. Bir daha benden kaçmayı aklından bile geçirme, kedicik. Seni bulacağım."

Sözleri karşısında ürperdim. Yeterince yumuşak söylenmişlerdi ama içlerindeki karanlığı, tehdidi duyabiliyordum.

Ayak sesleri uzaklaştı. Yataktan fırlamadan önce ön kapının açılıp kapandığını duyana kadar bekledim. Yatak odasının kapısını kırarak açtım ve oturma alanına baktım. Her şey dün gecedен önceki gibi görünüyordu, sanki her şeyi hayal etmiştim.

Şüpheli bir koku, leke, dağınıklık, hiçbir şey yoktu. Çok iyiydi.

Bu onun ilk öldürüşü değildi. Bu, hareketlerinin metodikliğinden çok belliydi. Yutkundum. Bu işe nasıl bulaşmışım?

Kabinin dışından gelen bir ses üzerine eğilip yemek tepsisini aldım ve hızla odaya geri dönüp kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim.

Tabağımdaki basit omlete baktım.

Açlığım tüm gücüyle bastırdı. Mael'in yaptığı hiçbir şeyi yemek istemiyordum ama enerjimi korumam gerektiğini de biliyordum. Ve şansım olduğunda, koşacaktım.

Yatak odasının kapısının açıldığını duyduğumda gözlerimi sıkıca kapattım.

Kilidin onu uzak tutmayacağını biliyordum.

Bunu biliyordum.

Hâlâ bir şekilde aramıza koyduğum bu küçük sınıra saygı göstermesini umuyordum çünkü şimdi korkuyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum.

olmaması gerekiyordu.

Değer verdiğim adamdan korkmamam gerekiyordu. Bir noktada birlikte bir gelecek hayal ettiğim adamdan korkmamam gerekiyordu.

Ama şimdi korkuyordum.

Benimle birlikte yatağa girdiğini hissettiğimde irkildim, bu da uyanık olduğumu ele .

Bana dokunmadı.

Bu iyiydi. Ellerini üzerimde hissedersen kendimi kaybedebileceğimi düşündüm.

Ben.

Bunun yerine, o yatağın bir tarafına uzandı, ben de diğer tarafına. I gözlerimi açtım. Bir şey görebilmem için yeterli ışık yoktu ama vücudunun dış hatlarını seçebiliyordum. Sırt üstü yatmış, tavana bakıyordu.

Kalbimi zorlamaya çalıştım. Beni de öldürecek miydi?

Kaçtığım için kızgın olmalıydı. Peki bana da o adamlara davrandığı gibi davranması için geçmem gereken hayali çizgi neydi - acımasızca ve tek kullanımlık olarak?

Mael, "Bu konuda çok fazla düşünüyorsun," dedi.

Titrek bir nefes verdiğimde kendimi tutamadım. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Benden korkuyorsun."

Mizahsız bir kahkaha attım. Ondan korkmak yetersiz bir ifadeydi. Pek çok şeyden korkardım - örümceklerden, küçük bir alanda sıkışıp kalmaktan ve dışarı çıkamamaktan, insanların bana çok yakın araba kullanmasından, ama Mael'den?

Çok korkmuştum.

"Ve senden korkmamın mantıksız olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesimden inanmazlığı uzak tutmaya çalışarak sordum.

"Elbette," diye cevap verdi, sanki yarın akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi tartışıyormuşuz gibi rahatça. "Bu lanet olası dünyada sana zarar vermemden asla endişe duymayacak tek kişi sensin."

Ona cevap vermedim.

Doğru mu söylüyordu? Ve neden ona inanmalıyıldım?

Gözlerimi kapattım ama bu sadece onun o adamları öldürdüğü görüntüyü canlandırdı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, zihnimden silemiyordum.

"Beni çoktan incittin," diye fısıldadım, beni duyup emin değildim. Beni incitmişti. Belki fiziksel olarak değil ama değer verdiğini iddia ettiğin birini incitmenin başka yolları da vardı.

Yalan söyledi, beni aylarca takip etti ve korkuttu ve yalandan başka bir şey olmadığı halde beni kendisine aşık etti.

Ve her nasılsa, az önce onun iki adamı soğukkanlılıkla öldürdüğüne tanık olmuşken bunların bir önemi olmamalıydı, ama önemliydi ve bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyordum.

Hareket ettiğinde yatağın kaydığını hissettim. Sonra dudaklarını yanağımda hissettim. Kendimi yatağa daha da bastırdım, sanki yeterince bastırırsam içine gömülebilir ve bu odadan kaybolabilirdim.

"Seni incittiğim için özür dilerim," diye fısıldadı.

Buna bir şey demedim. Söyleyecek bir şey yoktu.

Beni soğuk ve boş hissettirerek yatağın kendi tarafına geri uzandı.

Sonraki üç gün de aynı şekilde geçti. Bu odada saklandım ve Mael bana gün içinde üç kez yemeğimi getirdi. Geceleri de gelip yanımda uyuyordu. Kapıyı kilitlemem ya da kapının önüne bir şey koymam fark etmiyordu. Her zaman içeri girmenin bir yolunu bulurdu. Üçüncü seferde geceleri yanıma gelmesini engellemeye çalışmaktan vazgeçtim.

Onu uzak tutmaya çalışanın ben olduğumu bilmeseydim, odada esir tutuluyormuşum ve Mael de benim gardiyanımmış gibi görünecekti.

Başımı salladım.

Bu düşünce eve biraz fazla yakın , değil mi?

Ancak beş gün sonra, odanın dört duvarına bakmaktan bıkmıştım. Zaman birbirine karışmış, büyük bir karmaşa yumağı oluşturmuş gibiydi.

O kadar ki delireceğimi düşündüm. Saçımı çektim.

Deliriyor olabilirim.

Sabahın erken saatleriydi ve tekrar uyuyamadım. Dün gece o kadar da iyi uyumamıştım ve şimdi vücudumda bir türlü atlatamadığım bir huzursuzluk vardı.

Sinirli bir iniltiyle battaniyeyi üzerimden attım ve dolaba yöneldim. Kapıya doğru ilerlemeden önce üzerime büyük bir kazak ve birkaç eşofman altı ile botlarımı geçirdim.

Dışarıya baktım.

Mael görünürde yoktu. Hiç uyumaz mıydı?

Benden önce uykuya daldığı ya da benden sonra uyandığı bir zamanı bile düşünemiyordum. Kollarımda derin uykuya daldığı sadece bir gece olmuştu ama o da kâbus gördüğü geceydi.

Babası hakkında.

Mael'in bana karşı daha *insani* hissetmesini sağlayacak yollar düşünmeye çalışıyorsam tehlikeli bir yola giriyordum.

Yatak odasından çıktım ve ön kapıya yöneldim. Elim kapı koluna dokunduğu anda arkamdan gelen bir ses ödümü kopardı. "Nereye gidiyorsun?"

Sıçradım ve adamı öldürdüğü duvarın bitişiğindeki duvara gelişigüzel yaslanmış olan Mael'e ters ters bakmaya başladım.

Korkumu bastırmaya çalıştım, "Yürüyüş" diye cevap verirken sesimin titrememesinden gurur duydum.

"Benden kaçmaya , değil mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Aklıma gelmişti ama şimdi bunun zamanı olmadığını biliyordum. Söylediği gibiydi. Beni bulacaktı.

"Çantalarım bile yok."

"Eğer akıllıysan, yanına hiçbir şey almazdın. Sadece seni yavaşlatırlardı."

"Akıllı olduğumu kim söyleyebilir?" diye sordum. Gülümsemesine kandığım için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Bana eski Mael'i, kalbimi fiziksel olarak inciten gerçeği öğrenmeden önce aşık olduğum Mael'i hatırlatarak sırtıttı.

"Sen akıllısın, bebeğim." Duvarı itti ve yavaşça bana doğru yürüdü. Aramızdaki mesafeyi kapatmasından ne kadar rahatsız olduğumu göstermemek için kendimi zor tuttum. "Ve güçlüsün. Bunu da atlatacağız."

Elimde değildi. Kuru bir kıkırdama çıkardım. "*Bunu atlatacak mıyız?* Sanki sorunlarımız bulaşıkları kimin yıkayacağından ibaretmiş gibi konuşuyorsun. Sorunlarımız sıradan olmaktan çok uzak."

Tek kaşım kalktı. Başka tarafa baktım. Bunu neden örnek olarak kullandığımı bile bilmiyordum. Sadece aklıma gelen ilk şey buydu.

"Bulaşıkları yıkayabilirim," dedi usulca . Refleks olarak göğsüne bir tokat attım. "Bu bir şaka değil."

Elimi tuttu ve göğsüne bastırdı. Bileğimi bükerek çekmeye çalıştım ama elini sıkıca kavramıştı. "Söz konusu sen olduğunda asla şaka yapmam."

Buna hiçbir şey söylemedim. Artık ne söyleyeceğimi, düşüneceğimi ya da *hissedeceğimi* bilmiyordum. Sanki beni insan yapan her şeyi yontup atmış ve bildiğim her şeye rağmen beni hâlâ onu arzulayan birine dönüştürmüş gibi hissediyordum.

Bu durum nasıl hâlâ geçerli olabilir?

"Bırak beni," diye homurdandım. Gözleri yüzümde geziniyor ve bunu yapıp yapmamayı tartışıyor gibi görünüyordu. Sonunda bileğimi bıraktı ve ben de sanki bana tekrar dokunmasını engelleyecekmiş gibi ellerimi hızla sırtıma götürdüm.

Bir an için hiçbir şey söylemedik. Döndüm ve tam ön kapıdan çıkmak üzereydim ki bir eliyle kapı çerçevesine bastırarak beni durdurdu.

Ona bir bakış attım.

"Seninle yürüyeceğim," dedi.

"Gerçekten kaçacağımdan mı korkuyorsun?"

Beni kızdırarak başını salladı. Sonraki sözleri beni daha da çileden çıkardı. "Hayır, çünkü fazla uzağa gidemeyeceğini biliyorum."

Çenemi sıktım ve kolunu iterek dışarı çıktım.

Temiz sabah havasını derin derin içime çektim ve içimdeki huzursuzluğun en azından bir kaybolduğunu hissettim.

Sessizce yürüdük.

Mael yanımdan ayrılmazken ben çoğunlukla onu görmezden gelmeye çalıştım. Dışarıdan bakıldığında sabah yürüyüşüne çıkmış sevgililer gibi göründüğümüzden emindim.

Gözlerimi etrafıma diktim ama faydası yoktu ve Mael haklıydı. Koşabilirdim ama fazla uzağa gidemezdim, özellikle de etrafımdaki her şey aynı görünürken. Nereye gittiğimi bile bilmezken kulübeden kaçmak için nasıl bir umudum olabilirdi ki?

Ne kadar umutsuz.

"Beni nasıl buldun?" Kulübeden yaklaşık yarım mil uzaktayken sordum. Ona bakmadım. Onun yerine çıplak ağaçlara baktım.

etrafımızda.

"Beni bulduğuna göre, benimle ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum. Bunu sormak istemiyordum ama bilmemek beni öldürüyordu.

"Başka ne ki? Seni tutacağım." Alay ettim. "Beni öylece tutamazsın."

"Neden olmasın?" diye sordu, gerçekten kafası karışmış gibiydi. Onun nesi vardı böyle?

"Çünkü ben bir ." "Yani?"

"Yani? Ciddi misin?"

Yürümeyi bıraktım ve ona doğru döndüm. Onun ne kadar mantıksız olabileceğini, ne kadar... dengesiz olabileceğini nasıl bilemezdim?

Onun güzel yüzü beni kör mü etmişti?

Hissettiğim yalnızlık gerçekten de muhakeme yeteneğimi bu kadar mı etkiledi?

Elimi tuttu, başımı salladım ve çekmeye çalıştım. Ama Mael her zaman benden daha güçlü olmuştu. Beni kendine doğru çekti, ta ki ön tarafım onun ön tarafına dayanana kadar ve birbirimize bakıyorduk. Bana o kadar yakındı ki, nefesinin tenimde dolaştığını hissedebiliyor, gözlerindeki berrak gümüş benekleri görebiliyor ve burnunun üstündeki hafif çillerin zihnimle dalga geçtiğini görebiliyordum.

"Sen benimsin," dedi. Neredeyse ne hakkında konuştuğumuzu unutuyordum. Bu hiç iyi değildi. Devam etti. "Sen benimsin, tıpkı benim senin olduğum gibi. Seni tutuyorum. Tıpkı senin beni koruduğun gibi."

Başımı salladım. "Bunu istemiyorum. Seni istemiyorum."

Sözlerim onu incittiye bile bunu belli etmedi. Bunun yerine sırtıttı. "Bu şekilde çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Öyle olmalı."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Geri dönülmez bir şekilde ve sonsuza dek birbirimize bağlıyız. Benden kaçabilmenin tek yolu nefes almayı bırakmamdır."

Derin bir nefes aldım. Onun sözleri yüzünden neden kalbimde keskin bir acı hissettiğimi bilmek istemiyordum.

Ellerimi göğsüne bastırdım ve onu ittim. Neyse ki bana izin verdi. Yakınlığı aklımı başımdan alıyordu.

Ben yürümeye devam ettim, o da sessizce beni takip etti.

Ondan öğrenmek istediğim, öğrenmem gereken o kadar çok şey vardı ki, ama bunları sormaya bir türlü cesaret edemiyordum. Cevapların ne olabileceğinden korkuyordum. En çok da Leo'nun beni neden burada o adamlarla bıraktığını bilmek istiyordum.

Çünkü yaptığı şey tam olarak buydu. Beni incitmek amacıyla, anahtarlarla birlikte kulübeye rastgele gelmeleri için başka bir neden yoktu.

Gözlerimi kapattım ve acımı dindirmeye çalıştım. Güvendiğim herkes bana ihanet ediyormuş gibi görünüyordu.

Birden durdum.

Mael bana baktı ama ben ona bakmaya zahmet etmedim. Ona bu şekilde bakmaya devam edersem bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum. "Ben geri dönmek istiyorum."

Hiçbir şey söylemedi, sadece omuzlarımı kavradı ve yüzüm ona dönük olana kadar çevirdi. Bakışlarımı yere diktim.

"Tamam," dedi sonunda. Yumuşakça. "Hadi geri dönelim."

Elinden kurtuldum ve başka bir şey söylemeden kulübeye geri döndüm.

MAEL

Yatak odasının kapısını açtım ve içeri girdim.

En azından kapıyı kilitleyerek ya da önündeki şifonyeri itip yolumu kapatarak beni dışarıda tutmaya çalışmıyordu.

Sanki bu beni ondan uzak tutabilirmiş gibi.

Sanki bu dünyada beni ondan uzak tutabilecek bir şey varmış gibi.

Sorun değildi çünkü yakında onu tutma konusunda söylediklerimde ciddi olduğumu öğrenecekti. Benden kaçmasının tek yolunun nefes almayı bırakmam olduğunu.

Yaptıklarım ve şimdiye kadar edindiğim tüm düşmanlar göz önüne alındığında, bunun er ya da geç olması muhtemeldi, ama bu onu elimden geldiğince uzun süre elimde tutmayacağım anlamına gelmiyordu.

Odaya girdiğimde uyuyordu. Diğer zamanlarda . Beni beklerken uyanık kalmak için kendini zorlamıştı. Ama bu ona zarar vermiş olmalıydı çünkü şimdi derin bir uykudaydı. Yatağın onun tarafına doğru yürüdüm ve devasa büyüklükteki yatağın üzerindeki küçük formuna baktım, göğsümün etrafında lanet bir yumruk gibi bir şey hissettim, acı verene kadar sıktım ve sıktım.

Nasıl oluyordu da sadece varlığıyla bana böyle hissettirebiliyordu?

Başka hiç kimseyle böyle olmamıştı.

Ve başka kadınlarla da birlikte oldum. Yıllar boyunca tam olarak bekar değildim. Ama bu?

Onunla birlikte yatağa tırmandım, neredeyse kızgın hissediyordum.

Bana hissettirdiklerinden nefret ediyordum. Onun bakışları altında kendimi bu kadar zayıf hissetmekten nefret ediyordum, sanki bir bakışıyla dağılacakmışım gibi. Tek bir bakışıyla beni bu kadar kolay etkileyebilmesinden nefret ediyordum. Ve eğer o olmasaydı bu dünyada var olamayacağımdan nefret ediyordum.

Benden kaçtığı zaman zaten bunu kanıtlamıştı.

Leo ona bir şey yapmış olsaydı, bir şey olsaydı, ilerleyemezdim.

Ve benden kaçtı.

Lanet olasıca gitti.

İçimden çıkarabildiği tüm bu zayıf duygulardan nefret ediyordum ama ondan nefret etmiyordum.

Asla o değil.

Kollarımı ortasına doladım ve onu kendime doğru çektim, yüzümü saçlarına gömdüm ve tanıdık kokusunu içime çektim.

Kalbim sakinleşti.

Öfke bir kenara itildi ve geriye kalan tek şey bu küçük baloncukta ben ve oydu ve hepsi bu kadardı.

Ona sıkıca sarıldım. Gece boyunca uyanmadı. Düşündüğümde daha yorgun olmalıydı.

Uyuyamadım. Uyuyamadım.

Gecelerim zaten uykusuzluk nöbetleriyle geçiyordu ama bu gece uyumak istemiyordum.

Mümkün olmadığını bilsem bile onunla bu şekilde kalmak istedim. Bu kulübeden ayrılmak zorundaydık, hem de hemen.

Leo buraya gelip onu görmek için bir hamle yapmamıştı ve iki Sicilyalı'nın onunla eğlendiğini düşündüğünü göz önüne alırsak, bunu yakında yapacağını da sanmıyordum. Bu düşünce içimi öfkeyle yaktı.

Ona doğru eğildim ve dudaklarımı ensesine bastırdım. *Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.*

İçimde daha da eridi. Uyurken bile vücudu kime ait olduğunu biliyordu. İsteddiği kadar inkâr etsin, bu gerçeği değiştirmiyordu.

Kelimenin tam anlamıyla benim kızımdı.

Gökyüzü zifiri karanlıktan alacakaranlık mavisine dönerken onu izledim ve yüzünü iyice görebildim.

Yanağına bir öpücük kondurdum, teninin yumuşaklığını ve bana yaslanan bedeninin dolgunluğunu hissettim.

Yüzü seğirdi.

Uyanmasına çok az kaldığını biliyordum.

Ellerim hiç düşünmeden hareket etti ve giydiği uyku tişörtünün altına girdi. Avuç içimi yumuşak karnının üzerine bastırdım.

Küçük bir iç çekti, dudakları biraz aralandı ve sikimin neden oldu.

Benimkini.

Benim kızımdı.

Benimkini.

Gözlerini kırıştırarak açtı, bakışları hâlâ uykudan yumuşaktı. Yüzüme baktı, herhangi bir tepki göstermedi. Hâlâ olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ama bana baktığında yüzündeki o yumuşaklığı özlemediysem ne olayım. Belki de Theo haklıydı. Belki de yanlış yoldan gitmişim.

Her şeyi berbat ettim ama durumu düzeltecektim. Bunu yapmanın tek yolu da aramıza daha fazla mesafe koymasını engellemekti.

"Mael."

Sikeyim. Onun dudaklarından dökülen ismim, sert ruhumu yatıştıran bir gibiydi.

Elimi karnında bir aşağı bir yukarı gezdirdim.

Elimin orada olduğunu nihayet fark ettiğinde nefesi kesildi. Elini gömleğinin üzerinden benimkinin üzerine bastırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Huysuzca sordum.

"Ürkütücü olmak," diye cevap verdi, elimi yukarı itip sol memesini avuçladığımda tepkisini belli etmemeye çalışıyordu.

Sikeyim.

Bunu özledim. Onu özledim. Ben *de bunları* özledim.

"Mael," diye nefes aldı, yarı protesto, yarı yalvarışla.

Aklı ona bunu istememesi gerektiğini söylüyordu ama vücudu...

Meme ucunu kopardım, tepki olarak sırtının eğilmesine bayıldım, içgüdüsel olarak kendini bana yaklaştırdı.

"Biz... Bunu yapmamalıyız," dedi sertleşmiş meme ucunu başparmağım ve işaret parmağım arasında yuvarlarken.

"Neden olmasın?" Sertleşmiş yumruyu çimdikleyerek sordum.

"Çünkü." Başını salladı ve hareketlerimi durdurmak için elini yukarı kaldırdı. Parmaklarım uyku şortunun eteğini hissedene kadar aşağıya doğru kayarak onun erişiminden uzaklaştım.

Başını iki yana salladı.

Ona göz kırptım ve elimi külotunun altından içeri sokup sıırılsıklam olmuş amını avuçladım.

"Siktir," diye homurdandı. "Hayır."

"Evet," dedim, parmaklarımı şişman klitorisinin üzerinde gezdirdim, tekrar tekrar ovuşturdum ve onu çığına çevirdim.

"Mael!"

"Aynen . Ne kadar ıslak olduğuna bak. Benim için ne kadar iyi bir kızsın," diye övdüm. Ve o... her zaman çok iyi bir kızdı. Bacaklarını sıktı.

Sanki bu onunla oynamamı engelleyecekmiş gibi. Amını kabaca sıktım. "Elime bin, kedicik."

"Ne?" diye sordu, yana dönerek. Ona yaklaştım, önümü sırtına bastırdım ve elimi yarığında aşağı yukarı hareket ettirdim.

"Elime bin," diye tekrarladım, beni ilk seferinde duyduğunu biliyordum. "Hayır. Yapamayız."

"Neden olmasın? Burada sadece ikimiz varız, değil mi?" Öyle olmasa bile, bana güvenmeyi ve istediğim zaman istediğimi yapmayı öğrenecekti.

Parmaklarımı amının dudakları arasında gezdirirken başını hafifçe salladı, parmağımı ıslak sıcaklığının içine soktum ve etrafımda sıkıldığını hissederek beni çıldırttı.

"Elime bin, bebeğim. Bunun için ne kadar çaresiz olduğunuzu gösterin. Bunun için

Ben."

Boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı, kalçaları hareket ediyordu. elimle birlikte. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile düşünmemiştim.

"Mael!"

"İşte bu, bebeğim. Bu halinle çok seksisin, biliyor musun?" Bir parmağımı daha içine sokup onu gererek sordum. Küçük bir çığlık attı, kalçaları daha hızlı hareket ediyor, o sürtünmeyi bulmaya çalışıyordu.

"Seni böyle görmek bana ne yapıyor biliyor musun? İhtiyacın olan zevki almak."

"Siktir, Mael." Tırnakları ön kolumu tırmalarken gözleri umutsuzluğa kapıldı. Keskin acı beni sadece teşvik etti. Sikim o kadar sertleşmişti ki yükümü boşaltmam uzun sürmeyecekti ve tek yaptığım onun tatlı amıyla oynamaktı.

Sikeyim.

"böyle, bebeğim. Neden benim için iyi bir kız olup gelmiyorsun?" diye sordum.

Başını salladı, gözlerinde yaşlar birikiyordu.

"Evet," dedim, parmaklarımın hızını artırarak ona yardım ettim, sertçe içine geri iterek her şeyi hissedebilmesini sağladım.

Sanki zirveye ulaşmaktan korkuyormuş gibi bana karşı kıpırdandı. Düştüğünde onu yakalamak için burada olacağımı bilmeliydi.

Elimi çektim ve amına birkaç sert dokunuş yaptım.

Ben klitorisine odaklanmadan önce bacakları hareketlerden sarsılarak haykırdı.

"Mael!" Kollarımda parçalandı.

Yüzü bana dönük olana kadar onu çevirdim.

"İşte bu, kedicik," diye mırıldandım, zevkle dolu yüzüne bakarken, buna neden olanın ben olduğumu bilmenin verdiği bir tatmin duygusu hissettim. Sadece ben. "Çok güzelsin amına koyayım."

Ve o da öyleydi. Benim için dünyadaki en güzel kızdı -kendi kızım gibi gördüğüm- ve onu asla bırakmayacaktım.

Benden asla kaçamayacaktı. Asla.

Gözleri uzun bir süre yarı kapalı kaldı, göğsü aldığı her sert nefeste içeri ve dışarı doğru itildi ve cildi kızardı. Yapabilseydim, hayatının sonuna kadar böyle görünmesini sağlardım.

Yönünü bulması bir anını aldı.

Bunu yaptığında, açık kahverengi gözlerinin derinliklerini yakıcı bir cehennem kapladı.

"O da neydi?" diye sordu.

Avuçlarını göğsüme bastırarak beni itmek için hamle yaptı. Olduğum yerde kaldım ve onu içime çektim.

"Yeni gelen biri için kesinlikle kızgın görünüyorsun," dedim. Gözlerindeki ateş daha da parladı.

"Bunu bana öylece yapamazsın!" diye bağırdı.

"Neden olmasın? İyi hissettirmedi mi?" Yüzlerimiz arasında bir santimden fazla mesafe kalmayana kadar başımı aşağı indirerek sordum.

"Bu... Konu bu değil!"

Sırıttım. "Sanırım bütün mesele de bu."

Sinirli bir çığlık attı ve yumruklarını göğsüme indirdi. Vuruşlarının bana bisküvi yapan bir kedi yavrusu gibi geldiğini bilmenin onu daha da kızdıracağından emindim.

Ellerini kendi ellerimle kapatıp hareketlerini durdurmadan önce bir süre bana vurmasına izin verdim.

"Geceleri gizlice odama ... ve..."

"Dokunmak mı?" Ben sağladım. "Sen benimsin. Ben de seninim. Neden sana dokunmayayım ki?"

Gözleri seğirdi. "Uykunda sana dokunsam hoşuna gider miydi?"

Sırıttım. Sözlerini geri almak ister gibi görünüyordu ama artık çok geçti.

"Dokunma bana, kedicik," dedim. "Ben seninim, istediğin gibi kullanabilirsin."

Karşı koymaya çalışsa da sözlerim karşısında gözleri aklıkla karardı. Başını iki yana salladı. "İnanılmazsın amına koyayım."

"Ve sen de benimkini beceriyorsun," dedim, aramızdaki boşluğu kapatıp onu öperek.

Bana karşı gerildi. Onu daha sert, daha derin öptüm, daha fazlasını istedim, tadına baktım. Öfkesini hatırlamadan önce birkaç saniyeliğine içimde eridi.

Geri çekildi ve alnını dudağıma çarptı, temastan dolayı küçük bir acı nefesi verdi. Hassas noktaya dokunmak için elini uzattı ve bana ters ters baktı.

Dilime metalik bir tat dokundu. Aynaya bakmadan kanadığımı biliyordum.

Ona dişlerimi göstererek güldüm. Gözlerinde korku ve öfke gibi bir şey savaşıyordu. Ona düşünme fırsatı vermedim. Dudaklarımı bir kez daha onunkilere yapıştırdım, içimdeki her şeyle onu öptüm ve kanımı tatmasına izin verdim.

Geri çekilmeye çalıştı ama ben izin vermedim. Onu tekrar yatağa bastırdım ve vücudunun üstüne, bacaklarının arasına süründüm. Sertleştiğimi hissedene kadar kalçalarımı aşağı bastırdım, elim bileklerini topladı ve başının üzerine doğru itti.

Kalçalarımı bir kez daha ona doğru ittim, aletimle yumuşaklığı arasında kurduğum her temasta daha da çılgınlaştım.

Dudaklarıma karşı mırıldandı, titreşim beni daha da çıldırttı. Geri çekildim.

Kanım tenine, dudaklarına bulaşmıştı.

Hala öfkeli görünüyordu. Ve muhtaç. Ve sikilebilir. Ve benim.

Benim gibi görünüyordu.

Onu bir kez daha öptüm. Karşı koymadı, sonra öfkeyle beni geri öptü.

Diğer elimin vücudunda dolaşmasına izin verdim, gömleğinin eteklerine ulaştım ve onu yukarı ittim. Gömleğini çıkarabilmek için öpüşmeye kısa bir süre ara verdik ve sonra onu öpmeye geri döndüm, dilimin onunkine doğru kaymasına izin verdim.

Ne kadar da bağımlılık

yapıcı. Bağımlılık

yapıyordu.

Çıplak memesini avuçladım, onunla oynadım, parmaklarımı kullanıp meme ucunun üzerinde çalışmadan önce elimdeki küreyi tattım.

Bana karşı inledi, bilekleri kavrayışında esnedi. Ellerin vücutumda dolaştığını hissederek onu bıraktım. Kollarını koltuk altlarımdan geçirdi ve beni kendine doğru çekti, vücudu altımda kıvranıyordu.

Elleri gömleğimin eteklerini buldu ve çıkarmama yardım etti.

Uyku şortunu bacaklarından aşağı indirirken gözlerimi ondan ayırmadım. Ayak bileklerine kadar düştüğünde tekmeleyerek çıkardı ve ben de bacaklarını ayırarak damlayan amına baktım.

Dudağımı yaladım. "Kahretsin, ama kendine bir bak. Ne kadar ıslak olduğuna bak

Ben."

Parmağımı ıslak dudaklarının arasında gezdirdim ve o da gözlerini kapattı, bacakları temastan titriyordu. Elimi ona karşı daha hızlı hareket ettirdim ve tatlı küçük amcığı benim için ağlayana kadar daha da hızlı hareket ettim. Bacakları bu his yüzünden titriyordu ve bunun onun için çok fazla olmaya başladığını biliyordum, ama devam ettim.

"Benim için gel," diye kabaca homurdandım.

Başını salladı, eli aşağıya doğru hareket etti ve bileğimi tutarak beni durdurmaya çalıştı. Durmadım. Devam ettim, şişmiş klitorisine sürtünmeye devam ettim.

Sırtını eğdi ve başını yana atarak tüm kabini derinden sarsan bir çığlık attı ve elime geldi. Ondan daha fazla ıslaklık fışkırdı, neredeyse beni çözüyordu.

Kahretsin, ama çok güzeldi.

Pantolonumu hızla çıkardım, bacaklarımdan aşağı ittim ve sert horozumu yakaladım, uzunluğunu yukarı ve aşağı okşadım ve kendimi çok erken gelmekten korumak için ucunu sıktım.

Beni izledi, hâlâ zirveden inmemiş gibi görünüyordu.

Ona hınzırca sııttım ve başını salladı, bununla nereye varacağımı zaten biliyordu.

"Mael, lütfen-"

İçine derinlemesine daldığımda sözleri bir çığlıkla kesildi. Ona alışması için zaman vermedim. Onu becerdim.

Onu sert ve hızlı bir şekilde becerdim. Gittiğini fark ettiğim andan beri yaşadığım tüm vahşi duygularla onu becerdim.

Bacaklarını daha da ayırdım, daha derine vurdum.

Altımda sarsıldı. "Lütfen, Mael. Yapabileceğimi sanmıyorum-"

"Yapabilirsin," diye ısırđım. "Sen benim için yaratılmışsın. Sana verdiğim her şeyi alabilirsin, değil mi tatlı kız?"

"Siktir," dedi çenesi sıkılarak. Tırnaklarını omzuma geçirdi, her sert darbeye daha da derine iniyordu.

Acı beni daha da unutkanlığa sürüklemekten başka bir işe yaramadı. Bir elimle memelerini avuçladım ve onunla oynadım, her hareketimde zıplamalarını sevdim.

"Şu haline bak," dedim, etrafındaki deri kızarana kadar meme ucunu kopararak. "Ne kadar iyi bir sürtük olduğuna bak, sikimi almakta ne kadar iyisin."

Nefesinin altında duymadığım bir şeyler mırıldandı.

"Benim için gel bebeğim," dedim meme ucunun ortasına vurarak.

Acı dolu bir inilti çıkardı, göğsü bu hissin etkisiyle kabarmıştı.

"Mael," diye nefes aldı, gözlerini açtı ve bana baktı. Başka tarafa bakmadım. Bakamazdım.

Kollarını boynuma doladı ve yakıcı bir öpücük için beni aşağı çekti. Aramızda karışan kendi kanımın tadını hâlâ alabiliyordum ve onun da alabildiğini biliyordum.

Kollarımda parçalanana kadar üç şiddetli hamleyle daha içine girdim. Zevk çığlıkları dudaklarımla susturuldu ve düşmem uzun sürmedi, spermlerim içine döküldü ve artık kendime ait değilmişim gibi hissettim.

Sanki hiç bilmiyormuşum gibi hissetmek. Onun varlığından haberdar olmasam bile, hala ona ait olduğumu.

Ve bu duygu, onun içinde geçirdiğim her anı daha da pekiştirmişti.

Hepsi bu kadar.

UYURKEN ONU IZLEDİM.

Ondan ayrılır ayrılmaz tekrar uyumaya başladı ve onu temizlediğimde bile .

Artık güneş doğmuştu ve ben hâlâ yorulmamıştım.

Bu anı onunla birlikte yaşamak ve hiçbir şeyi kaçırmamak istiyordum. Lia hâlâ bana karşı güvensizdi, olması gerektiği gibi. Bana güvenmemesi önemli değildi.

O adamları öldürdüğüme tanık olduğu zamanki kadar korkmuş görünüyordu. Bu görüntünün uzun süre aklından çıkmayacağından emindim.

O piçlerin ona zarar vermesi ya da onlara verdiğim acının her zerresini hak etmeleri önemli değildi. Yine de bunu yanlış olarak görecekt ve onların canını alan canavarın ben olduğumu düşünecekti.

İnsanlar komikti ve benim kızım da bir istisna değildi.

Ve bir parçası bunun arkasında Leo'nun olduğuna inanmak istemiyordu. Leo Briggs'in nasıl bir canavar olduğunu anladığında onu eve geri götürmem daha kolay olacaktı. Babasının olduğu türden.

Bu onu incitmek demekti. Her ne kadar bunu istemesem de, bundan kaçış yoktu.

Uykusunda bir şeyler mırıldandı ve bana doğru döndü, yüzü göğsüme bastırdı ve içimde uzun zaman önce öldüğünü düşündüğüm bir şeyi harekete geçirdi.

Kollarımı sıkıca ona doladım, başının üstünden öptüm ve her şeyi onun için daha iyi hale getireceğime yemin ettim.

Ne olursa olsun.

LIA

Rüya ve uyku arasında gidip geldim. Yorulmuştum.

Vücudumun ağrıdığının farkındaydım, bana yaptığım her şeyi hatırlatıyordu... Mael'in bana yapmasına izin verdiğim her şeyi. Ve uykuya yenik düşmeden hemen önce, yapmam gerektiği gibi onu odadan kovmadım.

Bunun yerine, beni kollarına çekmesine ve bana sarılmasına izin verdim.

Ağrıyan kaslarımı esnetmek için elimi uzattığımda bu düşünceden kurtuldum, ancak hareket edemediğimi fark ettiğimde durdum.

Neden hareket
edemiyordum? Sorun
neydi?

Yavaşça gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım. Kulübedeki odada yatağın üzerindeydim. En azından bu değişmemişti. Değişen tek şey ellerimin birbirine ve bacaklarımın da karyolanın iki direğine bağlanmış olmasıydı.

Çıplaktım, üzerimde sadece ince bir çarşaf vardı.

Dün geceden beri çıplaktım ve Mael'le *işimiz bittikten* sonra üzerime bir şey giydiğimi hatırlamıyordum.

Onun kollarında paramparça olduktan sonra olanları pek hatırlamıyordum ve Mael'in giyinmeme yardım edeceğinden de şüpheliydim, ama bu?

Ne oluyor lan?

Hızla etrafıma bakındım ve gözlerim yatağın karşısındaki koltukta oturan Mael'e takıldı. Yüzü ifadesizdi. Hiçbir şey düşünüyor gibi görünmüyordu. Ben daha iyi biliyordum.

Mael her zaman herkesten bir adım öndeydi ve buna ben de dâhildim.

Bağlarımı çekerek ona ters ters baktım. "Neler oluyor?"

Bana hemen cevap vermedi. Keşke cevap verseydi. Sessizlik beni geriyordu. Bana o yoğun bakışlarıyla baktığı sürece kalbimin hızla çarptığını hissedebiliyordum.

"Düşünüyordum da," dedi sonunda.

"Ne hakkında?" İçimdeki her şey bunu duymak istemediğimi söylese de temkinli bir şekilde sordum.

"Bence içten bir konuşma yapmalıyız. Sana her şeyi anlatacağım. Aramızda artık sır kalmayacak, tamam mı?"

"Bana her şeyi anlatacak mısınız?" Tekrar ettim. Başını salladı.

Bağlarımı tekrar çekerek tutuşlarını test ettim. Acı verecek kadar sert değildi ama beni çözmediği sürece kaamayacağım kadar da sıkıydı. Mael'in düğüm atmakta iyi olduğu belliydi. Bunun nedenini düşünmek istemiyordum. İyi bir seçenek yoktu. Ya diğer insanları öldürmeden önce onları bağlamak için alıştırma yapmıştı ya da önceki sevgililerini bağlamak için alıştırma yapmıştı -bu umurumda olmaması gereken bir şeydi ama lanet olsun, umurumdaydı.

Yaptım ve bunun için kendimden nefret ettim.

"Bu konuşmayı yapabilmemiz için neden bağlı olmam gerekiyor?" diye sordum.

"Yani hoşunuza gitmeyen bir şey duyduğunuzda kaçmaya alışamazsınız."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Bu güven verici değildi. Söyleyeceklerinden pek hoşlanmayacağıma dair bir his vardı içimde.

"Bana giymem için kıyafet veremez misiniz?"

Uzandı ve elini bacağımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Dokunuşuna tepki verme dürtüsüne karşı savaştım. "Bu tamamen benim zevkim için. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen ben de soyunabilirim."

Başımı salladım, Mael'in çıplak görüntüsü aklımdan geçti. Sanki ben bir sanatçıymışım ve o da benim ilham perimmiş gibi kaç saatimi orada uzanıp onun çıplak bedenini inceleyerek geçirmiştim?

Onun ıplak olması beni daha iyi hissettirmeyecekti. "Giyinik olmayı tercih ederim."

"Zor."

Kaşlarımı attım. Ellerim serbest olsaydı, boğazını yumruklardım. Gözlerimdeki öldürücü bakışı görünce gülümsedi, yatağa doğru ilerledi ve üzerine tırmandı. Ondan kayarak uzaklaşmaya çalıştım ama fazla uzaklaşamadım.

Elini arşafın üzerinden karnıma bastırdı. Keskin bir nefes aldım.

"Bana sor, bebeğim."

"Sana mı sorayım?" Tekrar ettim.

Başını salladı. "Bana her şeyi sorabilirsin." "Beni takip etmeye ne zaman başladın?"

"Kahve dükkanında ortaya çıkmadan yaklaşık bir ay önce."

Sözleri üzerine uzun, kırık bir nefes verdim. Bir ay boyunca beni takip etmişti. Bir ay boyunca her şeyden habersizdim.

"Nasıl tanıştık?" diye sordum. Daha önce takıntılı olması için tek bir bakışın yeterli olduğuna dair bir şeyler söylediğini hatırlıyordum.

Bunun ilk başta düşündüğümünden daha gerçekçi olduğunu anlamaya başlamıştım. Gerçi o zamanlar bunu bana takipçim olarak söylemişti, bu yüzden ne kadar gerçekçi olduğunu tahmin etmeliydim. O zaman düşünmüyordum. Şimdi düşünüyordum.

En azından, o zamanlar olduğumdan daha net bir kafayla hareket ettiğimi umuyordum.

Sonra Mael elini yavaşça karnımda aşağı yukarı hareket ettirdi ve tüm mantığın kaybolduğunu hissettim ve geriye kalan şey, pes etme ve lanet bir kedi gibi mırıldanma dürtüsüne karşı savaşmanın zor, çok *zor* savaşıydı.

Utanmazdım. Ve çok aptaldım.

"Bana böyle dokunmayı kes," diye sıkılmış dişlerimin arasından haykırdım. Gözleri parlıyordu ve bana ne yaptığını bildiğini söylüyordu.

"Neden?" diye sordu alaycı bir masumiyetle.

Başımı salladım. Tamam. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Çarşafın üzerimde gevşediğini hissedene kadar omuzlarımı oynattım. Meme uçlarımdan sadece bir kısmı görüldüğünde durdum. Mael'in gözleri onlara odaklandı ve dudaklarını yaladı.

"Bebeğim, ateşle oynuyorsun," diye hırladı.

"Öyle mi? Çöz beni de sana bunun ne kadar kötü yakabileceğini göstereyim."

Başını geriye attı ve güldü. "İyi denemeydi. Yüzeyi zar zor çizdik. Başka ne bilmek istiyorsun?"

Başımı salladım. Dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. "Neden ben?"

Bir an için hiçbir şey söylemedi.

"Ve bana ilk görüşte şehvet duyma saçmalığından bahsetme. Neden ben? Dikkatini çekmek için ne yapmış olabilirim?"

"Sen varsın."

Güldüm. Sesin mizahi bir yanı yoktu. Ne kadar bayat bir cümle.

"Bunu öylesine söylemiyorum," dedi. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Seni ilk gördüğümde babanın evindeki odanda saklanıyordum."

"Sen *ne*?"

Bu çok ürkütücüydü.

Biraz gülümsedi ve başını salladı. "Üzerinde bu ince bornozdan başka bir şey yoktu, sadece duş almaya hazırlanıyordun."

Gözlerimi kapattım ve bahsettiği geceyi düşünmeye çalıştım. Bunun ne zaman olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Babamın evi, taşınmaya karar verdiğimden beri benim rahatladığım yer olmuştu. Sık sık ziyaret eder, teselliye ihtiyacım olduğunda bazen geceyi orada geçirirdim.

"Sonra soyundun ve aynada kendine baktın. Gördüğün şeyden hoşlanmamış gibi kaşlarını çatıyordun ve sadece mükemmellik olarak tanımlayabileceğim bir şeyi eleştirdiğin için sana ne kadar kızgın olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum."

"Beni gördün mü? O ilk gece her şeyimi?" diye sordum. Başını salladı.

İhlal edilmiş hissederek yan tarafa baktım. Beni nasıl öylece izleyebilmişti?

"O zaman seni istediğimi biliyordum. Seni başka hiç kimseye karşı hissetmediğim bir güçle istiyordum. Sana sahip olmak, seni her şeyden korumak istedim. Senin hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek istedim. Seninle konuşmadan senin hakkında her şeyi öğrendim. Bana mavi olduğunu söylemene rağmen en sevdiğin rengin pembe olduğunu ve kahveni nasıl içmeyi sevdiğini biliyorum. En sevdiğin kot pantolonu biliyorum. Kıçını gösterdiğini düşünüyorsun ve bebeğim, kesinlikle katılıyorum. Saçını toplamaktansa açık bırakmayı tercih ettiğini biliyorum. En sevdiğin çiçeğin beyaz gül olduğunu da biliyorum."

Gözlerim onun yan tarafına, tam da beyaz güllerin dövmesinin olduğunu bildiğim yere kaydı.

Hep yeni göründüklerini düşünmüşümdür. Diğer dövmelerinden daha yeni.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi gülümsedi ve başını salladı. "Evet, bunu senin için aldım. Senin hakkında bu gezegendeki herkesten daha fazla şey biliyorum ve bu yeterli değildi. Bu yüzden dışarı çıkmaya ve seni daha sık görmeye başladım ve bunun hala yeterli olmadığını fark ettiğimde kendimi tanıtmaya karar verdim. Düşündüğüm her şey ve bundan çok daha fazlası olacağını kim bilebilirdi ki?"

Bunu bana farklı bir bağlamda söylemiş olsaydı, kulağa romantik gelebilirdi. Ama şimdi söylediklerinde romantik hiçbir şey yoktu.

"Babamın evinde ne işin vardı?"

Bana hemen cevap vermedi. Gözlerindeki bakıştan bundan hoşlanmayacağımı anladım. "Baban hakkında bilgi toplamak için oradaydım," dedi.

Sonunda.

"Ne için
istihbarat?" "Onu
öldürmek için."

Kelimelerini anlamlandırmaya çalışarak gerildim. Her birini ayrı ayrı anlıyordum ama birlikte? Mael şunu yapmaya çalışıyordu... Kelimeler kafamın içinde zıplarken başımı salladım, sanki tavana doğru sürükleniyormuşum gibi hissettim. Bu doğru değildi. O diyordu ki... Hayır, hala mantıklı gelmiyordu. Az önce söylediğini sandığım şeyi söylemiş olamazdı, değil mi?

"Ne?"

"Onu öldürmek için," diye tekrarladı, sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi.

"Leo Briggs tarafından babanı öldürmek için tutuldum."

İçime çektim, sonra yavaşça dışarı verdim.

"Sanırım-" Başımı salladım. "Nefes alamıyorum."

Uzaktan Mael'in küçük bir küfür savurduğunu duydum, sonra kollarının beni sardığını hissettim ve yatağa oturmama yardım etti. Göğsüne yaslandım, onun gücünden faydalanmaya çalıştım ve ciğerlerime yeterince hava almaya odaklandım. Kollarının beni sımsıkı sararak yere basmamı sağladığını hissedebiliyordum.

"Bana odaklan, kedicik. Sadece nefes al."

İçeriye hava almak benim için biraz daha kolay oldu. Başımı yana çevirdim ve ona baktım. Mavi gözleri berraktı ve ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Sadece bu ifadeden bile çıkarılacak çok şey vardı. "Leo seni babamı öldürmen için mi tuttu?"

Başını salladı.

"Bunu neden yapsın ki? O ve babam arkadaşlar. En iyi arkadaşlar."

Bana bir bakış attı. Ben de yere baktım. Bu ifadede kendi naifliğini duydum, duydum ama Mael büyüüp Leo ve babamın birbirleriyle nasıl etkileşime girdiklerine tanık olmadı. Çok yakındılar. Ama tabii ki Leo'ya tamamen güvenerek büyüdüğümü düşünürsek bunun muhtemelen hiçbir anlamı yoktu. Ve babama. Ve babamın Leo'nun bana ne yaptığını, beni cep telefonu çekmeyen bu kulübeye gönderdiğini bildiğinden emin değildim.

"Sebebini bilmiyorum. Genelde bunu istemem."

"Genelde sormam da ne demek?" Sesim yüksek bir tona ulaşarak söyledim. "Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?"

"Cevabı bilmek istiyor musun?" diye sordu.

"Anlat bana," diye fısıldadım.

"Bunu mesleğim haline getirecek kadar sık." "Bana serbest çalıştığını söylemiştin."

Bulantıyı uzak tutmaya çalışarak gözlerimi kapattım. "Yeterince yakın."

Gözlerimi açtım ve başımı sallayarak ona baktım. "Serbest çalışan biri... şeylerden tamamen farklıdır..."

"Hitman. Söyleyebilirsin."

"Senin derdin ne lan?"

"Pek çok şey," diye yanıtladı. "Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Hâlâ bağlı olan ellerime baktım ve sonra tekrar ona döndüm. Ellerimi tuttu ve ben daha ne olduğunu anlamadan ya da onu durduramadan ellerimden birinin arkasına bir öpücük kondurdu. Ellerimi çektim.

"Bu seni incitmekten farklı bir şey. Sana asla fiziksel olarak zarar vermem."

Dudaklarım titredi ve çarşafı vücudumdan daha da yukarı çektim. Buna ne diyeceğimi bilemiyordum, çünkü sözlerindeki gerçeği duyabiliyordum. Beni asla fiziksel olarak incitmezdi ama ya diğer tür incinmeler?

"Kalbim acıyor," diye fısıldadım.

"Biliyorum, kedicik. Ve bunu daha iyi yapacağım." Sesindeki çaresizlik tonunu ben bile duydum.

"Yapabileceğini sanmıyorum." Gözlerinde görebildiğim duygulardan nefret ederek ona baktım. "Babamı öldürecek misin?" Bu konuda başka bir şey söylemesine fırsat vermeden sordum.

"Yapmamı ister misin?"

"Tabii ki hayır," dedim. "Hiç kimseyi öldürmeni istemiyorum."

Özellikle de babamı. Muhtemelen onu affedemeyeceğim tek şey bu olurdu. Ama bu onu diğer her şey için affedebileceğim anlamına mı geliyordu?

Artık hiçbir şey bilmiyordum.

Göğsüne baktım. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Başka bir şey hakkında konuşmak istiyordum, bu yüzden ona sorarak konuyu değiştirdim, "Beni nasıl izledin? Ben seni görmeden ya da takip edildiğimi bilmeden benim hakkımda bu kadar çok şey öğrenmeyi nasıl başardın?"

"Evinize kameralar yerleştirdim."

Gözlerimi kırptım. Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

"Beni mi izliyordun?"

En savunmasız olduğum anda beni dairemde izledi.

Sanki bunda yanlış bir şey görmüyormuş gibi sırttı. "Evet, özellikle sabahları kendine dokunmanı seyretmeye bayılıyorum. Günün en sevdiğim kısmı haline geldi."

Elim ona tokat atma isteğiyle titredi. Gözlerimdeki öfkeyi hissetmiş olmalı ki biraz geri çekildi. Benden çok uzakta değildi.

-Kolları hâlâ bana sarılıydı ama ona tokat atmaya kalkarsam beni durdurabileceğini hissediyordum. Yumruklarım çarşafın etrafında sıkıştı.

"Sınırlardan falan mı anlamıyorsun?" Bunu anlamaya çalışarak sordum.

"Seninle benim aramda sınır yoktur."

"Yani seni mastürbasyon yaparken izlememi sorun etmiyor musun?"

Bana hınzırca sırttı ve ben sözlerimi geri almak istedim. Konuşma nasıl bu yöne sapmıştı? O bir tetikçiydi. Yaşamak için insanları öldürüyordu. Buna odaklanmalıydım.

Onun yerine mastürbasyon yapmasından mı bahsediyordum?

Cevap vermek için ağzını açtığı anda, "Buna cevap verme," dedim.

"Senin hakkında bilmediğim başka ne var?" diye sordum.

Bir an düşünür gibi oldu. Sonra, "Çalıştığın kahve dükkanının sahibiyim." dedi.

"Tabii ki biliyorsun."

Hayatımın her alanına o kadar derinlemesine yerleşmişti ki, çok geç olana kadar bunun farkına bile varmamıştım.

Ondan kaçış yoktu. Bunu artık biliyordum.

Aklıma başka bir düşünce gelince yutkundum. "Takipçim hakkında aradığım polis memurları- *senin hakkında*-"

"Benim bordromdaydılar. Resmi rapora hiç yazmadılar."

Kısa bir süreliğine gözümlü ondan kaçırdım. Bu, memurun bana verdiği numaranın neden çalışmadığını açıklıyordu. Bu onların garip davranışlarını açıklıyordu. Ama bir an için başvurabileceğim kimse olmadığını düşündüm. Bunun ne kadar berbat bir durum olduğunu görmüyor muydu?

Başımı salladım. Onun bildiğini sanmıyordum. "Başka bir şey var mı, kedicik?"

"Sadece bir tane," dedim gözlerimi açıp doğrudan ona bakarak. Aramızdaki tüm bu berbat şeylere rağmen, hepsinin üstünde olan tek şey, onun hâlâ *benim* Mael'ime benziyor olmasıydı.

"Öyle mi?"

"Beni burada nasıl buldun?"

Sanki cevabı kaldırıp kaldıramayacağımı ölçüyormuş gibi gözleriyle yüzümü inceledi. Muhtemelen yapamazdım ama bilmemek de bir şekilde aynı derecede kötü hissettiriyordu.

"Leo bana mesaj attı."

"Ne? Neden?"

"Teknik olarak bana değil, sana göz kulak olması için yanına koyduğu adamlara mesaj attı."

"Leo'nun beni takip eden adamları mı var?"

"O yaptı. Onlarla ben ilgilendim, Leo'nun bildiğinden değil. Cep telefonlarını ele geçirdim, hala hayattalarmış ve işlerini yapıyorlarmış gibi davranması için ona seninle ilgili küçük güncellemeler verdim. Neden peşinde adamları olduğunu bilmem gerekiyordu. Onlardan birine senin yerini mesajla bildirmiş ve burada sana göz kulak olmalarını söylemiş."

Başımı salladım. "Yalan söylüyorsun."

Söyleyebildiğim tek şey buydu, bir parçam öyle olmadığını bilse bile. Leo'nun beni o adamların gelmesi için buraya koymuş zaten şüphelenmiştim ama-

Beni takip eden adamları
mı vardı? "Bebeğim, ben
değilim."

Ayağa kalktı ve bir süreliğine odadan çıktı. Sadece kısa bir süreliğine gitmişti ama yine de bir parçam geri dönmeyeceğinden korkuyordu.

Neyim vardı benim?

Onu gördüğümde yüzümdeki rahatlamayı belli etmemeye çalıştım. Elinde tanımadığım bir telefon vardı.

Bağlı ellerimi ve ayaklarımı çözdü, sonra telefonun kilidini açtı ve ekranda mesajla birlikte bana uzattı.

En yeni mesajın üstündeki mesaj kulübenin konumuydu, bulunduğum yerin burası olduğunu söylüyordu ama dikkatimi çeken en yeni mesaj oldu.

Ve küçük Lia'ma bana yalan söylememe konusunda ders vermeme engel olma.

Leo o adamları bana bir ders vermek için gönderdi çünkü sapığımın kim olduğunu bilmediğim konusunda ona yalan söyledim.

Dudaklarım titredi.

Mael beni dikkatle izliyordu. Onu yine yalan söylemekle suçlayabilirdim ama yalan söylemediğini biliyordum. Her şey apaçık ortadayken yalan söylemiyordu.

Artık ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilmiyordum ve bana bakışından nefret ediyordum, *nefret ediyordum*, sanki kırılmanın eşiğinde olduğumu düşünüyordu ve bana nasıl yardım edeceğini bilmiyordu.

Elimdeki telefon titredi. Ben olduğumu anlamam bir anımı aldı. Ben titriyordum.

Her şeyin yüzeye çıktığını hissedebiliyordum ve sadece bunu durdurmak istiyordum.

Lütfen durdur şunu.

Bir çığlık atarak telefonu odanın öbür ucuna fırlattım. Duvara çarptığında çıkardığı yüksek ses beni tatmin etmedi.

Yeterli değildi. Hiçbir şey yeterli değildi.

. Göğsüne, yüzüne, kollarına, elimi her yere vurdum. Kendimi tutmayı düşünmedim. Umurumda bile değildi. Onun canını da en az benim canım yandığı kadar yakmak istiyordum ama bunun bir önemi yok gibiydi. Ona bir şey yapıyor gibi görünmüyordu.

Orada oturdu ve yaptığım hiçbir şeye tepki vermedi, bu da beni daha da sinirlendirdi.

Bu bana göre değildi. İnsanlara saldırmazdım, onları incitmek istemezdim ama Mael içimdekileri dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmuştu.

Zihnim metne geri döndü. Bu doğru değildi.

Leo ve babamla birlikte büyüdüm ve hiçbir şey onların boktan insanlar olduğunu göstermemişti. Bunu saklamakta o kadar iyi miydiler, yoksa bu yeni bir şey miydi?

I...

Başımı salladım.

Artık bunu düşünmek istemiyordum.

Küçük bir çığlık attım. "Neden?" diye sordum.

Mael başını salladı. "Sana verecek bir cevabım yok."

Bu yeterince iyi değildi. Birden mantıklı düşünemeyecek kadar sinirlendim. "Bu senin hatan!" diye bağırdım. "Hayatım sen olmadan da iyi gidiyordu!"

Güldü, sesi boştu. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama Leo ve Luckas ben senin hayatına girmeden önce de boktan insanlardı."

Bunun gerçek olduğunu bilmeme rağmen başımı salladım. Sadece kabul etmek istediğim türden bir gerçek değildi.

"Hayır," dedim.

Gözlerinde öfke gibi bir şey parladı ama ondan korkmuyordum. Kendimi koruma gibi bir şeyi geride bırakmıştım.

Mael omuzlarımdan tuttu ve beni kendine doğru çekti. Benim çıplak olmam ve onun çıplak olmaması beni zaten dezavantajlı hissettiriyordu. Beni bu şekilde tutması durumu daha da kötüleştirdi.

"Sana yalan söylemiyorum. Size asla yalan söylemeyeceğim" dedi.

Onu çalıştım. "Seni kırmak istemem ama ihmal edilen bir yalan, yalandır. Beni takip ettiğini söylemek aklına gelmedi mi?"

"Sorsaydın sana söyledim. Sormak istemedin. Cevabı bilmek istemedin."

"Saçmalık."

Buna karşılık vermedi. Onun yerine dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve beni öptü. Kollarının arasında bir an için gerildim, sonra ona karşı mücadele ettim ve onu uzaklaştırmaya çalıştım. O hiç yumuşamadı. Beni öpmeye devam etti, dudakları benimkilere karşı sert ve talepkârdı. Bu öpücükte boyun eğmek yoktu. Daha önce onunla yaşadığım hiçbir yumuşaklık yoktu. Bu bir cezalandırma, bir talepti. Tadı öfke, çaresizlik, çirkin olan her şey ve adını tam olarak koyamadığım başka bir şey gibiydi. Bir isim koymak istemediğim başka bir şey.

Bedenim zihnimden önce tepki verdi. Ben de onu öptüm. Direncin beni ne zaman terk ettiğini bilmiyordum ve geriye kalan tek şey içimde hissettiğim bu enerjydi.

Onun beni öptüğü gibi ben de onu çaresizce öptüm.

Elleri omuzlarımdan ayrıldı, bir eli yukarı uzandı ve boynuma dolandı, önce hafifçe sıktı, sonra kavrayışını hafifçe sıkarak havayı kesti. Biraz panikledim ve ona bakmak için geri çekildim.

Gözlerinde, tüylerimi diken diken eden çılgınca bir bakış vardı.

Beni geri çekip bir kez daha öperken hiçbir şey söylemedi, eli yine boynumu sıkıyordu.

Bacaklarımı birbirine sürttüm; her an hava kaynağını kesebileceğini bilmenin *heyecanı* bana bir şeyler yaptı. Eğer onun beni boğmasından tahrik oluyorsam bende ciddi bir sorun vardı.

Alçak bir hırıltı çıkarırken göğsü benimkine karşı gürledi.

Boynumdaki baskıyı hafifletti ve nefes nefese kaldım, ani oksijen hücumu başımı döndürdü. Gözleri karanlıktı, gözbebekleri kocaman açılmıştı, köşeye sıkıştırdığı bir avmışım gibi beni izliyordu. Beni böyle görmek hoşuna gidiyordu.

Bu düşüncenin bana nasıl hissettirdiğini düşünmek istemiyordum, çünkü henüz kendime itiraf etmek istemediğim şeyler vardı.

"Bunu beğendin mi, tatlı kızım?" diye sordu, bir şekilde soruyu retorikmiş gibi yaptı.

Yüzümü başka tarafa çevirdim, tutuşu hafifçe sıkılaştığında nefesim kısa nefesler halinde geliyordu. "Hayır."

"Ne tatlı bir yalancısın sen." Başparmağı çene çizgimde gezindi, diğer dokunuşlarının sertliğine kıyasla şaşırtıcı derecede nazikti. "Nabzın hızla atıyor. Parmaklarımin altında hissedebiliyorum. Ve eğer amına dokunursam, söyle bana, ıslak olacak mı?"

Boğazımın arkasından boğuk bir ses çıkardım. Mael bana gülümsedi, bir kavşak iblisin anlaşma yaptığı kurbanına vereceğini hayal ettiğim türden bir gülümsemeydi bu.

Yatağa yüzüstü uzanana kadar beni çevirdi. Küçük bir çığlık attım. Mael kıcıımı avuçladı. Arkama dönüp ona ters ters baktım ve gülümsemesi genişledi. Elini geri çekti ve beni tokatladi.

Kaçmaya çalışarak kıpırdandım. Bir kolunu belime dolayarak beni tuttu ve şaplak atmaya devam etti.

"Ne yapıyorsun?" Acı yayılırken nefes nefese sordum.

Güldü. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Sana şaplak atıyorum." Diğer kık yanağıma geçti. "Kahretsin, ama cildinin ne kadar güzel görüldüğüne bak, el izimden böyle kırmızıya dönüyor."

"Mael... bu..."

"Evet, kedicik?"

Başımı salladım. Karnımın altına uzandı, sonra yukarı doğru hareket etti ve göğsümü tuttu, kavrayışı acı verici derecede sıkıydı.

Dudağımı ısırarak bir çığlığı bastırdım. Her bir his acımasız bir paradokstu; kavrayışının verdiği acı, dokunuşundan yayılan zevk. Benim

Kendimi istediğimin bu olmadığına ikna etmeye çalışsam da bedenim zihnimin karışıklığına ihanet etti ve onun dokunuşuna doğru eğildi.

Mael haklıydı. Ben bir yalancıydım.

Kıç yanaklarıma birinden diğerine birkaç dokunuş yaptı ve uyarılmamın bacağımın iç kısmına damladığını hissettiğimde gözlerimi kapattım. Mael'in kaçırmadığı bir şey.

"Lanet olsun," dedi parmakları ıslaklığın üzerinde gezinirken. Parmağını emdiğini görmek için zamanında geriye baktım, onu izlediğimi fark ettiğinde mavi gözleri dans ediyordu.

Ağzını patlatarak parmağını bıraktı.

"Lezzetli," dedi ve tüm yaptıklarımız düşünüldüğünde artık bunun mümkün olduğunu düşünmesem de, yine de beni kızartmayı başardı.

Kalçalarımı kavradı ve beni kendine doğru çekti. "Daha işim bitmedi."

Eğilip dilini arkamdan merkezime doğru kaydırduğunda hazırlıklı değildim. Kollarım gevşedi ve artık ağırlığımı hale geldim. Yüzümü yatağın kenarına yasladım ve gözlerimi kapattım, kontrolü ele almasına izin verdim, daha önce kimsenin yapmadığı bir şekilde vücudumla oynamasına izin verdim.

Dilini içeri ittiğini hissettiğimde yumruklarım çarşafın etrafında sıkılaştı.

Be

n. "Siktir, Mael!"

"Aynen öyle bebeğim," dedi, sesi tenimde titreşiyordu. I titredi. "Adımı söyle. Bu küçük tatlı amcığı yiyenin ben olduğumu biliyorsun, değil mi? Tanrım, tadın çok güzel."

Elini bir kez daha kıç yanağıma vurduğu sırada kalça kaslarım onun sözleriyle sıkıştı. Acı tenime yayılırken bu hissin etkisiyle sarsıldım.

Küçük bir inilti çıkardım ve o da hınzırca kıkırdarak diğer yanağıma da aynı muameleyi yaptı.

"Üzerinde benim el izim varken ne kadar güzel görüldüğünü biliyor musun?"

Bu soruya cevap vermeyecektim. Zaten bir cevap arıyor gibi de görünmüyordu, çünkü beni yemeye etti ve beni çıldırttı.

Elleri klitorisimi bulana kadar etrafımda dolaştı, tekrar tekrar ovuşturdu; bu sırada dudakları acımasızlaştı, asla

durdu, beni yükseltti, yükseltti ve yükseltti... Bir patlamayla patladım.

Onun adını haykırdım. Varlığından emin olmadığım bir Tanrı için haykırdım ve his çok fazla olduğunda ve aniden sonra olabileceklerden korktuğumda acımasızca yalvardım.

Bilmiyordum.

Mael'in beni çevirdiğini hissettim ve hiç düşünmeden kollarımı ona sardım, ona yapıştım.

Ne zaman olduğunu bile bilmiyordum.

Bir an zirveden beni kırmadan inmeye çalışıyordum, bir an sonra ise dağılıyordum.

Kollarında ağladım. Elimde değildi. Gözyaşlarım akmaya devam etti ve kendimi hiç o zamanki kadar kontrolsüz hissetmemiştim.

Ben titrediğimde Mael kollarını bana doladı, kaybettiğim her şey için, bilmek istemediğim gerçekler için ve beni bastırıp ezdiğini hissettiğim o umutsuz duygu, o kaybolmuşluk hissi için ağlamama izin verdi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim, sesim titriyordu. Titriyordum. "Babam-"

İmkânı yoktu ama öyleydi. Ve Leo.

Çocukluğum bir yalandan başka bir şey değil miydi? Beni sadece katliama hazır hale getirmek için mi yetiştiriyorlardı?

Bilmiyordum. Artık bilmiyordum.

"Bilmene gerek yok," dedi Mael, sesi güçlü ve emindi. "Ben buradayım. Hiçbir şeye karar vermek zorunda değilsin."

Kulağa hoş gelmiyor mu? Ama gerçeklik bu şekilde işlemiyordu. Dağınık ve kaotikti ve tamamen başka birine bağımlı olamazdım. Ben bir yetişkindim. Bundan daha güçlü olmam gerekiyordu.

Yüzümü göğsüne gömdüm ve kaosun beni tamamen yutmasına izin verdim.

MAEL

Onu kollarıma aldım ve ağlamasına izin verdim.

Tenimde hissettiğim her gözyaşı, babasının ve Leo'nun mümkün olan en kötü kaderi yaşamasını sağlamak için edilmiş bir yemindi.

Hiçbir şey söylemedim. Bu konuda onu daha iyi hissettirecek hiçbir şey söyleyemezdim; bunu biliyordum. Bunu biliyordum ama bu kendimi çaresiz hissetmemi engellemiyordu. Birini öldürmek istedim.

Kendimi çaresiz hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Yatakta ne kadar süre yattığımızı unuttum. Ama sonunda gözyaşları, burnunu çekmelerle birlikte durdu ve sonra sadece sessiz kaldı. Eğer her anını bu kadar yakından takip etmeseydim uyuduğunu düşünebilirdim. Hâlâ uyanık olduğunu biliyordum.

Bir süre sonra geri çekildi. Aşağı baktım ve şişmiş, kızarmış gözlerini, şiş yanaklarını ve kızarmış cildini inceledim.

Çok güzeldi.

Parmaklarımı uzun kahverengi saçlarının yumuşak tellerinde gezdirdim ve önce onun konuşmasını bekledim.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi," dedim, yanağını avuçladım ve yüzünü bana yaklaştırdım. Nefesinin kesildiğini duydum. "Eve gidiyoruz."

"Ev mi?"

"Benim evim. Senin evin. Eve geri döneceğiz ve önemsiz hayatımın geri kalanında seni koruyacağım."

Alt dudağı titredi. "Hayatının önemsiz olduğunu düşünmüyorum."

Ona küçük bir gülümseme sundum. "Ve sen benim olarak kalacaksın. Ne olursa olsun."

Bunu bilmesi gerekiyordu. Gitmesine izin vermeyecektim. Onu asla bırakmayacaktım. Bu onun diğer erkeklerle olan ilişkileri gibi olmayacaktı. Ayrılık olmayacaktı. Kaçmak yok. Parmağına yüzüğü takar takmaz da boşanma olmayacaktı. Onu asla bırakmayacaktım.

"Senin korumana ihtiyacım olduğu için seninle geri dönmeyi kabul etmemden korkmuyor musun?" diye sordu.

Bunun beni caydıracağını düşündüyse çok tatlıydı. "Umurumda değil. Beni ne zaman ve nasıl kullan. Bana ait olduğun sürece umurumda değil." Ve başka hiç kimse. O sadece ve sadece benimdi. Daha önce hiç bu kadar bütünüyle, tamamen bana ait olan bir şeyim olmamıştı, ama oydu. Gözlerini kırıştırdı. Düşüncelerinin kafasının içinde saatte binlerce mil hızla döndüğünü görebiliyordum. Sonra başını göğsüme yasladı ve ben de kollarımı sıkıca ona doladım.

"Tamam," dedi usulca. "Hadi eve gidelim."

Dairemin kapısını açtım ve içeri girmesini bekledim.

Tereddüt etti, sanki ilk kez bakıyormuş gibi alanı inceliyordu. Ben sabırla olduğum yerde durdum.

Geri döndü ve bana baktı. Ben bir şey söylemedim.

Yavaşça içeri bir adım attı. Sesten ürktüğünü görmemiş gibi yaparak kapıyı arkamdan kilitledim.

"Ben çantalarımızı odamıza koymaya gidiyorum," dedim. Tam yanından geçmek üzereydim ki kolumu tutarak beni durdurdu.

Döndüm ve ona baktım.

Kahretsin, ama şu anda çok kaybolmuş görünüyordu.

Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmayınca kapattı.

Çantaları ayaklarımın yanına bıraktım ve ona dönerek onu kollarımın arasına aldım. Yatak odamıza doğru yürüdüm.

"Çantalar ne olacak?" diye mırıldandı.

"Bekleyebilirler," dedim ve yatağın ayak ucuna geldiğimizde onu ayaklarının üzerine yatırdım. Üzerindeki kazağı çekiştirdim. Kazağı üzerinden almadan önce karşı koyacak zamanı bile olmamıştı. Onu yere attım. Önce ona, sonra bana baktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Tişörtünü çekiştirerek sordum. "Seni rahat ettiriyorum."

"Beni soyarak mı?" Elimini sütyeninin arka tokasına götürdüğümde küçük bir nefes verdi. Kancasını açtım ve kumaşı çekip çıkardım, gözlerim sertleşmiş meme uçlarına odaklanırken kıyafetlerinin geri kalanına katılmasına izin verdim.

Titredi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bir kez daha bakışlarına çıplak kalana kadar kollarını çekti.

"Saklanma," dedim, eğildim ve dilimin düz kısmıyla sert bir çıkıntıyı yaladım.

Bana doğru hafifçe eğildi, elleri saçlarıma gitti ve dokunuşumu her hissettiğinde saç tellerini sertçe çekti. Tenine karşı gülümsedim.

"Çok güzelsin amına koyayım."

"Mael."

"İşte , bebeğim. Adımı söyle."

Kollarımı dizlerinin altından geçirdim ve o yatağa düşene kadar yukarı çektim.

"Mael!"

Kenarda durup kotunu çekiştirirken ona sııttım. Kıçını oynatarak kotunu çıkarmamda bana yardımcı oldu. Geride durdum ve tamamen çıplak olan kızıma baktım.

Ve aniden, bu fazlaydı. Onun içinde olmak istedim.

Şimdi.

Kıyafetlerimi hızla çıkarıp gelişigüzel bir şekilde yere attım. Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve beni izledi. Vücudumda bir aşağı bir yukarı bakarken gözleri karardı, sikimin üzerinde durdu, sonra dudaklarını yaladı. Sik beni.

Bana bakışını çok seviyordum.

İsteddiği kadar inkâr edebilirdi -hatta benden korkabilirdi- bunun hiçbir önemi yoktu çünkü beni istiyordu ve hepsi bu kadardı.

"Bacaklarını aç, kedicik," diye homurdandım, kendimi tuttum ve uzunluğunu aşağı yukarı okşadım.

Bacaklarını açarak ıslak, çıplak amını görmeme izin verdi, sadece sikim için yalvarıyordu. Ben de beklemedim. Üstüne düştüm ve sert bir vuruşla içine girdim.

Kendini fırsat vermedim. Onu becerdim.

Onu istediğim gibi, ihtiyacım olduğu gibi becerdim.

Merhamet etmeden, kalçalarımın sert, hızlı ve kısa itişleriyle başlayarak adımı inletti.

İçine her geri itişimde beni sıkıca kavradı. Amcığının benim için fişkırıldığını hissedebiliyordum. Lanet olsun.

Onu uzun ve derin bir şekilde becerdim, her şeyi hissetmesine izin dedi verdim. "Bana bak," dedim.

Gözlerini açtı ve bana baktı. Gözleri beni öldürüyordu. Gözlerini bana her çevirdiğinde beni öldürüyorlardı. "Seni sikenin ben olduğumu bilmeni istiyorum," dedim. Başını sallarken nefesi kesik kesik, kekeleyerek çıkıyordu. "Sen.

Evet, ."

"Siktir," diye homurdandım, onu daha sert beceriyordum. Bacaklarını belime doladı, kalçalarını benimle buluşmak için yukarı itti, sanki aynı çılgınca, çaresiz hissi hissediyordu.

"Tanrım, Mael!" diye haykırdı, başı geriye atılmış ve boğazının sütunu ortaya . Eğildim ve oradaki deriden bir ısırık aldım. Dudaklarımın altında nabzının attığını hissedebiliyordum ve bana karşı sarsıldı. Daha sert ısırdım, üzerinde izimi bıraktım. Tırnaklarını derime geçirdi, sırtımı çizerek kendi izini bıraktı.

"Benim," diye hırladım tenine karşı. "Söyle."

"Seninim," diye nefes nefese kaldı. "Ben seninim."

Sözleri içimdeki ilkel bir şeyi serbest bıraktı. Ona daha sert vurdum, elim kalçalarına doğru indi ve onu orada moraracağından emin olduğum kadar sert kavradı. Vücudundaki izleri her gördüğünde beni düşünmesini istiyordum. Orada oldukları için gurur duymasını istiyordum çünkü onun çiziklerini kendi üzerimde göreceğimden emindim. *Benimkileri.*

Her itiş zihnimde bu kelimenin bir izi gibiydi. O benimdi, hepsi bu.

İçine girmeye devam ettiğimde, etrafımdaki duvarlarını sıkı ve vücudunu zevkle kamburlaştırdı. Yaklaştığını hissedebiliyordum. Nefes alış veriş düzenlenmişti, inlemeleri yükselmeye başladı.

" böyle bebeğim," diye övdüm, dudaklarımı kulağına götürerek. "Come for Ben."

Paramparça oldu, adım bir dua gibi haykırdı, vücudu sarsıldı sikimin etrafında. Bu his beni uçurumun kenarına itti ve kısa süre sonra onu takip ederek tüm spermimi içine boşalttım.

Kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti. Yüzümü boynuna gömdüm, kokusunu içime çektim ve içimde bir şeylerin yerleştiğini hissettim.

O burada olduğu sürece her şey yoluna girecekti.

GECE YARISINI GEÇMİŞTİ ve Lia yatağında derin bir uykudaydı.

Onu bırakmak istemedim ama gitmek zorundaydım.

Yatağın kenarında durdum ve kızıma baktım, nefes alışını dinledim ve bunun beni daha önce hiçbir şeyin yapamadığı kadar sakinleştirmesine izin verdim.

Eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Bu hareket yüzünden yüzü hafifçe buruştu ama uyanmadı.

Gülümsedim ve doğrulup arkama bakmadan kapıdan çıktım. Dairemden aşağı indiğimde Theo'yu çoktan orada, arabasında beklerken buldum. Arabaya bindim ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

Sicilyalı piçleri bulmak zor değildi. Manhattan'ın merkezinde takılan bir grup bulabildik.

Etraftaki restoranların çoğu onlara aitti ve büyük olasılıkla orada, bilip bilmemenizin umurlarında olmadığını söylemek istercesine herkese açık bir şekilde iş yapıyorlardı.

Ama gideceğimiz yer orası değildi. Theo, dünyanın en büyük gıda dağıtım merkezlerinden birine ev sahipliği yapmasıyla ünlü Güney Bronx'taki Hunts Point mahallesine gitti... ve yüksek fuhuş ve uyuşturucu anlaşmaları.

Theo eski, köhne bir binanın önündeki köşeye yanaştı ve dikkatleri üzerimize çekmemek için arabayı durdurdu.

"Toplantıyı burada mı yapacaklar?" diye sordum. Theo

omuz silkti. "Dikkatleri daha az çekiyorlar." Başımı

salladım. Theo'ya güveniyordum. "O zaman gidelim."

Elini omzuma koyarak beni durdurdu. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Ne?"

"Cosa Nostra'ya sızmak mı?"

Sırıttım. "Evet."

"Sayıca çok az olduğumuzun farkındasınız, değil mi?"

"Hazırlıklı gelmemiz iyi bir şey."

Gözlerini devirdi. "Evet, çünkü o piçler de silah taşımıyor."

Güldüm. "Bana korktuğunu söyleme, küçük kardeşim."

"Ölmek mi? Hayır. Ama Lia'nın evine dönmeni engelleyecek bir şey yapmak isteyeceğini sanmıyorum, değil mi?"

Bu bütün eğlencemi alıp götürdü. Yana doğru baktım. "İşler o noktaya gelmeyecek."

Göz ucuyla Theo'nun başını salladığını görebiliyordum. "Umarım öyledir. Sadece... dikkatli ol. Daha az... *sen* ol."

"Tedbirli olmadığımı mı söylüyorsun?" Kapıyı açıp inerken sordum. Gözlerimle buluşana kadar eğildi. Yakındaki sokak lambası onu görmeme yetecek kadar ışık veriyordu.

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum," diye karşılık verdi, kapıyı arkasından kapattı ve ben inmeden önce beni bir süre arabanın sessizliğinde bıraktı. Önünde nöbet tutan adamların olduğu binaya doğru sürünerek ilerledik. Onları geçmek kolay olmayacaktı. Neyse ki ön kapıdan girmeyi planlamıyorduk. Yanındaki binaya doğru yürüdük ve içeri girdik, hızla iki bina arasındaki bir ara sokağa açılan arka kapıya yöneldik. Çatıya çıkana kadar yangın merdivenini kullanarak binaya tırmandık.

Theo daha önce gelmiş ve çatıdaki kapıyı açık bırakmayı başarmıştı.

İçeri girdiğimizde Theo'yu takip ettim ve bodruma ulaşana kadar yedi kat aşağı inen merdivenleri kullandım.

Adamların yüksek sesli konuşmalarını onları görmeden önce duyabiliyordum. Neredeyse bir partiye benziyordu.

Duvara yaslandık ve toplantının başlamasını bekledik.

Cosa Nostra son on beş yıldır Giovanni Tacchini tarafından yönetiliyordu. Tacchini İtalya'daki orijinal Cosa Nostra'dan geliyordu, ta ki Cosa Nostra'nın başı Dante Giordano'ya karşı bir ayaklanma için bir grup adamı bir araya getirdiği söylentileri çıkana kadar.

Ayaklanma asla gerçekleşmedi. Giordano, Tacchini'nin sadakat ve masumiyet iddiasına rağmen, Tacchini'yi kendisine ihanet edemedi Sicilya'dan kovdu.

Söylentilerin doğru ya da yanlış olması önemli değildi. Tek gereken bir fısıltıydı ve şimdi herif New York'a yerleşmiş, bir şekilde Briggs ve Lia'nın babasıyla birlikte çalışıyordu.

İşlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum ama er ya da geç öğrenecektim. Daha sonra.

Tacchini'nin ortaya çıkması uzun sürmedi. Vahşı bir adamdı.

Koyu renk saçlar, koyu renk gözler ve bronz bir ten. Cüssesi dikkat çekmediyse bile, siyah kalın bıyığı şüphesiz dikkat çekiyordu. Unutulacak biri değildi.

Bu bok onu öldürtebilir.

Ama on yıldan uzun bir süredir bu organizasyona hükmediyordu ve organizasyon giderek büyüyordu.

Sanki boyunu uzatmak için yardıma ihtiyacı varmış gibi küçük, derme çatma bir podyumun üzerinde duruyordu.

Adamı tepeden tırnağa süzdüm. Theo yanımda oldukça gergindi.

Bu işe karışmamamız gerektiğini düşünüyordu ama benim umurumda değildi. Sadece Briggs'in kellesini istiyordum ve bunu elde etmek için bütün bir organizasyonun içinden geçmem gerekse bile bunu yapardım.

Tacchini elini kaldırdığında konuşmalar hızla kesildi.

"Bildığınız gibi," diye söze başladı, gür sesi arka tarafta saklandığımız yere kadar ulaşıyordu. "Birkaç yıl önce Boston'a yerleşmiş olan Camorra ile bazı sorunlar yaşıyoruz. New York'ta bizim bölgemizi istiyorlar."

Tacchini bunu söyler söylemez adamlar arasında öfkeli haykırışlar ve protestolar yükseldi. Konuşmadan önce bir kez daha sessiz olmaları için elini kaldırdı.

"Sessiz ol. Ben de en az senin kadar kızgınım. New York'ta Abbiati ailesiyle uğraştığımız yetmiyormuş gibi bir de Camorra mı bu işe karışmak istiyor? Doğu'yu istiyorsak bu sorunla ilgilenmeliyiz."

"Evet," diye bağırdı bir adam ön taraftan. "Ne ?"

Tacchini gülümsedi. Bunun çekici olduğunu düşündüğünü farz ettim. Daha fazla güç kazanmak için adamlarını kullanmaktan çekinmeyen birini gördüm.

"Bir teklifim var. Camorralar kontrolden çıkmaya başladı ve New York'a adım atmadan önce onları durdurmamız gerekiyor. Bunu yapmanın tek yolu da başlarını öldürmek."

Ah, demek bununla nereye varmak istiyordu.

"Bana Miguel Gallo'nun kellesini getirin. Herhangi bir adam, piyade ya da kaptan olmanız umurumda değil, bana onun kellesini getirirseniz, size bir iyilik yapacağım. Herhangi bir iyilik."

Ve *capo dei capi*'nin lütfuna sahip olmak, bu piçlerin hayatları boyunca elde edebilecekleri her şeyden daha iyiydi.

Gülümsedim.

Theo yaklaştı ve kulağına fısıldadı. "Bunu aklından bile geçirme. Gallo'nun önce öldüren ve asla soru sormayan acımasız bir adam olduğu söyleniyor. Bu şerefsizlerden herhangi biri için bu bir intihar görevi olur."

"Neyse ki," dedim kolumu omzuna dolayarak. "Ben bu şerefsizler gibi değilim."

THEO eve dönerken bütün yol boyunca KOKTU.

Bana istediği kadar kızabilir ya da sessiz kalabilirdi ama ben kararımı vermiştim.

Bir sonraki hareket tarzının ne olması gerektiğini biliyordum ve Lia'yı getirse bile hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Arabayı apartmanımın kapalı otoparkına çekti ve park etti.

Boş alana baktım. Saat sabahın ne geliyordu ve görünürde kimse yoktu. Gecenin yorgunluğuyla küçük bir i geçirdim.

"Sadece söyle," dedim sessizliği bozarak.

"Konu güvenliğiniz olduğuunda her zaman umursamaz davrandınız, ama bu seferki kesinlikle en iyisi."

"Her şey girecek. Son durumdan yara almadan çıktık."

"şanslı olmaya devam edeceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Briggs hâlâ , hayatını en iyi şekilde yaşıyor. Gerçekten durmak mı ? Bunca yıldan sonra?"

"Artık umurumda değil!" Theo yumruklarını vurarak bağırdı. Döndüm, onu tamamen içime aldım. Theo nadiren soğukkanlılığını kaybederdi. "Leo lanet Briggs artık umurumda değil. onca bok umurumda değil. Sadece seni önemsiyorum! Sana bir şey olursa ben ne yaparım?"

"Her şey yoluna girecek, Th-"

"Hayır, bunu bilmiyorsun."

Küçük bir i geçirdim, uzandım ve omzunu kavradım. Omuz silkmeye çalıştı ama ben sağlam durdum ve bana bakana kadar bekledim.

"Tüm bunları geride bırakabiliriz, biliyorsun. Bir yerlere gidip yeni bir başlangıç yapabiliriz. Sen, ben ve Lia," dedi yumuşak bir sesle.

Başımı salladım. Dünyanın öbür ucuna usak da Briggs'in hayaleti peşimi bırakmayacaktı. Onu ellerimle ldrdğmde bunun duracağını sanmıyordum ama en azından bir şey olurdu.

"Bu işin sonunu getirmeliyim ve sana yanımda ihtiyacım var."

Gözlerim onun yüzüne takıldı, küçük bir çocukkenki görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Gözlerimiz aynı maviydi ama başkaları benim gözlerimin çok uçucu olduğunu söylerdi, gençken bile; Theo'nun gözleri bana kaybolmuş gibi gelirdi. İnsanlar ona soğuk diyordu ama benim gördüğüm tek şey kim olduğunu bilmeyen biriydi.

İçimde bir korumacılık dalgası oluştu. "Bu karmaşaya girmek zorunda değilsin. Kendi başıma halledebilirim, söz veriyorum."

Ben daha konuşmamı bitirmeden başını sallamaya başlamıştı bile. "Hayatta olmaz. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

"Cehenneme bile mi?" Şaka yaptım.

"O zaman bile," diye ciddi bir şekilde cevap verdi.

Küçük bir iç geçirdim. "Her şey yoluna girecek."

"Bunu nereden biliyorsunuz? Lanet olası mafyadan bahsediyoruz. Kendimizi Doğu'daki hiçbir mafia savaşının ortasına sokmamamızın bir nedeni var. İşin içinde olan hiç kimse için sonu iyi bitmez."

Başımı salladım. "Her şey girecek."

"Nereden biliyorsun ki?"

"Çünkü." "Çünkü mü?"

"Çocukluğumuzdaki tüm o kötü şeylere katlandığımız için bu bizim karmamız."

Theo uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra başını arkaya attı ve güldü. Ben de sııttım.

Theo uyandığı ve uyuduğu anların çoğunu metanet sisi içinde geçirirdi. Onu gülerken görmek güzeldi, herif bana gülüyor olsa bile.

"Bu inanmıyorsun," dedi sonunda nefesini tutarak.

"Elbette isterim." Saçlarını karıştırdım, gençken de yaptığım bir şeydi bu.

Uzaklaştı ve bana ters ters bakınca gülümsemem genişledi.

"Git biraz dinlen," dedim ve kapıyı açıp arabadan çıktım. Arabanın kapısının arkamdan çarptığını duyduğumda asansöre giden yolu yarılardım. Theo'nun kollarını bana sıkıca sarması için tam zamanında döndüm. Bir an için donup kaldım. Benden bu şekilde teselli istemeyeli ne kadar olmuştu?

Nasıl bir his olduğunu unutacak kadar uzun bir süre. Kollarımı ona doladım ve sırtını sıvazladım. "Her şey yoluna girecek."

Cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Önce uzaklaştı ve bana dönüp bakmadan arabaya geri döndü. Orada uzaklaşmasını izledim ve omuzlarımda rahatsız edici bir ağırlık hissettim.

Ve aniden yoruldum.

Sadece yatağımı ve birkaç saatlik uykunun peşinde koşarken Lia'nın bana yakın olmasını istiyordum, hepsi bu.

LIA

Sabah erkenden irkilerek uyanıp yatakta yalnız olduğumu fark edene kadar evden ayrıldığını BİLE

Yan tarafına dokundum, çarşaflar soğuktu.

Bana bir şey söylemedi ama dün gece burada hiç uyumadığını hissediyordum.

Mael'den başkası olsaydı, başka biri olabileceğinden endişelenirdim.

Sanırım nevrotik bir şekilde size takıntılı olan bir adamla birlikte olmanın bazı avantajları vardı. Beni asla aldatmazdı. Bu, bir sonraki nefesimden emin olduğum kadar emin olduğum bir gerçektir.

Ama sonra, nereye gitti ve endişelenmeli miyim?

Bilmiyordum ama endişelenmemem gerektiği halde endişelenmişim. Başımı salladım. Mael masum biri değildi.

Bana anlattıklarının etkisinden hala kurtulamamıştım. Gerçekliği kabul edip etmeyeceğim konusunda hiçbir soru işareti yoktu. Bunun bir önemi yoktu. Kabul etsem de etmesem de sonuç aynıydı. Mael beni asla bırakmayacaktı.

O halde, bir fark yaratmayacağını, sadece hayatımı kolaylaştıracağını bilerek bunu kabul etmeye karar vermek beni kötü bir insan mı yaptı?

Küçük bir iç geçirdim.

Lanet bir ikilemden bahsediyoruz.

Ön kapının açıldığını duyduğumda hâlâ hayatımın nasıl bu hale geldiğini düşünüyordum. Düşünmedim. Yorganı üzerimden attım ve Mael'in küçük antrede durduğunu görmek için tam zamanında yataktan kalktım.

Ön kapının yanındaki küçük siyah bankta oturmuş, botlarını çıkarıyordu. Sırtı bana dönüktü. Gözlerimin onu içine çekmesine izin verdim, yaralarını kontrol ettim. Gerçi pek bir şey görebildiğim söylenemezdi.

Üzerinde her zamanki siyah, uzun kollu termal gömleği ve siyah pantolonu vardı. Teninin görünen kısımları sadece elleri, boynu ve başıydı.

Sarı saçları dağınıktı, sanki gecenin büyük bir bölümünü parmaklarını saçlarında gezdirerek geçirmiş gibiydi.

Arkasını dönmedi ama orada durduğumun farkında olduğunu biliyordum. "Ne yapıyorsun yukarıda?" dediğinde doğrulandı.

"Ben yukarıda ne yapıyorum? *Sen* ne yapıyorsun? Nereye gittin?"

Sonunda yüzünü bana döndü. Mavi gözleri her zamanki hafifliğindeydi, Ama onlarda bir tuhafılık vardı ve bunun nedenini bilmiyordum.

Işıklar loştu, bu yüzden onu net olarak göremiyordum. Dikkatle ona doğru yürüdüm ama gözleri beni hiç bırakmadı. Hayır, odaklanmaları yoğunluğu artırıyor gibiydi ve birden kendimi bir aslanla karşı karşıya gelen çaresiz bir ceylan gibi hissettim.

Ona bir adım kadar yaklaşınca durdum, kollarımı kavuşturdum ve beklentiyle ona baktım.

Gülümsedi. "Siktir, ama çok tatlısın."

Ben tepki veremedim uzanıp kollarını belime doladı ve beni kucağına çekti. Uzaklaşmaya çalışarak biraz kıpırdandım. Ona bu kadar yakın yürümek bile bir hataydı ve dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim.

"Bırak."

"Neden?" diye sordu, bacaklarımı ayırdı ve uyku şortumun üzerinden amımı avuçladı. Donup kaldım.

Elini biraz hareket ettirdi, beni çıldırttı ve mücadelemın çoğunu benden aldı.

"Mael," diye fısıldadım

usulca. "Evet, kedicik?"

Ona söyleyebileceğim milyonlarca şey vardı. Söyleyebileceğim milyonlarca *sert* şey. Onun yerine, ağzımdan çıkan tek şey "Bana ne yapıyorsun?" oldu.

Sorumu eğlenceli bulmuş gibi karanlık bir şekilde kıkırdadı ve elini benden çekti. Anında üşüdüğümü hissettim, bunu ona asla söylemeyeceğimden değil. Bunun yerine dudak büktüm ve o da şakacı bir şekilde parmağıyla dudaklarıma dokundu.

"Kahretsin, dünyada işler ne kadar kötü giderse gitsin, sen her zaman beni daha iyi hissettirmeyi başarıyorsun."

Yanağını avuçladım, kirli sakalının sert hissini aldım.

"Ne gibi kötü şeyler?" Kafamın içinde alarm zilleri çalarken bile ona karşı yumuşadığımı hissederek sordum. Mael'e karşı yumuşamak isteyeceğim son şeydi, özellikle de onu öğrendikten bu kadar kısa bir süre sonra. Bu bana, onu affetmeyeceğim bir çizgiyi geçemeyeceğini düşündürüyordu.

Ne kadar
tehlikeli.

Ne kadar
aptalca.

Başını iki yana salladı. "Şu an için endişelenmene gerek yok." Ona bir bakış attım. "Eğer seni asla terk etmeyeceğimi söylüyorsan-"

"Beni asla ama asla terk etmiyorsun," diye araya girdi.

"O zaman bana bir şeyler anlatmalısın," dedim onun üzerinden konuşarak. "Artık karanlıkta kalmayacağım. Bana karşı dürüst olacağını söylemiştin. Bu bir yalan mıydı?"

"Elbette yalan söylemem. Size asla yalan söylemem. Ancak *işimle* ilgili bilmek istemeyebileceğiniz bazı hususlar var."

Bu muhtemelen doğrudu. Başımı salladım. "Anlat bana." "Çetenin içine sızmam gerekiyor."

Şaşkınlıkla göz kırptım. Bu... söylemesini beklediğim şey değildi.

"Neden?" Sessizce sordum.

"Çünkü hem Briggs hem de baban bu işin içinde."

Elim yüzünden uzaklaşıp kucağıma yerleşirken, bakışlarımın göğsüne düşmesine izin verdim ve anlamaya çalıştım. "Mafya için ne yapıyorlar?"

"Şu anda, deri ticaretine bu şekilde girdiklerini düşünüyorum. Sicilyalıların desteğini aldılar."

Keskin bir nefes aldım ve göğsümün içinde küçük bir acı hissettim. Babam gerçekten bu işin içinde miydi? Belki de Leo onu da işin içine sokmuş ya da kandırmıştı...

Bahanem zayıftı. Babam yetişkin bir adamdı. Leo ile ne kadar yakın olduklarını düşünürsek, Leo'nun "sapıgımı" öğrendiği zaman onun da öğrenmesi gerekmez miydi? Leo'nun babamın endişelenmesini istemediği için ona bundan bahsetmediğini düşünmüştüm ama şimdi bildiğinden ve umursamadığından şüpheleniyordum... Leo o iki adamı beni kulübede ziyarete göndermeye karar verdiğinde o da bu işin içindeydi.

Mael benim ona yaptığım gibi yanağıma okşadı ve ben ona dönüp bakana kadar bekledi. Gözlerimin onun mavi derinliklerine dalmasına izin verdim, kendimi hem yerleşik hem de huzursuz hissediyordum ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Mael kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olabilirdi, bunu bana defalarca kanıtlamıştı ama bu onun yenilmez olduğu anlamına gelmiyordu. Peki ona bir şey olursa ben ne yapacaktım?

Mael tam olarak yapmak istediği şeyi yapmıştı, beni ona bağımlı hale getirmişti. Onsuz yaşayamayacağım hale getirdi. Onu sevmemi sağladı. Benim

Bu düşünce karşısında nefesi kesik kesik kesildi. Mael kaşlarını çatı. "Ne?"

"Kulağa tehlikeli geliyor," dedim.

Mael başını salladı. "Ve ben iyi olacağım."

Ona ters ters baktım. "Sen Tanrı değilsin. Hâlâ yaralanabilirsin...

Ölebilirsin."

Biraz gülümseyerek beni daha da çileden çıkardı. "Ben senin içine girerken öyle demiyordun."

Göğsüne bir tokat attım. "Ciddi ol."

Elimi tuttu ve dudaklarına arkasından öptü. "Ve endişelenmeyi bırakmalısın."

Kollarını belime doladı ve ben bankta oturana, o da önümde durana kadar bizi yeniden konumlandırdı.

Başımı kaldırıp ona baktım, hareketten dolayı biraz sarsılmış hissediyordum. "Ben duş almaya gidiyorum," dedi.

Ben bir şey söyleyemeden benden uzaklaşıyordu ve sesinin tonu ve yüz ifadesi hiç değişmese de, konuşmadan uzaklaşmaya çalıştığını hissediyordum.

Bir dakika kadar öylece oturdum, hâlâ söylediği her şeyi ve mafyanın içine sızmayı planladığını düşünüyordum.

The. Mafya.

Bu bana lanet bir intihar görevi gibi geldi. Ne kadar aptalca.

Banktan kalktım ve banyoya doğru yürüdüm. O sırada çoktan duşa girmişti. Suyun üzerine yağmasına izin verirken gözleri kapalıydı. Kendi kıyafetlerimi çıkarırken düşünmeme izin vermedim ve duşa doğru yürüdüm, cam kapıyı açtım ve ona katıldım. Beni fark ettiğini biliyordum ama bana bakmak için arkasını dönmedi.

Bu zamanı onun kaslı sırtını incelemek için kullandım ve içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim.

O her zaman güzeldi. Onun hakkında ne düşündüğümün ya da nasıl hissettiğimin bir önemi yoktu. Gerçek her zaman Mael'in ne kadar güzel, ne kadar kusurlu olduğuydu. Ve o benimdi. Dövmeli, yaralı vücudunun her santimi benimdi.

Öne eğildim ve sırtını öptüm.

İç çekişini duymaktan çok hissettim. Onu bir kez daha öptüm ve kollarımı beline dolayarak onu kendime yakın tuttum.

"Hiç kimseye kendimi açıklamak zorunda kalmadım." "Ve bundan hoşlanmadın mı?"

Tahmin ettim.

"Hayır, öyle değil. Sadece kendimi açıklamam gereken birinin olmasının, evde ona sağ salim dönmemi bekleyen birinin olduğu anlamına da geldiğini fark ettim."

"Ve sen, ne? Güvenliğinizi hiç dikkate almadınız mı?" Cevap vermemesi yüksek sesle söylenmişti. Hep böyle umursamaz mıydı?

Bana bakana kadar onu çevirdim.

"Bu senin hatan," dedim. "Beni kendine bağımlı hale getirdin. Sana ihtiyaç duymamı sağladın. Bu yüzden ne olursa olsun eve, bana geleceksin."

Gözleri yumuşadı ve başını salladı. "Ne olursa olsun senin için eve geleceğim."

"Ve tüm o kadınları kurtaracaksın... o insanları." "Bu hikayedeki kahraman ben değilim, tatlım."

Başımı salladım. Bana umursamadığını söyleyebilirdi ve ben de ona inanmaya başlamıştım ama beni önemsediyini biliyordum.

Tüm bunlar hakkında ne düşündüğümü önemsiyordu.

Sonunda "Elimden geleni yapacağım," dedi ve bana vereceği tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Ona küçük bir gülümseme attım ve donup kaldı.

Kendini toparlaması biraz zaman aldı ama sonra şampuan şişesini kaptı ve bir gece önce duş almış olmama rağmen temizlenmeme yardım etti.

Benimle ilgilenmesine izin verdim.

Duş hızlıydı. Mael oyalanmadı, dilesem bile. O yıkanırken gözlerimin vücudunda aşağı yukarı dolaşmasına izin verdim. Köpükler teninden aşağı akıyor, mürekkebinin kısa süreliğine örtüyordu.

Gözlerim tekrar kaburgalarındaki rakamlara takıldı.

37654

İlk gördüğümde ilginç olduğunu ama şimdi bildiklerime bakınca...

Uzandım ve parmaklarımla rakamları takip ettim.

"Bunu aldığında kaç yaşındaydın?" Aklıma gelen ve beni rahat bırakmayan düşünceyle sordum.

Lütfen bu konuda yanılmama izin verin.

"Dokuz," dedi ve uzanıp suyu kapattı. Duşun cam kapısını açtı ve ben başka bir şey söyleyemeden bizi dışarı çıkardı.

Büyük beyaz kabarık havluyu sarmasına, beni kurulamasına ve benimle ilgilenmesine izin verdim. Suyun çoğunu dikkatlice sıkarak çıkardı.

sonra havluyla sardım.

Mael beni kollarına aldı ve yatak odasına götürdü.

Havluyu vücudumdan çekip yere bıraktıktan sonra beni yatağa uzanmaya itti, kendisi ise sadece kalçalarına sarılı bir havluyla önümde duruyordu.

Beni içine alırken başparmağını ağzına götürdü.

Sonra komodine doğru yürüdü ve losyon şişesini aldı. Bir gün önce eve ilk geldiğimde şişe buradaydı. Kullandığım losyon markasının aynısıydı. Aynı koku.

Mael eline biraz döktü ve vücuduma masaj yapmadan önce ellerini birbirine sürttü, önce kollarımdan başladı, sonra gövdem... Güneye doğru ilerlemeden önce meme uçlarımı şakacı bir şekilde çimdiklediğinde nefesim kesildi. Verdiğim tepki karşısında gözleri eğlenceyle parladı. Biraz tümseğime sürttü, beni çılgına çevirdi, sonra bacaklarıma, ayaklarıma. İşi bittiğinde doğruldu, gözleri parlıyordu, benimle bu şekilde ilgilendiği için tatmin olmuş görünüyordu.

Dolaba doğru yürüdü. Olduğum yerde kaldım ve gömleklerinden biriyle geri gelmeden önce bir şeyler giymesini dinledim. Üzerinde siyah boxer külot vardı ve başka bir şey yoktu. Beni oturur pozisyona çekti ve gömleği giymeme yardım etti.

Benden uzaklaşmak gibi görüldüğünde elini tuttum.

"Benimle yatmayacak mısın?" diye sordum.

Bir süre hiçbir şey söylemedi ve sonra benimle birlikte yatağa geri döndü. Ben yatağı geriye doğru ittim ve Mael de beni takip etti. Başım göğsüne yaslanana ve kolları beni sarana kadar bizi yatırdı. Saçlarımdan duştan dolayı hala nemli olmasına aldırıyor gibiydi. Aksine beni kendine daha da yaklaştırdı.

Elimi yan tarafında aşağı yukarı gezdirdim ve dövmeye geldiğimde durdum. Kollarımın arasında hafifçe gerildi; bu, onun bu şekilde ilerlememden hoşlanmadığının tek göstergesiydi.

"Bunu dokuz yaşındayken baban seni koruyucu ailede bulduğunda mı aldın?" Sapığım olarak bana söylediği sözleri hatırlayarak söyledim. O gece, o konuşma bana çok uzun zaman önceymiş gibi gelmişti, o kadar da uzun olmadığını bilsem bile.

Küçük bir iç geçirdi. "Evet. Üzerime dövme yaptırdı. Ben ve Theo."

Bir an için hiçbir şey söylemedim, geleceğini bildiğim çirkin gerçeğe kendimi hazırlamaya çalıştım.

"Neden?" Ben sordum.

"Mallarını takip etmek için bir yola ihtiyacı vardı."

Keskin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. "Neydi..."

Sormaya cesaret edemedim. Bu durumda kullanacağım doğru kelimeleri ya da ona nasıl soracağımı bilmiyordum. Bana merhamet etti ve kollarının beni bir parça sardığını hissettiğimde şöyle dedi: "İnsan ticaretine maruz kaldık. Fabrikada tutulduk, hayatta kalmamız için yeterli yiyecek ve su verildi ama kaçmamız için yeterli değildi. Bazıları en yüksek teklifi verene satılmak için oradaydı. Theo ve ben, ziyaret etmekten hoşlanan ve zamanımız için iyi para ödeyen bazı hasta piçleri eğlendirmek için tutulduk."

Gözyaşlarım düşüp göğsüne çarpmadan önce görüşümü bulanıklaştırdı. Bunu hissedebileceğini biliyordum.

"Sus artık. Benim için ağlamana gerek yok. Bu uzun zaman önceydi."

Gerçekten buna inanmış gibi konuşması, bunun çok uzun zaman önce olduğunu, bu yüzden katlandığı bokun artık önemli olmaması gerektiğini söylemesi kalbimi milyonlarca parçaya ayırdı.

Daha fazla gözyaşı döküldü.

"Nasıl... Nasıl kaçtın?" Kelimeler boğazımda düğümlenecekmiş gibi hissetmediğimde sordum.

"Tam bir kararlılık. Öfke. Ve oradaki bir gardiyanın suçluluğu." "Sana yardım mı etti?"

"Evet. Gece kaçmam için bana anahtarları verdi. Theo'yu da yanıma aldım. Yaklaşık bir hafta boyunca ormanda kaçıp saklandık ve ne yapacağımıza karar vermeye çalıştık. Bir süre işler kötüydü. Dünya nazik değil, özellikle de çoktan gözden çıkardığı iki çocuğa karşı. Ama ben başardım."

"Kaçtığında kaç yaşındaydın?"

"On üç. İyi de oldu. O şerefsizler için çok yaşlanmışım. Beni öldürmesi an meselesiydi."

Babasını kastediyordu. Her şeyi rahat bir şekilde söylemesinin ne kadar şaşırttığını belli etmemeye çalıştım. Sanki sadece bir beyzbol maçındaki olayları anlatıyor gibiydi. Duygusuzdu. Sanki umurunda değilmiş gibi. Ve sesi ne kadar . Neredeyse umursamadığına inanacaktım ama umursamak zorundaydı, değil mi? Bu olay onda iz bırakmış olmalıydı.

On üç yaş büyük değildi. Bana göre hâlâ bir bebektir. O ve kardeşi için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Kollarımı ona doladım.

ve göğsüne daha sıkı sarıldı. "Mael?"

"Evet, bebeğim?"

"Baban kim?"

Zaten bir fikrim vardı. Mael'in bu işe neden dahil olduğunu açıklıyordu.

Bana hemen cevap vermediğinde nefesimi tuttum, bana , şüphelerimi doğrulamasını ve yanıldığımı kanıtlamasını istemenin uçurumunda kaldım.

Beni haksız çıkarmadı.

Küçük bir iç geçirdi ve "Leo Briggs" dedi.

LIA

LEO, MAEL'IN BABASIYDI.

Mael ve Theo daha onları da kaçırmıştı. Çeteye sızmak için bu kadar riske girmesinin nedeni buydu. Mael'in Leo'dan ve onun da babamdan nefret etmesine şaşmamalı.

Bu düşünce karşısında gözlerimi kapattım.

Eğer Mael'e bir şey olursa... ne yapmam gerekiyordu?

Bırakın gerçeğe dönüşmesini, düşüncesine bile katlanamıyordum.

Mael'e hiçbir şey olmayacaktı.

Olamazdı çünkü bir yanım öyle bir durumda hayatta kalamayacağımı düşünüyordu. Ve eğer bunu yeterince dilersem, gerçek olur muydu?

Gözlerimi kapattım.

Umut etsem de durumun böyle olmadığını biliyordum.

Tıpkı Mael'in bana Leo ve babam hakkında anlattığı her şeyin doğru olmamasını her şeyden çok dilediğim gibi.

Babam neden bu işe bulaştı?

Neden mi?

Paraya ihtiyacımız yok gibiydi. İşleri iyi gidiyordu. Büyükbabamın hali vakti yerindeydi ve babama bir miras bırakmıştı. Hatta paranın bir kısmı bana emanet olarak bırakılmıştı.

Aklıma bir düşünce gelince donup kaldım.

Aldığım paranın ne kadarı o işten geliyordu? Gözlerimi kapattım. Hasta olacaktım.

Düşüncelerim sadece birkaç hafta önce odamda bulduğum küçük kara kaplı deftere kaydı. Olan biten her şey yüzünden onu aklımın bir köşesine itmiştim ama şimdi...

Caden'ın sözleri zihnimde zıpladı.

Lia, sadece kaldırabileceğini düşündüğün zaman oku.

Biliyor muydu?

Peki aşırı doz almadan önce öğrendi mi?

Kanepede oturduğum yerden kalktım ve dairenin bakındım.

Mael dışarıdaydı... Ne yaptığını bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Sadece eve sağ salım dönmesini istiyordum ama bunun ne zaman olacağını bilmiyordum. Düzenli bir işi ve dokuzdan beşe çalışma saatleri olan sıradan bir adam değildi.

Ve evde yalnızdım. Mael onsuz hiçbir yere gitmememi özellikle söylemişti ama bu görmezden gelinemeyecek kadar önemli geldi.

Küçük kardeşim, beni kitabın içeriğinden korumaya çalışsa bile, belli ki kitabı bulmam için sakladığımız yere saklamıştı.

Çantamı ve telefonumu aldım ve daireden çıktım. Mael'in evine sadece asansörle ve kapıdaki şifreyle girilebiliyordu, yani içeri girmek için anahtarım yoktu. Şifrem bile yoktu. Ama bu daha sonra halledeceğim bir sorun olacaktı. Şimdilik, babamın evine dönmek için bir araç arıyordum.

Araba çocukluğumun geçtiği eve yanaştı.

Ve ilk kez, onu gördüğümde genelde hissettiğim o sıcak, bulanık duyguyu hissetmedim.

İlk kez bu evin ne kadar sır barındırdığını ve bu evin inşa edilebilmesi için kaç kişinin hayatını kaybettiğini merak ettim.

Kafamı kaldırdım ve dikiz aynasından şoförün gözleriyle karşılaştım. Çantamdaki paranın bir kısmını çıkardım ve ona uzattım. "Teşekkür ederim."

Başıyla onayladı ve ben de arabadan indim. Arazinin önünde dururken bacaklarım titriyor, şoförü geri çağırma dürtüsüne karşı savaşıyordum ki şoförün uzaklaştığını duydum.

Gözlerimi kapattım.

Endişelenmem gereken bir başka şey de işim bittiğinde Mael'in dairesine nasıl döneceğimdi.

Kendi anahtarımı kullanarak ön kapıya kadar yürüdüm ve içeri girdim. Her şeye yeni gözlerle baktım.

Her şey çok kirliydi.

Ayaklarım annem, Caden ve benim resmimin önünde durdu.

Gülümsememiz zaman içinde donmuştu. Bu resimde hayatta kalan tek kişinin ben olması ne kadar üzücüydü? Babamın kim olduğu gerçeğiyle yüzleşmem için beni burada bırakmışlardı.

Gözlerim anneme odaklandı.

O biliyor muydu?

Hüzünlü gözleri beni rahatsız ediyordu. Her zaman o gözlerin sadece görünüşünden kaynaklandığını düşünmüştüm, hepsi bu, ama resme daha yakından baktıkça, o hüzünlü gözlerinin başka bir şeyden kaynaklandığı düşüncesi daha da ısrarcı hale geldi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Babamın solumdan gelen sesini duyduğumda bir metre kadar havaya sıçradım.

Baktığımda babamın oturma odası ile mutfakı birbirine bağlayan koridorun ağzında durduğunu gördüm. Kıyafetleri kırıkmıştı ve kahverengi saçları diken diken olmuştu. Donuk yeşil gözlerinin altında ağır torbalar vardı. Gözlerim anneme benziyor olabilirdi ama ben babama çekmiştim. Caden annemize benzeyen tek kişiydi ve uzun bir süre ona bakıp annem bu dünyadan çok erken ayrıldığı için kaçırdığım her şeyi hatırlamak zor oldu.

"Baba, evde ne yapıyorsun?"

Bana kaşlarını çatı. "Bugün evden çalışmaya karar verdim. Burada ne yapıyorsun tatlım?"

"Ha? Oh, sanırım buraya son geldiğimde kazağımı eski odamda bırakmıştım," dedim, yalan düşündüğümünden daha kolay çıkmıştı. Yine de bana inandığını sanmıyordum.

Gözlerini bana dikti ve ayaklarımın üzerinde kayarak kendimi ele verme dürtüsüne direndim.

"Tamam," dedi sonunda.

"Gidip . Bugün işim var, o yüzden fazla kalamam."

Gülümsemi ama nedense bu gülümseme tuhaf geldi. "Tamam, tatlım. Yine de akşam yemeği için eve gelmelisin. Görünüşe göre doğru düzgün yemek yemiyorsun."

Gözlerimin yandığını hissederek gözlerimi kırptım. Sesi gerçekten önemsiyormuş gibi geliyordu.

Yalan mıydı o zaman?

"Elbette," dedim usulca. "Ben odama çıkıyorum. Yakında görüşürüz."

Ona beceriksizce el salladım. Bana başını salladığında yüzündeki gülümseme hâlâ devam ediyordu. Arkamı dönüp uzaklaştım, bakışlarından sırtım yanıyordu.

Babamın yanında kendimi hiç bu kadar garip hissetmemiştim. Mael'in bana söyledikleri yüzünden olduğunu söylemek isterdim ama yüzündeki ifadede şey vardı...

Leo ona sapıgımdan saklanmak için kulübeye götürüldüğümü söylemez miydi? Ama endişeli bir ifade yoktu, sadece gözlerinde tüm tüylerimi diken diken eden bir bakış vardı.

Ve şu anda, korunmak için hiçbir sığınak ya da ağaç olmadan açıkta bir avmışım gibi hissediyordum. Birden kitabı alıp oradan bir an önce çıkmam aciliyet kazandı. Köşeyi döner dönmez yukarı fırladım ve babamın beni artık göremeyeceğinden emin oldum.

Odam aynen bıraktığım gibiydi. Şaşkınlık içinde dolaba doğru yürüdüm ve o tanıdık gıcirtıyı duyana kadar elimi parke zemine bastırdım. Tahtayı yukarı ittim.

Kara kaplı defter tüm dikkatimi çekmiş gibiydi.

Hiç düşünmeden aldım, çantama tıktırdım ve oradan çıktım. Aşağı indiğimde babam görünürlerde yoktu. Küçük bir rahatlama hissi yaşadım. Onunla bir kez daha karşılaşabileceğimi ya da gözlerinin içine bir kez daha bakarsam hiçbir sorun yokmuş gibi davranabileceğimi sanmıyordum. Tam oradan çıkmak üzereydim ki babamın ofisinden gelen sesler dikkatimi çekti. Her şey bana oradan mümkün olduğunca çabuk çıkmamı söylüyordu, ama onun yerine dönüp ofisine gidecek kadar meraklıydım.

Telefonda konuşuyordu.

"Hayır, neden burada olduğunu bilmiyorum. Onu götürdüğünü söylediğini sanıyordum."

Sözlerindeki gerçeği ve tüm bunların ne anlama geldiğini nihayet anladığımda gözlerimi kapattım. Bahsettiği *kadın* bendim ve aklımda Leo'yla konuştuğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

"Evet, onu burada tutmaya çalışacağım. Ama artık bize güvendiğini sanmıyorum."

Doğru söylemiş.

Ama en başta neden benim güvenime ihtiyacı vardı ki? Neden bana normal bir çocukluk yaşattı ve beni sevdiğine inandırdı?

Tüm bunları neden yapıyorsunuz?

Gözlerim yaşardı ve duvarı iterek evden dışarı fırladım. Leo'nun gelip beni bir kez daha alıp götürmesine yetecek kadar uzun süre beni burada tutmasına izin vermeyecektim.

Dışarı çıkar çıkmaz etrafıma bakındım. Öğleden sonraydı ve güneş üzerimde pırıl pırıl parlıyordu.

Arkama bakmadan evden uzaklaştım. Bu evin yakınında olmak bile bir şekilde tehlikeli hissettiriyordu.

Ev artık görünürde olmadığına bir araba çağırabilirdim. Ya da Mael'i arayabilirdim. Şüphesiz kızacaktı ama bana kızması Leo'nun beni bulmasından daha iyi bir alternatifti.

Küçük, esprisiz bir kahkaha attım. Ne zamandan beri takipçim, hayatımın büyük bir bölümünde amcam olarak gördüğüm bir adamdan -ona aşık olduğum kısa dönemi saymazsak- hatta babamdan daha iyi, *daha güvenli* bir alternatif olmuştu?

Hayatım nasıl bu hale gelmişti?

Ne kadar zamandır yürüdüğümü bilmiyordum ama bir araç çağırmak için yeterince güvenli olduğunu düşündüm. Telefonumu çıkardım ama arama yapamadan elimde titredi. Ekranda Mael'in adı belirdi ve telefonu açtım.

"Alo?"

Mael'in sesi gelmeden önce kısa bir sessizlik oldu. "sen?"

"Neden sordunuz?"

"Bebeğim." Sesinde bana söylediğinden daha fazlasını bildiğini gösteren bir uyarı vardı. Nasıl bilebilirdi ki...

"Evde olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Her yerde kameralarım var. Gittiğinizde bana haber vermeyeceğinizi mi sanıyorsunuz? Telefonumdaki bildirimi kontrol etseydim daha erken arardım. Babanın evinde ne yapıyorsun?"

"Babamın evine gittiğimi nereden biliyorsun?" Sesimi sakın tutmaya çalışarak sordum. Ama nasıl bilebilirdi ki?

"Telefonunu takip ettim."

"Telefonumu mu takip ettin?" Yavaşça tekrarladım, sanki yeterince yavaş söylersem doğru olmayabilirmiş gibi, çünkü bu da neyin nesiydi?

"Evet," dedi kesin bir ifadeyle.

"Neden?" Dişlerimi sıkarak söyledim. Onunla kişisel sınırlar hakkında konuşmanın bir yere varacağından şüpheliydim. Onun böyle biri olduğunu kabullenmem mi gerekiyordu?

"Kendi güvenliğiniz için."

"Dikkatli ol. Saplantılı kişiliğin ortaya çıkıyor."

"Saklamaya çalışmıyordum, kedicik."

"Çok sinir bozucusun."

"Evet. Seni alır almaz bunu konuşabiliriz. Yaklaşık beş dakika uzaklıktayım. Ve, bebeğim? Bu gece seni bunun için cezalandırıyorum."

Gözlerimi kapattım ve az önce söylediklerinin aklı başında, normal ya da kabul etmem gereken bir şey olmadığını bilsem bile, bir parçam, asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim derinlerde bir parçam onun sözleriyle hazır ola geçti. Klitorisim dövüldü ve mide kaslarım gerildi.

"Beni delirtiyorsun," dedim sonunda.

Karanlık bir şekilde güldü. "Ben de sana."

Küçük bir iç geçirdim, tam yatıp bana ne isterse yapmasına izin verecekmişim gibi görünmeyen başka bir şey söylemek üzereydim ki arkamdan gelen bir motor gürültüsü dikkatimi çekti.

Kısa bir an için Mael olabileceğini düşündüm ama araba onun değildi. Onu izledim, beni geçmesini bekledim. Geçmedi. Tekerlekler hafifçe bana doğru döndü ve ben donakaldım. Sanki arabanın gerçekten bana doğru gelmediğine kendimi ikna etmeye çalışıyormuşum gibi bir an şaşkınlık içinde kaldım.

Ancak yavaşlama belirtisi göstermedi.

Çılgılık attım ve araba durduğum yerin üzerinden geçmeden birkaç dakika önce yolumdan çekildim.

Bir ses duyuldu ve Mael'in telefondan bağırdığını fark etmem bir anımı aldı. Kulağıma götürdüm. "Lia? Cevap ver bana. Ne oldu lan?"

"Az önce biri beni ezmeye çalıştı," dedim sesim titreyerek.

"Ne oluyor lan? Geliyorum bebeğim. Olduğun yerde kal."

Lastikler gıcırdadı ve siyah SUV'un bana doğru dönüyormuş arkasını dönmesini izledim.

"Mael?"

"Evet, bebeğim."

"Acele etmen gerek. Çünkü araba benim için geri geliyor."

MAEL

Ayağımı gaza bastım ve sessiz sokaklarda hızlandım.

Eğer ona bir şey olursa, Luckas Whitlock'un evini yakıp yerle bir edecektim.

Hattı Lia'ya bağlı tuttum ama bana pek bir şey söylemedi. Bazı hışırta sesleri duyabiliyordum, hepsi bu kadardı. Onu ezmeye çalışan şerefsizden kaçıyordu.

Onu öldürecektim.

Bunun her yerinde Leo Briggs yazıyordu.

Leo'nun doğrudan olaya dahil olacağından şüpheliydim. Hayır, korkak herif kirli işlerini başkasına yaptırırdı.

Etrafımda siyah bir cip ararken gözlerim doldu. Onu gördüğümde köşeyi dönmüş ve Luckas'ın evine yaklaşmıştı. Hızla gidiyordu ve önündeki bir şeye -birine- doğru yönelmişti. Düşünmeden tepki verdim, kamyonetimin ön tamponu arabanın arka köşesine çarpmana kadar ilerledim. Çarpmanın etkisiyle SUV kontrolden çıktı.

Sürücü tarafı bana açık olana kadar bekledim ve kamyonumu doğrudan ona çarptım. Şoför mahallini bir adımla ıskaladım. Önemli değildi çünkü herif zaten yolcu tarafından kaçmaya çalışıyordu.

Kamyonetimden indim ve kovalamaya başladım.

"Mael!" Lia arkamdan seslendi. Onu görmezden geldim. Ona bakamazdım çünkü baktığım anda herkesi ve her şeyi görmezden gelip ona gideceğimi biliyordum.

Önce bu herifi yakalamam gerekiyordu. O hızlıydı. Ama ben daha hızlıydım. Onu yolun kenarında yakaladım. Derisi çakılların üzerinde kayarken acı dolu bir çığlık attı.

Yüzünü bana dönmesi için onu çevirdim. Onu tanıımıyordum, onun da beni tanımadığını biliyordum ama bu dünyada son nefesini vermeden önce gördüğü son şeyin benim yüzüm olmasını sağlayacaktım.

Kolumu geri çektim ve ona yumruk attım. Bayıldı. Ayağa kalktım ve onu da yanımda sürükledim.

Lia kamyonetimin yanında bekliyordu, yüzü solgun ve saçları dağınıktı. Gözlerimin onu hızla değerlendirmesine izin verdim, onu tutma ve asla bırakmama dürtüsüne direndim. Lia arkamdan sürüklediğim adama bakarken kollarım bağıllıktan titriyordu.

"O... o öldü mü?"

"Hayır," diye cevap verdim. Ona vereceğim tek şey buydu.

"Arabaya bin, Lia."

Bir şey söyleyecekmiş, benimle tartışacakmış gibi ağzını açtı. Başımı salladım. "Şimdi, bebeğim. Git."

Sonunda başını salladı ve yolcu koltuğuna oturdu. Olduğum yerde kaldım, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Kahretsin, ama biraz daha geç kalsaydım, ezilmiş olacaktı... ve benden alınmış olacaktı.

Yumruğum sıkicinin etrafında sıkılaştı.

Yüzükoyun yatan bedenine baktım. Görünürde herhangi bir dövmesi yoktu ama Sicilyalıları ait olup olmadığını yakında öğrenecektim.

Onu kamyonetimin kasasına çektim ve orada tuttuğum çarşafarla üzerini örttüm. Ayrıca ellerini ve bacaklarını birbirine bağladım ve herifin çorabını ağzına soktum. Çok dikkatli olamazdım.

Koltuğuma tırmandım ve Lia'ya döndüm. O bir şey söyleyemeden onu kendime doğru çektim ve kollarımı sıkıca sardım. İlk başta bana karşı gergindi, ama sonra içimde eridi, onu tutmama ve kalbimi bir kez daha sakinleştirmeme izin verdi.

Onu sonsuza dek kaybetme ihtimalim olduğunu düşündüğümde, işler hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim.

Onu kaybedemezdim.

Onu seviyordum. Bu şehvet ya da ona karşı bir saplantı değildi. İlk başta olabilir. Bilmiyordum, tüm hisler onunla birbirine karışmış gibiydi, ama bu his?

Onunla her şeyi tüketen, her zaman deliliğin eşiğindeymişim gibi hissettiren, sürekli aklımda o olmadan düşünemediğim, işlev göremediğim, *nefes* alamadığım bu duygu...

Bu aşktı.

Amelia Whitlock'a aşık olmuşum. "Ben iyiyim," dedi usulca.

Başımı salladım. "Hayır, yapmayacaksın. Daha iyi yapacağım."

Geri çekildi ve bana baktı. "Ne ?" "Şu an bilmene gerek olmayan bir şey."

Kamyonun arkasına baktı. Yanağını okşadım ve dikkatini tekrar bana yönelttim. "Eğer cevabı bilmek istiyorsan, sadece sor. Sana her zaman söyleyeceğim. Ama sadece üstesinden gelebileceğin şeyler hakkında soru sor. Anladın mı beni?"

Bir an hiçbir şey söylemedi, başını sallamadan önce sözlerimi anladı. Onu yoldan çıkarmaya çalışan şerefsiz ne olacağını sormasını bekledim.

O yapmadı.

Bunun yerine öne doğru eğildi ve dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu, koltuğuna geri yerleşmeden önce çok kısa bir süre uzaklaştı. Emniyet kemerini taktı ve yüzünü öne döndü. Uzun bir süre ona baktım, profilini inceledim ve elimi göğsümde gezdirdim, sanki orada nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir *ağrı* varmış gibi hissettim.

Bana ne yapıyordu böyle?

"Bence oyalanmamalıyız," dedi Lia, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. Haklıydı. Başımı salladım ve arabayı sürerek dağınıklığı arkamda bıraktım. Briggs'in bunu göreceğini umuyordum. Muhtemelen Lia'nın biriyle birlikte olduğunu biliyordu.

Muhtemelen korunmak için ona koştuğu sapık olduğunu bile tahmin etmiştir.

Kızın peşine taktığı erkeklere gönderdiği mesajlar bile sessizdi.

Aptal değildi. Öldüklerini anlaması uzun sürmezdi.

Daireme dönmeden önce krematoryuma gittim. Theo ön tarafta bizi bekliyordu.

Arabayı park ettim ve Lia'ya döndüm. "Burada kal. Hemen döneceğim."

"Ama-"

Boynunun arkasını kavrayıp onu kendime çekerek ve sahip olduğum her şeyle onu öperek sözünü kestim.

Ağzımın içinde iç çekti, bana daha yakın olması için çaresizlikten derimin titremesine neden oldu ve daha da yakın... kimsenin bizi ayırt etmesinin bir yolu kalmayana kadar.

Çok fazla gelmeye başladığını hissettiğimde önce geri çekildim. Gözlerini kapalı tuttu.

Dudaklarına bir öpücük daha kondurdum, bu seferki ilkinden daha hızlı ve çok daha uysaldı.

"İyi bir kız ol ve burada kal."

Arabadan indim ve Theo ile kamyonetime arkasında buluştum, bagaj kapağını ve çarşafı çektim. Görünüşe göre herif sadece

Uyanmakla ilgili.

"İyi eğlenceler," dedim Theo'ya, o da adamı kamyonun kasasından dışarı sürüklemeye başlamıştı bile. Adamın dikkatsizce yere düşmesine izin verdi. "Ama çok fazla eğlenmeyin. Bu gece döndüğümde hâlâ bir sıra istiyorum."

Theo bana sırtıttı. "Merak etme. Onu senin için hayatta tutacağım."

Yapacağından hiç şüphem yoktu. Adam bana bakana kadar eğildim. Kahverengi gözleri her geçen saniye daha da netleşiyordu. Paniklemeye başladığını görebiliyordum.

Bana odaklanana kadar saçlarından bir tutam tuttum. "Bugün verdiğin tüm kararlardan pişman olmanı sağlayacağım."

Onu bıraktım ve kamyonete geri tırmandım. Lia'yı kendime doğru çektim ve yüzünü göğsüme bastırdım.

"Mael? Ne yapıyorsun?"

"Sorun yok," dedim, başının arkasını kavradım ve onu orada tuttum. Adamı sürükleyerek götürürken gözlerimi Theo'dan ayırmadım, adam bu kadar çırpınmasaydı daha yavaş olacaktı.

Lia'nın hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyor olması, buna tanık olmasını istediğim anlamına gelmiyordu. Eğer istediğim gibi olsaydı, dünyanın karanlığı ona asla dokunmazdı.

Onu bir süre daha tuttum, hatta Theo sonunda pezevengi içeri çekip gözden uzaklaştırmayı başardığında bile.

Onu bıraktığımda gözleri hemen ön kapıya kaydı. Onu neden öyle tuttuğumu bildiğinden emindim. Bu konuda yorum yapmadı, ben de yapmadım.

Kamyonu kenara çektim ve hızlıca eve geri döndüm.

Lia sessizleşti.

Ne düşündüğünü bilmiyordum ama bilmek istemiyorsam ne olayım.

Elimden geldiğince onu izledim, elini tuttum ve bizi daireye götürecek olan asansöre binerken onu yanımdan ayırmadım.

Lia ben kodu girerken beni izledi ama hâlâ sessizdi.

Kapıyı açtım, beni geçip daireye girmesine izin verdikten sonra kapıyı arkamızdan kapattım.

Artık tehlikede olmadığına göre, tüm duygularımın harekete geçtiğini hissedebiliyordum.

Lanet olsun, ama bu daireyi terk edip babasının evine giderken ne düşünüyordu? Güvenliğinden daha önemli ne olabilirdi ki?

Sırtımı ona döndüm, onunla yüzleşmeden önce öfkemi dizginlemeye çalıştım. Onu incitmeyecektim. Kahretsin, bunu yapabileceğimi sanmıyordum ama duygularını incitecek bir şey söyleyebilirdim ve bu yapmak isteyeceğim son şeydi. Bir parçam evden çıkıp krematoryuma geri dönmek ve Theo'nun eğlencesine katılmak istiyordu. Bu, içimde bastırdığım öfkenin geçmesine kesinlikle yardımcı olurdu.

Kollarını arkamdan bana doladığını hissettim. Sonra yüzünü sırtımın ortasına bastırdı.

"Bana kızma," dedi yumuşak bir sesle.

Titrediğimi hissettiğinden emindim. "Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor musun? Senin güvende olmana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyor musun?"

Sırtıma bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim."

Başımı salladım. Kahretsin, hâlâ titriyordum ve bunun nedeni, en başta dairenin güvenliğini terk ettiği için ona hâlâ çok kızgın olmam mıydı, yoksa-

Derin bir nefes aldım.

Ya da hâlâ ona bir şey olduğu düşüncesinden etkilendiğim için miydi?

Yüzünü ona döndüm, boynunun arkasını kavradım ve yakıcı bir öpücük için onu kendime doğru çektim. Bana karşı koymadı.

Onun yerine kollarını boynuma doladı ve öpüşmeyi derinleştirdi. Onu odanın içine doğru iterken göğsümden kısık bir ses yükseldi ve çok yavaş ilerlediğinde bacaklarından tutup kaldırarak yatak odasına taşıdım. Öpüşmeyi kesip dudaklarımı boynunda gezdirdiğimde nefes nefese bir inilti çıkardı. Oradaki deriyi şiddetle ısırdığımda sarsıldı, kontrolümü kaybetmenin eşiğindeymişim gibi hissediyordum.

"Mael," diye mırıldandı, aklımı başımdan aldı. Onu yatağa fırlattım. Ona karşı nazik değildim.

Nazik olmayı geçmiştim.

Kıyafetlerini kabaca çekiştirdim. Beni yavaşlatmak istercesine ellerini göğsüme bastırdı. Yavaşlamak istemedim. Onu çırılçıplak yatağa yatırana kadar durmadım, kıyafetleri yerde yırtık pırtık bir yığın halindeydi. Yaladım

Teninin her santimini içime çekerken dudaklarım, bu kıza karşı daha önce hiç bilmediğim bir sahiplenme duygusu içimde çok fazla olmaya başlayana kadar birikti.

Çok fazla.

Kıyafetlerimi kabaca çıkarıp onunkilere kattım ve bacaklarından tutarak yatağın kenarına doğru çektim. Bacaklarını ayırıp zaten sıırıslıklam olmuş amını avuçladığımda şaşkın bir ciyaklama çıkardı.

"Becer beni," diye homurdandım. Hiçbir uyarıda bulunmadan içine daldım. Ağzı sessiz, nefessiz bir çığlıkla açıldı, tam üzerime kapanırken.

Bu hissin etkisiyle gözümün etrafında yıldız tozları patladı ve ben beklemedim. Onu becerdim, kendi ilkel dürtülerimin ve arzularımın yol göstermesine izin verdim.

Sırtını dikleştirdi ve bacaklarını belime dolayarak beni cesaretlendirdi.

"Mael," diye homurdandı tam içimde doğru noktaya vurduğumda. Gözlerini devirdi ve başını yana atarak ruhumun derinliklerinde hissedebildiğim bir çığlık attı. Daha fazlasını istiyordum. Her şeyi istiyordum. Artık bensiz kim olduğunu bilmeyene kadar her şeyi istedim.

Benim için de böyle olduğunu düşünürsek, bu adil olurdu.

Amelia Whitlock olmadan Mael Beckett'ın kim olduğunu bilmiyordum.

"Benim için gel," dedim, elimi vücudunda gezdirdim, başparmağımı şişmiş klitorisinin üzerine bastırdım.

Bu hissin etkisiyle bana karşı sarsıldı ve serbest kaldığını haykırdı. Yüzünü izledim, bu anın her küçük ayrıntısını hatırlamak istiyordum, ben yatağa uzanana kadar bizi döndürmeden hemen önce ve o benim üstümdeydi, aramızdaki teması kesmiyordu. Avuç içlerinin düz kısımlarını göğsüme bastırarak kendini destekledi ve yarı baygın gözlerle bana baktı.

"Sür beni," dedim, ellerimi kalçalarına bırakarak.

Ne yapacağından emin değilmiş gibi bir an dondu kaldı. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin," diye karşı çıktım, onu sıkıca kavradım. "Hayır, bu çok fazla-"

Kalçalarımı yukarı iterek ve ellerimle onu hareket ettirerek ona yardım ettiğimde küçük bir nefes verdi.

Bu his yüzünden çenesi gerildi. uzun sürmedi ve çok geçmeden kendi başına sikime binmeye başladı.

lanet olası bir tanrıçaydı. Elimle bir memesini avuçladım, meme ucuyla oynadım.

Beni daha sert sikti.
Cehenneme kadar yolu
var.

Elimi geri çektim ve memesinin yan tarafına bir tokat attım, esnek etin bu hareketle nasıl titrediğini fark ettim.

Ne kadar güzel.

Bir memesinden diğerine tekrar tokat attığımda sırtı kavislendi, teninin dokunuşumdan kızarmasına bayılıyordu.

"Mael, lütfen. Bu..."

"Ne var, tatlı kız? Acıyor mu?"

Küçük bir çığlık attı ve başını salladı. Memesinin yan tarafına bir tokat daha attım.

"hoşlanıyor musun?" Meme uçlarını kabaca sıkarak, birinden diğerine geçerek sordum.

"Mael."

"Cevap ver, kedicik. Canının yanması hoşuna gidiyor mu?" "*Evet*," diye tısladı.

Gülümsedim, beni biraz daha sert, biraz daha hızlı becerirken sertleşmiş yumruyu kopardım, zevki kendisi için aldı. Çok güzeldi.

"Aynen öyle, bebeğim. Seni böyle görmek bana ne yapıyor biliyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"Hayır mı? Beni kendi zevkin için kullandığını görmek beni nasıl delirtiyor bilmiyor musun? Benim için yaratılmış olduğun için sana yaptığım her şeyi sevdiğini bilmek? Lanet olsun, bebeğim."

"Evet, Mael. Ben senin için yaratıldım," diye . "Sadece senin için." Onun sözleri beni çılgına çevirdi.

Hiç düşünmeden hareket ettim, o sırtüstü yatana ve ben onun üstünde olana kadar bizi döndürdüm. Onu bu şekilde becerdim, benden başka hiçbir şey hissetmediğinden emin olana kadar yatağa karşı kabaca içine vurdum. Zevk ve acıdan başka bir şey hissetmeyene kadar.

Her acımasız itişte başı bir o yana bir bu yana savruluyordu ve ben de hareketlerimi cezalandırıcı bir hızla artırıyordum.

Bir dahaki sefere bana haber vermeden evden ayrılmayı düşündüğünde bunu hatırlamasını istedim... *beni* terk etmeyi.

"Tanrım, Mael."

Gözyaşları yüzünden aşağı akarken onu hayranlıkla izledim.

Eğildim ve dudaklarımı sert bir öpücükle onunkilere bastırmadan önce ıslaklığı yaladım. Sonunda boşaldığında kalçalarını yukarı itti, dar amcığı sikimin etrafını bir mengene gibi sıkıyordu.

Sikeyim.

Bir haykırıyla boşaldım ve döllerimi onun içine bıraktım.

Sanki aşağı indiğinde ne olacağından emin değilmiş gibi bana sarıldı.

Onu kendime yakın tuttum.

Seni kaybedemem.

Onu kaybedemezdim. O olmasaydı bu dünyada yaşamaya devam edemezdim. Bunun bir gerçek olduğunu biliyordum. Tek gerçek buydu.

Birbirimizin kollarında ne kadar süre sarılı kaldığımızı bilmiyordum. Hala onun içindeydim, aletim serbest bırakıldıktan sonra yumuşuyordu, ama hareket etmek istemiyordum.

Onun bana yakın olmasına ihtiyacım vardı.

Ona her şeyden daha çok ihtiyacım vardı. Havadan, sudan, kendi haysiyetimden bile daha fazla.

Geri çekildim ve yüzüne baktım. İçinde beni tamamen büyüleyen bir sakinlik

"Her zaman benimle olacak mısın?" diye sordu.

Tereddüt etmeden başımı salladım. "Ölümde bile."

Yüzü ciddileşmeden önce biraz gülümsedi ve yana doğru baktı.

"Babam Leo'yu aradı ve ona eve döndüğümü söyledi. Beni ezmeye çalışan o adamın Leo tarafından buraya gönderildiğinden emindim."

Ben bir şey söylemedim. Zaten bundan

şüphelenmiştim. "Hepsi yalan mıydı o zaman?"

diye sordu.

"Neydi bebeğim?"

Gözlerime bakmadan elini sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. "Çocukluğum."

"Sana verecek bir cevabım yok," dedim. "Diğer insanların ne düşündüğünü anlamaya çalışmaktan uzun zamandır vazgeçtim."

Duymak istediği cevabın bu olmadığını söyleyebilsem de salladı.

"Güzel bir çocukluk geçirdim. En azından ben öyle sanıyordum. Ama bu... bu ihanet.

Bunun üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum. Ne yapmam gerekiyor?"

Son kısmı fısıldadı, gözleri bana doğru kayıyordu.

"Ne yapmak istersen," dedim. O neyi seçerse, ben onu gerçekleştirecektim.

"Artık bilmiyorum bile."

Kollarımı ona sımsıkı doladım. "Emin olabileceğin tek bir şey var."

"Ne?"

"Çocuğumuz daha iyi bir hayata, daha iyi ebeveynlere sahip olacak."

Bana karşı gerildi, bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra, "*Ne çocuğu?*"

LIA

"NE ÇOCUĞU?" Çıldırmmamak için kendimi zor tutarak .

"Çocuğumuz," diye cevap verdi, sanki gelecekte çocuk sahibi olup olmayacağımız konusu daha önce konuşulmuş gibi, oysa ben öyle olmadığını biliyordum.

Onu kendimden uzaklaştırdım, aletinin dışarı kaydığını hissettiğimde irkildim, spermi içimden ve iç uyluklarımdan aşağı damlıyordu. Mael manzaraya baktı, gözleri kararırken ve aleti seğirirken dudaklarını yaladı.

Tekrar gitmeye hazır olup olmadığını merak ederek ona baktım. Gördüğü sert muameleden sonra bu kadar kısa sürede tekrar gidebileceğimi sanmıyordum. Ama burada önemli olan bu değildi.

Dikkatini çekmek için göğsüne dokundum. "Hamile değilim."

Bundan emindim. Kendimi hamile hissetmiyordum ve dahası doğum kontrol hapı kullanıyordum.

Beni çileden çıkaran küçük bir gülümseme attı.

"Belki de değil," diye kabul etti, ancak bunu "Ya da belki," diyerek tersine çevirdi.

"Neden belki olsun ki? Dikkatliyiz."

Daha da ötesi, dikkatliydim. Tüm olanlara rağmen, hiçbir hapı kaçırmadım. Ve genellikle her gün aynı saatte almayı başarıyordum.

Gözlerimi kırıştırdım ve rahatlığın resminden başka bir şey olmayan Mael'e baktım.

O yapmaz.

Bu Mael için bile çılgınlık olurdu.

Bana göz kırptı.

Hayır, bu...

"Hamile değilim," diye tekrarlardım, sanki bunu defalarca söyleyince doğru olacaktı gibi.

Çekildim ve komodine doğru eğildim, çekmeceye uzandım ve doğum kontrol haplarımı çıkardım. Mael tüm bu süre boyunca beni izledi, hiçbir şey söylemedi. İki küçük hap çıkardım ve onlara baktım. Aynı görünüyordlardı.

Ama ben...

Emin değildim.

"Ne yaptın sen?" Bakışlarımın tekrar ona odaklanmasına izin vererek sordum. "Haplarını plasebo ile değiştirdim. Hayatta böyle bir şey yapmazdım.

aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermemeliyiz."

"Bunlar hap, prezervatif değil. Aramızda hiçbir şey yok," dedim sakinliğimi korumaya çalışarak ve alnımın ortasında zonklayan ve yayılan büyük bir baş ağrısı hissederek.

Yanlış bir şey yapmamış gibi omuz silkti. Kızgın olmalıyım. I öyleydi.

Ama bir artık şaşırmıyordu bile.

Bu doğru değildi. Düşünmeden tepki verdim ve ona tokat attım.

Yüzünü.

Bir an için hiçbir şey söylemedi ya da yapmadı. Ben de donup kaldım.

Şiddet yanlısı biri değildim. En azından Mael'le tanışmadan önce değildim.

Bunu benden nasıl çıkaracağını biliyordu.

Derin bir nefes aldım. "Neden bu akılsızca, aptalca bir şey yaptın?"

Yatak başlığına yerleşmesini izledim. "Sen benimsin. Ben de seninim."

"Evet, ama bu dünyaya bir çocuk getirmek için bir neden değil. Özellikle de tüm bu olup bitenlerden sonra."

"Bu işin dokuz ay içinde bitmesini planlamıştım."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu çok saçma. Leo'dan intikam almak istediğinden beri ne kadar zaman geçti?"

"Çok uzun," diye cevap verdi.

"Peki bunun dokuz ay içinde sona ereceğini düşündüren nedir?"

Şu anda hamile olduğumu ve dokuz ay sonra doğum yapacağımı düşündüğü gerçeğini görmezden gelecektim.

"Çünkü artık bunu sonsuza dek bitirmek için motivasyonum var," dedi ve elimi tutup beni kendisine doğru çekti. Önce direndim ama bunun nafile bir mücadele olduğunu ben bile biliyordum. Beni kollarına çekmesine izin verdim. Başımı göğsüne yasladım, kalbinin yavaş ritmini dinledim, mantığım bana onunla yapmam gereken son şeyin bu olduğunu söylese bile beni rahatlatmasına izin verdim.

"İntikam yeterli motivasyon değil miydi?" Mırıldandım. Duyduğunu biliyordum.

Ben.

"Evet, öyleydi. Ama senin gibi değil. Tüm bunlar bittiğinde emekli olmayı düşünüyorum."

Durakladım, sözlerini anladım. "Emekli oluyor," diye tekrarladım. İşinden... tetikçilikten.

Bu mümkün müydü?

"Ne?" dedi ben başka bir şey söylemeyince. "Yanıt yok mu?" "Bunu yapabilir misin?" diye sordum.

Güldüğünde göğsü titriyordu. "Evet, kedicik. Bunu yapabilirim. Kimse kimliğimi bilmiyor. Ve iki ömre yetecek kadar para kazandım."

Düşündüğümde yüzümü buruşturdum. Sadece oyunda payı olan insanları hedef aldığını söylediğini biliyordum ama yaşamak için başka insanları öldürmekle ilgili bir şey vardı...

Bunu kabul etmiş olabilirdim -onu kabul etmiştim- ama bu hazmetmemi kolaylaştırmadı

"Sonra ne yapacaksın?" Ben sordum. Emekli bir tetikçi vaktini tam olarak ne yaparak geçirirdi? Başımı hafifçe salladım. Bu, düşünmek zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi.

"Zamanımın çoğunu seni memnun etmek için harcardım." Yan tarafına bir tokat attım. "Ciddi ol."

Elimi tuttu ve dudaklarına götürerek arkasından öptü. Ona bakmak için başımı arkaya doğru eğdim. Mavi gözleri çoktan bana dikilmişti. "Öyleyim."

"Hâlâ doğum kontrol yöntemimle oynaman hakkında konuşmamız gerekiyor." "Bunun için özür dilemeyeceğim."

Küçük bir iç geçirdim. "Bunda gerçekten yanlış bir şey görmüyor musun?" "Ne yanlış olabilir ki?" diye ciddi ciddi sordu. Ağzımı açtım ama

hiçbir kelime çıkmıyordu. "Sen benimsin," diye devam etti. "Benim çocuğumu taşıyacaksin, başka kimsenin değil."

"Evet," diye yanıtladım onu. "İleride bir yerde, ikimiz de bu kadar çok şeyle uğraşmadığımız zaman."

Omuz silkti. Yine o omuz silkme. Ona yine tokat atacaktım. Ya da boğazına yumruk atacaktım. Ellerim sıkı yumruklar haline geldi ve onlara , gözlerinde eğlence parlıyordu.

Başımı salladım. Anlamsızdı. O tokatla ona herhangi bir zarar verdiğimi bile düşünmüyordum.

"Yaşadığın onca şeyden sonra neden bir çocuk istiyorsun ki?" Yorgunca sordum.

Tartışmasız, iyi bir çocukluk geçirdim. Ancak hayatım boyunca güvendiğim iki insanın bana ihanet etmesi, bu berbat dünyaya bir çocuk getirmek isteyip istemediğimi sorgulamama neden oldu.

Cevap verirken gözlerimin içine baktı, "Kefaret. Onlara daha iyi bir yaşam sağlayabiliriz."

Başımı salladım. "Çocuğumuz senin kefaretin olamaz Mael."

"Belki değil, ama bu çocuğumuzun seilmeyeceği ya da korunmayacağı anlamına gelmez. Çocuklarımızı her şeyimle koruyacağımı biliyorsun, değil mi?"

Ne zamandan beri çocuk *çocuk* oldu?

Ona kaç çocuk istediğini soracaktım ama cevabın beni daha da çileden çıkaracağını hissediyordum.

"Buna ne bilemiyorum," diye cevap verdim sonunda.

Başımı tekrar göğsüne doğru itti, kollarını bana doladı ve "O zaman hiçbir şey söyleme. Sadece bana yakın dur, hepsi bu."

Gözlerimi kapattım ve dediğini yaptım. Ona yakın durdum, kalbinin atışlarını saydım ve bunun beni sakinleştirmesine izin verdim, her şeyin yoluna gireceğini umdum, *dua ettim*.

Sadece tek bir ışığın yandığı yemek masasında , akşam yemeğinde yediğim her şeyi saklama dürtüsüyle savaşıyordum.

Hasta olacaktım.

Ertesi gün geç saatti ve Mael dışarıda bir şeyler yapıyordu... Bilmiyordum ve bu noktada bilmek de istemiyordum. Sadece bana sağ salim dönmesini istiyordum.

Tek istediğim buydu.

Ve uyuyamadım. Yorgundum ama içimde öylece uykuya dalmamı imkânsız kılan huzursuz bir şey vardı. Kara kitap önümde duruyordu.

İçeriğinin çoğunu okumuştum.

İlk başta ne okuduğumu ya da neden Caden'ın bunu bana verme ihtiyacı hissedecek kadar önemli olduğunu bilmiyordum.

Ama okudukça daha anlamlı gelmeye başladı ve keşke dedim. Keşke tüm içeriği zihnimden silebilseydim.

ve bu aptal kitabın varlığından haberdar geri döneceğim.

Babamın sattığı tüm insanların kaydını tutuyordu. O ve Leo.

Ağlamamak için kendimi zor tutarak gözlerimi kapattım. İşe yaramıyordu. Gözlerim sayfalardaki yazılara takıldı, babamın el yazısına, tüm günahlarına.

Bu doğru olamaz.

Başımı salladım. İstedğim kadar inkâr edebilirdim ama doğrudu. Ve Caden biliyordu.

O biliyordu.

Gerçeği öğrendikten ne kadar sonra kazara aşırı doz aldı?

Küçük kardeşim ağrı kesici bağımlısıydı ama her zaman çok fazla almamaya dikkat etmişti. Ta ki bunu yaptığı o geceye kadar ve onun için mazeret uydurmuyordum ama... onu karanlığa daha da sürükleyen şey bu muydu?

Bundan nasıl kurtulacağını bilemeyene kadar mı?

Üzerime bir gölge düştüğünde ilk gözyaşının düştüğünü hissettim. Arkamı dönmedim. Sadece bir kişi olabilirdi.

Kitabı eline aldığını hissettim. Ondan saklamaya çalışma zahmetine girmedim. "Bu nedir, kedicik?" Mael üzerime uzanıp kitabı kaparak sordu.

Kitap. Sayfaları karıştırdığını duydum. Ne okuduğunu fark etmesi benden daha kısa sürdü. "Bunu nereden buldun?"

"Kardeşim bulmam için dolabıma saklamış," diye cevap verdim otomatik olarak. "Biliyordu Mael. Babamı biliyordu. Ve şimdi o gitti."

Kitabı yere bıraktı ve ben ona bakana kadar sandalyemi çevirdi, göz göze gelecek şekilde diz çöktü.

"İyi misin?"

"Yani bu doğru. Babam gerçekten de bu işin içinde."

Bana tuhaf bir bakış fırlattı. "Bunu söylediğimde bana inanmadın mı?"

Başımı salladım. "Ben yaptım. Sanırım bir yanım Leo'nun babamı buna zorladığına inanmak istiyordu. En azından Leo'dan daha masum olduğunu. Ama bu..."

Deftere tekrar baktım. Babam tüm satışların kayıtlarından öte, *mal* olarak bahsettiği her kadın ve çocuk hakkında küçük notlar bırakmıştı ve onlar hakkında konuşma şekli...

Onları insan olarak değil, para kazanmak için kullandığı metalar olarak görüyordu. Acaba beni de böyle mi görüyordu diye merak ettim.

Mael başını salladı. "Biliyorum. Özür dilerim."

başka bir düşünce geldi. "Leo'nun bir sürü müşterisi var."

Mael gözlerini kırıştırdı. "Tamam."

"Kaçak olan bir sürü kadın müşteri var. Sizce onları bu şekilde mi buluyorlar?"

Başını salladı. "Muhtemelen bir yolu

bu." "Peki ya diğeri?"

"Evden kaçan ve sokaklarda kaybolduğunu bildirecek bir ailesi olmayan kayıpları aramak."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım, kendimi hasta hissediyordum.

"Peki ya şu anda sahip oldukları tüm o kadınlar?" Ben sordum.

Mael ilk başta bana cevap vermedi. Bana ne kadarını anlatması gerektiğini tartışıyor. Ona bir bakış attım. "Tamamen dürüstlük, değil mi?"

Küçük bir iç geçirdi. "Nerede tutulduklarına dair bir fikrim var ama onları kurtarmak çok riskli. Senin de bunu yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Onları kurtarmak zorundayız," diye karşı çıktım. O yerde bir gece daha geçireceklerini düşünmek bile içimi yakıyordu.

"Ve bu her şeyi mahveder. Leo'yu ve babanı ürkütüp saklanmaya iter ve Sicilyalıları birinin operasyonlarını izlediğine dair ipucu verir."

"Ama-"

Başını iki yana salladı.

"Onları kurtarmak istemiyor musun?"

Yaşadığı onca şeyden sonra başka birinin de benzer bir şey yaşamasını istemez diye düşündüm.

"Bunu düşünmek kolay değil," dedi yavaşça. "Onları kurtarmak için içimde bir dürtü var mı?"

Başını iki yana salladı.

"Umurunda değil mi?" Fısıldadım.

"Bu dünyada sadece iki kişiyi önemsiyorum. Sen ve Theo. Dünyanın geri kalanı yanabilir. Herkesi kurtarabileceğimden değil."

"Ama küçük bir grup insan bile olsa, önemli olurdu, değil mi?"

Sanki bu umurunda değilmiş gibi omuz silkti. Ve ilk defa onun bir sosyopat olup olmadığını merak ettim. Theo ve benim dışımda hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi nasıl umursamazdı?

"Onları kurtaracaksın, değil mi?" Yumuşak bir sesle sordum. Bu dünyada önemseydiği iki kişiden biri olduğum doğruysa, bunu benim için yapardı, değil mi?

Başını salladı. "Elimden geleni yapacağım."

Ve tek isteyebileceğim şeyin bu olduğunu fark ettim.

Yanağımı avuçladı ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. Gözlerimin yüzünü almasına izin verdim. Yorgun görünüyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Benim için endişelenme. Her şey yoluna girecek." "Senin için nasıl endişelenmem?"

Bunun üzerine biraz gülümsedi.

"O kapıdan her adım attığında, tek düşünebildiğim seni tekrar görüp göremeyeceğim. Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyorum. Risk alman gerektiğini biliyorum ama bu işleri kolaylaştırmıyor."

"Bebeğim," diye nefes aldı ve beni kendine doğru çekip dudaklarını tatlı bir öpücükle dudaklarıma bastırdı. Gözlerimi kapadım ve onun tadına baktım, yumruğum gömleğini kavradı, gitmesine izin vermek istemedim.

Çok erken geri çekildi.

Dudaklarını kendi dudaklarımla takip etmeye çalıştım ama o kendini tuttu.

Protesto etmek için küçük bir ses çıkardım, o da kısık bir inilti çıkardı ve beni tekrar öptü.

Kollarımı ona doladım ve sandalyeden kalktım. Yere oturdu ve beni kucağına çekti. Öpüşmeyi hiç kesmedik.

Öpücüğü derinleştirmesine izin verdim, dilinin benimkine doğru kaydığını hissettiğimde küçük bir inilti çıkardım, onun sıcak, ipeksi tadı içimde bir kelebek telaşının uçuşmasına neden oldu.

Onun hakkında bildiğim onca şeye rağmen beni her zaman böyle nasıl başarabiliyordu? Bu kez önce ben çekildim ve o alnını benimkine bastırdı. Okyanus mavisinin dipsiz derinliklerine baktım, sanki dünya nefesini tutmuş ve sadece biz varmışız gibi hissettim. Onunla birlikte bir kar küresinin içinde olma hissi geri geldi.

Böyle kalabilmeyi ne kadar isterdim.

"Her şey yoluna girecek," dedi usulca, sıcak nefesi tenimde gezinirken.

Başımı salladım.

Her şey yoluna girecekti. Çünkü durum böyle olmasaydı nasıl devam edebileceğimi bilmiyordum.

MAEL

Camorra'nın başını bulmak zor olmadı.

Aslına bakarsanız, o herifi bulmanın ve son üç gün boyunca hareketlerini takip etmenin benim için bu kadar kolay olmasından neredeyse iğreniyordum.

Ellili yaşlarının başında bir adamdı ve onun konumundaki erkeklerde genellikle sadece yaşla birlikte gelen bir kibir havasıyla dolaşıyordu.

Bu işteki adamlar asla uzun yaşamayı beklemezdi. Otuz beş yaşını geçmek bir lütuftu, Miguel Gallo gibi rütbeniz yüksekse biraz daha zordu.

Ancak adam ellili yaşlarına çoktan girmişti ve açgözlülüğü zaman içinde azalmış gibi görünmüyordu. Aksine, daha da artmış gibiydi. Pozisyonunu bir mengene gibi koruyordu. Adamları arasında istifa etmesi, on yıllar önce istifa etmesi ve imparatorluğu büyük oğlunun yönetmesine izin vermesi gerektiğine dair rahatsızlıklar olsa bile, bunu yapacağından şüpheliydim.

İki binanın arasındaki gölgelerde saklanıp, iri yapılı gövdesinin sokaklarda yürümesini ve iki bekçi köpeğinin onu takip etmesini izledim.

Başımı salladım. Etrafında onu korumak için tuttuğu adamlar bile varlığımdan habersizdi. Kimsenin o herifi öldürmemiş olması büyük bir mucizeydi.

Şöhretinin onu iyi koruduğunu sanıyordum. Gençken çok acımasızdı.

Şimdi...

Sadece bunu bitirmek ve planın bir sonraki bölümüne geçmek istedim.

Üç adamın, Camorra'nın gerçekten hükmettiği şehrin tek bölgesindeki salaş bir striptiz kulübüne girişini izledim. Burada çalışan kadınların hepsi Camorra'nın mülkünün bir parçasıydı. Gallo'nun yaklaşan ölümü yüzünden uykularının kaçmayacağından eminim.

Hayır, muhtemelen sevinç gözyaşları dökceklerdi. Ama şimdilik, bazıları onu kapıda karşılarken yüzlerinde sahte, mutlu gülümsemeler vardı.

En sevdiği striptizci olan Myra'yı görmek için burada olduğunu biliyordum. Herifin evde yirmi beş yıllık bir karısı olması önemli değildi. Bu noktada, ben

Hanımının ona dokunmaktansa buraya gelmesini tercih edeceğinden emindi.

Kapının arkalarından kapanmasını ve beni sokakta tek başıma bırakmalarını izledim.

Muhafızların bu kadar zorluk çıkaracağını düşünmemiştim. O eğlenirken yanında olacak değillerdi ya.

Bu da saldırmak için mükemmel bir zamandı. Tek sorun Myra'nın çığlık atıp etraftaki herkesi uyarmamasını sağlamaktı.

Ya da belki de tüm kulübün duyması için çığlık atması iyi bir şey olabilirdi. Hissettiklerime bakılırsa, içimdeki bu huzursuz hissi yatıştırmak için, o başka biriyle sevişirken ona gizlice yaklaşmaktan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onun bekçi köpekleriyle uğraşmak işe yarayabilirdi.

Kafamı salladım ve başımı eğerek ara sokaktan çıktım ve doğruca striptiz kulübüne gittim. Etrafta kameralar vardı. Bunu biliyordum. Gallo kendi güvenliği söz konusu olduğunda dikkatsiz olabilirdi, kibri bunu sağlıyordu ama aptal değildi.

Binanın yan tarafına geçtim ve üçüncü kata tırmanmanın bir yolunu bulmak için etrafa bakındım. Yakındaki metal bir çöp konteyneri mükemmeldi. Kapaklarından birini kapattım ve mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışarak kendimi üzerine çıkardım. New York'un asla sessiz olmamasının yardımı oldu.

Şu anda bile uzaktan gelen bir arabanın korna sesini duyabiliyordum. Bu ses dikkatimi dağıtmak için işe yaradı ve sıçrayıp dışarıdan çıkıntı yapan pencere pervazına uzandım. Kendimi yukarı çekmek için onu kullanırken kaslarım gerildi. Neyse ki pencere kapalıydı ve geldiğim oda boştu. Duvara yakın durdum, gürleyen kahkahalar kulaklarıma çarparken gölgelerde kaldım.

Miguel'in merdivenleri çıkarken kollarını Myra olduğunu tahmin ettiğim kıvrımlı bir kadına dolamasını izledim. Şerefsiz bir şaka yapıyordu. Kötü bir fıkra. Yine de güldü ve şakacı bir şekilde göğsüne bir tokat attı.

Benim durduğum yerden uzakta bir odaya girdiler. Uzun bir süre bekledim. Herifin ön sevişmeye meraklı olduğunu sanmıyordum ama ne bilebilirdim ki? Kollarımı kavuşturdum ve birinci kattaki müziğin yüksek, titreşimli ritmine odaklandım, bunu ayakkabılarımda hissettim. Kalbim yavaşladı ve her şey daha sakin göründü.

Başımı dik tutmam gerekiyordu. Şarkı doruğa ulaştığında hareket ettim.

Kapıyı iterek içeri girebileceğim kadar açtım ve loş odaya baktım. Burası dışarıdan çok daha sessizdi. Tek ses yataktaki iki kişinin homurtuları ve inlemelerinden ve sikicinin her itişinde duvara çarpan yatak başlığının güm, güm, güm geliyordu.

Mükemmel. Ses bana onun nerede olduğunu göstermeye yetti.
at.

Odaya girdim ve hemen yatağı buldum. Kocaman bir yataktı. kral boy yatak odanın önünü ve ortasını kaplıyordu. Gallo'nun sırtı bana dönüktü ve beline dolanmış düzgün bacaklarını görebiliyordum.

Bıçağımı çıkardım ve yatağa doğru yürüdüm. Myra'nın gözleri yüzüme takıldı. Yardım için çığlık atamadan bıçağı Gallo'nun sırtına sapladım.

Piç kurusu acı içinde kükreyerek döndü ve yüzümle karşılaştı, bıçağım hâlâ sırtından çıkıyordu.

"Sen de kimsin lan?" diye sordu.

Sırttım ama ona cevap vermedim. Kim olduğumu bilse ne fark ederdi ki? O artık ölü bir adamdı.

Bana saldırdı. Sırtında bıçak olan biri için hızlıydı. Ama yeterince hızlı değildi. Son anda yanından sıyrıldım ve dengesini sağlayamadan önce hafifçe tökezlemesini izledim.

Bana döndü ve ilk yumruğu attı. Yumruğu dudaklarıma geldi. Metal dilime çarptı ve adrenalinimi yükseltti.

Çenemi kavradım, bir yerimin kırılıp kırılmadığını anlamaya çalıştım. Lia daha sonra patlamış dudağımı görmekten nefret edecekti. Normalde herhangi bir iz bırakmayı umursamazdım ama Lia'nın yüzüme düşkün olduğunu biliyordum. Bunun onu etkileyebileceği gerçeği beni de etkiliyordu.

Saldırdım ve onu yere düşürdüm.

Sırt yere düştü ve bıçağı daha da derine itti. Altımızda kan birikmişti ve gözleri buğulanırken dünyadaki son nefesini vermesine dakikalar kaldığını söyleyebilirdim.

Ellerini uzatıp boynuma doladı, beni kendisinden uzaklaştırmaya ve ona avantaj sağlamaya çalışıyordu.

Ölümden birkaç dakika uzakta olmasına rağmen şaşırtıcı bir şekilde hatırı sayılır bir güce sahipti ama bu ona yardım etmek için yeterli değildi. Onun için artık çok geçti.

Bunu bilmeliydi.

Ellerini çektim ve yüzüne bir yumruk attım. Ellerimi göğsüne bastırıp bıçağı derinlere doğru iterken burnundan kan fışkırdı. Kasları sonunda pes ederken baskıdan dolayı altımda sarsıldı. Elleri kan içinde yere düştü.

Onu ittim ve yataktaki Myra'ya baktım, kahverengi gözleri korkuyla açılmıştı, çarşaflar göğsünü örtüyordu.

Bir an birbirimize hiçbir şey söylemeden öylece durduk.

Bunun için onun suçlanacağını bilecek kadar mafyayı tanıyordum.

Onu öldürenin o olmaması önemli değildi. O bu dünyada önemsiz bir kadındı ve genellikle bu beni rahatsız etmezdi, ama lanet olsun...

Lia'nın kahverengi gözleri aklımdan geçti.

Aşık olmak çok sıkıntılı bir şeydi.

Bunu en başından beri biliyordum. Kendimle savaşmaya çalıştım, bunun aşk değil saplantı olduğunu söyledim. Kendime benim gibi bir adamın aşık söylemeye çalıştım ama bu doğru değildi.

Artık aşk ve saplantı arasında bir fark olup olmadığından bile emin değildim.

Küçük bir iç geçirdim ve telefonumu çıkarıp Theo'yu aradım. İlk çalışta cevap verdi.

"Her zamanki teslim almanı istiyorum."

"Tamamdır," dedi ve telefonu kapattı.

Myra'ya döndüm ve gözlerimin içine bakana kadar bekledim. "Beni dinle ve iyi dinle. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Sen bu bok için suçlanacaksın."

İrkildi ama bir şey söylemedi çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu.

O iki muhafız sonunda patronlarının işini bitirdikten sonra aşağı inmeyeceğini anlayacak ve kısa süre sonra yukarı çıktıklarında başsız bir ceset ve bir fahişenin yüzünde travmatik bir ifade bulacaklardı.

Etrafta bir kağıt parçası aradım ve Theo ile uzun zaman önce belirlediğimiz güvenli yerin adresini yazdım. Ayrılmamız durumunda buluşma noktamızdı.

"Buraya gideceksin," dedim ve kâğıdı ona uzattım. Kağıdı aldı ve uyuşuk bir şekilde aşağıya baktı.

Küçük bir iç geçirdim. "Çok fazla zamanımız yok, o yüzden bana ne dediğimi anladığını söyle kızım."

Başını salladı.

"Güzel," diye homurdandım. "Oraya git. Kardeşim Theo seninle orada buluşacak. Seni ona benim gönderdiğimi söyle, o da sana yeni bir hayat kuracak. Yeni bir kimlik ve sana birkaç yıl yetecek kadar para, anladın mı?"

"Ne?" Bana şaşkınlıkla baktı. "Anlıyor musun?"

"Kaçmama yardım mı edeceksin?"

Omuz silktilim. "Yardım" çok derin bir kelimeydi. Ben sadece onun yoluna bir şeyler koyuyordum. "Seçme şansın var. Her zaman bir seçeneğin vardır. Ya sana teklif ettiğim şeyi kabul edersin ya da burada kalıp Camorra ile uğraşırsın."

Konuşmamı bitirmemi beklemeden yataktan kalktı, çarşafların vücudundan aşağı düşmesine izin verdi ve giyinmeye başladı.

Birkaç eşyasını toplamasını bekledim. "Hazır mısınız?" Elinde bir çantayla geldiğinde sordum.

Başını salladı. "Güzel. Hadi gidelim."

Oradan benim girdiğim gibi çıkamazdık, kızın şu anda tamamen dağılmadan çok fazla şey kaldırabilecek gibi görünmediğini düşünürsek.

Eşofmanımı çıkarıp ona verdim ve kapüşonunu başına geçirdim.

Bana bakana kadar bekledim. "Yukarı bakma. Dikkatleri üzerine çekme. Yürü, koşma, buradan üç blok öteye git ve bir taksi çağır." Eline biraz para sıkıştırdım. "Tereddüt etme. Sadece git. Güvenli bir yere varana kadar da durma, anladın mı?"

"Teşekkür ederim. Hiç kimse... hiç kimse yardım edecek kadar umursamadı-"

Lanet olsun. Kızgınlığımı gizlemek için başımı kaldırdım. İhtiyacım olan son şey onun duyarlılığıydı. Arkamı dönüp kapıyı açtım ve etrafıma bakındım. Koridor karanlık ve boştu. Mükemmeldi. Tüm parti alt kattaydı, bu da kimsenin ona dikkat etmeyeceği anlamına geliyordu.

döndüğümde kızı çoktan arkamda buldum. "Git," dedim, onu dışarı iterek.

Gitti ve arkasına bakmadan dediğimi yaptı.

Odaya geri döndüm ve sırtımda asılı olan keskin bıçağı çıkararak işe koyuldum. Bıçağın kapağını çıkardım, gümüş rengi ışıktaki parlıyordu.

Sonra işe koyuldum.

Giovanni Tacchini'yi gece geç saatlerde, neredeyse her köşesine nöbetçiler yerleştirilmiş, kendi başına bir kale olan evinde bulabiliyordum. Buraya gizlice girmek Camorra tarafından işletilen striptiz kulübüne girmekten daha zordu, elimdeki on bir kiloluk paketle daha da zorlaştı.

Damladığını duyabiliyordum.

Gallo'dan herhangi bir sıvının üzerimde olması ihtimali beni sinirlendirdi.

Ne büyük bir rahatsızlık. Arkamda bir iz bırakmak istemeseydim bu zahmete girmezdim.

Sessiz eve girdim. Geç

olmuştu.

Muhtemelen herkes yatmıştı ama sevgili Giovanni yatmamıştı.

Ofisindeydi ve küçük çevresinde iyi bilinen bir alışkanlık olan purosunu içiyordu. Öngörülebilirliğin onu sadece kolay bir hedef haline getirdiğini bilmiyor muydu?

Belki de Gallo gibi yaşlılık onu kibirli yapmıştı.

Onunla uğraşmak tahmin ettiğimden biraz daha zor olabilirdi. Onu hazırlıksız yakalayarak ofisine girdim.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı ve silahını bana doğrulttu. Adam hızlıydı, hakkını vermeliyim.

Sırıttım. "Kaldır şunu da konuşalım Tacchini."

"Konuşmak mı?" diye dikkatle sordu. "Evime, ofisime geldin ve konuşmak mı istiyorsun? Görür görmez kafana bir kurşun sıkmadığım için şanslısın."

Omuz silktim. "Yapabilirdin. O zaman benimle çalışma fırsatını kaçırmış olurdun."

"Öyle mi? Peki neden seninle çalışmak isteyeyim ki?"

Ona cevap vermedim. Paketi masasının üzerine fırlattım. İçinde sakladığım kutudan kırmızı sıvı yavaşça aktı ve masasındaki kâğıt yığınının üzerine sızdı.

Yere baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Benden küçük bir hediye."

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Silah taşımadığımı göstermek için kollarımı rahatça yanlarıma bıraktım. Bir eliyle silahı tutarken diğer eliyle paketi açtı.

Küçük hediyeği incelerken yüzünü izledim.

Miguel Gallo'nun kafası.

Şerefsizin gözleri yarı açıktı, derisi vücuduna bağlı olmadığı için biraz sarkmıştı. Ne çirkin bir herifti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu sonunda.

"Deri anlaşmasında yer almak istiyorum," dedim.

Parmağını masasının yüzeyine vurdu. "Ne duyduğunuzu bilmiyorum ama ben yasal bir iş yürütüyorum. Deriyle işim yok."

"Saçmalamayı kes Tacchini. İkimiz de biliyoruz ki o iğrenç küçük parmakların her türlü pastanın içinde. Tek istediğim küçük bir parça. Bu çok açgözlüce değil, değil mi?"

Gülümsedi, belli ki bu sohbetten keyif alıyordu. Güzel. Onu tam istediğim yere getirdim.

Tekrar kafaya baktı. "Camorra'nın *capo dei capi*'sinin kafasını kesmeyi nasıl başardınız?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bunu bilmek sana düşmez. Sana onun kellesini getirebilecek herkese iyilik yapacağını söylemiştin, değil mi?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Bunu adamlarıma söyledim. Bana hayatları ve sadakatleri üzerine yemin etmiş adamlara. Senin adını bile bilmiyorum."

"Bana Beckett diyebilirsin. Ve haklısın. Sana söz vermedim." Ve ben de o herife söz vermeyi planlamıyordum. "Ama daha önce bir istisna yaptığını biliyorum."

Hem Leo Briggs hem de Luckas Whitlock dışarıdan gelenler olarak görülüyordu.

Giovanni Tacchini'nin onları getirmekle ilgili bir sorunu yoktu.

"Beckett," diye tekrarladı, sanki ismi test gibi. "Tamam. Sana biraz tattıracağım."

Eğildi ve masasından yapışkanlı bir not çıkardı, bir şeyler yazıp bana uzattı. Köşeleri Gallo'nun kanıyla renklenmişti.

"Bu Cumartesi saat üçte bu adrese gelin. Geç kalmayın."

Başımı salladım, parmak eklemlerimi masaya bir kez vurduktan sonra arkamı dönüp kapıdan çıktım ve ona sırtımı gösterdim.

"Oh, ve Beckett?"

Başımı çevirdim. "Öyle mi?"

Gallo'yu göstererek, "Oğlunun kellesini de istiyorum," dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Gülümseyerek yavaşça ofisinden çıktım.

Sonunda işler yoluna girmişti.

LIA

Yan tarafıma baktım ve tanıdık yolda ilerleyen Mael'in profiline baktım.

Aslında eğlenceli bir şey yapıyorduk.

Ve bunun eğlenceli olması için kararlıyım. Babamı, Leo'yu ya da aramalarımı görmezden gelen Victoria'yı düşünmemek için.

İpucunu almalı ve onu rahat bırakmalıyım. Söylediklerinden sonra, belli ki benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu, bu da onun aslında benim en kalıcı arkadaşım olduğu gerçeğini anlamamı çok daha zorlaştırıyordu. Çocukken kolayca arkadaş edinirdim ama yaşımla ilerledikçe bu daha da zorlaştı.

Onunla üniversitede tanıştıgımda yalnızdım. Lise arkadaşlarımla çoğu hayatlarına devam etmiş, benden ayrı yönere gitmişlerdi ve onlarla iletişim kurmaya çalışmadım.

O zamanlar Caden hâlâ hayattaydı ve ben sadece onu ve olan ilişkimi önemsiyordum. Ama Victoria ortaya çıkıp hayatıma girdiğinde, arkadaşlığımla kazanmak için çok çalıştığında... konuşacak, düşüncelerimi ve duygularımı paylaşacak, ailemden olmayan birine sahip olmak güzeldi.

Şimdi onu nasıl bu kadar kolay bir şekilde atabildiği hiç mantıklı gelmiyordu.

Kaşlarımla çattım.

Yapmayacağımı söylediğim tek şeyi yapıyordum - şu anda hayatımdaki tüm kötü şeyleri düşünüyordum ve Mael'in beni bir randevuya çıkardığı gerçeğine odaklanmıyordum.

Elini bacağıma koyarak dikkatimi çekti. "Neden kaşlarını çatıyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sadece gereken şeyleri düşünüyorum." "Öyle mi? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Evet. Bugün eğlenelim."

ve kalbimin sadece onun varlığında yaptığı o tuhaf takla atma hareketini yapmasına neden oldu. "Eğlenceli. Bunu yapabilirim."

Elini tuttum ve yolculuğun geri kalanında kucağımda tuttum, parmaklarıyla oynadım ve dokunuşunun beni rahatlatmasına izin verdim.

Mael sonunda beni daha önce götürdüğü yürüyüş parkurunun park yerine yanaştı.

Dışarı çıktım ve temiz havayı içime çekerek kaslarımı gerdim. Buraya ilk gelişimizden farklı olarak, etrafımızdaki hafif soğuğa rağmen gökyüzü masmaviydi. Sonbaharın derinliklerine doğru ilerliyorduk. Kar yağışının bildiğim kadar şiddetli olmaması sürpriz olmuştu. Memnundum ve gelen tüm küçük nimetlerimi saydım.

New York'ta kışlar nazik ya da yumuşak olmalarıyla bilinmezdi.

Mael yanıma geldi ve elini uzattı. Elini tuttum ve beni patikaya doğru götürmesine izin verdim; ayaklarımız çakılların ve geçen haftaki karın bıraktığı birkaç küçük buz parçasının üzerinde çtırdıyordu.

Gözlerim onun fit fiziğine takıldı. Soğuk havaya rağmen kaslı kollarını ve pazularının yanındaki birkaç siyah kabile çizgisi dövmesini gösteren beyaz kolsuz bir gömlek giymişti. Her hareket ettiğinde kol deliklerinden göğüs kaslarındaki gülümseyen palyaço suratının parıltılarını görebiliyordum. Tekrar yukarı çıkıp vücudunun tamamını incelemeyden önce gözlerimin, poposuna inanılmaz şeyler yapan siyah eşofman altlarına kaymasına izin verdim.

Sadece varlığıyla bile içimde kelekler uçuşmasına neden olması beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

Dönüp bana baktı, mavi gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Manzaranın tadını çıkardın mı, kedicik?"

"Kesinlikle," dedim.

Güldü, sesi içime bir mutluluk dalgası gönderdi.

Tanrım, ama seni seviyorum.

Onu terk etmeye karar verdiğim gece bunu arkasından fısıldadığımı duyduğunu biliyorum. Bir ömür önceymiş gibi geliyordu ve beni kulübede bulduğundan beri bunu bir daha itiraf edememiştim - ne kendime ne de ona, ama şimdi...

Ona söylemek istedim.

Ama içimde küçük, güvensiz bir parça vardı ve onun da karşılık vermeyeceğinden korkuyordum.

Beni sevmek , değil mi?

Erkekler genellikle aşk değilse onun kadar çılgınca .

Ama beni sevmesine rağmen bu duyguyu fark edemeyeceğinden ve bunun onu korkutacağından korkuyordum.

Kendi düşüncelerim üzerine başımı salladım. Onu analiz etmeye çalışmak yerine belki de kendimi analiz etmeliydim. Çoğu kişi, aynı zamanda bir tetikçi olan sapığıma aşık olduğum için bana deli derdi.

Mael, buraya ilk geldiğimizde üzerine oturduğumuz devrilmiş kütüğün bulunduğu açık bir alana geldiğimizde durdu. Sırt çantasını çıkarıp birkaç sandviç ve su şişesi çıkarmasını izledim.

Etrafımdaki sessizliğe baktım. Sanki dünya duraklatma düğmesine basmış ve bize ilk kez doğru dürüst nefes alma şansı vermişti.

Bana bir sandviç uzattığında "Burayı sevmişsin," diye yorum yaptım. Sandviçi açtım ve büyük bir ısırik almadan önce hindi etini kısaca fark ettim.

"Evet," diye yanıtladı Mael. "Huzurlu bir yer." Ben başımı salladım. "Bundan daha fazlası var."

Kendi sandviçinden bir ısırik almadan önce bana yan yan baktı. Birkaç uzun saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece yemeğini çiğnedi. Sonra, "Theo ve beni daha önce bir fabrikada tuttuklarını söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, bu kadar genç yaşta bunu yaşamak zorunda kalmasından bile nefret ediyordum. Theo da öyle.

"Bizi tuttukları hücrede küçük bir pencere vardı. Theo ve ben bazen işler çok zorlaştığında sırayla dışarı bakardık. Hiçliğin ortasında olduğumuz için tek manzara dağlar ve uzaktaki ağaçlardı. Ne kadar huzurlu görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. O cehennem çukurundan ayrılırsak yürüyüşe çıkacağımıza dair kendime söz vermiştim. Birkaç yıl sonra işler bizim için daha iyi olduğunda ve arkamızı kollamak konusunda bu kadar endişelenmek zorunda kalmadığımızda bunu yaptık. O zamana kadar, Leo bizi sokakta görse tanıyamayacağı kadar büyümüş ve değişmiştik. Theo bu yürüyüşü pek umursamadı. Ama ben sevdim."

Sandviçime tekrar baktım, katlanmak zorunda kaldığı her şey ve kaybettiği çocukluğu için üzüntünün içimi kapladığını hissettim.

Parmaklarını çenemin altına bastırdı ve ona bakmam için başımı yukarı kaldırdı. "Bütün bunları seni üzme için söylemedim."

Başımı salladım, yanağımı okşamasına izin verdim, sonra yüzümü yana çevirdim ve avucunun içini öptüm. Dokunuşuma pek tepki vermedi ama gözlerinin hareketinden benden etkilendiğini görebiliyordum.

Beni sevmek zorundaydı. Bunun başka bir yolu yoktu.

"Theo ile kaçabildiğine sevindim."

"Ben de."

"Leo'nun bundan sonra yakalanmamasına ," dedim.

Başını iki yana salladı. "Kaçtıktan yaklaşık bir hafta sonra geri döndük ve lanet şeyi yerle bir ettik. Leo kaçmayı başardı ve aleyhindeki kanıtların çoğunu yok etti. Esir tutulan insanların çoğu kaçmayı başardı ama onları orada tutan adamları teşhis edemediler. Tüm bunlar sen on bir yaşındayken oldu. Muhtemelen haberleri takip etmezdin ama bu olay ulusal haberlere konu olacak kadar büyüktü."

"On bir," diye tekrarladım. "Annemin öldüğü yıl mı?" O zaman hepsi bir tesadüf müydü?

"Yaklaşık bir ay önce," dedi Mael. "Ne zaman öldüğünü biliyor musun?"

Başını salladı ve gözlerindeki bir şey beni duraksattı.

"Kazaya kimin sebep olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Bu bir vur-kaç olayıydı. Annemin arabasına yandan çarpan adam olay yerinden kaçmıştı. Birinin arabayla geçip kazayı bildirmesi biraz zaman aldı. Bulunmamız da biraz zaman aldı... Bu kadarını biliyordum.

"Bilmiyorum."

"Ama bir şüpheniz var?" Ben sordum.

Bana hemen cevap vermedi. "Evet."

"Kim?" diye sordum, sesim yumuşaktı. Günümüzün tüm kötü şeylerinin bize dokunmasına izin vermemek için çok fazla.

"Leo."

Sandviçim elimden kayıp yere düştü. Bunu zar zor fark ettim.

"Bunu neden yapsın ki?"

"Gerçekten bilmiyorum. Belki de bilmemesi gereken bir şey öğrendi. Sen ve Caden onunla arabadaydınız, değil mi?"

Başımı salladım.

"Sence kaçıyor muydu?"

Kalbim uzun bir saniye durduktan sonra tekrar hızlandı. Gerçeği öğrendi ve kaçmaya çalıştı... Başımı salladım.

"Kardeşim bütün bunları biliyordu," dedim. Yan tarafa baktım. Herkesin aşırı dozda kazayı öne sürmesi hiç mantıklı gelmiyordu.

Bana otopsi yapacaktı. Caden dikkatliydi. Kötü alışkanlığını mazur görmüyordum ama onu tanıyordum.

Babam ve Leo küçük kardeşimi kitabı bulduğu için mi öldürdüler?

Mael kollarını bana doladı ve beni vücuduna doğru çekti.

Titredim, aniden üşüdüm ama dışarıdaki soğuk havadan değil... her şey karanlık ve lekeli geliyordu ve artık ne yapacağımı ya da ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Mael ile yaptığım konuşma günün ve gecenin geri kalanında aklımdan çıkmadı ve uykuya dalmamı imkânsız hale getirdi.

Mael kollarını bana dolamadan ve beni vücuduna çekmeden önce yatağın tarafımda dönüp durdum.

"Uyuyamıyor musun?" diye mırıldandı
tenime karşı. "Beynimi kapatamıyor
gibiyim," dedim. "Nasıl hissettiğini
biliyorum."

Döndüm ve karanlıkta onunla yüzleştim. Pencereden sızan şehir ışıklarından yüz hatlarını belli belirsiz seçebiliyordum. "Pek uyuyor gibi görünmüyorsun," dedim.

"Sanırım vücudum az uykuyla çalışmaya alıştı," diye cevap verdi. Bunun yetiştirilme tarzıyla bir ilgisi olduğundan emindim. Sürekli alarm halindeyken zihninin her şeyi akışına bırakmasına izin vermek zordu.

"Bu hiç iyi değil."

Omuz silkti. "Buna alışkınım."

"Beni tutabilir misin?" diye sordum. Mael uykusu geldiği için benimle yatakta değildi. Sadece iyi olduğumdan emin olmak için burada olduğuna ikna olmuşum.

"Asla sormana gerek yok," dedi beni kendine doğru çekerek.

Başım onun göğsünde, yüzüm pencereye dönük bir şekilde uzanırken kalbimin rahatladığını hissettim.

İlk kar yağışını gördüm.

Nefes nefese kaldım. Mael hafif bir
kıkırdama çıkardı. "Ne kadar güzel,"
dedim.

Kar her zaman güzeldi ama bu kadar yüksekte olduğumuz için sanki kendi küçük dünyamızdaymışız gibi hissediyorduk.

Sanki bir kar küresinin içindeydik. Gözlerim yaşardı ve ne yapacağımı bilemedim. Neden böyle tepki veriyordum?

"Keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydik," dedim sesim kısık bir şekilde. Kolları beni biraz daha sıkıca sardı.

"Biliyorum bebeğim. Şu anda her şeyin kötü hissettirdiğini biliyorum ama daha iyi olacak."

"Söz veriyor musun?"

Dudaklarını başımın tepesine bastırdığını hissettim. "Söz veriyorum." "Seni bu konuda tutacağım."

Bundan sonra kar yağışını izlerken pek konuşmadık. Küçük bir esneme sesi çıkardım, zihnimin uykuyu arzulamasına yetecek kadar huzursuz enerjinin azaldığını hissettim.

"Mael?" Fısıldadım, kendimi uykuya yakın hissediyordum. "Evet?" diye cevap verdi, sesi yumuşaktı.

"Seni seviyorum."

Ve sonra uykunun beni geçirmesine izin verdim, ama onun keskin nefes alışını duymadan önce değil.

MAEL ERKEN AYRILMAK ZORUNDA KALDI.

Bunu biliyordum.

Bir gece önce öyle demişti. Bir sonraki hedefini takip etmekle ilgili bir şey. Ayrıntıları sormadım, o da bundan fazlasını teklif etmedi.

Ama yine de yatakta yalnız uyandığımda hayal kırıklığına uğradım. Kabul ediyorum, öğlen olmak üzereydi. Uyanana kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim ve güneş dairenin penceresinden ısıll ısıll parlıyordu.

Ayağa kalktım ve tavandan tabana pencerelere doğru yürüyüp dışarı baktım.

Bembeyaz ince bir kar örtüsü New York'u kapladı.

Yine de aşağıdaki caddede hareket eden insanları görebiliyordum ve kendi normalliğime duyduğum özlem içimi acıtıyordu. Kahve dükkanına geri dönmemişim. Oradan kovulduğuma emindim, onları suçladığımdan değil. Yine de Mael'in lanet olası sahibi olduğunu düşünürsek, işimi geri almak için oldukça iyi bir şansım olduğunu düşündüm.

Yine de bu düşünce hâlâ burada kapana kısılmış olduğum gerçeğini kabullenmemi kolaylaştırmadı. Artık işe geri dönebilecek değildim. Barista işimi geri isteyecek kadar tutkulu da değildim.

Ama en azından kafede çalışırken günüm dolu dolu geçiyordu. Şimdi ise kendimi kayıp bir köpek yavrusu gibi hissediyor, her gece Mael'in eve gelmesini bekliyor ve gelmeyeceği için aklımı kaçırarak kadar endişeleniyordum.

Bu düşünceyi kök salmadan önce kendimden uzaklaştırdım. Mael yetenekliydi.

Ve güçlü. Ne olursa olsun bana geri dönecekti.

Pencereden uzaklaştım ve güne hazırlanmak için banyoya doğru yürüdüm.

Şu anda bir işim olmayabilirdi ama yapabileceğim bir şey vardı.

Bu düşünceyle kendimi biraz daha iyi hissettim.

ASANSÖR KAPISI AÇILDI ve ben kanepede oturduğum yerden kalkarak Theo'yu ayakta karşıladım.

"Merhaba," dedim beceriksizce.

"Merhaba" diye karşılık verdiğinde de yüz ifadesi değişmedi.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Mael meşgul ve ben... başka kimi arayacağımı bilemedim."

Bu noktada başka kime güvenilebileceğimi bilmiyordum ve Mael Theo'ya güvendiği için, onu o kadar iyi tanımasam da ben de ona güveniyordum.

Bu dünyada güvenilebileceğim sadece iki kişi olduğu gerçeğini düşünmek istemiyordum: eski sapıgım ve çok iyi tanımadığım bir adam.

"Bana teşekkür etmek zorunda değilsin ama bunu yapmak istediğine emin misin?"

Bu konuyu Mael ile konuştunuz mu?"

"Mael benim patronum değil ve evet, bunu düşündüm. Arkadaşlığımız nasıl sona ermiş olursa olsun, ona Leo'dan bahsetmek zorundayım... ve babamdan."

Bugün uyandığımda Victoria'yı görmem gerektiğine karar vermiştim. Telefonlarıma cevap vermiyordu, bu yüzden tek seçenek ona gitmekti. Neyse ki nerede çalıştığını biliyordum.

"Hepsi mi?" diye sordu. Sesinde herhangi bir yargılama ya da azarlama yoktu. Sadece merak ediyor gibiydi.

Başımı salladım. Hâlâ severek ve her şeyimle güvenerek büyüdüğüm iki adam hakkındaki gerçeği kafamda oturtmaya çalışıyordum.

Tüm bunları kelimelere nasıl döneceğimi, başka birine nasıl anlatacağımı bile bilmiyordum.

Bir kez başını salladı, sanki yola çıkmadan önce ihtiyacı olan tek şey buymuş gibi.

Yol boyunca gizlice Theo'ya baktım. Sessizdi. Mael'in aksine onda sakinleştirici ve soğukkanlı bir şeyler vardı, bunu fark etmeden edemedim.

Ve kardeş olmalarına rağmen aynı görünmüyorlardı. Açık kahverengi saçları neredeyse küt kesilmiş gibi kısaydı ve burnu Mael'inkinden çok daha narindi. Vücudu uzun ve zayıftı, Mael ise cüsseli görünüyordu ama Theo kesinlikle cılız değildi. Kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyordu, Mael'le nasıl büyüdükleri düşünüldüğünde bu anlamlıydı. Ama gözleri...

Mael'in gözlerine sahipti.

Mael bana Leo'nun onun için kim olduğunu söyleyene kadar fark etmemiştim ama ikisinin de gözleri Leo'ya benziyordu.

"Bana sormak istediğin bir şey var mı?" Theo'nun sesi kızgın gelmiyordu. Ya da meraklı. Sesi hiçbir şeye benzemiyordu. Theo tarafsız görünme ve tarafsız görünme konusunda iyiydi ve çoğu zaman böyle olduğunu fark ettim, bu da duygularını ölçmeyi zorlaştırıyordu. Hangisinin daha sinir bozucu olduğunu bilmiyordum, Mael'in diğer insanların önünde kolayca takınabildiği büyüleyici maske mi yoksa Theo'nun kayıtsızlığı mı?

"Ben de tam Mael'le birbirinize hiç benzemediğinizi düşünüyordum." Hayal görüyor olabilirim ama dudaklarında kısa bir süre için bir gülümseme hayaleti gördüğümü sandım.

"Annemiz aynı değil."

"Hayır mı?" Şaşıarak sordum. Mael birkaç yılını koruyucu ailede geçirdiğini söylemişti. Theo'nun da onunla birlikte olduğunu düşünmüştüm. Belki de durum böyle değildi.

Theo başını salladı. "Hayır. Annemin ölümünden sonra koruyucu aileye verilinceye kadar tanışmadık. Mael önce oradaydı. Ben beş yaşıma kadar sisteme dahil edilmedim. O zamanlar bilmiyorduk ama Leo bunu ."

"O mu ayarladı?"

Theo başını salladı. "Annemizin ölümünü tezgahladı. Bir süredir deri ticareti yapıyordu ama kadınlardan daha fazlasına el atmamıştı. Mael ve ben onun kullandığı ilk *çocuk* grubunun bir parçasıydık."

Çocuklar dediğinde nefesi kesildi ve kalbim acıyarak gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

"Her şeyi ayarladıktan bizi kolayca bulabileceği bir yere koymas^ı gerekiyordu."

Ve babamın o sırada tüm bunların farkında olduğundan emindim. Babamın Leo'ya hastalıklı *işinde* katıldığından emindim, en başından beri değilse bile, ona yakın bir zamanda. Babam her zaman Leo'ya yakın olmuştu ve ben bunu çocukken bile fark etmiştim. Ve Leo'nun yanında kalmak için ne gerekiyorsa onu cehennemin dibine kadar takip edebileceğini görmeye başlamıştım.

Kucağıma baktım. "Özür dilerim."

"Uzun zaman önceydi." Theo önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. O ve Mael bu konuda birbirlerine benziyorlardı. İkisi de geçmişlerini o kadar derinlere itmişlerdi ki, bunun sadece yaşanmış şeylerden biri olduğuna kendilerini ikna edebiliyorlardı.

"Bu acı çekmediğiniz ya da artık etkilenmediğiniz anlamına .
o."

"Belki," dedi ve hepsi bu kadar. Ona başka bir şey sormadım. sorular sordum. Yan camdan dışarı baktım, düşüncelere dalmıştım, bu yüzden Theo arabayı Victoria'nın çalıştığı devasa şirket binasının önüne çektiğinde çok şaşırdım.

Binanın yanına park etti ve taksimetreyi ödemek için indi. Ben de dışarı çıktım ve manzarayı seyrettim. Victoria'nın bu işe bu kadar kolay girmesini hep kıskanmıştım. O zamanlar kendimi çok yetişkin hissetmiştim, oysa ben umutsuzca kaybolmuş, birbiri ardına çıkmaz işlerde çalışmış ve sonunda kafede çalışmaya razı olmuşum.

Ama artık kendimi Victoria ile kıyaslamak istemiyordum. Artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Arkadaşlığımızı bu kadar kolay bozmuşken olmazdı.

Ama onu Leo hakkında uyarana kadar vicdanım rahat .

Telefonumu çıkardım ve iş numarasını aradım. İkinci çalışta açtı.

"Merhaba."

"Senin iş yerindeyim. Konuşabilmemiz için aşağı gelebilir misin?"

"Ne be? Neden buradasın?" diye sordu. Sesindeki zehri görmezden çalıştım.

"Lütfen. Sadece kısa bir sohbet. Seni görene kadar gitmiyorum. Sana söylemem gereken bir şey var ve bu çok önemli."

cevap vermedi. "Victoria."

"Tamam."

Hat kesildiğinde irkildim. Bu zaten yanlış yöne doğru gidiyordu. Ona Leo hakkında her şeyi mesaj atabilirdim ama okumamasından ya da daha kötüsü ciddiye almamasından korkuyordum.

On dakika sonra onu binadan çıkarken gördüm. Son derece şık giyinmişti, kıyafeti etrafımızda dolaşan çoğu kadın kadar pahalı ve modaydı. Binadan uzaklaşırken uzun kıvılcık saçları güneş ışığında parlıyordu, mavi gözleri beni bulana kadar etrafı araştırıyordu. Victoria her zaman güzeldi, ama ne kadar kötü görüldüğünü nasıl fark etmedim?

Ya da belki de ondan aldığım o sıcaklık çoktan gittiği için şimdi sadece kötü görünüyordu. Ve ben hala her şeyin nerede yanlış gittiğini bilmiyordum.

Benden bir adım kadar uzaklaşınca durdu, gözleri benden yakınımda duran Theo'ya kaydı. Arabaya geri dönmedi. Onun yerine arabaya yaslandı, kollarını rahatça göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Bana geri döndü. "Ne istiyorsun?" "Seni Leo-hakkında uyarmam gerekiyor."

Gözlerini devirdi ve sinirli bir ses çıkararak sözümü kesti. "Ciddi misin sen?"

"Victoria, ben ciddiyim. Onun hakkında bilmediğin bazı şeyler var... babam hakkında ve sadece uzak durman gerekiyor."

Güldü. Esprili bir kahkaha değildi. Her şeyden çok sert bir sestti. İrkildim. "Sırf bunu söylemek için mi vaktimi harcadın? Buna ihtiyacım yok, tamam mı? Beni ondan uzaklaştırmaya çalışmana da ihtiyacım yok. Brody'ye olanları düşününce beni onlara karşı uyarmaya çalışman da çok hoş."

Kaşlarımı çattım. *Brody mi?* Onun bu konuyla ne ilgisi var? Uzun zamandır ona mesaj bile atmamıştım ve atmayı da planlamamıştım.

Başımı salladım. "Bu öyle bir şey değil-"

"Kendine sakla, Lia. Tamam mı? Leo sana göz kulak olmam için bana para vermeseydi zaten arkadaş olamazdık."

Gözlerimi kırıştırdım, az önce söylediği şeyi gerçekten söyleyip söylemediğinden emin değildim. Theo'nun göz ucuyla yer değiştirdiğini görebiliyordum. Söyledikleri kafamın içinde dönüp duruyor, beynimin içinde net bir şekilde anlamlandırabileceğim bir anlam bulamıyordum. *Az önce ne demişti?*

"Ne?"

Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve bana acımasızca gülümsedi. "Gerçekten seninle arkadaş olmak istediğimi mi sandın? Tanrım, çok sıkıcısın. Ve eğer ölü annen ya da ölü kardeşin hakkında daha fazla şey duymak zorunda kalırsam, kendimi öldürebilirim."

İrkildim.

"Yeter," dedi Theo, yanıma gelene kadar yürüdü. Victoria'ya ters ters baktı.

Güldü. "Görünüşe göre benim ürkek Lia'm kendine bir koruyucu bulmuş." Sert gözlerinin Theo'dan bana kayışını izledim. "Leo'ya ne yaptın da sana bu kadar saplantılı hale geldi bilmiyorum ama artık bitti. O artık benim. Ve ondan uzak durmayacağım."

"Mesele o değil," dedim sinirlenerek. "Deniyorum-"

"Uyar beni, falan, filan, falan." Elini yüzünün önünde salladı. "Buna ihtiyacım yok."

Başımı salladım. En kalıcı yetişkin arkadaşlığım Leo tarafından düzenlenmiş bir yalandan başka bir şeye dönüşmemiştir. Benden başka ne almıştır?

"Beni rahat bırak," dedi. "Ciddiyim."

Dönüp benden uzaklaştığında onu geri çağırmadım. Onu uyarmaya çalıştım. Artık bir önemi olmamalı, değil mi?

Bilmiyordum. Theo kollarını bana doladı ve sanki başka birini nasıl teselli edeceğini bilmiyormuş gibi beceriksizce omzumu sıvazladı. Muhtemelen bilmiyordu.

Döndüm ve yüzümü onun göğsüne gömdüm. Ağlamadım. Hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey hissetmedim.

Sadece uyuşmuştum.

MAEL

Öfkemin dizginlerini kaybetmemek için kendimi zor tutarak EVE KOŞTUM.

Lanet olsun.

Neden Victoria'yı ben olmadan şahsen uyarmaya karar verdiğini bilmiyordum ama bundan iyi bir şey çıkmazdı. Şimdi kızım incinmişti ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Asansör kapıları açıkken aceleyle daireye girdim. Theo oturma odasındaki kanepede oturuyordu ve beni görünce ayağa kalktı.

"Nerede o?" Ben sordum.

Yatak odasının kapısına doğru başını salladı. "Eve geldiğimizden beri oradaydı."

"Ağlıyor muydu?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey hissediyor gibi görünmüyordu."

Ağlıyor olmasını tercih ederdim diye düşündüm. Tepki vermemek ve bunu içinde tutmak iyi değildi. Theo'nun omzunu okşadım. "Kızım ile ilgilendiğin için teşekkürler. Onu buradan aldım. Eve gidebilirsin."

Başını salladı ve hiçbir şey söylemeden asansöre doğru yöneldi. Yatak odasının kapısına geldim, biraz tereddüt ettim. Tereddüt etmek bana göre değildi, ama onu daha iyi hissettirmek için ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi biliyorsam ne olayım. Bırakın sevdiğim birini, herhangi birini rahatlatmakla ilgili ilk şeyi bile bilmiyordum.

Kapı kolunu çevirdim ve kapıyı iterek açtım. Lia yatağın ortasında uzanmış, gözlerini tavana dikmişti. Hiçbir şey düşünüyor gibi görünmüyordu ama ben daha iyi biliyordum. Botlarımı çıkardım ve onunla birlikte yatağa tırmandım. Onu kollarıma çektiğimde pek tepki vermedi. İçimi çektim ve başının üstüne küçük bir öpücük kondurdum.

Bir süre hiçbir şey konuşmadık. Şu anda yapabileceğim milyonlarca şey olduğunu biliyordum ama önemli görünmüyorlardı. Sadece Lia'nın daha fazla incinmesini istemiyordum ama bu bana imkânsız geliyordu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Konuşacak ne var ki?" diye sordu usulca. "Leo bana göz kulak olması için Victoria'yı tuttu. Ona hayatımla ilgili o kadar çok şey anlattım ki, eminim o da bunları Leo'ya aktarmıştır." Başını salladığını hissettim. "Yani, derin, karanlık sırlarım yoktu, ama ona anlattığım şeyler

arkadaşım olmayan hiç kimseye söylemezdim ve şimdi..." Sesi kesildi. Kollarımı ona doğru biraz daha sıktım.

"Victoria beni düşündüren bir şey söyledi," diye devam etti. "Bana Leo'nun neden bana bu kadar takıntılı olduğunu sordu. Ama öyle mi?"

Ben de öyle düşünmüştüm. Durum böyle olmasaydı, ona göz kulak olmaları için o adamları tutmazdı. Gerçi ne o adamlara kızla ilgili gelişmeleri öğrenmek için mesaj atmıştı ne de Luckas'ı öldürmek için tuttuğu tetikçi olarak bana mesaj atmıştı. Bu durum, bir şeyler bulup bulmadığını merak etmeme neden oldu.

Yapsa da fark etmezdi. Bu noktada yapabileceği hiçbir şey yoktu. Başımı salladım. Yapabileceği tek bir şey vardı. O ve Luckas. Saklanabilirlerdi, ki Lia'nın babasının evine gittiği günden beri onları gören olmamıştı, öyle görünüyordu. Ve ben nerede olduklarını bilmiyordum.

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Sana kafayı taktığı için o herifi suçlayamam. Ne de olsa ilk görüşte aşık oldum."

Başını arkaya eğdi ve burnunu bana doğru kıvırdı. Çok sevimliydi. "Lütfen kendini Leo ile kıyaslama."

Hafif bir kıkırdama çıkardım. "Yeterince adil."

"Sanırım beni gerçekten önemseydiğini düşündüğüm için canım acıyor. Ama hepsinin yalan olduğu ortaya çıktı."

Sesindeki incinmişlikten kaynaklanan öfke kalbimi sıkıştırırken yumruğum sıkıldı. "Ona acı çektirebilirim."

Başını iki yana salladı. "Asla olmaz. Victoria'ya bir şey yapmanı istemiyorum."

Cevap vermedim. Kahretsin, ama başka biri olsaydı onu öldürürdüm. Ama Lia ne derse desin, kızı hâlâ önemseydiğini biliyordum.

"Mael, ben ciddiylim."

"şey buysa ona zarar vermeyeceğim."

Bir insana acı çektirmenin fiziksel acı içermeyen pek çok başka yolu vardı. Her zamanki tarzım değildi ama uyum sağlardım. Ve uyum sağlayamazsam hiçbir şey yapamazdım.

Tartışacakmış gibi ağzını açtı ama son anda kapattı. "Hayır, bunu istemiyorum. Sadece bunu geride bırakmak istiyorum, tamam mı?"

Küçük bir iç geçirdim, hayal kırıklığımı dile getirmek istemedim. Benden duymak istediği son şey buydu.

"Sence babam biliyor mudur? Victoria'yla tanıştı. Ondan hep hoşlanmıştı ama ben bunun benim ona benzememi istediği için olduğunu sanıyordum."

"Bunu neden istesin ki?" diye sordum. Lia mükemmeldi ve mükemmellikle uğraşılmazdı.

Sanki düşünceme katılmıyormuş gibi bana minnettar bir gülümseme fırlattı.

"Her şeyi hesaplamıştı. Biz okuldayken bile bir planı vardı ve onu uygulardı. Babam da benim aynı olmamı istemişti. Ama benden istediği benim planım değil, kendi planıydı. Ben reddettim. Bu noktada, beni önemsemediği halde neden bu konuda ısrarcı olduğundan bile emin değilim. Ve belki de Victoria'yı kim olduğu için değil, Leo onu işe aldığı için seviyordu." Boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı. "Şu anda her küçük şeyi didiklemeden, yalanları gerçeklerden ayırmaya çalışmaktan nefret ediyorum."

"O zaman yapma," dedim.

Ellerini göğsüme bastırdı ve bana tam olarak bakabilmek için kendini biraz yukarı itti. "Ne?"

"İnce eleyip sık dokumayın. Fazla düşünme. Siktir et hepsini. Sadece sen ve ben varız ve önemli olan tek şey bu olmalı."

Dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu.

"Sadece sen ve ben mi?" Başımı salladım.

Gözlerinin üzerinden tuhaf bir bakış geçti. "Evet, hepsini becer, tamam mı?"

Brody Mathews bile mi?"

Gözlerimi ona diktim. "O ismi sakın ağzından çıkarma, kedicik."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Gözleri yüzümde geziniyor, bir şeyler arıyordu. "Yani bu doğru. Brody'yi incittin mi?"

Sesi kızgın gelmiyordu. Ya da şaşırmış. Sesi hiçbir şeye benzemiyordu. "Çocuğun yaşamasına izin verdim. Ve kararı konusunda akıllı davranmaya devam ederse yaşamaya devam edecek."

"Benden uzak durma kararını kastediyorsun."

Omuz silktim. Bunun için özür dilemeyecektim. Onunla ilgili yaptığım hiçbir şey için özür dilemeyecektim.

Kendimi onun öfkesine hazırlıyorum.

Küçük bir iç çekip bana yaslandığında beni şaşırttı. "Öyle olabiliyorsun ki..."

"Harika mı? Seksi mi? İnanılmaz mı?" Ben sağladım.

Beni şaşırtarak yan tarafımı çimdikledi. "Çileden çıkarıcı." "Çıldırıcı derecede yakışıklı."

Kadın homurdandı. "Peki, öyle olsun. Bu şekilde devam edelim. Ve lütfen sırf onlarla bir geçmişim olduğu için erkekleri incitmeyi bırak."

"Her neyse," diye mırıldandım. Geçmişte birlikte olduğu erkekleri incitmeyi planlamıyordum. Geçmiş onun geçmişi idi ve ben bunu *pek* umursamıyordum. Brody'yi becermek özeldi çünkü şanssız herif, ben hayatındayken kızıma dokunmuş ve onu arzulamıştı ve bu kabul edilemezdi. Ve o herif o kadar da masum değildi. Sabıkası vardı ve öfkesiyle ün salmıştı. *Şimdiye kadar* kimseyi öldürmemiş ya da incitmemişti ama gözüm üzerindeydi ve o da bunu biliyordu. Tek bir yanlış hareketinde.

Şimdilik, yaşamasına izin verdim. Ve bu da bir şey sayılmalı. Ve artık kızımı rahatsız etmeyecekti.

Artık hiçbir piç onu rahatsız edemeyecekti. Emin olacağım bunun.

Şu itibaren sadece o ve ben vardık. Sadece biz, ve öyle olmalı Basit. Bunu kolay kolay unutmayacaktı ama bu bir başlangıçtı.

"Mael?" dedi, havadaki durgunluğu bozarak.

"Evet,
bebeğim?"

"Seni
seviyorum."

Nefesim kesildi ve gerildim.

Ciğerlerimin göğsümde donduğunu hissettim ve ne yaparsam yapayım içeri hava alamıyormuşum gibi görünüyordu. Bunu beklemem gerekirdi. Geçen gece fısıltıyla yaptığı itiraf, beni bunu yüksek sesle söyleyecek kadar cesur olduğu ana hazırlamalıydı.

Beni sevdiğini biliyordum. Ona yaşattığım her şeyi ve geçmişimde yaptığım her şeyi görmezden gelmeye istekliydi, bu yüzden beni sevmemesine imkân yoktu.

Fark etmezdi. Yine de hazırlıksız yakalandığımı hissettim.

Gergin bir kıkırdama çıkardı ve bana doğru kaydı. "Karşılık vermek zorunda değilsin. Seni itirafa zorlamak için söylemedim. Aslında, neden en başta hiçbir şey söylememişim gibi davranmıyoruz? Evet, bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyor..."

Gevezelik ediyordu. Çok tatlıydı. Ve hiçbir şekilde bu olmamış gibi davranmayacaktım.

Onu kendime doğru çektim.

"Lia?" "Evet?"

"Kapa çeneni."

Öfkeyle nefesi kesildi ve beni gülümsetti. "Bu söylediğin kaba bir şey Mael Beckett."

"Öyle mi?"

"Evet," diye tısladı öfkeyle. "Buna ne dersin? Ben de seni seviyorum."

Gerginleşme sırası ondaydı. Sonra o duygulu kahverengi gözlerini görebildiğim kadar yukarı itti. Tanrım, bazen onların dipsiz derinliklerinde sonsuza dek kaybolabileceğimi hissediyordum.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Nasıl bilmezsin?" Ona gösterme konusunda bu kadar kötü bir iş mi yapıyordum? "Soluduğum havanın ta kendisi olduğunu nasıl bilmezsin? Sabah uyandığımda seni düşündüğümü. Uyanık olduğum anlarda ve rüyalarımnda sen varsın. Sen benim her şeyimsin. Sana tamamen, bütünüyle ve saplantılı bir şekilde aşığım."

Gözlerinde yaşlar parıldıyordu. Yanağını avuçladım ve bir tanesi düşüp başparmağıma çarptı.

"Bebeğim, lütfen ağlama. Seni ağlarken görmeye dayanamadığımı biliyorsun." Başını salladı. "Mutlu gözyaşları."

"Mutlu gözyaşları," diye tekrarladım. Mutluluk gözyaşları kavramını hiç anlamamıştım. Çok mutlu olduğum için ağlama isteğini hiç hissetmemiştim ama sanırım... bu normaldi.

Islak bir kakhaha attı. "Evet, mutluluk gözyaşları. Beni çok mutlu ediyorsun."

Seninleyken söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şey ama doğru."

Bunun üzerine biraz gülümsedim. Mutluluk, hayatımda olan biten her şey düşünüldüğünde, hakkında çok az şey bildiğim bir şeydi. Ama o mutluluğa olabildiğince yakındı ve hak ettiğimden çok daha fazlasıydı ve gitmesine izin veremezdim. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar.

Onu üstüme çektim ve öptüm.

O da beni aynı şevkle öptü, elleri omuzlarımı kavradı, dilimin ona her geçişinde tırnakları tenime daha da sert batıyordu.

"Siktir," diye fısıldadım dudaklarına, nefesini toplamak için geri çekildiğinde. Başının arkasını kavradım ve onu kendime yakın tuttum. Hiçbir şey söylemedim, o da söylemedi, sadece anın tadını çıkarmaya çalışıyordu.

Onu aşağı çektim ve bir kez daha öptüm. Elleri omuzlarımdan göğsüme doğru hareket etti, parmakları gömleğimi kavradı ve beni ona daha da yaklaştırdı. Bu his çok fazla olmaya başladığında, bizi büküm

Altta kalana kadar etrafında döndüm. Bacaklarını ayırdım ve aralarına girdim, yumuşak amına karşı ereksiyonumu hissedene kadar kalçalarımı aşağı bastırdım.

Bu hissin etkisiyle altımda hafifçe kasıldı. "Mael," diye inledi.

Bunu tekrar tekrar yaptım, kendimi kontrolümü tamamen kaybetmenin eşiğinde hissettim. Ve bu çok fazlaydı. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Onun içinde olmaya ihtiyacım vardı.

Kıyafetlerini çekiştirdim. Kollarını kaldırdı, gömleğini çıkarmamı kolaylaştırdı, sonra taytına geldiğimde kalçalarını, külotuyla birlikte onu bana gösterdi. Bağımlılık yapan uyarılmışlığının kokusunu anında alabiliyordum ve bu da ağzımı sulandırıyordu.

"Kahretsin, ama şimdiden benim için ıslandın, değil mi?" Tüm kıyafetleri çıkar çıkmaz amını avuçlayarak sordum. Bana karşı sarsıldı ve onu sıktım, elimin kaygan dudaklarına sürtünmesine izin verdim, onu çıldırtacağını bildiğim sürtünmeyi yarattım.

"Oh Tanrım," diye çığlık attı ben hızımı artırıp elimi hızlı ve sert bir şekilde bir o yana bir bu yana hareket ettirirken. Bu hissin etkisiyle bacakları yatakta büküldü.

"Bu iyi hissettiriyor mu, bebeğim?"

Başını salladı, hareketleri dalgalı, sanki artık ne yaptığının farkında değilmiş gibi.

"Lütfen."

"Sorun yok, bebeğim. Neden benim için gelmiyorsun?"

Başparmağım şişmiş klitorisini buldu ve üzerine bastırdı. Çığlıkları odanın duvarlarında yankılanarak boşaldı. Ondan uzaklaştım ve vücudunda aşağı doğru süründüm, yüzüm doğrudan amının önüne geldiğinde yerleştim. Kocaman bir nefes aldım, kokusuna bayıldım. Lanet olsun, ama bundan bıkmadığımı hiç sanmıyordum. Hiçbir uyarıda bulunmadan yüzümü amına gömdüm ve sarsılarak ayağa kalktı, bacakları içgüdüsel olarak boynuma dolandı ve beni orada tuttu.

Ben onu yerken çığlıkları ve inlemeleri havayı doldurdu, orgazmından kaynaklanan uyarılmışlığının tadını aldı. Elleri saçlarımı avuçlayana kadar aşağı uzandı ve dilimi onun üzerinde her kullandığımda kabaca çekti.

Acıyı seviyordum.

Dilimi amının dudakları arasında gezdirdikten sonra yukarı kaldırıp ürettiği kaygan balı daha fazla içime çektim. Kahretsin, çıldırıyordum.

Bacakları bana karşı titriyor, sanki nefesimi kesmeye çalışıyormuş gibi her seferinde biraz daha sıkıyordu. Gitmek için daha iyi bir yol düşünemiyordum.

Onu çok sert yemekten boğularak öldü.

Bunun mezar taşıma yazılmasını çok isterdim.

Yukarı ittim ve dilimin klitorisinin üzerinde gezinmesine izin verdim, sonra dişlerimi kullanarak tıkanmış tomurcuğu ısırdım.

Bu hisle sarsıldı. "Ne oluyor lan?" diye fısıldadı.

Ona karşı gülümsedim. Belli ki bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. O bölgeye daha fazla odaklandım, klitorisini dişlerimin arasında tuttum ve dilimi tekrar tekrar üzerinde gezdirdim.

Orgazm onu şaşırtmış gibiydi.

Çaresiz yalvarışlarıyla karışık garip bir boğulma sesi çıkardı. Beni itmeye çalıştı, belli ki çok hassastı. Olduğum yerde kaldım, klitorisini aşağı yukarı yalayarak orgazmını daha da artırdım.

"Siktir, lütfen Mael. *Beceremem.*"

Sonra geri çekildim ve bacaklarının arasına geri dönmeden önce kıyafetlerimi hızla çıkardım, vücudunu öptüm ve aletimin ucunu girişine yerleştirdim.

Ellerini göğsüme bastırdı. "Prezervatif."

Başımı salladım. " olmaz. Aramızda hiçbir şey olmayacak. bize

." "Senin sayende doğum kontrol hapı kullanmıyorum, seni nevroitik, kaçık adam!" Dişlerimi göstererek gülümsedim ve ona ne kadar nevroitik olduğumu gösterdim.

olabilir.

Eğildim ve boynunu ısırdım.

Sırtını eğerek onu bana yaklaştırdı. "Mael."

Sikimi biraz daha içine soktum.

Protesto ile inleme arasında küçük bir ses çıkardı.

"Etrafımda çok iyi hissediyorsun. Amının sikimi böyle kavramasına bayılıyorum," dedim kulağına yakın bir şekilde. Sözlerimden daha fazla ıslaklık fişkırdı.

Biraz daha içeri ittim. Başını yana doğru attı. "Mael." "Kahretsin, bu, benim tatlı, güzel kızım. Sıkıştır beni. Söyle bana Bunu ne kadar çok istiyorsun."

"Bunu istiyorum," dedi, öfkesi açıkça unutulmuştu. Boynunu bir kez daha ısırđım, bu sefer ilkinden daha sertti. Ağzını açtı ve ben içine doğru iterken yüksek sesle bir çığlık attı, sonuna kadar girer girmez durakladı.

Hatırladığında gözleri parladı.

Göğsüme bir tokat attı. "Seni piç!"

Güldüm ve kalçalarımı ona doğru ittim, ilk başta yavaş ama sert bir ritimle hareket ettim, her içeri ittiğimde yatağın duvara karşı sallandığını hissettim.

Gözleri başının arkasına yuvarlandı, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Tempomu artırdım, hızlı ve sert bir şekilde girip çıkıyordum, hareketlerden tenlerimizin birbirine çarptığını hissediyordum.

Hay sikeyim.

Bu çok iyi hissettirdi.

Ama sonra, onunla her zaman çok iyi hissettim. Her seferinde.

"Gözlerini aç ve bana bak," dedim.

Gözlerini açtı, gözlerinde parlayan ateş içimi tutuşturdu.

"Seni seviyorum," dedim. Ve eğer benden istediğı buysa bunu günde binlerce kez söyleyebilirdim. "Seni çok seviyorum. Bu dünyadaki her şeyden ve herkesten daha fazla." Sözlerim karşısında dudakları titredi. "Ve bu dünyada son nefesimi vereceğim güne kadar da seni seveceğim."

Altımda titriyordu, tırnakları sırtımdan aşağı iniyor ve arkasında yakıcı bir acı izi bırakıyordu. Ona karşı şiddetli bir tempoyla hareket ettim, daha fazlasını istiyordum.

Kollarını omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. Vücudu kontrol edilemeyen titremelerle sarsılıyordu, bu da yakın olduğunu gösteriyordu.

"Benim için gel," dedim, elimi klitorisine doğru götürdüm. Üzerine bastırdım ve o da boşaldı.

Haykırdı, vücudu orgazmının yoğunluğundan büküldü ve sarsıldı, duvarları etrafımda sıkılaştı. Onun orgazmı benimkini tetikledi ve boşalırken onun adını haykırdım, döllerimi içine döktüm.

Tamamen çekilmeden önce bitirene kadar bekledim ve amıyla oynamaya geri döndüm.

"Lütfen Mael. Daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin," dedim. Yapabilirdi. O benim için yaratılmıştı ve ona attığım her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Ciğerlerine daha fazla hava almaya çalışırken midesi çöktü. Yaptığımız karmaşaya baktım, amının içindeki döllerimi görünce bir tatmin duygusu yaşadım. Geri çekildim ve amını birkaç kez tokatladım.

Hafif bir inilti çıkardı ve tekrar boşaldı, bacakları yatakta dönüyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyordu.

Onu orada tuttum, avucumu tümseğinin üzerine bastırdım, orta parmağımı içine sokup onunla sikişirken onu hareketsiz tuttum.

"Tanrım, merhamet et," diye yalvardı.

Güldüm. "Tanrı diye bir şey yok. Sadece sen ve ben varız. Bunu almakta ne kadar iyi olduğuna bir bak. Döllerim açgözlü küçük amcığından böyle damlarken ne kadar seksi görüldüğün hakkında bir fikrin var mı?" Hareketlerimi artırdım, amının ıslaklıktan çıkardığı gıcırdama sesini seviyordum.

, beni itmeye çalışıyordu. Onu sikmeye devam ettim.

Sonunda pes etti, kollarını ve bacaklarını yatağa yaydı, zevk çığlıkları odayı doldururken gözleri kapalıydı.

Parmağımı birkaç kez daha sertçe pompaladım ve o da .

Tekrar boşaldı ve geri çekilip ona baktım, yüzüyle ilgili her küçük ayrıntıyı hafızama kaydettim. Tanrım, çok güzeldi.

Ve benimkini.

Tekrar yatağa uzandım ve onu kollarıma çektim. Bir şey yapamayacak kadar yorgundu, bu yüzden isteyerek geldi, sanki gideceğimden korkuyormuş gibi bana sıkıca sarıldı. Hiçbir yere gitmiyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ona tekrar tekrar. "Seni seviyorum amına koyayım."

Ondan sonra uykuya dalması uzun sürmedi. Düşündüğümünden daha yorgun olmalıydı. Olan biten her şey yüzünden enerjisinin tükendiğinden emindim.

Kollarımı vücuduna doladım ve birkaç dakika daha onunla kaldım. Yavaşça ondan uzaklaşıp banyoya gitmeden önce vücudunun ulaşabildiğim her yerine öpücükler kondurdum. Bir bezi sıcak suyla ıslatmadan önce hızla temizlendim.

Bacaklarını ayırıp onu temizlediğimde kıpırdamadı bile, döllerimin bir kısmını üzerinden sildiğim için biraz pişmanlık duydum ama bunun önemli olmadığını biliyordum. Zaten içine boşalmıştım.

Bezi çıplak vücudunda gezdirdim ve her kıvrımını aldım. Elim bir şımarık memeden diğerine geçerek meme uçlarıyla oynadı. Meme ucunu baş ve işaret parmaklarımın arasında ileri geri oynattığımda küçük bir ses çıkardı ama uyanmadı, ağzıma almadan önce biraz gülümsedi.

Sikeyim. Tadını ve ağzımda hissettiklerini çok sevmiştim. Bir patlamayla geri çektim ve her bir ucundaki ıslaklığı aldım.

Ne kadar güzel. Ve benimki.

Sadece benim.

Seni seviyorum.

Kabul etmek gerekir ki, Camorranın yeni başkanını öldürmek yaşlı adamı öldürmekten biraz daha zordu.

Özellikle Miguel'in kafasını ya da Myra'yı hâlâ bulamadıkları için daha temkinliydi.

Zordu ama imkansız değildi.

Herifin hızlı arabalara karşı bir eğilimi vardı. Biraz bildiğim bir şey.

Bu onu bulmayı kolaylaştırdı ve bu sefer yardım getirdim.

Theo Kawasaki Ninja H2R ile arkamdan takip etti. Kaskın arkasından yüzünü göremiyordum ama gülümsediğini hayal ettim - onun için nadir bir durum

-Bu bisikletle bir tur atabildiğim için çok mutluyum.

Genelde dikkat çekecek şeyler kullanmazdık. Yaptıklarımızda anonimlik en iyi aracımızdı.

Ama Theo'nun iş minibüsünün ya da benim arabalarımın herhangi birinin yetişemeyeceği düşünüldüğünde, bu durum bunu gerektiriyordu.

Biri hariç tüm arabalarım.

SSC Tuatara'mın hızını artırdım ve önümüzde uzanan geniş açık alanı seyrederken küçük bir kahkaha attım. Yakında bir gün Lia'yı da gezintiye çıkarmam gerekebilir.

Hoşuna gideceğinden emindim.

Bundan zevk alacağımdan emindim. Kahretsin, kızımın bu arabanın yolcu koltuğunda oturduğunu, etek giydiğini ve külot giymediğini ve bu arabayı son hızına kadar iterken amıyla oynamama izin verdiğini düşünmek beni sertleştiriyordu.

İmgeleri bir kenara ittim.

Şimdi bunları konuşmanın sırası değildi.

İlerideki parlak sarı spor arabayı görebiliyordum.

İnsanlardan uzakta, müdahale edebilecek herhangi birinden uzakta, Ayı Dağı'na doğru giden uzak bir yolda ilerliyorduk. Herif şehirden yeterince uzaklaşırsa hayatının kurtulacağını sanıyordu. Yaşlı Gallo'nun oğlunu mafyayla mücadele etmeye hazırlamak için bir şey yapıp yapmadığını merak ettim, çünkü çocuk zaten kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış kaçıyordu.

Theo yanımdan geçerken sırttım ve kaskının üstünü okşadım. Tam Theo silahını çekerken onlara yetişmek için hızlandım. Hızını eşit tutarak spor arabaya yetişti. Bunu doğru planlaması gerekiyordu. Saatte 100 mil hızla gidiyorduk. Tek bir yanlış hareket onu yere çakabilirdi.

Elini kaldırıp nişan alırken gözlerimi ondan ayırmadım.

Tetiği çekerken biraz yavaşladı ve camın kırılmasından kurtuldu. Yine de bir kısmının ona ulaştığından emindim. Ne olduğunu anlamadan ve arabanın kontrolünü hızla ele geçirmeden önce araç yolun kenarına savrulurken arabayı hızlandırdım. Ben bir tarafa geçerken Theo diğer tarafa geçti, biraz geride, bana yakın duruyordu. Bana bakana kadar bekledim ve yavaşladığında arabamı döndürdüm ve spor arabaya arka köşesinden çarptım.

Çarpmanın etkisiyle kontrolü biraz kaybetti. Theo kısa sürede yetişti ve tekerleklerle ateş ederek arabanın dönmesini sağladı. Biz de arkasından gittik, araba yolun kenarındaki küçük bir kayaya çarpıp tamamen durduğunda durduk. Motordan dumanlar yükseliyordu ve ben de arabamı yakın bir yere park ederek durdum.

Piç herif arabadan indi ve araca bindi.

Küçük bir küfür savurdum ve peşine düştüm.

O kaçana kadar sinirlenmemiştim. Şimdi kızmıştım.

Onu çabucak yakaladım ve yere yatırdım.

Küçük bir homurtu çıkardı ve ben de onu çevirerek Miguel Gallo'nun varisi Salvatore Gallo ile yüz yüze geldim. Herif beni gözlerinde korku ve kibir olarak tanımlanabilecek bir bakışla süzdü.

Sadece hayatlarının çoğunu istedikleri her şeyi elde edebilmek için yaşamış erkeklerden doğan bir şey.

O masum değildi.

Öyle olup olmaması benim için önemli değildi. Ne de olsa o, Leo ve Luckas'ın dahil olduğu deri ticaretine girmek için ihtiyacım olan bir basamaktı sadece.

Ama Lia'ya, bu işte parmağı olmayan insanlarla uğraşmadığımı söylediğimde doğruyu söylüyordum.

Ve Salvatore'un teni oyunun derinliklerinde o kadar sıırıslıklamdı ki üzerinden akan pıslığı görebiliyordum. Canını yaktığı ve terör estirdiğı onca insanın onu özlemeyeceğinden emindim.

"Sen de kimsin lan?" diye sordu.

Theo yanıma gelip silahını bana uzattığı sırada güldüm. Silahı göğsüne doğrulttum. "Endişelenmene gerek yok," dedim ve tetiğı çektim. Kan heriften benim üzerime sıçradı. Bir iki dakika onun üstünde kaldım, nefesimi tuttum ve tüm dağınıklığı inceledim. Tacchini için tanınabilir olmasını istediğimden, yüzüne dokunmadım ya da her zamanki yolumu izleyip kafasına bir kurşun sıkmadım.

Piç tıpkı babasına benziyordu.

Babasının aksine, yaşlı Gallo'nun Salvatore'nin yaşındayken sahip olduğu kurnazlığa sahip değildi. Bunun yerine, Salvatore'nin sahip olduğu şey içkiye, uyuşturucuya ve kullanabileceğı ve zarar verebileceğı kadınlara olan eğilimiydi, buna evdeki genç karısı da dahildi.

Yanıma bir çanta düştüğünde düşüncelerimden sıyrıldım. Theo arabadan aletlerimi almıştı. Hızlı çalıştık.

Etrafta başka bir ruh olmayabilirdi ama oyalanmamaya yardımcı oldu.

Testereyi kullandım ve herifin kafasını kestim, bu epey zamanımı aldı. Tüm et ve kemikleri kesmek kolay değildi. Kaslarım gerildi ve sırtımda ter biriktiğini hissedebiliyordum. Sonra onu su geçirmez bir torbaya koydum. Bu sefer dışarı sıvı sızmayacaktı.

Sonra cesedi yok etmek için çalıştık ve olay yerinde geride kalabilecek tüm kanıtları temizledik. İşimiz bittiğinde geç olmuştu ve ben çok yorulmuştum. Tek istediğim eve, Lia'nın yanına dönmekti ama hâlâ yapılacak işler vardı. Güneşin doğmasına sadece birkaç saat vardı. Olay yerine gitmeden önce hazırlanmak için fazla zamanım yoktu.

Theo döndü ve bana baktı. "Şimdi ne olacak?"

Düşünerek onu izledim. Theo haklıydı. Bu lanet çete sadece ikimizin alt edemeyeceği kadar büyüktü. Neyse ki, bu piçleri alt etmeyi benden daha çok isteyen başka bir örgüt tanıyordum.

Ayağa kalktım ve şefkatle yanağını okşadım. Aradan kaç yıl geçmiş olursa olsun, onu hâlâ sisteme girdiği andan beri peşimde dolaşan o kayıp, korkmuş çocuktan başka bir şey olarak göremiyordum.

"Şimdi, FBI'daki dostlarımızı arayacağız."

MAEL

MEKÂNA GELDİM. Uzak ve boş bir yerdi ve tahmin ettiğim gibi, o şerefsizin kadınları tuttuğu yerin yakınında bile değildi.

Etrafta sadece Tacchini'nin kendisi ve bir avuç muhafız vardı. Herif aptal değildi. Hazırlıklı gelmişti. Ve onu öldürmek kolay olmayacaktı.

Kafayı ayakkabılarının üzerine fırlattım. Ona baktı ve eğilip çantanın fermuarını açmadan önce biraz gülümsedi. Salvatore Gallo'nun çirkin suratı çıktı.

"İstediğin gibi yaptım. Sıra sende."

Pislik herif güldü. Bıçağımı çıkarıp kalbinin derinliklerine saplamak için direndim.

"Henüz değil. Birkaç kellenin seni kapıdan içeri sokacağını mı sandın?"

Kollarımı rahatça göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona baktım. "Beni içeri ne sokabilir?"

"Sabır, Beckett. Neden bana birkaç iyilik daha yapmıyorsun?"

Gözlerimi ona diktim. Bunun kolay olacağını düşünmemiştim.

Ama herif beni gerçekten test ediyordu. "Tamam, birkaç iyilik daha."

Gülümsemesi genişledi ve bıçağımı ona defalarca sapladığımı hayal ettim, son nefesini vermeden hemen önce canının yanacağından emin olmak için. Peşinde olduğum kişi olmadığı için çok şanslıydı.

Önce ben uzaklaştım ve kafayı orada bırakarak onunla ilgilenmesini sağladım. Onu orada bırakmaya karar verseler bile, zaten beni ona bağlayabilecek hiçbir şey yoktu.

Oradan çıkıp Theo'nun park ettiği yere doğru küçük bir yürüyüş yaptım. Desteğe ihtiyacım olursa diye benimle gelmek için ısrar etmişti.

Arabaya girip kapıyı arkamdan kapattığımda "Ne oldu?" diye sordu.

"Birkaç iyilik istiyor."

Theo bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Bunun kolay olacağını hiç düşünmemiştik."

Başımı salladım. "Biliyorum. Sadece ne kadar can sıkıcı olacağını fark ol." etmemiştim.

"Peki ne yapacaksın?"

"İstediği bu *iyiliklerin* ne olduğuna bakın ve onları yapın. Buraya kadar geldik.

çok uzak. Artık geri dönmenin bir anlamı yok."

"Her zaman geri seçeneğimiz vardır."

"Peki ya kurtarmam için ısrar ettiğin tüm o kadınlar?"

Theo sessizdi. Küçük bir iç geçirdim. "Evet. Öylece çekip gidemeyiz. Hayatının geri kalanında bunu düşüneceksin. Bazen yumuşak davranmak seni öldürtür."

Theo omuz silkti. "Bunun olmasına asla izin vermezsin."

Haklısın, bunun olmasına asla izin vermem ama keşke bu kadar yumuşak olmasaydı.

"Gidelim," dedim.

Theo başıyla onayladı ve arabayı çekerek uzaklaştı.

EVE, LIA'NIN YANINA GELDİM.

Tacchini'nin "küçük iyiliklerini" ne zaman isteyeceğini bilmiyordum, bu yüzden şimdilik kızımın mümkün olduğunca çok zaman geçirecektim.

Daireye girdiğimde, önünde bir dizüstü bilgisayarla kanepede oturuyordu. Yanına gittim ve bir film izlediğini gördüm. Onu şakacı bir şekilde dürttüm. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyor?" dedi ekşiyerek. "Film izliyorum."

"Bunu görebiliyorum." Filmi durdurdum ve dizüstü bilgisayarı ondan uzaklaştırıp sehpanın üzerine koydum. Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce gözlerini kıstı. Benden memnun görünmüyordu. Gülümsememi tuttum. Nedenini tahmin edebiliyordum.

"Git . Beni rahatsız ediyorsun," diye homurdandı.

Küçük bir kıkırdama çıkardım. "Daha yeni geldim."

"Rahatsız oldum."

Birbirimizle göz hizasında olacak şekilde çömeldim. "Kızımı bu kadar sinirlendiren ne?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Biliyor musun?" Ben de öyle yaptım.

Onun içine boşaldım. Ve eğer bunun için benden bir özür bekliyorsa, sonsuza kadar bekleyecekti. Yere oturdum ve uzanarak onu kendimle birlikte çektim ve kucağıma oturttum.

Bu ani hareket karşısında şaşkınlıkla bir çığlık attı ve ben de kalçalarını kavradım, aletimin ona doğru bastırıldığını hissedene kadar onu aşağı doğru ittim. Nefes nefese kaldı, tırnakları pazularıma batıyordu.

"Kahretsin, ama ne zaman sert *değilsin*?" diye nefes nefese *kaldı*.

Güldüm, onu uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ettirdim. Tırnakları biraz daha derine battı.

"Mael," diye mırıldandı. Birden gözlerinde ateş parladı. "Doğru düzgün konuşana kadar bunu yapmayacağız."

Başımla onayladım ve onu yukarı kaldırdım. Hâlâ yerde oturduğumu düşünürsek biraz uğraşmam gerekti ama giydiği bol şortu külotuyla birlikte kilometrelerce uzunluğundaki biçimli bacaklarından aşağı indirebilmem için onu yeterince yükseğe kaldırdığımda imkansız değildi.

Daha ne olduğunu anlayamadan onları odanın öbür ucuna fırlattım. Islaktı. Kokusunu alabiliyordum.

Ne kadar da bağımlılık yapıcı.

Elimi bacaklarının arasına soktum, onunla biraz oynadım ve onu benim için hazırladım.

"Mael!" diye çığlık atarak beni irkiltti, bacakları bu his yüzünden titriyordu. Kotumun fermuarını indirdim ve onu tekrar üzerine itmeden önce ağrıyan sikimi serbest bıraktım.

Beni otomatik olarak sıkı ve yıldızları görmemi sağladı.

"Siktir, kedicik," homurdandım, elim bir memesini yakaladı ve gömleğinin içinden meme ucuyla oynadı. Sütyen giymiyordu, bu da gömleği araya girse bile her şeyi hissetmemi sağlıyordu.

Kaçmak için mücadele etmeden önce küçük bir inilti çıkardı. Kalçalarını kavradım ve onu hareketsiz tuttum. "İçine boşalmamı istemiyorsan, hareket etmemeni öneririm güzel kızım."

Göğsümü tokatladı ama en azından artık hareket etmiyordu.

Kahretsin, ama bu işkencenin en tatlısı gibiydi.

"Tamam, konuşalım."

"Konsantre olabiliyor musun?" diye sordu alaycı bir tavrıyla, sesindeki titremeyi duyabildiğim için etkisi biraz kaybolmuştu.

Güldüm. "Beni hafife alma, bebeğim."

"Asla yapmazdım. Böyle çılgınca bir şey yapacağını düşünmeli ve senden saklanmalıydım. Ya da en azından çıkarması o kadar kolay olmayan bir şey giymeliydim."

Sözleri beni güldürdü. Kahretsin, ama eğlenceli küçük bir şeydi. Hiç sıkılacağımı sanmıyordum. Onunla bir ömür geçirmeyi planladığımı düşünürsek bu da iyi bir şeydi ve eğer reenkarnasyon diye bir şey varsa, onu bir sonraki hayatta, bir sonraki hayatta ve bir sonraki hayatta bulacaktım. Ne olursa olsun benden asla kaçamayacaktı.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" diye sordum. "Gerçekten seni bulamayacağım bir yerde saklanabileceğini düşünüyor musun?" Yanağını . "Seni her zaman bulacağım."

Sözlerimden sonra biraz yumuşadığını görebiliyordum.

Küçük bir iç geçirdi. "Sence de çocuklar için biraz fazla genç, fazla yeni değil miyiz? Henüz otuz yaşında bile değiliz!"

"Genç ve yeni," diye tekrarlardım, gerçekten endişelendiği şeyin bu olup olmadığını merak ediyordum.

Başını salladı. "Evet, yeni. Öyle hissettirmediğini biliyorum ama o kadar uzun zamandır birlikte değiliz."

Omuz silktim. " zaman, ." "Bu işler böyle yürümemeli."

"Konu böyle şeyler olduğunda uymamız gereken kurallar olduğunu sanmıyorum." Yer değiştirdim ve onu biraz sarstım. Bu his karşısında nefesi kesildi ve beni gülümsetti.

Bana ters ters baktı ve sikimi bir kez daha sıktı. Kahretsin, belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi.

Misilleme olarak meme ucunu çimdikledim.

"Mael!" diye bağırdı keskin bir acıyla.

Kıkırdadım ve onu kendime yaklaştırdım. "Seni terk hiç düşündün mü?"

Göğsüme baktı ama sözlerimin doğruluğunu duyabildiğini biliyordum. Hâlâ çok yeni olduğumuzu söylediğinde endişelendiği şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Sadece varlığıyla bile başımı senin kadar döndürebilecek başka bir kadın olabilir mi sence? Kim beni zamanın yarısında bu kadar delirtebilir?"

"Delilik kısmını doğru anladın," diye mırıldandı. "Ama bunun benim yüzümden olduğunu sanmıyorum."

Gülümsedim. Ne arsız küçük bir kız. "Öyle mi?"

Küçük bir iç geçirdi. "Bu seni korkutmuyor mu? Bu... bana karşı hissettiklerin?"

"Hayır," diye yanıtladım hiç tereddüt etmeden. "Bu zaten gerçeklik olarak kabul ettiğim bir şey. Genç kısmına gelince, bunun önemli olduğunu sanmıyorum."

"Tabii ki . Ya çocuklarımızı mahvedersek?"

Başımı salladım. "Belki ben onların babası olursam-"

Başını salladı ve yanağını okşadı. "Öyle demek istemedim. Harika bir baba olacaksın. Koruyucu ve hoşgörülü olacaksın. Ve çocuğumuzu her şeyinle seveceksin."

Gözlerimi kıstım ve o da elini geri çekti. "Onları mahvedecek kişinin sen olacağını mı sanıyorsun?"

Omuz silktilti. "Daha önce böyle düşünmezdim ama babamla ilgili her şeyi düşününce..."

"Siktir et onu. Gelecek planlarını etkilemesine izin verme. Ve çocuklarımızı mahvedecek kişinin sen olacağını düşünmen neredeyse gülünç. Bu kadar kızgın olmasaydım gülerdim."

"Mael..."

Başımı salladım ve bana bakana kadar iki elimle yanaklarını kavradım. "Çocuklarımızı mahvedecek kişi sen olmayacaksın. Bu mümkün değil. İkimiz hakkında iyi olan her şey sendeyken olmaz. Ben sadece senin kadar iyi ve mükemmel bir çocuk istiyorum. Benim genlerimle bunun mümkün olamayacağını biliyorum ama ben bencilim. Bu dünyada mükemmel küçük bir çocuğun yarısının benim olduğunu bilmekle ilgili bir şey var."

Bir şey söylemedi. Bu fikre karşı yumuşadığını görebiliyordum. "Bir süreliğine sadece ikimizin olması fikri hoşuma gidiyor."

Omuz silktiltim. "Belki de öyledir. Doğanın önderlik etmesine izin verebiliriz."

Başını iki yana salladı. "Senin libidonla olmaz. Eğer istediğin gibi olsaydı her gün sevişiyor olurduk."

Güldüm ve ellerimi kalçalarına doğru götürdüm.

Be

n. Gözlerini kapadı ve küçük bir inilti çıkardı. "Buna sevişmek demez miydin?"

"Senin yaptığın gibi değil," diye mırıldanarak kalçalarını bana doğru hareket ettirdi.

kendi rızalarıyla.

Sik beni. Zevk omurgamdan aşağı ve yukarı keskin bir şekilde fırladı.

"O zaman sik beni bebeğim,"
dedim. Kalçaları daha hızlı
hareket etti.

Gömleğinin eteklerine uzandım ve yukarı çekerek göğüslerini
bakışlarıma açtım. Dudaklarımı yaladım, gördüğüm manzara karşısında ağzım
sulandı. Eğildim ve çakıl taşlı bir ucunu ağzımla kapattım, emdim ve
dişlerimle yuvarladım.

Sırtı kavislendi ve beni daha sert ve daha hızlı becerdi, uzunluğumu
yeterince kuvvetle yukarı ve aşağı itti, o anda ve orada spermimi içine
dökmek için içimdeki her şeyi alıyordu.

Göğüs ucunu ısırdım.

Küçük bir çığlık attı ve koluma bir tokat attı. "Mael!"

Ağzımı patlatarak onu bıraktım ve diğer meme ucuna geçtim. İhmal
edilmiş hissetmesini istemezdim.

Elimle diğerini okşadım, o kendini boşaltmak için bedenimi kullanırken
ben de onunla biraz oynadım.

Onu bıraktım ve kızımı görmek için geri çekildim. Kahretsin, ama o bir
tanrıça gibiydi.

Klitorisine uzandım, bana karşı sarsıldığını hissetmeden önce birkaç kez
sinir demetinin üzerinde dolaştım.

Sessiz bir çığlık atarak ağzını açtı, orgazmın etkisiyle vücudu şiddetle
titriyordu. Onun çözülüşünü izledim, cildinde hafif bir parlaklık halinde
toplanan terden, yanaklarının ve göğsünün kızarıklığından ve zevk onu tutsak
ederken gözlerindeki silik bakışa kadar görünüşüyle ilgili her şeye bayıldım.

"İşte bu kadar. Sen çok iyi bir kızsın, benim için böyle geliyorsun," diye
mırıldandım kulağına yakın bir yerde, başparmağım hala şişman klitorisinin
üzerinde çalışıyor, kendimi kontrol altına almaya çalışıyordum. İçinden sızan
ıslaklığı hissedebildiğim düşünülürse, bu neredeyse imkânsız bir başarıydı.

Onu yerde düz yatana kadar geriye ittim ve amı ağzıma yaklaştıkça kadar
kalçalarını yukarı çektim.

Başını salladı, nereye varmak istediğimi zaten biliyordu. "Hâlâ
hassasım."

Ona hınzırca gülümsedim. "Güzel."

Ağzımla tüm amını kapladım, dilimle dar girişiyle oynadım. Onu daha
güçlü bir şekilde yerken bir çığlık attı.

"Siktir, Mael, lütfen."

Aminin dudaklarını dişlerimin arasına aldım, klitorisine doğru ilerlemeden önce şakacı bir şekilde ısırđım. Beni tekmelemeye çalışırken bacakları sarsıldı. Neyse ki, bunun geldiğini gördüm ve onları yoldan ittim ve klitorisini çalıştırmaya devam ettim.

Gözyaşları gözlerinin kenarlarına yapışmış, sırtı bir o yana bir bu yana dönüyordu.

yan.

Boşaldığında adımı haykırdı.

Kendimi onun üzerine bıraktığımda toparlanmasına fırsat vermedim, bacaklarını ayırıp sikimi içine soktum.

Karanlık görüş alanımın kenarını ele geçirirken gözlerimi kapattım.

Kahretsin, ama çok iyi hissettiriyordu ve tamamen kaybetmekten sadece birkaç dakika uzaktaydım.

Vücudunu yere bastırdım.

Onu sikimin uzun, sert darbeleriyle becerdim, her şeyi hissedebileceğinden emin olana kadar ona doğru bastırdım.

Gözyaşları yüzünün kenarından aşağı yuvarlandı, duvarları etrafımda kenetlendi, beni sağdı. Yüzümü boynuna gömdüm, boşalırken oradaki deriyi sertçe ısırđım.

Benim orgazmım onunkini tetikledi ve kısa süre sonra o da beni takip etti, vücudu sanki kendi dayanaklarını tutmaya çalışıyormuş ve başaramıyormuş gibi benimkine karşı mücadele ediyordu.

"Lanet olsun," diye homurdandım, tüm spermlemlerimi içine boşalttığımda, sonuç olarak tenimiz arasındaki ıslak, dağınık ısıyı hissettim.

Sonra her şey sakinleşti. Ben hareket etmedim. O da kıpırdamadı.

Ağırlığımı ondan uzak tutmaya çalışmaktan kollarımın uyuştüğunu hissetmeden önce, anın tadını çıkararak ne kadar süre böyle kaldığımızı bilmiyordum.

Geri çekildim ve onu kaldırdım. Kollarını boynuma doladı ve yüzünü göğsüme yaklaştırdı.

Bizi banyoya götürüp onu tezgâhın üzerine yerleştirirken hiçbir şey söylemedim. Çıplak poposu soğuk yüzeye değdiğinde biraz nefes nefese kaldı. Gülümsedim ve küvete doğru eğilip suyu açmadan önce onu bir süre içime çektim.

Küvetin dolması biraz zaman aldı. Musluğu kapatıp kızıma geri dönmeden önce onun sevdiğini bildiğim köpük banyosundan biraz ekledim.

"Köpük banyosu mu yapıyoruz?" diye sordu, kollarımda onunla birlikte banyoya oturduğumda şaşırılmış gibiydi. Arkama yaslandım ve onu da yanıma aldım.

"Evet," dedim, onu kendime yakın tutarak. Küçük bir iç geçirdi. "Tamam."

Kollarımı ona sımsıkı doladım ve memnuniyetin beni vurduğunu hissettim. Ve onunla her zaman olduğu gibi, kafamdaki tüm o yüksek seslerin ve gürültülü seslerin bir kez olsun susturulduğunu hissettim. Canavarımın bir süreliğine de olsa dinlendiğini hissettim.

"Tamam." Söylenmesi gereken tek şey buydu.

MAEL

Central Park'taki çok sayıdaki köprüden biri olan Drirock Kemerinin altından geçerken gece yarısını geçmişti.

Görünürde hiç kimse yoktu. Sessizce köprünün altından geçtim ve durup etrafıma baktım.

Bir gölgenin görüş alanıma girmesi uzun sürmedi. Yalnız olmadığını biliyordum. Eğer öyle olsaydı aptal olurdu ve Özel Ajan Jacob Keller aptal bir adam değildi.

Theo ve ben bir süredir onun radarındaydık ama son birkaç yıldır peşinde olduğu kişilerin biz olduğumuzu bilmiyordu. Anonimliğimiz bize iyi hizmet etmişti.

Aynı şey bu adam için söylenemez. İzlerini yeterince iyi gizleme zahmetine Bölgede işlediğim cinayetlerle ilgili daha fazla şey döndüğünden şüphelenmeye başladığı anda anladık.

Onu yalnız bırakmıştık çünkü bizi yakalamaya yakın bile değildi ama tüm çeteyi alaşağı etmemiz gerektiğinde bize yardım edecek kişinin bu adam olacağını biliyordum.

Keller benden yaklaşık bir metre uzaktayken durdu. Konuştuğunda ona doğru bir adım attım. "Sanırım bu yeterince yakın."

Karanlıkta görüp göremeyeceğini merak ederek gülümsedim. Yakındaki sokak lambası onu net bir şekilde görmem için yeterli değildi. Her ihtimale karşı eşofmanımın kapüşonunu başımın üzerine çekmiştim. Göğsümde kırmızı bir nokta belirdi.

"Bir keskin nişancı," dedim rahatça, sesimi biraz değiştirerek. Lia'yla takipçisi olarak konuştuğumdan beri sesimi değiştirmek zorunda kalmamıştım. Bu nasıl da güzel anıları geri getirdi. "Buraya iyi niyetle geldim."

"Öyle mi? O zaman neden benimle merkeze gelmiyorsun? Hazır başlamışken bana adını da söyle."

Güldüm. "İşler yürümüyor ve sen de bunu biliyorsun."

Elimi sallayarak Theo'ya işaret ettim. Keller'ın kafasında da benzer bir kırmızı nokta belirdi.

Olduğu yerde kaldı.

"Hangimizin daha hızlı olduğunu görmek ister misin?" Ben sordum. "Bu senin için bir oyun mu? Az önce bana bunun için mi seslendin?" Güldüm. "Önce senin adam silahını bana doğrulttu."

"Saçmalamay kes. Central Park'a adım attığımdan beri adamınızın beni gördüğüne eminim."

Onu yalanlamadım. Muhtemelen Theo'nun son birkaç gündür onu takip ettiğini hissetmiştir.

"Bunu medeni bir şekilde konuşmak ister misin? Adamlarını adamımı bulmaları için oyalamaya da kalkma. Bulunmak istemiyorsa, onu bulamazsınız," dedim.

Bir an sessiz kaldı. "Yakınlarda mı?"

Omuz silktim, beni göremiyordu. "Konuşalım Keller. Sana bir iş teklifim var."

"Ne iş teklifi?"

"Tacchini ailesini alaşağı etmen için bir şans."

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Elbette tüm o şerefsizleri ortadan kaldırmak güzel olurdu ama burada, New York'ta, büyük bir okyanusta küçük bir balıktan başka bir şey değiller."

"Çünkü şu anda kontrolün Abbiati ailesinde olduğunu mu düşünüyorsunuz? Dean Abbiati'nin ölümünden beri çırpınıyorlar, bu da Tacchini'nin yönetimi ele geçirmesi için onları mükemmel bir av haline getiriyor. Ve o ailenin içinde bulunduğu durum hayal edebileceğinin de ötesinde. Arka bahçenizde bir deri ticareti gerçekleşiyor. Ve senin bunu bildiğini sanmıyorum, değil mi?"

Gerildiğini hissedebiliyordum. Hava değişti, ağırlaştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Başımı salladım. "Sadece Abbiati ailesi çırpınmıyor. Hem Miguel Gallo hem de oğlu Salvatore öldüğüne göre Camorra da öyle."

"Bu konuda hiçbir şey duymadım."

Tabii ki yapmazdı. Camorra hem başkanın hem de varisin öldüğünü dünyanın bilmesini istemezdi ve Tacchini'ler bu bilgiyi ifşa etmek işlerine gelene kadar saklıyorlardı.

"Peki sence şimdi bu okyanustaki büyük balık kim olacak?" "Bunu bana neden anlatıyorsun? Bundan çıkarın ne?"

"Ortak bir düşmanımız var diyelim. Bu konuda tek başına hareket etmektense benimle birlikte çalışman daha iyi olur, bunu sen de biliyorsun."

"New York'u ele geçirebilmek için beni sadece düşmanlarınızı alt etmek için kullanmadığınıza inanmamı mı bekliyorsunuz? New York'u ele geçirmek için

daha büyük canavar mı?"

Oh, hiçbir fikri yoktu.

"Ben mi? Ben sadece endişeli bir vatandaşıım. Hiçbir şeyi ele geçirmeye ihtiyacım yok."

Cevap vermedi, belli ki düşünüyordu. "Senin sözüne inanmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Omuz silktim ve üzerinde bir dizi rakam yazılı bir kart çıkardım. Keller'ın ayaklarının dibine yere attım, kartın beyazı karanlıkta göze çarpıyordu. Kartı alırken başı öne eğildi.

"Benimle iletişim kurmanın bir yolu," dedim. Yürüdüm, kırmızı nokta hiç kaybolmadı, en azından köşeyi dönene kadar. Keller'ın söylediklerine rağmen arayacağını biliyordum. Hırsı bu fırsatı görmezden gelmesine izin vermezdi ve bana karşı temkinli olabilirdi ama bana inanıyordu.

Bu görüşmeden çekip gideceğini ve adamlarına sözlerimi doğrulatacağını bilsem de bunu hissediyordum.

BİR HAFTA GEÇTİ ve Tacchini'nin "iyilikleri" beni meşgul etti.

Ve beni hiçbir yere götürmeyen her aramada öfkem daha da arttı.

Lia'dan uzakta geçirdiğim lanet bir haftaydı, genellikle erken çıkıp eve geç döndüğümü düşünürsek, bu saatlerde o çoktan uykuya dalmış oluyordu. Uyanık kalıp beni beklemeye çalıştığını biliyordum, ama bazen saatler beni zorluyordu ve sevişmek bir yana, o kadar çok konuşmamıştık bile.

Onu nasıl da özlemiştim. Sadece onun içinde olmayı, birbirimize bağlanmayı değil, sadece onun yanında olmayı, bizden hiçbir beklentisi olmamasını da özledim.

Asansörün kapısı açıldı ve eve girdim, eve geç geldiğimden beri her gece olduğu gibi lambayı benim için açık bıraktığını gördüm.

Ama bu sefer olması gerektiği gibi yatakta değil, kanepede uyuyordu, vücudu bir tarafa doğru eğilmiş ve başı eliyle desteklenmişti. Bu rahat olamazdı ve sabah olduğunda bunu hissedeceğini biliyordum. Sessizce ona doğru yürüdüm, eğilip alnına şefkatli bir öpücük kondurmadan önce parmaklarımın yüzünün yan tarafında hafifçe aşağı yukarı gezinmesine izin verdim. Yaptığım şeyi yaparken, istediğim zaman kapatabileceğim bir parçam, *insan* parçam olmalıydı - ya da belki de hiç olmamalıydı.

artık yoktu. Durum her ne olursa olsun, bu benim için kabullenmeyi kolaylaştırdı. Çok zor olmasa da Theo'nun benden daha zor zamanlar geçirdiğini biliyordum.

Ama ona bakınca.

Daha iyi bir adam olmak istememi sağladı. Onun için daha iyi olamadığım gerçeğinden dolayı neredeyse *pişmanlık* duymamı sağladı. İnsanlığımın uzun zaman önce benden sökülüp atıldığından emin değildim ve onu nasıl geri kazanacağımı bilmiyordum, ya da sonsuza dek gitmiştim ve hepsi bu muydu?

O daha iyisini hak ediyordu. Bunu biliyordum. Hiçbir zaman özverili bir adam olduğumu iddia etmedim. Aslında, söz konusu o olduğunda düpedüz açgözlüydüm. Bu yüzden daha iyisini hak etmesinin hiçbir önemi yoktu. Onu asla bırakmayacaktım.

Onu kollarıma aldım.

Uykusunda bir şeyler mırıldandı ve başını göğsüme doğru çevirerek beni aradı. Bilinci yerinde değilken bile beni arıyordu. Bu hareketin içimde bir şeyleri yatıştırdığını hissettim.

Adımlarımı durdurdum ve bir an için onu içime çektim, bazen onun burada benimle olmasının nasıl gerçek gibi gelmediğine hayret ettim. Bu bir rüyadan başka bir şey değildi.

Onu kendime doğru çektim ve yatak odamıza doğru yürüdüm. Onu nazikçe yatağa yatırdım ve battaniyeyi üzerine çektim, ardından hızlıca elimi yüzümü yıkayıp yatmaya hazırlandım.

Tekrar içeri girdiğimde üzerimde boxer külottan başka bir şey yoktu. Onu kollarıma çektim ve çıplak göğsümde hissettim. Kalbim normal ritmine dönmeden önce kısa bir an için göğsümün içinde sertçe çarptı.

Kıpırdadığını hissettim. "."

"Döndüm," dedim.

"Seni özledim," diye mırıldandı tatlı tatlı göğsüme doğru, sıcak nefesi tenimi ısıtıyordu.

Kalbim bir kez daha çılgınca çarptı. Bana ne oluyordu böyle? "Ben de seni özledim."

"Seni seviyorum."

Kalbim bu üç basit kelimeyle durdu. Bunları ondan duymaya alışacağım bir zamanın geleceğini hiç düşünmemiştim.

"Ben de seni seviyorum," dedim usulca, kalp atışlarımı normale döndürmeye çalışıyor ama başaramıyordum.

Neredeyse acı verici olmaya

başlamıştı. Kalp krizi mi

geçiriyordum?

İmkansız.

Nabzımı kontrol ettim. Hızla atıyordu. Derin nefes aldım.

Göğsümün ortasına bir öpücük kondurduğunu hissettim ve nefesim kesildi.

"Uyu bebeğim," dedim, onu korkutmamak için sesimi alçak tutarak. "Tüm canavarları uzak tutmak için burada olacağım."

"Biliyorum," dedi, ne olursa olsun onu koruma yeteneğime güveniyor gibiydi.

Sikeyim.

Her şey yolundaydı. Biliyordum.

Kalp krizi geçirmediğimi biliyordum. Neyim olduğunu bilmiyordum ama her şey yoluna girecekti.

Ölecekmişim gibi hissetsem bile.

Tacchini'nin evindeki masasının üzerindeki fotoğraf yığınını KIRDIM.

Tekrar içeri nasıl girdiğimi sormadı, sorsaydı da cevap vermezdim.

Fotoğraflara baktı. "Ne, kafa yok mu?"

"Çok fazla," dedim dişlerimi göstererek. Ayrıca kafa taşımaktan da bıkmaya başlamıştım. İlk ikisi sembolikti. Her zaman dramatik bir yeteneğim vardı.

Tacchini fotoğrafları gözden geçirirken küçük bir ıslık çaldı. "Etkilendim. Camorra' başını çocuk oynucağıymış gibi avlayabiliyorsan belli ki daha önce de öldürmüşsün, ama bu?"

Sözde düşmanına yaptığım her şeyin kanıtı olan tüm fotoğrafları aldı.

"Sabrımı sına Tacchini, yoksa yeteneklerimin ne kadar ileri gidebileceğini bizzat deneyimlemene izin veririm."

Gözleri parladı. "Bu bir tehdit mi, evlat?"

Başımı salladım. "Ben tehdit etmem. Onlar genellikle boştur. Bu bir uyarı. Seni bulamayacağım bir yere saklanabileceğini mi sanıyorsun? Beni bu konuda sınamak ister misin?"

Koltuğu çekip oturdum ve rahatça arkama yaslandım.

Yutkundu. "Benim evimdesin. Yakınımda nöbet tutan en az yirmi adamım var."

"Ve seni öldürmem sadece beş saniyemi alacak. Yaşamana izin verdim çünkü birbirimizden faydalanabileceğimizi düşündüm. Ama ben senin ayakçın değilim ve gerçekten sabrımı zorluyorsun."

Masasının altına yerleştirdiği panik butonunu gösterdim. "Hadi, bas. Sence buraya gelmeleri ne kadar sürer? o zamana kadar kaçmış olur muyum? Boğazını kesmeden önce değil tabii ki. Oğlun kaç yaşında? Yönetimi devralmaya hazır mı?"

Çenesi sıkıştı. "konuşmaya hiç gerek yok. Haklısın. Bu ilişki ikimiz için de faydalı olabilir."

Ayağa kalktım ve masanın üzerine eğildim. Yanağına dokundum. İrkildi. "Akıllı adam. Neden başlamıyoruz?"

Şerefsizi bir depoya kadar takip ettim. Theo çoktan alarma geçmişti ve arabamı takip ediyor ve bilgileri olduğu gibi Ajan Keller'a aktarıyordu.

Keşke buna hazırlanmak için daha fazla zamanım olsaydı ama her şey çok hızlı geliyordu. Eğer herif başka bir yere saparsa, FBI gelse bile onu çıplak ellerimle öldürecektim.

Tacchini'leri alt ettiğimizde, Leo ve Luckas'ın arkalarında onları bizden koruyan bir destekçi ya da adam olmayacaktı. Saklandıkları delikten çıkmak zorunda kalacaklar. Tüm kadınları ve çocukları ellerinden kurtardıktan sonra o şerefsizlerin peşinden gitmem Theo'nun umurunda olmazdı ve ikisinin de benden saklanabileceği kadar güvenli bir yer olmazdı.

Yumruklarımı direksiyonun etrafında sıktım.

Haftalardır o piçlerin ikisini de gören olmamıştı.

Lia kitabı aldıktan sonra babasının evinden kaçmayı başardığı anda yeraltına çekildiler. Bir şeyler bildiklerine dair şüphelerim güçlendi. Bu yüzden saklanıyorlardı. Ama yıllardır üzerinde çalıştıkları tüm operasyon alevler içinde kalırsa...

Bu işe yaramalıydı.

Tüm bu saçmalıkları sonsuza dek arkamızda bırakmanın zamanı gelmişti.

Arabamı kurşun geçirmez siyah şehir arabasının arkasında durdurdum. Benim arabam çok daha... sıradandı.

İşaretsizdi. Bu arabayı benimle ilişkilendirmenin hiçbir yolu yoktu ve her şey boka sardığında onu burada bırakmayı planlıyordum.

Arabadan indim ve herifin durduğu yere doğru yürüdüm.

Sırttı ve gururla mekâna baktı. Bu manzara karşısında gözlerimi kısmıştım.

"Asıl para kazandıran bu. Uyuşturucu ve silahlar işe yarıyor, elbette ve bazıları kadınları kontrol etmenin çok daha zor olduğunu iddia edebilir, ancak doğru teşvik verildiğinde... *uzlaşmacı* olabileceklerini görüyorum."

Ne boktan bir şey.

Ona gülümsedim. "O zaman neden bana para kazananı göstermiyorsun?" Başını salladı. "Bütün rolün hakkında konuşana kadar olmaz." "Benim rolüm mü?" diye sordum.

Başını salladı.

"Bir ortaklık."

Başını iki yana salladı. "Seni işe alarak risk alıyorum. Bütün işi biz yaptık. Sana bir ortaklık verilmesini bekleyemezsin."

"Pekâlâ," dedim yavaşça. "Benim rolüm ne?"

"İhtiyacım olan her şey."

"Yani lanet bir ayakçı çocuk gibi."

Sanki bir bara girmek üzere olan yakın arkadaşlarımla gibi omzumu sıktı. Bana dokunan ele baktım, sonra tekrar ona döndüm. Akıllıca elini çekti. "Bunu bir ayak işi olarak düşünme. Bunu pek çok faydası olan bir danışman olarak düşünün. Para, uyuşturucu, güç..." Depoyu işaret etti. "*Kadınlar*."

"O zaman neyi bekliyoruz?" Dedim. "Neden bana söz verdiğin kadınları göstermiyorsun?"

"Şimdi, onları size tamamen vaat edemem. Hâlâ satış yapmaları gerekiyor. Ama ürünleri denememeniz için hiçbir neden yok."

Bana sırtını döndü ve depoya doğru ilerledi. Arkasından gittim ve botumun içine sıkıştırdığım bıçağı çekip sırtının derinliklerine saplama isteğime karşı koydum.

Tacchini ailesinin New York'ta iz neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayabiliyordum.

İtalya'da Cosa Nostra olmadan çırpınıyordu.

Cosa Nostra'nın *capo dei capi*'si Dante Giordano olmadan ne yapacağını bilmiyordu. Bir ayaklanma başlatarak Dante'ye ihanet etmediğine inanan birkaç kişiden biri olabilirim. O da

bunun için aptal. Sürgüne gönderilmesi o pislik için çok kötü oldu. İtalya'ya asla geri dönemeyecekti.

Loş mekâna girdiğimizde pis koku beni çarptı. Hem tanıdık hem de yabancıydı.

İçimde bir huzursuzluk vardı ve bu duygulardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Neden birdenbire bu kadar çok şey hissettiğimi merak ederek yumruklarımı sıkıp açtım. Daha önce hiç böyle olmamıştı. İçinde bulunduğum durumdan kendimi her zaman soyutlayabilmişim. Yaptığım işte bu yüzden bu kadar iyiydim ama şimdi kendimi huzursuz hissediyordum.

Ne oluyor ?

Giovanni beni deponun üst katına, kadınların tutulduğu yere götürdü. Sessiz kalmayı başardılar ama özellikle kafeslere yaklaştığımızda ara sıra burnunu çektiklerini ve inlediklerini duyabiliyordum.

Gerçeklik geçmişle karışmaya başladı ve çocukluk canavarlarımı uzak tutmak için çok çalıştım, ama lanet olsun, zordu.

Kafesler Theo ve beni tuttukları malzemedan yapılmıştı. Ve bu lanet sahne...

Tüm o lanet benzerlikler. Görünüşe göre Briggs sandığımdan çok daha uzun süredir bu piçlerle aynı yataktaydı. Üç kadının tutulduğu bir kafesin önünde durduk. Giovanni dönüp bana sırttı, sanki yıllardır yetiştirdiği safkan midillileri gösteriyormuş gibi. Onu rehin alma ve kendi eğlencem için krematoryuma geri götürme dürtüsüne direndim.

"En sevdiklerim," diye sevgiyle açıkladı. "Ne yazık ki yakında onlardan ayrılmak zorundayım. Hâlâ bana para kazandırmaları gerekiyor. Ne de olsa son bir ay boyunca onları beslemek için epey para harcadım."

Başını geriye atıp güldüğünde gülümsememi doğal olmaya zorladım. Bu neden birden bu kadar zor gelmişti?

olmamalı.

FBI gelene kadar oyalandım, böylece tüm bu organizasyonu kapatabileceklerdi. O zaman Leo ve Luckas saklandıkları yerden çıkmaya zorlanacak ve hem Theo'ya hem de Lia'ya verdiğim bir söz olan kadınlar kurtarılacaktı.

Öyleyse neden bu piçlerin her birini bizzat öldürmenin ya da diri diri yakmanın eşiğindeymişim gibi hissediyordum?

"Beni dinliyor musun Beckett?"

Başımı hafifçe salladım ve adama döndüm. "Evet. Neredeyse gururlu bir at yetiştiricisi gibi görüldüğünüzü düşünüyordum."

Daha sert güldü ve omzuma bir tokat attı. Bu harekete ters ters baktım. Benden küçük bir adım uzaklaştığında en azından herifin hayatta kalma içgüdülerini hâlâ sağlamdı.

"Ne kadar uygun bir tanımlama. Gel, sana mekanın geri kalanını göstereyim."

Herifi takip ettim, aslında yaptığım şey tüm çıkış noktalarını not etmek olduğu halde ilgileniyormuş gibi davranmaya çalıştım. Deponun birinci katında arkada üç, önde bir ve sol tarafta iki çıkış noktası vardı. Ön kapıya yaklaştığımızda durduk. Tacchini'nin tüm bu süre boyunca nefes aldığını sanmıyorum.

Onun kadar çok konuşan bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Belki de Dante Giordano, Tacchini'nin Cosa Nostra'ya karşı bir isyan başlatmadığını biliyordu. Belki de bu bahaneyi, onu Sicilya'dan kovmak ve daha fazla konuşmasını istememek için kullanıyordu.

O herifin çenesini kapatması için sert önlemler almam gerektiğini biliyordum.

Aklıma birkaç yol geliyor.

Bu düşünce elimi titretti.

Tacchini ile birlikte buraya gelen bir adam depoya girdi ve Tacchini'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Ne söylendiğini bilmiyordum ama "FBI" kelimesini çok net duydum.

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve Keller'a içimden .

Tek bir işi vardı ve o ne yaptı?

Kendini ve adamlarını fark ettirdi.

Tacchini bana döndü, gözlerinde açık bir şüphe vardı. Ben nötr bir ifade takındım.

Tacchini adamına, "Evet, anladım," dedi. Adam başını salladı ve uzaklaştı. Tepki vermeden önce adamın gözden kaybolmasını bekledim. Tacchini'nin etrafından dolandım, elim pantolonunun kemerine gitti ve silahını kaptım. Onu kendime doğru çektim, ön tarafım sırtına bastırdı ve silahı tam şakağına doğrulttum.

"Seni ! FBI ile çalışıyorsun!"

Adamları silahlarını çekmiş depoya girerken güldüm. Şimdi *capo dei capi*'lerine ne kadar değer verdiklerini görme zamanıydı. "Ben buna onlar için çalışmak demezdim. Daha çok karşılıklı bir fayda gibi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Silahı şakağına dayadım. "Adamlarını geri çağır, yoksa kafanı uçururum."

"Bunu yaparsan seni öldürürler. Kaçamazsın."

"O zaman hep birlikte cehenneme ," dedim ve Theo'nun, tabiri caizse aslanın inine gireceksem yanıma almamda ısrar ettiği küçük bombayı almak için cebime uzandım.

Dişlerimle emniyet pimini çıkardım ve ön tarafa fırlattım. Adamları bunun ne olduğunu anladı ve güvenli bir yere kaçtılar.

"Sana ne kadar da sadıklar," dedim ve tam bomba patlarken onu üç çıkıştan birine doğru geri çektim. Büyük bir bomba değildi. Deponun yapısında gerçek bir hasara yol açacak kadar değil ama gitmem için dikkat dağıtmaya yetecek kadar.

Tacchini kimsenin ona yardıma gelmeyeceğini anlayınca bana karşı mücadele etti. Sinirli bir homurtu çıkardım ve kafasının arkasına vurdum. Yere düştü. Ona baktım, onu kollarıma alıp mekânı terk etmeden önce sinirli bir nefes verdim... tam da FBI'ın içeri gireceği sırada. Binadaki erkeklerin çoğunun tutuklanacağından ve kadınların güvende olacağından emindim.

Giovanni Tacchini de benimle geliyordu. Theo ve benim dört yıl boyunca kapana kısıldığımız o lanet fabrikanın kurulmasına yardım ettiğini hissediyordum. Theo eğlenmek isteyecektir.

Arkaya doğru kaçtım, kaydığını hissettiğimde pezevengi omzumdan biraz daha yukarı ittim. Batı yönünü bulana kadar etrafa bakındım ve o yöne doğru yürüdüm. Tanıdık beyaz bir minibüs gördüğümde muhtemelen bir mil kadar uzaklaşmıştım. Theo kaputun önünde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Seni lanet olası bombadan başka koruyacak bir şey olmadan oraya kendi isteğinle girdiğine inanamıyorum."

"Bıçağımı da botumun içine sıkıştırdım," diye cevap verdim.

Sanki başını ağrıtıyormuşum gibi burnunun kenarını sıkı.

Omzumun üzerinden sarkan adama baktı. "Onu neden getirdin?"

"Her şeyi daha sonra açıklayacağım. Şu anda buradan ayrılmanız gerekiyor çünkü eminim FBI'daki dostlarımız çevreyi kontrol ediyorlardır."

Başıyla onayladı ve benim için yan kapıyı açtı. Theo bana fermuarlı bağları uzatırken, o pisliği arkaya attım. Hızlıca işimi yaptım ve sonra

yola çıktık. Orada daha fazla araba olduğunu ve kolayca karışabileceğimizi düşünerek ana yolu kullandık.

Yolda sessiz kaldık. Bunun Leo ve Luckas'ı saklandıkları yerden çıkarmaya yetip yetmeyeceğini bilmiyordum ama Keller'ın Tacchini ile ilişkili tüm yerleri araştırıp onun yerini bulmaya çalışacağını ve bunun da onları er ya da geç ortaya çıkaracağını biliyordum.

Telefonum cebimde biplediğinde evimden yaklaşık yarım saat uzaktaydık. Benim telefonum değil.

Leo'nun Lia'ya taktığı korumaların telefonu.

Ekranı açtım ve kötü bir his kapladı. Bir kısa mesaj.

Şerefsiz bir resim

göndermiş. Ve mesaj açıktı.

Kulaklarımda bir uğultu duydum ve kalbimin düştüğünü hissettim. İçimi dolduran *dizginlenemez korkuyla* karışık şiddetli öfkeyi kontrol etmeye çalışarak telefonu sıktım.

"Ne?" Theo yüz ifademi fark edince sordu. Telefonu ona uzattım.

"Ne oluyor lan? Lia ellerinde mi?"

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım ama tek yaptığı mesajdaki resmi ortaya çıkarmak oldu.

Lia, parmaklıklara bağlanmış, gözyaşları yüzünden akıyor.

Kahretsin, ama kızım ellerindeydi ve onu nereye götürdüklerini bilmiyordum.

Giovanni'nin üzerine soğuk su fişkırttım. Su ona çarptığında kırık bir soluk alıp verdi ve onu uyandırdı.

Gözlerinin hareket edişini, çevresini algılayışını ve durumu anlamlandırışını izledim.

Korkunçtu.

Onun durumu buydu.

Bu işten canlı çıkamayacaktı. Ama çabuk gidip gitmemesi tamamen ona bağlıydı.

"Ne oluyor lan? Bırak beni Beckett!" bağırdı, bağlarına karşı mücadele ederek.

"Talepte bulunmanın işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" Sakince sordum. Çirkin bıyıklarından damlayan suların gömleğini kirletmesini izledim. Bu adam gerçekten de koca bir organizasyonu kurabilecek biri miydi? Hiç mantıklı gelmiyordu. Onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, resim daha fazla uyuşmuyordu.

"Ne istiyorsun lan?"

"Ben mi? Ben pek çok şey istiyorum. Kız arkadaşımın sağ salim eve dönmesini, onunla evlenmeyi, bebeklerimi doğurmasını. Oh, ve Leo Briggs'in kellesini istiyorum."

"Leo mu? Onun bununla ne alakası var?"

Öne doğru eğildim ve ellerimi iki yanına koydum. Yüzüne yaklaştığımda irkildi.

"Onun bu işle çok ilgisi var. Ve sen de bana Luckas Whitlock ile birlikte o piçin nerede saklandığını söyleyeceksin."

Başını iki yana salladı. "I-"

Bıçağımı böğrüne sapladığımda çığlıkları havayı deldi. Onu öldürecek kadar derine değil ama canını yakacak kadar.

Onu tersledim. "Bana yalan söyleme. Onları sakladığını biliyorum. Şimdi kızım ellerinde ve nerede olduklarını bilmek istiyorum."

"Gerçekten bilmiyorum. Son seferinde dağdaki kulübemde kalmalarına izin vermiştim."

Başımı salladım. Orada olmadıklarını biliyordum.

Cep telefonunu çıkardım ve ona o piçin bana gönderdiği mesajı gösterdim. "Kıza odaklanma. Etrafına bir bak ve bana bunun nerede olduğunu söyle."

Gözleri etrafa baktı. Onu dikkatle izledim, herhangi bir tanıma olup olmadığını ölçmeye çalıştım.

Yüzünü eski haline döndürmeden önce gözleri bir an için parladı.

öyle

ydi. Bingo.

"Nerede?"

Başını iki yana salladı. "*Bilmiyorum*, lanet olsun!"

Bıçağı iç organlarının derinliklerine doğru baktım. "Tekrar dene. Ve unutma

Bu: Burada işkence ettiğim ilk pislik sen değilsin. Bu duvarlar her türlü çığlığı ve yakarışı duydu. Ve seni günlerce canlı tutabilir ve seninle eğlenebilirim."

Güldü. "Kızın o kadar uzun süre dayanacağından emin misin?"

Lia'yı bu işe karıştırdığı için ona başımı salladım. Bir pense almak için soldaki masaya uzandım. Onları elimde görünce gözle görülür bir şekilde yutkundum. Parmaklarından birini çenesinin arasına sıkıştırdım. "Bu kadar uzun süre dayanabileceğini düşünüyor musun?" diye sordum.

Parmağını sertçe çekiştirdim, kemiklerin yerinden çıktığını duyduğumda bir tatmin duygusu hissettim. Kan donduran bir çığlık attı, gözyaşları yüzünün kenarından aşağı akıyordu. Bir sonraki parmağa, bir sonrakine ve bir sonrakine geçtim, kırdığım her kemikle çığlıklarının tadını çıkardım.

Diğer elime geçtim. "Konuşmaya hazır mısın? Çünkü bunu bütün gün yapabilirim. Sonuna kadar yapabilirim."

Bana yalvardığında parmağını yuvasından çıkarmak için bir hamle yaptım. "Bekle, lütfen. Sana anlatacağım."

"Nerede?"

"Şehrin hemen doğusundaki eski, terk edilmiş fabrikada."

Gözlerimi ona diktim. "Bu mümkün değil. Onu ."

Başını iki yana salladı. "Tam olarak değil. Yapı hâlâ ayakta içindekilerin çoğu da sağlam."

Tacchini'nin başının arkasından Theo'nun gölgeler arasında durduğu yere baktım. Yüz ifadesini net olarak göremiyordum ama odadaki gerginliği hissedebiliyordum. Bunca yıldan sonra, her zamanki yere geri dönmek zorunda kalacaktık.

bizim için gerçek bir cehennemden başka bir şey değildi.

Geri dönmek zorunda kalacağımızı hiç düşünmemiştim ama Lia oradaydı ve o nereye giderse ben de oraya giderim. Ve ben nereye gidersem, Theo da peşimden gelir.

LIA

MAEL bana bugün nereye gideceğini söylemedi ama bütün gün kendimi huzursuz hissediyordum. Sanki büyük bir şey oluyormuş gibi, ama bunun ne olduğu ya da iyi bir şey olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Küçük bir iç geçirdim ve Mael'in ofisinde bulduğum kitaba başka bir gözle baktım. Okumaya çalışmak tam bir başarısızlıktı. Bir kitap gibi değildi... Kapağına bakmak için kitabı *çevirdim-Dünya Ekonomisi*

-Ve yüzümü buruşturdum. Evet, bu kitabın ilgimi çekmesi mümkün değildi ama Mael'in çok küçük kitap koleksiyonu fazla seçenek sunmuyordu. Ve kelimeler sayfada bulanıklaşıyordu.

Kitabı kapattım ve kanepede telefonumun yanına koydum. Başımı pencereye doğru çevirip parlak güneşli güne bakarken beni takip eden sessizlikten nefret ettim. Önceki günlerden kalan kar hâlâ yerdeydi ve yakın zamanda kalkacağından şüpheliydim ama bu kadar yüksekte ve bu dairede olduğum için kendimi dışarının o kadar da soğuk olmadığına ikna edebiliyordum.

Başımı elime yasladım ve Mael eve gelene kadar bu dairede yapabileceğim ve beni yeterince meşgul edecek şeyleri düşündüm. Ve o bana dönecekti. Gelmek zorundaydı. Başka bir seçenek yoktu. Elimi göğsüme bastırdım ve orada keskin bir sızı hissettiğimde ovuşturdum.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Her şey yoluna girecekti.

Öyle olmalıydı.

Mael bana söz vermişti ve ilişkimizde o kadar ilerlememiş olmamıza rağmen, Mael'in bana verdiği sözü çok ciddiye aldığını hissediyordum. Sözünden dönmezdi. Buna tutunmak zorundaydım, yoksa onu kaybedebilirdim.

Telefonum gelen bir mesajla bipledi.

Victoria'dan gelen bir mesaj olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatarak elime aldım. Onunla iş yerinde tanıştığımız gün iletişim bilgilerini silmem ve onu engellemem gerekirdi. Beni neyin durdurduğunu bilmiyordum. Açıkçası, onun tarafında gerçek duygular yoktu ve bir parçam benden gerçekten nefret ettiğine ve Leo'nun sözde beni sahiplenmesini kışkırdığına inanıyordu.

Mesajı açtım ve az önce gelen resme baktım. Neye baktığımı anlamam biraz zaman aldı ama , kalbim göğsümde kontrolsüzce çarparak koltuktan fırladım.

Telefonum Victoria'dan gelen başka bir mesajla bipledi, ancak bunların gerçekten ondan geldiğinden şüpheliydim.

Panik halindeki beynimin bir adres olarak algılayamayacağı kadar uzun süren harf ve rakamlardan oluşan bir satırdı. Düşünmedim. Çantamı aldım ve binanın hemen altındaki garajda Mael'arabalarının anahtarlarının bulunduğu dolaba yöneldim.

Bir gün evinin etrafında dolaşırken bunları bulana kadar kaç tane arabası olduğunu bile fark etmemiştim. Parmaklarımın dokunduğu ilk anahtarı kaptım ve oradan çıktım, bana gönderilen resim aklımdaydı. Victoria'nın kameranin önünde, Leo'nun da arkasında durduğu ve kafasına silah doğrulttuğu bir fotoğraf.

Asansörle aşağı inerken Mael'i aramaya çalıştım ama ulaşamadım. Aynı şeyi Theo'nun numarasıyla da denedim ama olmadı.

Telefonuma baktım.

Hiç hizmet yoktu. Ne oluyordu?

Daha önce kısa mesajlar almışken nasıl olur da hizmet alamam?

Belki de asansördü ve içinde servis yoktu. Derin bir nefes aldım ve asansör beni yeraltı garajına bırakır bırakmaz Mael'i tekrar aramaya çalıştım.

Arama gerçekleştiğinde neredeyse gülümseyecektim ama sadece bir kez çaldı ve sonra sırtıma sert bir şeyin çarptığını hissettim. Donup kaldım. Bu tür şeyler konusunda fazla tecrübem olmayabilirdi ama bana karşı bir silah olduğunu hissediyordum.

"Telefonu kapat," diye konuştu erkeksi, aksanlı bir ses.

"Sanırım yanlış kişiyi aradınız," dedim oyalanarak. Arama yapılırken çalan zil seslerini duyabiliyordum.

Lütfen, lütfen, aç şunu.

Arkamdaki adam güldü. "Elimde yanlış kişi yok, Lia.

Telefonu kapat. Hemen."

Gözlerimi kapattım. Önemli değildi çünkü arama telesekretere düşmüştü. Önce Theo'yu aramalıydim ve şu anda başka bir şey düşünemeyecek kadar korkmuştum. Telefonu kapattım ve elimde tuttum. Adam telefonu elimden aldı.

Ben. Camı yere bırakıp üzerinde tepindiğini, camın ayakkabısının altında cıtırdadığını duyduğumda irkildim.

"Şimdi iyi bir kız ol ve lanet arabaya bin."

Yan kapısı zaten açık olan ve bekleyen küçük beyaz minibüsü işaret etti.

Başımı salladım. Beni ikinci bir yere götürmesine izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Beni harekete geçirmek için silahla sırtımı dürttü. Arabanın anahtarları hâlâ elimdeydi. Arkamı dönüp anahtarı boynunun yan tarafına sokmaya çalışmadan önce üç adım attım. Temas ettiğim anda kahverengi gözlerindeki şok olmuş bakışı fark ettim.

Küçük bir homurtu çıkardı ama herhangi bir zarar verdiğimden şüpheliydim. Beklemedim. Sola doğru yöneldim ve oradan kaçmaya çalıştım ama adam kolunu belime doladı, beni kendine doğru çekti ve ayaklarım artık yere değmeyene kadar kaldırdı.

"Yardım edin bana!" Çığlık attım, kaçmaya çalıştım. "Yardım et-"

Adam terli eliyle ağzımı kapattığında kelimelerim kesildi. Dilimde tuzlu bir şeyin tadını alabiliyordum ve çığlık atmaya çalıştığım kadar elinden kurtulmaya çalışarak başımı yana çevirdim. Beni minibüse doğru taşıdı. Bacaklarımı tekmeleyerek beni içeri sokmasını engellemeye çalıştım.

"Kes şunu kızım," diye kulağımın dibinde homurdandı. Daha çok mücadele ettim.

Bir eliyle dizlerimin arkasına bastırarak bacaklarımın pes etmesini sağladı ve beni minibüsün içine atmayı başardı.

Arkamı döndüm ve kaçmaya çalıştım. Silahının kabzasıyla bana tokat attı. Bileklerimi bir araya getirip arkamdan bantladıktan sonra beni minibüsün içine doğru iterken gözümü kırptım ve ne yapacağımı şaşırdım. Dengemi kaybettim ve sert bir şekilde yere düştüm. Sersemlemiş bir halde etrafıma bakındım ama bana yardımcı olabilecek hiçbir şey göremedim. Görüş alanımın kenarında karanlığın dans etmesi odaklanmamı zorlaştırırken net görebildiğimden değil.

Aynısını bacaklarıma yapmaya çalıştığında yüzüne sağlam bir tekme attım. Bundan tatmin olmama bile izin vermedim çünkü yine de beni bağlamayı başardı ve minibüsün kapısını kapatarak beni içeri kilitledi.

Minibüsün arkası ile ön koltuklar arasına delikli metal bir ayırıcı çakılmıştı, bu yüzden kaçmak için bir yol yoktu. Etrafıma bakındım, bağlıyken ayağa kalkamıyordum, panik içimde derinlere yerleşirken kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde zıplıyordu.

Kaçış yoktu.

Adamın metal ayırıcının deliklerinden sürücü tarafındaki minibüse girdiğini ve arabayı çalıştırdığını görebiliyordum. Onu defetmeye ve kaçmaya çalışırken iyi görememiştim ama şimdi... otururken bile iri bir adam olduğunu görebiliyordum. Benden çok daha büyük.

Ve sonra yola çıktık.

YOL UZUNDU.

Durumuma yardımcı olacak hiçbir şey söyleyemeyeceğimi bildiğim için onunla konuşmadım. Ayrıca, bana silahla vurduğu için başım çok ağrıyordu ve bulunduğum pozisyondan dolayı kaslarım ağrıyordu. Minibüsün arkasında beni tutacak hiçbir koltuk ya da emniyet kemeri olmaması da yardımcı olmuyordu. Adamın sürdüğü her çukuru, her tümseği ve her engebeli araziye hissettim.

Toprak bir yola sapmadan yaklaşık yarım saat önce nereye gittiğimizi unutmuştum.

Kaybetmemek için kendimi zor tutuyordum.

Mael şimdi beni nasıl bulacaktı?

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken gözlerimi kapattım. O değildi.

Araba ıssız bir yerde durduğunda kalbimin karnıma doğru düştüğünü hissettim.

Adam arabayı park etti ve . Kapıyı çarparak sıçradım ve dışarıdaki sese odaklanarak yanında daha fazla adam olup olmadığını anlamaya çalıştım. Bırakın birden fazla adamı, tek bir adamla bile baş edemezdim.

Bir süre hiçbir şey duymadım ve sonra minibüsün yan kapısı açıldı. Soğuk bir rüzgâr eserken bile yüzüme vuran ani güneş ışığı karşısında gözlerimi kısıtım.

Üzerimdeki ince kazağın içinde titriyordum, keşke çıkmadan önce daha büyük bir ceket giymeyi akıl etseydim.

Aklım başka yerdeydi. Şu anda Victoria'yı düşünecek durumda bile değildim. Ayrıca, yakında onu göreceğime dair bir his vardı içimde. Önümde duran adama baktım. Beni tepeden tırnağa süzerken tehditkâr bir şekilde gülümsedi, gözlerinde kötücül bir parıltı vardı.

bütün tüylerimi diken diken etmişti. Daha iri bir adamdı, en azından 1.80'in üzerindeydi. Belki de Mael kadar uzundu, ki o da zaten 1.80'e yaklaşıyordu. Ama cüssesi dışında, kelimenin tam anlamıyla mütevazı biriydi.

Kısa, yağlı kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve yüzünün yarısını kaplayan kirli sakallarıyla zeytin rengi teni vardı.

Adam uzandı ve beni bacaklarımdan tutarak kapıya doğru çekti. Vücudumu k pırdattım. Beni dışarı çıkarabileceğini biliyordum ama bunu onun için kolaylaştırmayacaktım.

Uzandı ve yüzüme bir tokat attı. "Böyle devam edersen bıçağımı çıkaracağım kızım. Seni  ld remeyebilirim ama seni işaretlemekle ilgili bir şey söylemedi."

Parmağını yanağımın bir tarafında gezdirdiğinde irkildim, sıcak nefesi kulağıma yaklaştı. Nefesindeki bira kokusunu ve çürümüş bir şeyin kokusunu alabiliyordum. Öğürme isteğime direndim.

"Tam şurada k    , güzel bir iz var," dedi pis bir sırıtışla.

Gözlerimi kapattım ve ondan uzaklaştım. Adam uzanıp beni omzuna kaldırmadan önce güldü.

Elinin k ıımını kavradığını hissettiğimde yanağımın içini ısırđım, tiksinti midemi bulandırdı.

"Seninle eğlenmek için bana izin vermelerini sabırsızlıkla bekliyorum," dedi terk edilmiş bir fabrikanın içinde yürürken. Adamın omzuna sarıldığım için fabrikanın tamamını göremiyordum ama yıkık dökük olduğunu ve bütün olmadığını anlayacak kadarını yakalamıştım.

Etrafıma bakındım.

Bir süredir buraya kimse gelmemiş gibiydi ve yanmış gibi görünen birkaç alan görebiliyordum.

Hangi cehennemdeydim?

Fabrikanın içine girdik ve her şey zamanda donmuş gibiydi. Yerler   plerle doluydu ve duvarlarda grafiti izleri vardı. Güneş görmek için yeterli ışığı sağlıyordu ama elektrik olduğundan şüpheliydim. Adam bir duvarın kenarındaki metal merdivenden yukarı  ıktı. Kaç kat çıktığımızı bilmiyordum ama düşersem bir yerimi kırabileceğim kadar yüksekte olduğumuzdan emindim.

Beni yere fırlattı. Bağlı bileklerimin üzerine düştüğümde  ığlığımı bastırmak için yanağımı ısırđım.

Adam orada durdu ve uzanıp ellerimi çözmeden önce bir süre bana baktı. Ben daha gözümü kırpmadan bir ip çıkardı.

ve beni aşağıdaki kenardan bakan korkuluklara bağılıyordu.

Yere baktım.

Haklıydım.

Çok yüksek. Başımın döndüğünü hissettiğimde başımı çevirdim ve adam bağları test etti.

Acıtacak kadar sıkı bağlamıştı. Kaçmam konusunda endişelenmesine gerek olduğunu sanmıyorum.

"İyi eğlenceler küçük kuş," dedi gülererek ve uzaklaştı.

O gözden kaybolur kaybolmaz elimi aşağı uzattım ve bacağımdaki bandı çıkardım. İsteddiğimden daha uzun sürdü ama bacaklarım serbest kaldıktan sonra ip üzerinde çalışmaya başladım. Haklıydım. Kendimi çözemeyeceğim kadar sıkıydı.

Tanıdık bir kadın sesi çıktığında sinirli bir inilti çıkardım. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Döndüm ve eski en iyi arkadaşıma baktım. "Victoria? İyi misin?"

Güldü, sesi kaba ve soğuktu. "Sen her zaman biraz fazla iyi, biraz fazla aptaldın, değil mi? Tabii ki iyiyim. Neden olmayayım ki?"

"Mesajları gördüm. Leo-"

"Beni seviyor. Bana asla zarar vermez."

Başımı salladım. "Yanılıyorsun. O kimseyi sevebilecek kapasitede değil."

Gözleri parladı ve yanıma yaklaşıp yüzüme, adamın daha önce tokatladığı tarafa bir tokat attı. Belki de bu yüzden bu tokat tenimde adamın tokat attığı zamankinden daha sert bir his uyandırdı. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Kafamı kaldırdığımda onun orada durduğunu gördüm.

"Sen lanet olası yalancı bir fahişesin."

Küçük bir kahkaha attım. "Yalancı bir fahişe mi? Ama Leo için her şeyi yapmaya hazır olan sensin, ruhunu şeytana satmaya bile hazırsın."

Neyse ki bu saldırının geldiğini gördüm. Avuçlarının üzerime yağdığını hissettiğimde yana döndüm. Çoğunlukla kollarımı ve başımın yan tarafını aldı.

Vuruşlar durduğunda ona dönüp baktım. "Söyle bana, onu tanıyor musun?" Yüzündeki ifadeden neden bahsettiğimi çok iyi bildiği anlaşılıyordu. Suç ortağı olduğu halde onu Leo hakkında uyarmaya çalışıyordum. "Tüm o zavallı kadınlara ve çocuklara yaptıklarını? Ve sen bunu sorun etmiyorsun öyle mi?"

Doğrudu ve uzun kızıl saçlarını omzunun üzerinden attı. Onun her zaman güzel olduğunu düşünmüştüm. Ve bunun hâlâ doğru olduğuna hiç şüphe yoktu. Ama şimdi ona bakınca, hiç bu kadar çirkin görünmediğini düşündüm.

"Neden bilmiyorsun."

"O zaman beni aydınlat. Bana gerçekte neler olduğunu düşündüğünü söyle," dedim. Mael babam ve Leo hakkında yanılmıyordu. Ama Victoria'nın bana bilmediğini söylemesini istiyordum. Olup bittiğini sandığı şeyin aslında böyle olmadığını. En azından üniversitede tanıştığım kıza benzeyebileceğini.

Bana sırtını dönerek benden uzaklaştı. Gözlerimi kapattım. Tam düşündüğüm gibiydi. Her şeyi biliyordu ama Leo'ya olan aşkı onu kör etmişti. Leo mutlu olduğu sürece tüm o kadınların ve çocukların acı çekmesine izin vermeye hazırdı.

"Victoria," diye yalvardım. "Bana yardım etmek zorundasın."

Arkasını döndü ve benimle yüzleşti. "Neden sana yardım edeyim ki?"

"Çünkü burada olmayı hak etmiyorum ve bunu sen de biliyorsun. Leo'nun beni burada neden bu kadar çok istediğini bilmiyorum ama bu doğru değil. Bunu düzeltmeme yardım et. Benimle gel. Seni koruyacağım. Hala doğru olanı yapabilirsin."

Yüksek sesli bir kahkaha attı. "Beni korumana ihtiyacım yok. Ve burada olmayı hak ediyorsun, özellikle de babana ve Leo'ya yaşattığın onca şeyden sonra."

Göz kırpıttım. Onunla anlaşmak mümkün değildi. Bunu bilmem gerekirdi.

"Beni hiç önemsedin mi?" Sesimden nefret ederek sordum

Sonunda çatlamış.

Gözleri sertleşerek alay etti ve konuşmadan önce bana cevabımı verdi.

"Önemsemek mi? Arkadaşın olmanın ne kadar inanılmaz derecede zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

O kadar zor biri miydim? Ben öyle düşünmemiştim. En azından ona karşı hislerim gerçektir.

"Ve eğer senin hakkında daha fazla konuşmasını duymak zorunda kalırsam, saçımı başımı yolabilirim."

Kaşlarımı çattım. "Leo mu?"

"Başka kim olacak?" diye , bana doğru bir adım atarak. Yüzüne baktım. Neden bu kadar dengesiz görünüyordu? Leo'yu sevmek onu bu hale mi getirdi?

"Neden benim hakkımda konuştuğunu bilmiyorum," diye cevap verdim ona yavaşça, sakince.

Başını iki yana salladı. "Evet, biliyorsun, seni baş belası. Sana olan takıntısını biliyordun. İlgiden hoşlanıyorsun ama onu sevmiyorsun. Sadece

Onu seviyorum. Beni!"

Bana yaklaştıkça ve sesi yükseldikçe sert metal korkuluklara doğru geri çekildim.

"Onun dikkatini çekmek istemiyorum."

"Saçmalık!" diye bağırdı. Gözlerimi kapattım, kalbimin panik içinde çılgınca attığını hissediyordum. "Saçmalık. Tek yaptığın onu incitmek. Ve benim tek yaptığım onu sevmek. Beni, sadece beni! Kimse onu benim gibi sevemez ve onu bu kadar incitmenden nefret ediyorum."

Çığlık attı ve belinden bir şey çıkardı. Her şey çok çabuk oldu. Bir an bana bağıırıyordu. Sonra, Victoria küçük bir bıçak çıkardığında gümüş rengi bir parıltı gözlerimi aldı. Kolunu kaldırdı ve bana nişan aldı. Acıya hazırlanarak gözlerimi kapattım.

Hiç gelmedi.

Arkadan gürültülü bir silah sesi geldi.

Gözlerimi açıp şok içinde Victoria'nın yüzüne bakana kadar yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başlamıştı bile.

Başımı salladım.

Ayaklarımdın dibinde yere yığıldı, bıçak elinden düşerken takırdadı. Arkasını döndü ve arkasındaki bir şeye baktı.

Ben de gördüm. Leo orada elinde bir silahla duruyordu, ucundan dumanlar çıkıyordu.

"Neden?" Victoria mırıldandı. Leo yavaşça bize doğru ilerledi. O bize ulaşmadan önce bıçağı ayakkabımın altına saklamayı başardım ve bacaklarımı da onunla birlikte kendime doğru çektim.

Victoria'ya bakarken hiçbir şey düşünüyor gibi görünmüyordu. Bu sırada Victoria nefes almakta zorlanıyor, kollarını kaldırıp ona uzanıyordu.

Son nefesini verirken onu izlemekten başka bir şey yapamadım. Kolları tekrar yere düştüğünde nefesim kesildi.

Ölmüştü.

Bir süre hiçbir şey söyleyemedim. Zar zor düşünebildim.

Leo çömeldi, silah hâlâ elindeydi. Elini bana doğru uzattığında geri çekildim.

Hareket edince kan çanağına dönmüş gözleri sertleşti ve ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Her zamanki gibi görünmüyordu. Üzerinde her zamanki takım elbiselerinden biri yoktu; siyah, kısa kollu bir tişört, kirli bir kot pantolon ve beyaz bir tenis topu vardı.

Ayakkabıları ve saçları dağınıktı.

"Onu neden öldürdün?" Kekeleyerek söyledim.

Omuz silkti. "O bir amaç için bir araçtı. Ya benim ellerimde öldü ya da onu en yüksek teklifi verene sattım. Muhtemelen ondan iyi para kazanabilirdim ama o sokaktan topladığınız rastgele biri değil. Muhtemelen kaybolmasından endişe duyacak bir ailesi vardı. Merak etmeyin, daha sonra cesedini bulmalarını sağlayacağım ve ailesine onu düzgün bir şekilde uğurlama şansı vereceğim."

Şaşırmıştım.

İçimde histerikler kabardı.

Bu delilikti, değil mi? O deliydi. Onun hakkında konuşma şekli... az önce söylediği her şey.

Küçük bir kıkırdama çıkardım. Leo sanki aklımı kaçırdığımı düşünmüş gibi kaşlarını çatı.

Yapmış olabilirim. Tanrım, ne yapmam gerekiyordu? "Bunu bana nasıl yaparsın?" diye sordum.

"Ben mi? Kendini sapıgınla pazarladığını bana nasıl söylemezsin? Hem de lanet bir katil. Kulübede adamlarımı öldürdü."

"Bana gönderdiğin adamlar, değil mi?" Acıyla sordum. "Bana bir ders vermek için mi?" "Öğrenmen gereken bir ders. Bana yalan söylememen gerekiyordu."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Görünüşe göre, bu dersi almamışsın."

Uzandı ve eliyle yanağımı kavradı. Uzaklaşmaya çalıştım ama beni sıkıca tutuyordu.

"Senin için yaptığım onca şeyden haberin var mı?"

Başımı salladım ya da onun beni tutmasıyla yapabildiğim kadar salladım.

Eğildi ve beni öptü. Dudaklarını ilk kez dudaklarımda hissettiğimde çılgılığım boğuklaştı ve midemde tiksinti hissettim. Bıçağı fark etmesinden korktuğum için bacaklarımı oynatmamaya dikkat ediyordum ama bu, ona karşı çaresiz olduğum ve bundan kurtulamayacağım anlamına geliyordu.

Dudağını sertçe ısırdım.

Küçük bir homurtu çıkardı ve çenesinden aşağı bir damla kan damlarken geri çekildi. Gözlerimi kırıştırdım ve omzumla dudaklarımı silmeye çalıştım.

"Sakin bana dokunma."

Bana ters bir tokat attı. Neredeyse yana düşüyordum, sadece bağlarım beni yerimde tutuyordu.

Temas nedeniyle derimin acıyla titrediğini hissettim ve yönümü bulmaya çalışarak arkamı döndüm. Hâlâ bir önceki tokadın etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Ona tekrar baktığımda gözlerim yaşardı.

"Çok saygısızsın, kızım."

Ağlamamak için yanağımın içini ısırđım, gözlerim uzaklaştı, yüzündeki tehditkâr bakıştan başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Ön kolundaki kral kelebeğı dövmesinde durdular. Uzun zaman önce unutulmuş bir gecenin anıları beynimi kurcalarken gözlerimi kırptım.

Her şey yerli yerine otururken dudaklarımı yaladım. Annemle babam arasında uzun zaman önce hafızamdan sildiğim gece yarısı tartışmaları, annem hayattayken evimizde yaşanan gerginlik...

"Sen de oradaydın," dedim. "Annemin kaza geçirdiğı gece. Sen de oradaydın. Kısa kollu bir gömlek giyyordun ve dövmeni gördüm."

O gece gerçek bir kral kelebeğı görmemiştim. Onu gördüm. Dövmesini gördüm. Her şeyi anlamlandırmaya çalışan şaşkın beynimde, annem nefes almakta zorlanırken onun bedeninin üzerinde durduğunu gördüm ve söylediğı nefret dolu sözleri duydum.

Bunu hak ediyorsun. Onu benden almaya çalışmamalıydın.

Yardım çağırabilirdi. Onu kurtarabilirdi. Bunun yerine, Victoria'nın ölümünü izlerken yüzünde oluşan aynı ifadeyle onun ölümünü izledi.

"Kazaya sebep olan sendin," dedim. İnkâr etmedi...

Sadece beni izledi.

"Nasıl yapabildin?"

Dudakları alaycı bir ifadeyle geri çekildi. "Bunu hak etmişti. Seni benden alacaktı."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Bana söz vermiştin. Bana! Baban seni bana verdi ve her zaman benim olman gerekiyordu. Çünkü seni travmatize etmek istemedim, bu yüzden sana biraz büyüme şansı verdim. Ama her zaman çok kaybolmuştun, hayatında çok yönsüzdün. Çünkü çok uzun süre bekledim. Rehberliğime ihtiyacın vardı ve ben seni çırpınırken bıraktım. Bunun için özür dilerim. Ama o seni benden almaya çalıştı. Ölmeyi hak etti."

Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. Delirmişti.

"Ben senin değilim."

"Evet, öylesin amına koyayım ve eğer bunu sana anlatmam gerekirse, anlatırım. Sadece küçük takipçi sorunundan kurtulmam gerekiyor. Sana takıntılı olduğu için o piçi suçlayamam. Ama takıntı yapmak için yanlış kızı seçti. Merak etme... Bu küçük sorunu nasıl halledeceğimi biliyorum."

Telefonunu çıkardı ve fotoğrafımı çekti. Sonra ayağa kalktı. "Her şey ayarlandı. Şimdi tek yapman gereken orada oturmak ve benim güzel küçük yemim olmak ve her şey yakında bitecek tatlım. Söz veriyorum."

Bununla birlikte, merdivenlerden alt kata inerek ve beni Victoria'nın cesediyle baş başa bırakarak uzaklaştı, kanı altından akıp ayakkabılarıma sızıyordu.

Nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini bilmiyordum.

Güneş hala dışarıdaydı. Ama burası soğuktu. Titriyordum, uyuşmuş parmaklarımla bıçağın sapına tutunmaya çalışıyordum.

Çok zordu. İp kalındı ve yeterli gücüm olduğunu hissetmiyordum.

Geçen her dakikada içimde bir hayal kırıklığı oluştuğunu hissedebiliyordum ve hâlâ fazla ilerleme kaydedemiyordum ama bunun beni etkilemesine izin vermemeye ve soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri beni durdurdu ve ellerimi aşağı çekerek bıçağı ve ipte bıraktığım izleri sakladım, tam o sırada adam görüş alanıma girdi.

Kafamı kaldırdığımda babamın orada durduğunu gördüm. Endişeli görünmüyordu.

Beni parmaklıklara bağlı gördüğünde yüzünde korku ya da şok ifadesi yoktu.

O anda ona ne söyleyebileceğimi bilemedim.

Kurumuş dudaklarımı yaladım, o da bana başını salladı. Onu son gördüğümünden beri kırıksıklıkları artmış gibiydi. Kahverengi saçları dağınıktı ve yeşil gözleri donuktu.

"Beni hiç bu kadar hayal kırıklığına uğratmamıştın."

"Ben mi? Bana gerçekten Leo'ya söz verdin mi?" Konuşurken sesimde hiçbir duygu yoktu. Artık bunu aşmıştım.

Omuz silkti. "Yıllar boyunca bana çok yardım etti. Sayısız kez hayatımı kurtardı. Seni ona vermek ödenecek küçük bir bedel gibi göründü."

"Ama ben senin kızınım."

Omuz silkti. "Bunun benim için gerçekten önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu acıtmamalı. O zaman neden kalbimi delip geçen küçük acılar hissediyordum?

"Kitabı buldum," dedim.

Açıklamama ihtiyacı yoktu. Bunu gözlerinde gördüm. "O çocuk ölümünden sonra bile başıma hep bela açıyor."

Kaşlarımı çattım. Caden'ı kastetti, değil mi? Caden'ın kitabı sadece benim bulabileceğim bir yere sakladığını anlamıştı ama onun başına bela açtığını söyleyerek...

"Küçük kardeşime ne yaptın?" Fısıldadım. "Bir sorunu hallettim."

"O asla bir sorun olmadı. Ne demek onunla ilgilendin?"

Bu

mu Duygularımın içimde kabardığını hissedebiliyordum. "Cevap?" ver bana!" Bir şey söylemeyince çığlık .

"Her zaman bir yerlerde kafayı bulduğunu biliyorsunuz," dedi,

Sonunda.

"Çünkü acı çekiyordu."

"Bu bir mazeret değil. Er ya da geç tüm o ağrı kesicilerin dozunu aşacaktı. Ben sadece oraya daha hızlı ulaşmasına yardım ettim."

Başımı salladım, için dudağımı ısırdım. "Onu sen öldürdün," dedim.

"Eninde sonunda kendini öldürecekti."

"Hayır. Rehabilitasyon hakkında konuşuyorduk. Yardım almak istiyordu. Ama sen onu öldürdün. Sen lanet bir canavarsın. Küçük kardeşimi öldürdün."

Gözlerimi kapattım ve ondan uzaklaştım. Artık ona bakmak istemiyordum.

Ve en kötüsü de, sesi üzgün gelmiyordu. Caden'ı öldürdü çünkü küçük kardeşim onun lanet sırlarını öğrendi ve şimdi... Caden artık burada değildi.

Babamdan nefret ediyordum.

Leo'dan daha fazla. Bu dünyadaki herkesten daha fazla. Sadece gitmesini istedim. Gitmesini-

Fabrikanın kapıları patlayarak açıldı.

İrkildim, gözlerim açıldı ve Mael'in orada durduğunu görmek için aşağı baktım. Yalnızdı.

Mutlu bir çığlık attım ve dikkatini çektim. Beni bulana kadar yukarı baktı. Gözleri biraz parladı ve merdivenlerden yukarı doğru ilerledi. Babam çoktan tepki vermiş, bana doğru yaklaşmış ve Victoria'nın bedenini tekmeleyerek yoldan çekmişti.

Şakağıma bir silah dayadı.

Mael bizi görünce dondu kaldı ve silahını babama doğrulttu.

"Bırak onu," diye homurdandı.

"Korkarım bunu yapamayız," dedi Leo, elinde bir silahla merdivenlerden çıkarken. Mael platforma doğru ilerledi, silahı babamdan Leo'ya doğru hareket etti.

Hâlâ elimde olan bıçağın farkında olarak bağlarla boğuştum. Sadece özgür olmak zorundaydım, ve sonra...

Mael'e nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum ama önce kurtulmam gerekiyordu. Bağlara karşı daha çok mücadele ettim.

"Ne istiyorsun?" Mael sakince sordu.

"Sakin ol. Ölmeni istiyorum. Silahını indir yoksa Luckas kızının kafasını uçuracak."

"Hayır!" Çığlık attım. Babam silahın kabzasıyla kafama vurdu.

"Ona dokunma," diye bağırdı Mael.

"O zaman silahını indir."

Mael bana baktı. Başımı salladım. Gözlerini benden çevirip önce babama, sonra Leo'ya baktı. Silahını yere indirişini izledim.

"Güzel," dedi Leo. "Şimdi tekmele onu." Tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Nefes almakta zorlandım.

Leo Mael'e doğru yürüdü. Elinde silah olan o olsa bile Mael hâlâ daha korkutucu görünüyordu ve Leo'nun bunu görebildiğini biliyordum. Mael'in üzerine yürüdü ve yere diz kadar bacaklarının arkasına tekme attı. Bileklerimdeki bağların çözüldüğünü hissedebiliyordum. Sadece biraz daha.

Leo silahını Mael'in kafasına doğrulttu.

"Hayır!" Çığlık . "Ona zarar vermeyin. Lütfen."

"Kapa çeneni kızım," dedi babam tehditkâr bir şekilde kulağıma. Ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Mael başını salladı ve bana bir şey söylemememi tembihledi. Ama nasıl ?
Onun ölümünü izlememi mi bekliyordu?

Gözleri bana
yalvarıyordu.
Mücadele etmeyi
bıraktım.

Tüm bunlar onun planının bir parçası mıydı?
Mael buraya yalnız gelmişti. Ama yalnız çalışmıyordu.
Theo neredeydi?

Başımı salladım, sonunda anlamıştım.

Mael başını çevirerek Leo'ya baktı ve Leo da Mael'in yüzünün yan
tarafına bir yumruk .

Bu hareket yüzünden dengesini biraz kaybetti ama diz çökme
pozisyonuna geri dönmeyi başardı.

Leo Mael'in yüzünü tuttu ve ona yakından baktı.

"Gözlerin, evlat..."

Leo'nun sözleri kesildi. Beyninde bir şeyler patlamış gibiydi ve başını
geriye atıp güldü.

"Sakin bana buradan kaçmayı başaran iki küçük çocuktan biri olduğunu
söyleme, değil mi?"

Mael bir şey söylemedi ve Leo daha çok güldü.

"Sen her zaman çok iyi bir fahişeydin. Sikimi güzelce alıyordun."

Sözlerinden irkildim, bakışlarım Mael'e odaklandı. Hiçbir şey hissediyor
görünmüyordu.

Sadece tüm bunların bitmesini istedim.

Mael'in yüzünü kavradı ve başını çevirdi. "Görüyor musun? Küçük
gösterinle neden olduğun lanet yıkımı. Senin yüzünden çok para kaybettim."

Mael homurdandı ve başını Leo'nun çekti. "Bu çok
zengin değil mi?"

Mael gülümsedi. "İşte sana bir gerçek daha. Luckas Whitlock'u
öldürmesi için tuttuğunuz adam da benim."

Yanımda, babam gerildi. "Ne oldu?"

Leo'nun gözleri şaşkınlıkla yuvarlaklaştı ve Mael'in saçını çekti. "Kapa
çeneni, evlat."

"Doğru," dedim babama dönerken. "Leo seni öldürmek istedi. Ama önce
kara kaplı defteri istedi."

Babam Leo'ya döndü. "Bunu biliyor
muydun?" Silahı tutan elinin biraz
düşüğünü hissettim.

Leo, "Yalan söylüyorlar," dedi.

"O zaman neden bana Lia'nın bahsettiği kara kitabın ne olduğunu sormuyorsun?" Babam sordu.

Leo hiçbir şey söylemedi. Söyleyemezdi. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu.

Ben de şansımı denedim. Mael'e başımı salladım ve bıçağı geri çekerek babamın kalçasının derinliklerine sapladım.

Acı içinde inledi, elindeki silah yere düştü. Onu almak için çabaladım, Mael ayağa kalkıp Leo'ya kafa attığı sırada metalin ağırlığını avucumda hissettim.

Mael silahına doğru koşarken Leo tökezleyerek geri çekildi ve sağımdan gelen gürültülü bir sesle metal zemine ağır bir şey düştü. Baktığımda Theo'nun elinde bir tüfekte orada durduğunu gördüm. Hem Mael hem de Theo silahlarını Leo'ya doğrulturken yolumdan çekildim.

"Son bir sözün var mı?" Mael

sordu. Leo ağzını açtı.

Theo onun bacağına ateş ederek yere düşmesine ve acı içinde çığlık atmasına neden oldu. Hem Mael hem de Theo ona yaklaştı.

Mael, Leo'nun yaralı bacağına basarak çığlıklarının daha da yükselmesine neden olduğunda başka tarafa baktım.

"Peki, ne söylemek istiyorsun?" Theo sordu.

Leo sadece inleyebildi.

Mael'in botunun içine sakladığı bıçağı uzandığını görmek için tam zamanında arkama baktım. Theo'ya döndü.

"Birlikte mi?"

Theo başını salladı. "Birlikte."

Ve birlikte bıçağı Leo'nun göğsüne defalarca sapladılar.

Bunun yapmak zorunda oldukları bir şey olduğunu biliyordum. Bu ne görüntüyü ne de *kulağına* daha kolay geliyor.

Ama gözlerimi onlardan ayırmadım. Leo'nun çırpınışını izlemeye devam ettim, sonunda daha fazla çırpınamadı ve öldüğünü anladım.

Mael ve Theo sonunda başarmışlardı. Tacizcilerini öldürdüler.

Mael ayağa kalktı ve göğsü kabararak bana döndü.

Dudaklarım titriyordu. Sadece bana sarılmasına ihtiyacım vardı. Kontrolümü kaybetmenin eşigindeymişim gibi hissediyordum.

Mael bana doğru ilerlemeye başladı. Tam yolu yarılarmıştı ki gözümün ucuyla bir hareket belirdi. Mael onun geldiğini benden önce görmüştü.

Babam bir çığlık atarak bana doğru koştu ve beni korkuluklardan aşağı itti.

"Hayır!" Mael bağırdı, sesi acı ve çaresizlikle sırılsıklamdı. Düşüş aniden gerçekleşti.

Kendimi sersemlemiş ve farkında değilmişim gibi hissettim; sanki fabrikanın tavanının üzerinde yaşananları izliyor ve anlamlandıramıyordum.

Mael bana doğru koştu ve korkulukların üzerinden atlayarak beni yakaladı. İkimiz de düştük.

Kollarını bana doladı, bedenimi kendi bedeniyle sardı ve altta kalana kadar döndü.

Gözlerimiz kısa bir an için buluştu ama bu kadarı yeterliydi. Ona hayır demeye çalıştım.

Bunu ben istemedim. Onun yapmasını da istemedim. Önemli değildi.

Düştük.

Düşüş beni sarstı ve acı anında patladı. Ama bu hiçbir şeydi... *lanet olası hiçbir şey* çünkü Mael'in kollarında güvenle korunurken o darbenin ağırlığını üstlendi.

Kendimi yukarı itmek için mücadele ettim ama sonunda başardığımda Mael hareket etmiyordu. Gözleri kapalıydı ve bana sıkıca sarılmış olan kolları iki yanına düşmüştü.

Elimi göğsüne bastırdım, paniklemiştim ve düşünmekte zorlanıyordum.

Onu sarsmamam gerektiğini biliyordum, bir yerlerini kırmaktan korkuyordum, bu yüzden kendimi ondan uzaklaştırdım ve bileğini tutarak nabzını kontrol ettim. Nabız bulamadım ama bunun nabzını nasıl kontrol edeceğimi bilmediğimden mi yoksa nabzı olmadığından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Hangisiydi o?

Hangisiydi o?

Ağrı ve baş dönmesi net düşünmemi zorlaştırdı.

"Hayır, hayır, hayır. Mael, uyan. Lütfen uyan. Uyan amına koyayım." Acı dolu bir çığlık attım. "Lütfen. Beni bırakamazsın. Söz verdin. Ve bana verdiğin sözü bozamazsın, bu yüzden lütfen. Beni bırakma. Sensiz ne yapacağımı bilmiyorum. Sana ihtiyacım var bebeğim. Lütfen."

Cevap vermedi. Beni duyduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve onun yüzüne çarptı. Sonra daha fazla gözyaşı düştü ve

Dur. Gözlerimi kırpıştırdım ama işe yaramadı.

"Lütfen," diye yalvardım. Burada benimle olması, iyi olması için duyduğum çaresizlik içimi kemiriyor, kendimi boşlukta hissetmeme neden oluyordu.

Beni bırakamazdı. Bana bir ömür boyu söz vermişti ve biz daha yeni başlıyorduk.

Karanlığın çöktüğünü
hissedebiliyordum. Onsuz ne yapardım
ben?

LIA

BİR AY ve üç gün geçmişti, ama gerçekten, kim sayıyordu ki?

Acı beni tüketirken gözlerimi kapattım. Bu yeni bir şey değildi. Sadece acı ve daha fazla acı ve daha fazla acıydı.

Theo'nun arkamdan geldiğini duyabiliyordum ama ona bakmak için arkamı dönmedim. Önüme bir tepsi yemek koydu.

"Ye," dedi, sesi sertti. Umutsuz gözlerle ona baktım. Küçük bir iç geçirdi. "Lütfen ye, Lia. o da kendine dikkat etmeni isterdi."

Getirdiği yemeğe baktım; çizburger, patates kızartması ve bir bardak soda.

Yapabilmeyi çok isterdim ama her şeyin tadı karton gibiydi ve hiç iştahım yoktu.

Göz hizamıza gelene kadar eğildi. "Seni böyle harcanırken görürse çok kızacak."

Yanağımı okşadı. "Kendin için yiyemiyorsan, içinde büyüyen bebek için yemelisin. Mael'in bebeği için."

Elimi karnıma bastırdım. Hamileydim.

Mael sonunda istediğini elde etti. Beni hamile bıraktı. Ama doktor bana söylediğinde yanımda değildi.

Theo çizburgeri aldı ve yarısını bir peçeteye sararak bana uzattı. Onu aldım ve bir ısırık aldım, otomatik olarak çiğnedim ve yuttum, gerçekten hiçbir şey tatmadım.

Theo rahat bir nefes aldı. "İşte iyi bir kız."

Benim için bu şekilde endişelenmesine neden olduğum için küçük bir suçluluk duygusu hissettim, ama içimdeki acı bu suçluluğa kısa bir düşünceden daha fazlasını veremeyecek kadar tüketiyordu.

Yemeğimi yarıladığımda ve daha fazla yiyemediğimde masanın üzerine bıraktım. Theo kalan yemeğe baktı ama bir şey söylemedi.

Yatağın yan tarafına döndüm ve Mael'e baktım.

Onu hayatta tutan makineden gelen sürekli bip sesi, son bir ay ve üç gün boyunca bana eşlik etti.

Komadaydı.

Ona yardım etmek için ellerinden geleni yaptılar ama gerisi kalmıştı. Hâlâ uyanmamıştı.

Theo'nun mavi gözleriyle - Mael'inkilerle aynı mavi gözler - karşılaşmak için başımı kaldırdım ve hızla başka tarafa baktım. Bazen onun bakışlarıyla karşılaşmak zor oluyordu.

Ama Theo yanımdaydı, kardeşinin başında nöbet tutuyordu.

Kapı çalındı ve dikkatim dağıldı. Sıkıntıyla küçük bir iç geçirdim.

"Gitmesini sağlayabilirim," dedi Theo.

Başımı salladım. "Hayır, buraya gelmesini ben istedim. Sadece onu gördüğüme sinirlendim."

Theo merakla bana baktı. "Neden?"

Ajan Keller'a içeri gelmesini işaret ettim. Zeki bir adamdı. Geçen ay babamın fabrikada tutuklanmasından ve Tacchini suç ailesinin çökertilmesinden de o sorumluydu.

Adı tüm basında yer almıştı ve hatta terfi ettirileceği konuşuluyordu ama sonuçtan memnun olmadığını biliyordum. Theo ve Mael'in bu işin bir parçası olduğundan şüpheleniyordu. Haksız da sayılmazdı ama onları bu işe bağlayan hiçbir şey yoktu. Theo bundan emin olmuştu.

Bu, Theo'nun kızgınlığı ve benim için tuttuğu avukatın köpekbalığı yüzünden bir ay içinde beni birkaç kez sorgulamaya götürmediği anlamına gelmiyordu.

"Ajan Keller. için teşekkür ederim," dedim.

Ajan Keller'ın gözleri bende durmadan önce kısa bir süre Theo'ya kaydı. "Elbette. Aklına bana söylemek istediğin bir şey mi geldi? Bunu ofisimde konuşabiliriz."

Theo bir adım öne çıktı. "Seninle hiçbir yere gitmiyor, pislik herif."

Kolunu tuttum, durum kontrolden çıkmadan önce gerilimi düşürdüm.

Theo'ya "Sorun yok," dedim. Sonra Ajan Keller'a, "Bir şey düşündüm."

Yerden çantamı aldım ve küçük siyah kitabı çıkardım. Theo'ya baktım. Herhangi bir tepki göstermedi.

Ajan Keller'a teslim ettim.

"Bunu buldum," dedim.

Ajan Keller mektubu aldı ve kısaca okudu. Bana döndüğünde gözleri kocaman açılmıştı. "Bu babama karşı dava açmak için yeterli olmalı."

"Ve sen bunu bana öylece verecek misin?" Sesi şaşırmış gibiydi.

Başımı salladım.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü." Önce Theo'ya, sonra da çocuklukları ellerinden çalınan Mael'e baktım. Bunu Ajan Keller'a en başından, ilk tanıştığımızda söylemem gerekirdi ama o sırada sağlıklı düşünemiyordum.

"Tüm o kadınlar ve çocuklar... kurtarabildikleriniz ve kurtaramadıklarınız..." Dudaklarım titredi. "Onlar bu adaleti hak ediyorlar. Ve bundan babam sorumlu. Leo Briggs ile birlikte. Bu onların mirası olacak."

Theo elini omzuma koydu ve sıktı. Elimini onunkinin üzerine koydum, onu rahatlatmak için yapabileceğim daha fazla şey olmasını diledim... Mael için yapabileceğim daha fazla şey.

Ajan Keller hamleyi kaçırmadı.

Bunu düşünüyor gibiydi ve sonra bir şeyin farkına varmış gibi başını salladı.

"Bunun için teşekkür ederim,"

dedi. Ona gülümsedim.

Başka bir şey söylemeden kapıdan çıktı ve bundan sonra bizi yalnız bırakacağına dair bir his vardı içimde. Ona gerçekten en iyisini diledim.

Mael'e döndüm ve elini tuttum. Arkasından öptüm. "Bana geri dön bebeğim."

Lütfen. Sana ihtiyacım var. Theo'nun sana ihtiyacı var. Bebeğimizin sana ihtiyacı var.

MAEL

Rüya gördüğümün çok FARKINDAYDIM.

Ve bu bir kabus değildi, uzun zamandır peşimi bırakmayan bir çocukluk anısının yeniden canlanmasıydı.

Tamamen başka bir şeydi.

Rüyamda annemi gördüm.

Mutluydu ve gülümsüyordu.

Bekâr bir annenin evinde fakir olarak büyüdüm. Fazla bir şeyimiz yoktu ve annem başımızı sokacak bir ev alabilmek için uzun saatler çalışırdı.

Her şey her zaman harika değildi, ancak mutlu anılar tüm pislikleri dengeliyor gibiydi ve dünyada gerçekten masum olduğum bir zamanı hatırladım.

Bu da o zamanlardan biriydi.

Geniş bir arazide koşturuyorduk, çimler yeşildi, gün sıcaktı ve güneş pırıl pırıl parlıyordu.

oynuyorduk.

Annem her zaman kazanmama izin verir, beni gerçekten dünyanın en iyi koşucularından biri olduğuma ikna ederdi.

Kendime olan güvenimi artırdı ve sanki her şeyin üstesinden gelebilirmişim gibi hissetmemi sağladı.

"," diye annem.

Koşmayı bıraktım ve ona dönüp baktım. Zor nefes alıyordu ama gülümsüyordu.

Beni bekleyen kollarına koştum, yüzümü karnına gömdüm ve tüm canavarları korkutup kaçırın o tanıdık, rahatlatıcı kokuyu içime çektim.

"Bak ne kadar , benim güzel oğlum." Ona sııttım.

Gülümsemesi durakladı.

Bunu daha önce hiç - neden bazen bana böyle baktığını - ve biraz daha büyüyene kadar bunun babamın gözlerine sahip olduğum için olduğunu fark etmemiştim.

Leo anneme henüz on sekiz yaşındayken tecavüz etti ve ailesi hamile kaldığı için onu evden kovdu.

Gözlerime bakıp babamı görmenin bazen onu huzursuz ettiğini bilsem de, bu öfkesini asla benden çıkarmadı.

En azından ben Theo'dan daha iyiydim. Annesi, gelenler yüzünden ondan nefret ediyordu. Ölene kadar, koruyucu gönderildiğinde, ama kendi annem...

Ve aniden, artık onun kollarındaki o küçük çocuk değil, yetişkin bir adam olmuşum. Tam boyuma kadar ayağa kalktım.

Annem ilk kez gözümün içine bakabilmek için başını geriye doğru eğmek zorunda kaldı. Ama yüzü yaşlılıktan donup kalmıştı. O hala, hayatı çok erken elinden alınmış yirmi üç yaşındaki o güzel kızdı.

Gülümsemesini hiç kaybetmedi.

"Seni çok özledim," dedim ona.

Uzandı ve şefkatle yanağını okşadı. "Benim tatlı, güzel oğlum. Annem seni korumak için yanında olmadığı için üzgünüm."

Başımı salladım. "Bu senin hatan değil."

Hayatım ne kadar boktan olursa olsun, yanımda olmadığı için onu asla suçlamadım.

"Bu işleri kolaylaştırmıyor, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Hayır, kolaylaştırmıyordu.

"Seni seviyorum, tatlım. Ama benimle buraya ait değilsin."

"Neden?" Mırıldanarak söyledim. İlk defa, hiç acı yoktu. Suçluluk, pişmanlık ya da kopuş yoktu. Sadece memnuniyet vardı.

Bana hüznle gülümsedi. "Çünkü sana ihtiyacı olan insanlar var tatlım. Lia ve Theo... senin çocuğun."

"Çocuğum mu?"

Lia'nın gülümseyen yüzü aklıma geldi.

Ne olursa olsun onu asla geride bırakmayacağıma dair ona söz verdim. "Geri dönmem gerek," dedim.

Başını salladı. "Evet, öyle."

Onun görüntüsü önümde bulanıklaşmaya başladı ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Ona tutunmaya çalıştım ama parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

"Seni seviyorum," dedim ona. Hayattayken bunu ona yeterince sık söyleyemedim. Beni bu kadar erken terk edeceğini hiç düşünmemiştim ama şimdi...

"Seni çok seviyorum."

"Biliyorum," dedi usulca, sonra tamamen kayboldu. Ve sonra sanki aşağı çekiliyormuşum ve nefes alacak hava yokmuş gibi hissettim.

Güce karşı mücadele ettim ama faydası olmadı.

Hiçbir şey yardımcı olmuyordu.

Sikeyim.

Hava tamamen kayboldu ve sessizlikten başka bir şey yoktu. Kendimi suyun altında, uçsuz bucaksız okyanusun içinde, hangi yönün yukarı, hangi yönün aşağı olduğunu kestiremiyormuşum gibi hissediyordum. Akıntı beni her türlü yöne doğru itiyor ve çekiyordu.

Karanlık ele geçirdi ve... Ve...

Ve...

Nefes nefese kaldım ve gözlerimi açtım.

biri ağladı. Sonra daha fazla bağırış. Kulaklarımda rahatsız edici, aralıksız bir ses çınılıyordu.

Lia görüş alanıma girdi. Ağlıyordu.

Bebeğim, neden ağlıyorsun? Söylemeye çalıştım. Kelimeler çıkmıyordu.

Bana anlamadığım bir şey söyledi.

Başımı salladım. Elimi tuttu, sesi daha net çıkmaya başladı. "Sorun .

Lütfen kavgaya etmeyin. Lütfen panik yapmayın. Yardım edecekler. sen."

Kimi?

Bana kim yardım edecekti?

Ona sormak istedim ama benden uzaklaşıyordu. Sonra beyazlar içinde yabancılar geldi. *Doktorlar mı?*

Artık hiçbir şey bilmiyordum.

Sadece çok yorgundum.

Çok yorgunum.

Her şey kaybolmadan önce görüş alanımın kenarına siyah dokundu ve bir kez daha bilincimi kaybettim.

İKİNCİ UYANIŞIM o kadar dramatik değildi.

Karanlıktı.

Pencerenin dışından ayı görebiliyordum.

Ve ben hastanedeydim. O kadarını biliyordum.

Lia yatağımın yanındaki sandalyede uyuyordu, başı şiltenin üzerindeydi ve eli benimkini tutuyordu.

Boştaki elimi uzattım ve yanağından aşağı doğru hafifçe gezdirdim.

Diğer tarafımda biri kımıldadı ve Theo'nun diğer sandalyede oturduğunu görmek için döndüm.

Gözlerimiz birleştiğinde tepki vermedi, onu beklediğimden değil.

İçeride

n. "Ne kadar süre dışarıdaydım?"

Günler demesini bekliyordum. Lanet olsun, ben bile

Ama "Bir ay dört gün" dediğinde beni şaşırttı. Gözlerimi kırıştırdım, her şeyi anlamaya çalışıyordum. Bir aydan fazla.

Bir kaybettim. "Lia?"

"İnce bir ipliğe tutunarak," diye cevap verdi.

Yumruğum sıkıldı. Kahretsin, tabii ki durum buydu.

"Ben düştükten sonra olan her şeyi anlat bana. Yaralandı mı?" O günün anısı, Luckas'ın onu korkuluklardan aşağı ittiği an aklıma geldi. Onun düştüğünü gördüğümde ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bildiğimde hissettiğim mutlak dehşet... yere düştüğümde ve tamamen bayılmadan hemen önce hissettiğim tek şey, sanki tüm vücudum yanıyormuş gibi hayal edilemez bir acıydı.

"Senin sayende çok kötü yaralanmadı. Düşmenin etkisinin çoğunu sen aldın. Keller'ın gelmesini beklerken Luckas'ı korkuluklara bağlamayı başardım, ki o da geldi. FBI bizi sorguladı. Sanırım Keller onunla birlikte çalıştığımızdan şüpheleniyordu ama elinde kanıt yoktu. Luckas şu anda hapisanede yargılanmayı bekliyor."

Bana monoton bir şekilde, sanki hava durumunu anlatıyormuş gibi verdi.

Farklı bir şey beklemiyordum ama bunu söylerkenki bakışlarında beni rahatsız eden bir şey vardı. "Sen iyi misin?"

"Evet, neden olmayayım ki?"

"Theo..."

"Seni benden alabilirlerdi." Gözlerimi

kırptım. "Ama ben hâlâ buradayım."

"Yeterince iyi değil. Geçtiğimiz ay cehennem gibiydi. Uyanıp . Ve sadece ben değildim. Lia da uyanmamıştı.

uyuyor ya da yemek yiyordu. Onu yemeye zorlamak zorunda kaldım. Onun-"
Ağzını aniden kapattı.

"Biliyorum. Kızım ile ilgilendiğin için teşekkür ederim. Ve ben yapamadığımda kaleyi koruduğun için teşekkür ederim."

Başını salladı, gözlerinde hâlâ öfke vardı ama bana kızgın olmadığını biliyordum.

"Bunu bana bir daha asla yapma."

Gülümsedim. "Yapmayacağım.

Söz veriyorum."

Ayağımı oynattım, orada bir şey hissettim.

"Bacağını kırmışsın," dedi Theo, dikkatimin nerede olduğunu fark ettiğinde.

öyle

ydi. "Başka ne var?"

"Bir süre hissedeceğiniz bir sırt ağrısı, kırık kaburga
Sağ tarafınız ve bacağınız kırılmış. Ayrıca başınızı da çok sert vurmuşsunuz.
Biraz şişlik ve kanama vardı, bu yüzden bu kadar uzun süre komada kaldınız.
Ameliyat etmek zorunda kaldılar. Bu yüzden kafanın bir tarafı traş edilmiş."

Kaşlarımı çattım ve saçlarıma dokundum. Başımın sol tarafında kel bir nokta, alışkın olduğumdan daha kısa saç telleri ve bazı uzun saç telleri hissettim.

"Aptal gibi görünüyorsun," dedi Theo.

Ona ters ters baktım. "Çok aptal
görünüyorsun." "Gerçekten olgun."

Yanımda Lia kıpırdandı.

"Sizin konuşmanız gereken şeyler var," dedi sandalyeden kalkarken.
şekilde ayrılmamız hoşuma gitmemişti. Bunun beni bir süre etkileyeceğini biliyordum ama lanet olsun.

"Theo?" Hastane kapısının yanındayken seslendim.

Arkasını dönüp bana boş boş bakmadan önce uzun bir saniye durakladı.

"Seni seviyorum," dedim. Bunu ona yeterince söylediğimi düşünmüyordum. Gençken bunu söyledik ama yaşlandıkça daha seyrek söylemeye başladık, ta ki tamamen kesilene kadar.

Omuzları çöktü. "Ben de seni seviyorum, göt herif."

Başımı salladım ve ona sııttım. O da gülümsemedi ama daha iyi görünüyordu. Daha hafif.

Kızıma geri döndüm. Küçük bir inilti çıkardı ve kaslarını gererek doğrulup oturdu. Bu pozisyon rahat olamazdı. Zavallı bebeğim.

Uyandığını fark etmesini bekledim.

Hayal kırıklığına uğratmadı. Gözleri benimkilerle birleşti ve komik bir şekilde genişlediler.

"Mael!"

Bana doğru koştu, beni yandan kucakladı ve ağrıyan kaburgama vurdu. Hiçbir şey söylemeden bir inilti tuttum.

Geri çekildi, yorgun gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Bebeğim," diye nefes verdim, kollarımı ona doladım ve onu kendime çektim. "Sorun yok. Ağlama."

Başını bana doğru salladı ve daha çok ağladı. "İyi olmana çok sevindim, seni aptal, aptal adam."

Geri çekildi ve göğsüme hafifçe vurdu. Elini tuttum ve orada tuttum.

"Nasıl böyle aptalca bir şey yaparsın?"

"Seni koruyarak mı?" diye sordum. Bana bakana kadar yanağını avuçladım. "Aptal kız. Eğer senin güvende olman anlamına gelseydi binlerce acı içinde ölürdüm."

"Peki ya sen? Senin de güvende olmana ihtiyacım var, bunu bilmiyor musun? Sana ihtiyacım var."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim. Ben gidersem onu başka kim koruyacak? Hayır, tüm o piçleri kızımdan uzak tutmaktan başka hiçbir şey için olmasa bile uzun bir hayat yaşamayı planlıyordum.

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," dedim ve yatağa geri döndüm. "Benimle uzan."

Bana baktı. "Yaralısın."

"Yani?"

"Bu yüzden seni incitmek istemiyorum."

"Umurumda değil," dedim ve benimle birlikte yatağa gelene kadar kolunu çektim. Dikkatlice yanıma uzandı ve ben de bir iniltiyi bastırarak kollarımı ona doladım. Canım çok yanmıştı ama buna değdi.

Uzun bir süre orada kaldık. Elimî hâlâ düz olan karnına bastırdım. Rüyadan başka bir şey olmayabilirdi ama...

"Bebeğim?" Sessizliği bozarak sordum.

"Öyle mi?"

"Hamile misin?"

Herhangi bir tepki göstermedi ama havanın değiştiğini hissedebiliyordum.

Bi

z.

"Sen nasıl..."

Gülümsedim. "Gerçekten hamile misin?"

Gözleri yaşardı ve sessizce başını salladı.

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım, kendi duygularımın içimde kabardığını hissettim. Kahretsin, Lia hamileydi.

Çocuğuma hamileydi.

Onu kendime doğru çektim, başının üstünü öptüm ve öyle hissettim ki

Aynı anda birçok şey oluyordu, hangisine bilemiyordum.

"Mael?"

"Evet, kedicik?"

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Başımı salladım. "Bunun için bana teşekkür etmene hiç gerek yok. Ne de olsa ben bu dünyaya bunu yapmak için geldim."

Ve bu lanet olası gerçektir.

LIA

Serin havanın yüzümde oluşturduğu sisi görerek NEFES ALDIM. Beni ilk buluşmamızda dışarı çıkardığında bu yürüyüş daha kolay olmuştu. Tabii ki ilk buluşmamızda yerde kar yoktu ve hava bu kadar soğuk değildi.

Yürümesi çok zor bir yol değildi, ama hamile olduğumu öğrendiğimden beri kendimi kendim gibi hissetmiyordum ve tam olarak bebek kilosu almadığımı biliyordum, ama almış gibi hissediyordum. Hâlâ iyileşme sürecinde olmam da yardımcı olmuyordu. Mael düşerken beni iyi korumuştı, darbenin çoğunu o almıştı ama bu oradan yara almadan çıktığım anlamına gelmiyordu. Yaralıydim, morarmıştım ve her zamanki halimde değildim.

Elbette Mael'in bacağı alçıdaydı ve bu yürüyüşü benden daha iyi idare ediyor gibi görünüyordu. Mael önümdeydi, sağlam bacağının üzerinde topallayarak yürüyor ve koltuk değneklerini zar zor kullanıyordu. Bana baktı ve sevgiyle gülümseyerek ona yetişmemi bekledi.

"Bunun o kadar da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim. Hafif bir kahkaha attı.

"Neden olmasın?"

Yaklaştığımda kolunu bana doladı, sanki tepeye çıkmama kendisi yardım edecekmış gibi.

"Bana yardım etmen gerektiğini sanmıyorum," dedim bacağına bakarak.

Alçıya alınması gereken tek şeyin bacağı olması ve tüm sırtı büyük bir korku sahnesi gibi görünmesine rağmen başka hiçbir yerini kırmaması bir mucizeydi. Kaburgaları kırılmıştı. Bunun iyileşmesi biraz zaman alacaktı.

Hâlâ ağlayacakmışım gibi hissetmeden cildindeki morluklara bakamıyordum.

"Saçmalık," dedi inatla.

"Mael."

Onun durumundaki pek çok kişinin yapabileceğini düşündüğümünden daha iyi idare etmiş olabilir, ama bu onun Süpermen olduğu anlamına gelmiyordu.

"Aptal kıçın nasıl tedbirli olunacağını bilmiyor diye randevu gecemizi hastanede geçirmek zorunda bırakma beni."

Gözlerini devirdi. "İdare ediyoruz. Theo da yakınlarda, yani iyi olacağız."

Krematoryumun olduğu yöne baktım. Işıklar yanıyordu ve pencerenin yanında bir gölge gördüm.

"Belki de yardım için onu aramalıyız."

Mael inatçı adam gibi, "Asla olmaz," dedi. Ona gözlerimi devirdim ve Theo'ya el salladım. Gölge hareket ettiğinde beni gördüğünü biliyordum. Bize ulaşması uzun sürmedi. Mael kaşlarını çatmıştı.

Theo bize şöyle bir baktı ve bıkkın bir i geçirdi. "Sana bunun kötü bir fikir olduğuna sylemiştım." Gözleri Mael'e odaklandı. "Onu güzel bir akşam yemeğine gtrebilirdin."

"Bize yardım edecek misin, etmeyecek misin?" Mael homurdandı.

Theo sırtttı. Benim gibi o da Mael'in düşüşünden sonra onu görmenin etkisindeydi. Ve bunu yakın zamanda atlatabileceğini sanmıyordum.

Yürüdü ve elimden piknik sepetini aldı, biraz daha uzaklaşarak çimlerin oturmamız için mükemmel olan düz kısmına doğru ilerledi. Piknik sepetini yeşil çimlerin üzerine koymasını izledim. Battaniyeyi çıkardı ve yere serdi, sonra bir tane daha serdi ve bana geri dönmeden önce sepetin yanına koydu.

Theo beni kollarına aldığında her şeyden çok şaşkınlıkla çığlık attım. Kollarımı otomatik olarak boynuna doladım ve Mael nefesinin altında bir şeyler homurdandı. Mael'e bir bakış attım. Kardeşinin bana yardım etmesini cidden kısıkanıyor olamazdı. Theo beni battaniyenin üzerine bıraktı ve Mael'in yanına dönmeden önce başımı sevgiyle okşadı.

Mael, "Eğer beni kaldırmaya çalışırsan seni öldürürüm," dedi.

Theo homurdandı ve Mael'in kolunu tutarak omzuna doladı. "Bana tutun," dedi Mael'e.

Yavaşça tepeye doğru ilerlediler.

Bu küçük piknik, değdiğinden daha fazla zahmetli gibi görünmeye başlamıştı. Muhtemelen Theo'nun nerdiğı şeyi yapmalı ve güzel bir restorana gitmeliydik.

Theo, Mael'in oturmasına yardım etti ve bunu nasıl başardığımızı bilmiyordum ama Mael arkama oturdu, kollarını sıkıca gbeğime doladı. Ve hamile olduğumu ğrendiğimizden beri sık sık yaptığı gibi, sanki çocuğumuzu korumak istercesine elini karnımın üzerine koydu.

Ona daha da sokuldum ve o da yüzünü boynumun arkasına gömdü.

"İyi eğlenceler," dedi Theo. "Aşağı inmek istediğinde beni ara."

Ben bir şey söyleyemeden arkasını dönüp bizden uzaklaştı ve ben onun geri çekilişine bakakaldım. Hâlâ onun için endişeleniyordum ama Theo Mael'den bile daha kapalıydı. Bana bir şey söyleyeceğinden şüpheliydim. Sınır bozucu kız kardeş yolunu izleyebilir ve benimle konuşana kadar onu kızdırabilirdim.

Başımı salladım, tam da bunu yapmak için zihnime bir not düşmüştüm ki bir rüzgâr çıktı ve yüzüme vurdu.

Titredim ve Mael'e yaklaştım. Boynumdan çekildi.

Yerde hâlâ biraz kar vardı ama Mael buna hazırlık yapmış gibiydi -ya da Mael'in o kadar hareketli olmadığını düşünürsek belki de Theo yapmıştı- çünkü oturduğumuz bu küçük nokta karsız ve kuruydu.

Battaniyeyi kaptı ve etrafımıza çekti. Benim üzerimde Mael'in kapüşonlularından biri, onun üzerinde termal bir tişört, benim üzerimde de fazladan bir kat pantolon vardı, bu yüzden o yanımdayken, ısınısını benimle paylaşıırken ve battaniye etrafımızı sararken oldukça hızlı bir şekilde ısıniyordum.

Göğsüne yaslandım ve gece gökyüzünü seyrettim. Kış yaklaşırken güneş her geçen gün daha erken batıyordu. Saat o kadar geç değildi ama ay ve yıldızlar çoktan sönmüştü.

Burada akşam yemeği yiyorduk, yaşadığımız onca şeyden sonra biraz normale dönmeye çalışıyorduk.

Aradan bir aya yakın bir zaman geçmişti ve gözlerimi her kapattığımda kafamda hala bazı sahneler canlanıyordu. Kabuslar başlamıştı ve bunu tamamen atlatmamın biraz zaman alacağını düşündüm... ya da hiç atlatamayacağımı, ama belki de zamanın üzerimdeki etkisini azaltacağını.

Ama şimdi...

Mael'in yanımda olmasından memnundum.

Babam hâlâ hapishanede tutuluyordu. Kefalet belirlenmemişti çünkü kaçma riski olduğu düşünülüyordu. Duruşma birkaç ay sonra yapılacaktı. Gidip gitmemeyi tartışıyordum. Kitabı FBI'a verdiğim düşünülürse, babamın avukatının işi gerçekten zordu.

Caden'ın bunu yapmamı isteyeceğini düşünmüştüm.

Belki de yapmak istediği şey buydu ama babamız onu öldürdüğü için buna hiç fırsatı olmadı.

Gözlerimi kapattım ve Mael'e yaklaştım, ondan teselli aradım. Ben sormadan kollarını etrafımda sıkılaştırdı. Ben bir şey söylemesem bile her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi.

"Tamam mı?"

Omuz silktim. "Sadece Caden'ı düşünüyordum."

Anlamış gibi bana karşı başını salladığını hissettim.

"Ondan hoşlanırdın," dedim dudaklarımın hafifçe titrediğini hissederek.

"O da senden hoşlanırdı."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Göz yaşları görüşümü bulanıklaştırdı. "Biliyorum. Küçük kardeşim sadece benim mutlu olmamı isterdi. Ve sen beni mutlu ediyorsun. Seni çok severdi."

"Özür dilerim. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı. Keşke daha önce tanışsaydık ve onu senin için koruyabilseydim."

Bu konuda hiçbir şey söylemedim. Benim de büyük bir parçam bunu diledi ama bunu dilemek onu gerçeğe dönüştürmedi.

"yok."

Bazen, keşke öbür dünyaya inansaydım diyorum. O zaman kendimi annem ve Caden'ın sonunda huzura kavuştuğuna inandırabilirdim.

"Ne yapabilirim ki?" Mael sordu.

"Sadece bana tutun ve beni asla söz ver." "Seni asla bırakmayacağım," dedi Mael şiddetle.

Sol elimi tuttu ve ellerinin arasında tutarak beni rahatlattı. Gülümsedim ve memnun bir iç geçirdim.

Henüz aç değildim.

Sadece onunla geçirdiğim bu zamanın tadını çıkarmak istedim.

Mael de aç , çünkü yemeği almak için hiçbir hareket yapmadı.

Parmaklarımla oynayarak tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Yüzük parmağымda oyalandı.

bir şey doladığını hissettiğimde gerildim. Döndüm ve ona baktım.

Gözleri aydınlıktı.

"Mael."

Elimi çektim ve zaten bekliyor olsam da parmağымda parlayan elmas yüzük beni yine de şaşırttı.

"etmiyorum," dedi. "Sormak, bu konuda bir seçeneğiniz olduğu anlamına gelir. Senin yok."

Bu Mael'in söyleyeceği bir şeydi. Gülsem mi, güldürsem mi bilemedim.

Ağl

a. Gözlerim yaşardı ve kalbinin hızla attığını hissedebiliyordum.

Gömlük. "Ciddi misin?"

"Ölümçül," diye cevap verdi, gözleri dikkatle bana odaklanmıştı. "Sen benim karım olacaksın."

Gözlerimden ilk yaş düşerken başımı salladım. Yanağımı avuçladı ve sildi.

"Tamam," dedim çünkü söylenmesi gereken tek şey buydu.

O da gülümsedi. "Tamam."

Bir ay sonra Theo'nun da şahidimiz olarak katıldığı küçük bir törenle evlendik ve kesinlikle mükemmeldi.

Tam olarak hayal ettiğim gibi bir düğün değildi ama Mael yanımdayken sorun olmadığını fark ettim...

Hayır, iyiden de öte.

Her şey vardı.

EPİLOG

Mael *Yedi Ay Sonra*

"Emekli bir tetikçinin eğlenmek için ne yapması gerektiğini sanıyorsun?" Sandalyeme yaslanıp kendi etrafımda dönerek sordum.

Theo yan gözle bana baktı. Bana sinirlenmeye başladığını biliyordum ve sııttım. Sertmiş.

Bir yere gitmiyordum.

Çok sıkılmışım, özellikle de Lia kendi deyimiyle "tutkusunu bulmak için" bazı dersler falan almaya karar verdiğiinden beri.

Bana sahipken tutkusunu bulmasına gerek yoktu. Ben onun tutkusuydum, tıpkı onun benim olduğu gibi, ama kızım ısrarcıydı. Şimdi o çömlekçilik kursuna gidiyordu ve ben de sıkıntıdan patlıyordum.

Öldürmek için bir şeyler bulabilirdim ama Lia'nın bundan hoşlanmayacağından emindim. Ayrıca iyi olmaya çalışıyordum, ne demekse artık.

Krematoryuma giderken yolumu kesen herifi öldürmedim, yani bu bir gelişmeydi.

"Neden tatile çıkmıyorsun?" Theo önerdi.

Masanın üzerinde duran bir kâğıt parçasını elime aldım. Birkaç satırdan fazlasını okumaya zahmet etmedim; işiyle ilgili vergiler hakkında bir şeyler yazıyordu. Sıkıcıydı. Onun yerine kağıttan bir uçak yapmaya çalıştım.

Theo elime bir tokat attı ve ben daha ilk katlamayı yaparken kâğıdı kaptı.

"Sinir bozucusun," diye mırıldandı. "Neden bir işyeri açmayı denemiyorsun? Eminim bu seni meşgul eder."

"Ve buradan uzakta, ha?" Gülümseyerek sordum. "Bunu sana asla yapamam."

Buna bir şey demedi. Güldüm ve omzunu okşadım, o da küçük bir iç geçirdi. "Sanırım yardıma ihtiyacım olabilir."

Başparmağımla kendimi göstererek, "Yardımanız var," dedim.

Bana bir bakış fırlattı. "Hiç yardımcı olmuyorsun. Daha çok can sıkıcı birisin. Emeklilik bunu ortaya çıkarıyor gibi görünüyor."

Güldüm. "Ve Lia eve gelene kadar bir saat daha benimle kalacaksın."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak beni eğlendirdi. Tanrım, onunla uğraşmak çok eğlenceliydi.

Beni hastaneye götürdüğü günden beri her şey gergindi. Düşükten sonra beni taşıırken risk almıştı, kalıcı hasar bırakacak önemli bir yerimi kırmış olabileceğimi düşünmüştü ama neyse ki durum böyle değildi.

Doktorlar her şeyin daha kötü olmamasının bir mucize olduğunu söylediler.

Ben daha iyi biliyordum. Şans tılsımım yanımdaydı. Ve o şu anda beni kendi halime bırakmış, çömlekçilik kursuna gidiyordu.

Başımı salladım.

Bir sınıfı kıskanıyordum. Her neyse.

Sandalyemde dönüp dururken Theo odanın öbür ucundan bana bakınca sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

Küçük bir iç geçirdi, ayağını uzattı ve beni dönüşün ortasında durdurdu. "Git başımdan. Beni rahatsız ediyorsun."

"Ve yardıma ihtiyacın var." "Senden değil," dedi.

Başımı sallayarak onayladım. Benden değil, ama insanların istemedikleri şeylerden kurtulmalarına yardım etme işini üstlendiğini düşünürsek, burada fazladan bir çift ele ihtiyacı vardı. Ben bu meslekten emekli olmuş olabilirdim ama Theo sanki yapacak başka bir şey kalmayacağından korkuyormuş gibi tam gaz devam ediyor gibiydi.

Bu işi yapmak onu pek meşgul etmemiş gibi görünüyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum. Masaüstünün önünde oturduğu yerden gerildiğini görebiliyordum.

"Evet," diye cevap verdi, sanki mümkün olduğunca etkilenmemiş görünmek için cevabı aynada saatlerce prova etmiş gibiydi.

Şimdi iç çekme sırası bendeydi. "Dinle, eğer bir sorun varsa-"

"Hiçbir sorun yok. Neden böyle düşünüyorsun ki?"

Omuz silktim. "Sadece... farklı görünüyorsun."

"Ve sen yansıtıyorsun. Farklı hissettiğimi düşünüyorsun çünkü sen farklı. Lia'nın doğumuna ne kadar var?"

"Her olabilir," diye cevap verdim küçük bir gülümsemeyle. Lia'nın önümüzdeki hafta içinde doğum yapması gerekiyordu ama kızımın son birkaç gündür ne kadar huysuz olduğuna bakılırsa, onu dışarıda istediğini biliyordum.

Bir oğlum olacaktı.

Benim yaşadığım acıları asla yaşamak zorunda kalmayacak değerli küçük bir çocuk. Her şeyimle koruyacağım değerli küçük bir çocuk.

"Baba olmak insanı değiştiriyor," diye yorumladı Theo.

Ona bir bakış attım. "Peki bunu nereden biliyorsun?" Omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama oldukça açık."

"Peki ya sen? Yakında amca olacağın için heyecanlı mısın?"

"Evet," diye cevapladı sessizce. Ciddi bir şekilde. Kardeşim her zaman ciddiydi - bu onun varsayılan modu gibi görünüyordu, ama bu *evet*, verebileceği diğer tüm yanıtlardan çok daha ağır geldi.

Uzanıp omzunu tuttum ve şefkatle sıktım. Bana o nadir gülümsemelerinden birini attı.

Ona başka bir şey söyleyemeden telefonum cebimde titredi. Çıkardım ve ekranda Lia'nın adının yanıp söndüğünü gördüm.

Lia hayatıma girdiğinden beri her zamanki gibi kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Bu lanet olası bir rahatsızlıktı, özellikle de bu konuda ne yapacağımı hala bilmediğim için, ama buna alışıyordum.

Cevap vermeye çalışırken neredeyse telefonu düşürüyordum. "Bebeğim?"

"Mael-" Kalbimin yere çakılmasına neden olan küçük bir inilti çıkardı.

"Ne oldu bebeğim? var?" "Vakit geldi."

" geldi mi?" Kaşlarımı çatarak sordum. Bu da ne demek oluyordu?

Theo bana "*Doğum*," diye seslendi.

Kelimenin beynimde işlemesi bir an aldı. Emek.

Lia doğum

yapıyordu. Hay

sikeyim.

Öğrendiğim her şey, bu ana hazırlanmak için yaptığım her şey pencereden dışarı atılmış gibiydi.

Tutarsızca kekeledim, bu sadece Lia'yı histerik hale getirdi ve ağlamaya başladı.

Theo gözlerini devirdi ve telefonu elimden aldı. "Olduğun yerde kal tatlım. Hemen geliyoruz." "Söz veriyorum" diye bitirmeden önce hattın diğer ucunda sabırla onun bir şeyler söylemesini dinledi.

Telefonu kapattı ve bana baktı. Mavi gözlerinde eğlence parlıyordu ve bunun için daha sonra boynuna bir yumruk atmayı aklıma not ettim. Şu anda titrememi durdurmaya çalışıyordum.

"Haydi," dedi Theo, beni sandalyeden çekip çıkardı ve ofisin dışına yönlendirdi. Theo bizi Lia'ya götürdü.

Düşünemiyordum, hissedemiyordum.

Kolay olacağını düşünmüştüm. Yanlış düşünmüştüm. Ve ağır işleri yapan Lia'ydı. Ya... ya doğum sırasında ona bir şey olursa? Gözlerimi kapattım ve bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Bunu düşünemezdim bile. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey onsuz yaşayamayacağımdı, o kadar.

Theo, çömlekçilik sınıfının hemen karşısındaki küçük bir park bankının yanına yanaştı.

O tamamen durmadan önce ben arabadan inmiştim. Ettiği küfrü duymazdan geldim, gözlerim kızıma odaklanmıştı. Hızla ayağa kalktı ve kollarıma doğru koştu. Onu tam zamanında yakaladım, çıkıntılı karnının bana doğru bastırıldığını hissettim. Geri çekildim ve karnını avuçladım.

"Yakında bebeğimizle tanışacağız. Hazır mısın?" diye sordu bana usulca.

"Sen yanımda olduğun sürece her şeye hazırım," diye cevap verdim ona ve gerçek de bu değil miydi zaten? O yanımdayken kendimi bir orduyla baş edebilecekmişim gibi hissediyordum.

Bir kasılma daha geldiğinde yüzü buruştu.

Onu arabaya götürdüm, arabadan inerken açık bıraktığım ön yolcu kapısını kapattım ve onunla birlikte arkaya bindim. Bunun için hazırladığım çantalar konusunda endişelenmemize gerek yoktu. Sahip olduğum her arabaya, Lia'nın ve Theo'nun arabalarına birer tane koymuştum.

Bagajda bir tane vardı.

Emniyet kemerini onun üzerine çektim ve onu kollarımın arasına aldım, gözlerim dikiz aynasında Theo'nun gözleriyle buluşmak için yukarı doğru hareket etti.

Başını salladı - bizi hastaneye sağ salim götüreceğine dair güvence verdi.

Ona güvenmiştim.

Neyse ki hastaneye gidişimiz olaysız geçti. Kasılmalarını zamanladım. Hala yeterince aralıklıydılar ve Lia'nın oğlumuzu lanet olası yolda, arabada ve hastane ekipmanlarından uzakta doğurması konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Bu odayı çok önceden rezerve ettiğimi ve neyse ki Theo'nun bizi girişte karşılayan doktoru önceden aramayı akıl ettiğini düşünürsek, onu içeri almamız uzun sürmedi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Lia'ya, onu yatağına yerleştirirken.

"Vajinamdan bir karpuz çıkarmak üzereymişim gibi."

Odanın öbür ucunda Theo öksürükle gülme arasında küçük bir ses çıkardı.

Lia küçük bir kıkırdama çıkarmadan önce biraz kızardı.

"Her şey yolunda mı?" Doktor Lia'yı makinelere bağlarken onu yakından izleyerek sordum.

"Her şey olması gerektiğı gibi. Çok fazla endişelenmenize gerek yok."

Çok fazla endişelenmiyor musun?

Delirmiş miydi? Öldüğümde endişelenmeyi bırakacağım.

"Ben kahve almaya gidiyorum," dedi Theo. "Sizin bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Sorun yok," dedim başını sallayan Lia'ya bakarak. Hastane yatağına doğru yürüdüm ve onun elini iki elimle tuttum, ilk görüşte beni tamamen kendine bağlayan o yıkıcı kahverengi gözlere baktım.

"Umarım oğlumuz senin gözlerine sahiptir."

Bana tatlı tatlı gülümsedi. "Umarım babasına benziyordur... o adam her kimse."

Bu şımarık yorumuna karşılık eğildim ve şakacı bir şekilde boynunu ısırdım. Bir kahkaha attı ve benden uzaklaşmaya çalıştı. Başka bir kasılma başladığında durdum. Gittikçe yaklaşıyorlardı.

"Tamam mı?" Ben sordum.

Küçük bir nefes verdi ve omuzlarını gevşemeye zorluyor gibiydi. Acısını göstermemek için kendini zor tutuyordu.

Benim cesur, aptal kızım.

"Sen burada benimle olduğun sürece, ben iyi olacağım." "Güzel. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Biliyorum," dedi. "Hayatımdaki her şey arasında en emin olduğum şey sensin. Benim için o olduğun için teşekkür ederim."

Sertçe yutkundum, sözlerine karşı herhangi bir duygu göstermemeye çalıştım. Güçlü olanın ben olmam gerekiyordu, ne olursa olsun sırtını dayayabileceği biri olması için onu sabit tutmalıydım.

"Bunun için bana teşekkür etmene hiç gerek yok," dedim. "Seni seviyorum."

Onunla geçirdiğim her gün bu sözleri söylemek daha da kolaylaşıyordu. Ve bunlar, başka bir insana söylediğim en doğru sözlerdi.

Onu dün sevdim, bugün sevdim ve yarın da seveceğim, sonsuza kadar da seveceğim. Onu ilk gördüğümde sevmiş olabileceğimi düşündüm, sanki bilinçli zihnim henüz bunun farkına varmamış olsa bile ruhum bu kızın bana ait olduğunu anlamıştı.

"Ben de seni seviyorum," dedi tatlı bir sesle.

Eğildim ve onu derinden öptüm, tadına baktım ve kendime her şeyin yoluna gireceğine dair yemin ettim. Olmak zorundaydı. Gerekirse şeytanla bile anlaşma yapabilirdim.

SEKİZ UZUN, yorucu saatin ardından bebeğimin ilk kez ağladığını duydum.

Ses yüzünden kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu ve orada küçük bir ağrı oluştuğunu hissedebiliyordum - iyi bir ağrı.

Lia küçük, yorgun bir çığlık attı. "Mael, git bebeğimizi kontrol et," diye ısrar etti.

Hâlâ ayaklarımın yere sağlam bastığından ve dizlerimin bana ihanet etmeyeceğinden emin olmaya çalışıyordum.

Karıma baktım. Cildi kızarmış, ince bir ter tabakasıyla ve uzun kahverengi saçları dağınıktı. Yorgun görünüyordu. Ve güzeldi. O kadar güzeldi ki göğsüm acıyordu.

"İyi misin?" Eğilip yanağını okşayarak sordum.

Gülümsedi, başını yana eğdi ve avucumun içini öptü. "Öpüyorum. Şimdi git oğlumuzu kontrol et."

Başımı salladım ve hemşirelerin onu götürdüğü yere doğru ilerledim. Onu temizlemelerini ve kontrol etmelerini izledim. Ağlıyordu.

Yüksek sesle ve gururla.

Kafa derisinin tepesinde ince bir tutam açık renk saç vardı, teni pembeydi ve yanakları tombuldu. Kendimi ona teslim eden bir adam .

ama onu ilk gördüğümde gözlerimden yaşlar aktığını hissedebiliyordum.

Çok güzeldi.

Ve masumdu, dünyanın tüm dehşetinden, tüm canavarlardan tamamen habersizdi. Ve bu unutulmuşluğu, bu masumiyeti içimdeki her şeyle koruyacağıma yemin ettim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

Benimkine benziyordu.

O mükemmeldi.

Ona ilk görüşte aşık oldum.

O benimdi.

Benim ve Lia'nın.

Kızıma geri döndüm. Onun da gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "O mükemmel, kedicik."

Boğuk bir ses çıkardı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle mükemmel."

Hemşire küçük sevinç yumağımızı göğsüne yerleştirdiğinde gözyaşları tam bir ağlamaya dönüştü. Yiyecek arar gibi dudaklarını şapırdattı ve beni gülümsetti.

Bana baktı. "Haklısın. O mükemmel."

Ona doğru eğildim, onu kollarımla sardım ve birlikte güzel, mükemmel oğlumuza baktık.

Memnuniyet beni doldurdu.

Bu dünyada çok kötü şeyler yaptığımı biliyordum. Kefaretin bana asla dokunmayacak bir kelime olduğunu biliyordum, bunun çok ötesinde olduğumu ve asla geri isteyemeyeceğimi biliyordum.

Ama bu memnuniyet?

Sonsuza kadar ona tutunmak ve asla bırakmamak istedim. Asla başka bir şey istemezdim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım sözcükleri şakağının derisine. Oğluma döndüm, eğildim ve onun küçük alnını öptüm. "Ben de seni seviyorum."

Ve hepsi bu kadardı.

Lia ***Beş Yıl Sonra***

Çocuklarımdan bahçede oynadığını duyduğumda gülümsedim.

Her şey iyiydi.

Hayır, iyiden de öteydiler. Huzurluydular. Hayatımızı ancak bu şekilde tarif edebilirim.

Her şey huzurlu ve mutluydu ve hayatımızın her gününe böyle normal bir şekilde uyanabildiğimiz için şanslı yıldızlarıma şükrediyordum.

Mael'in bunu hak etmediğini, kurtuluşa erişemeyeceğini düşündüğünü biliyordum ama onunla aynı fikirde değildim.

Çocuk sahibi olmanın kurtuluş şansı olabileceğini söylerken haklıydı.

Ve çocuklarımızla birlikte dönüştüğü adamı sevdim. Onu *o* yapan her şeyin hala duruyor olmasını sevdim. Aşık olduğum adamın özü hala yerinde duruyordu ama yaşlandıkça daha rafine bir hale gelmişti.

Ve ben onu her geçen yıl daha da çok sevdim.

Önce çocuklarım, sonra da arka bahçede onları kovalayan ve en sevdikleri oyun olan gıdıklama canavarını oynayan kocam görüldüğünde gülümsemem genişledi.

Hayatlarındaki tek canavar buydu; babalarının onları neşelendirmek için bazen öyleymiş gibi davrandığı efsanevi bir yaratık.

Bu düşünceyle gözlerim bulanıklaştı.

Ailem buradaydı, güvende ve mutluydu. Kocaman bahçeye baktım. Bu evi oğlumuz Caden üç, kızımız Isabella bir yaşındayken almıştık. Dairede yaşamayı ne kadar sevsem de, Caden ve Isabella'nın içinde büyüyecekleri bir bahçeye ihtiyaçları vardı. Ve biz de daireyi tutmuştuk.

Beni ilk Caden gördü ve mutlu bir çığlık atarak yanıma koştu. Isabella kardeşinin rotasından saptığını hemen fark etti. Beni gördüğünde daha da yüksek bir çığlık attı, Caden'ın arkasından geliyordu ama çok daha yavaş bir tempoyla.

Mael orada durdu ve yüzünde beni neredeyse goo'ya çeviren ve ondan başka bir bebek sahibi olmak istememe neden olan bir gülümsemeyle çocuklarımızı izledi.

Oğlum artık beş yaşındaydı ve her geçen gün babasına daha çok benziyordu. Mael'in çocuklarımızın bana benzemesini istediğini biliyordum ama içten içe bunun böyle olmamasına seviniyordum.

Çocuklarımdan mavi gözlerine bakmayı, Theo ve Mael'in çocuklukları ellerinden alınmadan önce böyle baktıklarını bilmeyi seviyordum.

Babamın bu işte parmağı olduğu için bile kendimi kızgın hissediyordum. Babam hâlâ cezasını çekiyordu.

Hayatının sonuna kadar orada kalacaktı. Küçük bir kızken geleceğimi hayal ettiğimde, hep Beyaz Atlı Prensimle evleneceğimi, bebeklerim olacağını ve hem annem hem de babamla kardeşimin yanımda olacağını düşünürdüm.

Şimdi, benim annem, babam ya da kardeşim yoktu ve kesinlikle beyaz atlı prensle değil, kötü adamla evlendim.

Ve bu . İyiden de öte.

"Anne!" Caden mutlulukla haykırdı, kollarını belime doladı ve yüzünü karnıma gömdü.

Eğildim ve kollarımı ona doladım ve çocuklarımı her kucağıma alışımda olduğu gibi kalbimin genişlediğini hissettim, sanki içimdeki bu küçük organ aniden bedenim için çok büyükmüş gibi.

Kafamı kaldırdığımda Mael'in kızımızı kucağına aldığını ve bana doğru getirdiğini gördüm. Ben yaklaştığımda elleriyle bir tutma hareketi yaptı ve Mael'in göğsüne vurarak ne istediğini işaret etti. Onu bana vermeden önce sırttı ve bana göz kırptı. Sırayla çocuklarımın yüzlerini öperek onlardan küçük tatlı kıkırdamalar çıkardım.

Hiç kimseye Mael'e duyduğum kadar yoğun bir sevgi duyabileceğimi düşünmemiştim ama Tanrı beni bebeklerimle kutsadığında yanıldığımı kanıtladı. Mael ve bebeklerimiz şu anda benim tüm dünyamdı.

Mael oğlumuzu kucağına aldı, ben de kızımızı kucağıma aldım. Ayağa kalktım ve ona yaklaştım, derin bir koruma duygusu hissettim... sanki ailemle birlikte kendi küçük kar küremdeydim.

"Seni seviyorum," dedim Mael'e. Ve bunu ona her söylediğimde, sanki onu sevdiğime inanamıyormuş gibi gözlerine yumuşaklık ve şaşkınlık giriyordu. Sevmeyi hak etmediğini düşünebileceğini düşünmek beni üzüyordu, bu yüzden ona her gün, günde birkaç kez söylediğimden emin oldum.

Ve ona her söylediğimde olduğu gibi, "Ben de seni seviyorum." diye cevap verdi. Ve bunu kastettiğini biliyordum. Her seferinde.

Parmak uçlarıma uzandım ve dudaklarını öptüm, sadece bu basit temastan bile kalbimin hızla çarptığını hissettim.

Caden ögürdü, Mael'in kollarında kıpırdanarak kurtulmaya çalıştı ve kardeşinin gölgesi olduğunu kanıtlayan kızım da aynı şeyi yaptı.

Onları yere bıraktık ve oynamaları için koşmalarına izin verdik.

Mael kollarını bana doladı ve beni güçlü bedenine doğru çekti.

"Mutlu musun, kedicik?"

Kollarımı beline doladım ve başımı geriye doğru eğerek ona baktım, bir öpücük daha istedim.

O da kabul etti.

"Mutlu muyum?" Sözlerini ona tekrarlayarak söyledim. Gözlerim kısa bir süreliğine çocuklarımıza gitti, sonra bir kez daha onunkilerle buluştu. "Ben kendi sonsuza dek mutlu hayatımı yaşıyorum. Yani, evet. Çok mutluyum."

Onun sayesinde, küçük ailemiz sayesinde artık yönsüz hissetmiyordum. Sonunda hayatta bir amacım olduğunu hissettim.

"Güzel," diye karşılık verdi.

"Peki ya sen? Sen mutlu musun?"

"Hak ettiğimden çok daha fazlası," diye sert bir cevap verdi. Onunla tartışmak için ağzımı açtığımda parmağını dudaklarıma bastırdı. "Bunu biliyorum. Hayatımın geri kalanını yalnız yaşamayı bekliyordum. Bu benim için sorun değildi. Sonra sen geldin ve her şeyi değıştirdin. Beni daha iyiye doğru değıştirdin. Bana iki güzel çocuk verdin. Bana kardeşimden başka birini sevmeyi öğrettin. Yaşamamın, nefes almamın, *hayatta kalmamın* sebebi sensin. Varlığımın sebebi sensin. Ve ben seni hak etmiyorum. Seni o zaman da hak etmiyordum, şimdi de hak etmediğimi biliyorum ve bunun hiçbir şeyi değıştirmeyeceğini biliyorum ama hayatımın geri kalanında her gün seni hak etmeye çalışacağım."

Gözlerimi kırdım, birden

duygusallaştım. Başımı salladım.

"Bunu zaten yaptın." Güldü.

"Yakınından bile geçmedim."

Başımı salladım ve yüzümü göğsüne yasladım, tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Bana inanmayacaktı. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü ben daha iyi biliyordum.

Onu tanıyordum.

O benim peri masalımdaki ejderhaydı ve beni kurtardı, hepsi bu.

Bir süre kaldım ve çocuklarımızın oyunlarını izledim, önümüzde bunun gibi birçok mutlu gün olacağını biliyordum.

Ve hayatımın geri kalanını bu adamla yaşamak için sabırsızlanıyordum.

Sapığımıla.

Canavarımı.

Benim

kocam.

Benimkini.

Son.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[İ](#)

[İçerik ve Tetikleyici Uyarılar](#)

[Bölüm I](#)

[Önsöz](#)

[1. Lia](#)

[2. Mael](#)

[3. Lia](#)

[4. Mael](#)

[5. Lia](#)

[6. Mael](#)

[7. Lia](#)

[8. Mael](#)

[9. Lia](#)

[10. Lia](#)

[11. Mael](#)

[12. Lia](#)

[13. Mael](#)

[14. Lia](#)

[15. Mael](#)

[16. Lia](#)

[17. Lia](#)

[18. Mael](#)

[19. Lia](#)

[20. Lia](#)

[21. Lia](#)

[22. Mael](#)

[23. Lia](#)

[24. Lia](#)

[25. Mael](#)

[26. Lia](#)

[27. Lia](#)

[28. Lia](#)

Bölü
m II

[29. Mael](#)

[30. Mael](#)

[31. Lia](#)

[32. Lia](#)

[33. Mael](#)

[34. Lia](#)

[35. Mael](#)

[36. Lia](#)

[37. Mael](#)

[38. Lia](#)

[39. Mael](#)

[40. Lia](#)

[41. Lia](#)

[42. Mael](#)

[43. Lia](#)

[44. Mael](#)

[45. Lia](#)

[46. Mael](#)

[47. Mael](#)

[48. Mael](#)

[49. Lia](#)

[50. Lia](#)

[51. Mael](#)

[52. Lia](#)

[Sonsöz](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

